

Нашата провѣрка КАКЪВЪ Е СМИСЪЛА НА ВЕЛИКДЕНЬ

Кръстю Ивановъ, евангелистъ: Смыслътъ на Великденъ е въ зависимостъ отъ годинитѣ на индивида и неговото обществено положение. Напр., чиновникътъ не може да го чувства, както работникътъ или единъ професионалистъ. Младецътъ ще се радва на Великдена, подобно пробуждащата се пролѣтъ. Срѣдновѣзрастникътъ ще има възможностъ да си почине отъ ежедневни грижи. Старицата патриархъ ще види около трапезата си всички ония, на които съ гордостъ е отецъ, и единъ другъ ще се поздравятъ съ

—Христосъ Възкресе!

Д-ръ П. Ношковъ, католикъ: Както пасхата по еврейски е избавление отъ робство, така Великденъ е избавление отъ сатаната чрезъ кръвта на Христа. Евреитѣ сж напуснали Египетъ при първото пролѣтно пълнолуние. Тогава сж разпнали Христа. За това ние празнуваме Великденъ на първата седмица следъ първото пролѣтно пълнолуние. Агнето което сж яли е било бѣдащия образецъ на новозаветния Агнецъ — Исусъ Христосъ, който взема грѣховѣта на свѣта, споредъ Иоанъ Претеча (Иоан. 1:29)

Грозю Баевъ, православенъ: Великденъ има значение само за истинския християнинъ. То е, че Богъ е далъ откровение чрезъ Христа, че човѣчеството не трѣбва да гледа на единъ свѣтъ, какъвто е този, материаленъ, а има др. единъ по същественъ, съ по-голѣмо знание — духовния животъ, безъ който сме нищо. Исусъ Христосъ съ възкресението Си ни откри тоя свѣтъ тъй нагледно и несъмнено. Правъ е Апостолътъ, който казва: „Ако Христосъ не е възкрѣсналъ, суетна е вашата вѣра“ (1 кор. 15). Затова въ църквата се пѣе: „Радвайте се и веселете се, че Христосъ възкрѣсна!“

Нека тоя свѣтълъ празникъ да даде на вѣрующия обширно познаване на живота и съгласуване дѣлата съ истината и правдата.

БЪЛГАРСКИ ПРАВИТЕЛЪ

(Бивше — „Свѣтъ“ и „Религия“)

Съ приложение: Библиотека „РЕЛИГИЯ“ за философия — изкуство и — наука.
Директоръ-основателъ: М. Ж. Марковъ Гл. редакторъ: Д-ръ Дж. Б. Уинрадъ
Администратори: К. Св. Райновъ и Н. Хр. Ляповъ

Год. VIII—1937

Бургасъ, бул. Ц. Асенъ 7.

Брой 76,7/8

Сътрудници: П-ръ Ал. Георгиевъ, Ал. Кръстниковъ, Ал. Трифоновъ, Д-ръ Ап. Възвззовъ, Ас. Зяпковъ, Асп. Бирниковъ, Ат. Николовъ, Б. Илиевъ, Велиславъ Марковъ, Вл. Секуловъ, Г. Т. Стамболовъ; П-ръ Г. Н. Поповъ, Г. Кйосевъ; Д-ръ Д. Йоневичъ; Д. Вл. Кочовъ, Дим. Лучански, Ел. Качтарджиева, Жени Бож. Д-ръ Патева, Д-ръ Ив. Жековъ, Кирилъ Георгиевъ, Коста Крочевъ, Крумъ Сивриевъ, Кръстю Пановъ, Л. Колчаговъ, Л. Мишковъ, Л. Ив. Ганчевъ, П-ръ М. Н. Поповъ, Милко Яневъ, Ненчо Кротковъ, Ник. Г. Поповъ, П-ръ Павелъ Мишковъ, Д-ръ Сл. Василевъ, Стела Константинова, Ст. Ж. Тънковъ, П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ, Т. Вълканова, Т. Якимовъ, Тотю Брънековъ, Хр. Н. Велчевъ, Ц. Хр. Цонковъ, и др.

БУРГАСЪ

Ще Ви посрещне съ своитѣ небостъргачи още при входната си ул. „Александровска“. Царьтъ на Черното море Викани на курорты! Съ тая снимка, печатана първенъ за т. г. БЪРАНИТЕЛЪ открива сезона на радостъ, слънце и животъ!

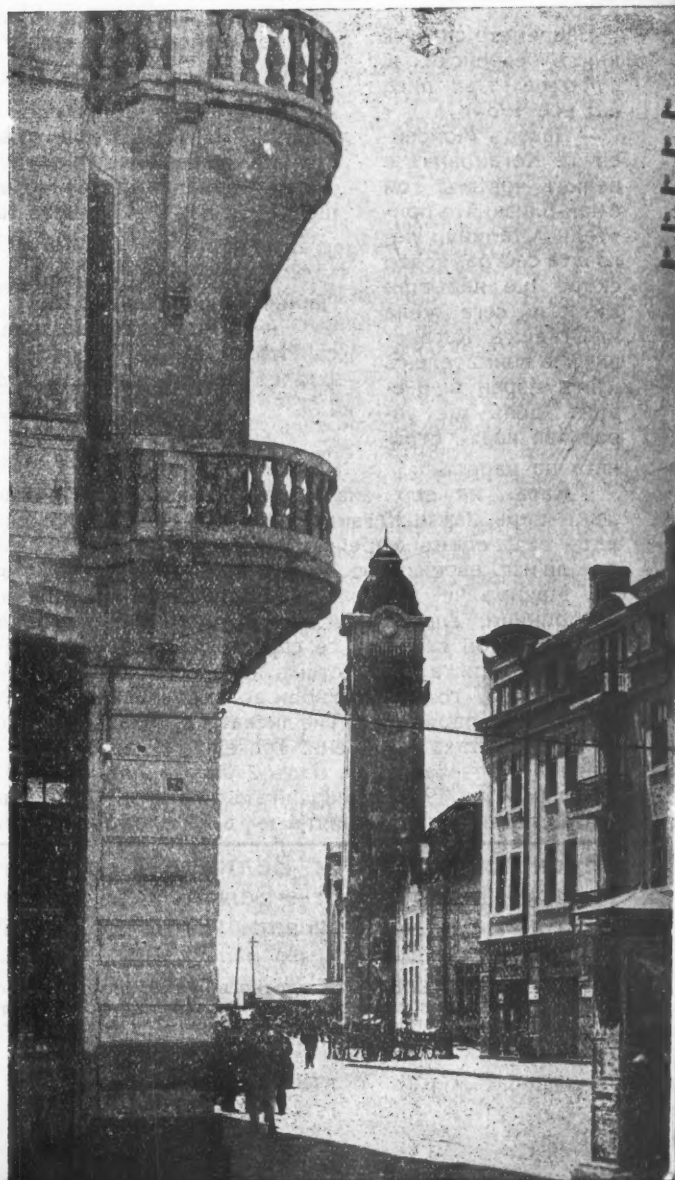

Изъ СЪДЪРЖАНИЕТО:

Дан. Крапчевъ: Българското възраждане
Dr G. B. Winrod: Сталинъ въ пленъ на еврейскитѣ комунисти

Асп. Бирниковъ: Гоголь за национализма.
М. Ж. Марковъ: София—Солунъ съ аеропланъ.
Ив. Волний: Първо Кръщение.

Стихове—новини отъ САЩати. КОНКУРСЪ за книги. Закачки. Съ тоя брой — БЕЗПЛАТНО пжтуване до Палестина!

Еврейският комунизъм — интернационален враг на Християнството! ... Сталин — жертва.

Всички християни въ Европа и Америка сж про-
чели вече съобщенията на пресата, какво еврей-
ският водачи от Москва засилили смъртната про-
грама на своята разруха за последните нѣколко
месеца.

Но затова пъкъ новините, които пристигат въ
Щатите гласят, че подъ повърхността бушува въл-
на на омраза противъ еврейте и тя залива цѣла
С С С Р. Щомъ Русия превъзмогне игото на Г. П. У
съ арестуването на шефа Ягода, който е еврей,
ще се постави въпросътъ дали единъ еврей ще
остане живъ въ страната.

Върва се, че Ста-
линъ ще съумѣе да
се справи съ шанта-
жа, който му нало-
жиха. Напоследъкъ
Сталинъ го ожени-
ха за 21 год. еврейка,
веднага следъ ми-
стериозната смъртъ
на жена му, която
безследно изчезна,
само защото не бѣ-
ше отъ еврейски про-
изходъ ...

Навремето си рус-
киятъ еврейски в.
„Моментъ“ писа
(13 ное 1934):

— Лазеръ Мойсей-
евичъ Когановичъ е
великъ човѣкъ. Той
е най-близкиятъ при-
ятель Сталину. Не-
говата сестра, която
скоро ще навърши
21 г., е сега жена
на Сталинъ. Каганов-
ичъ е внимателенъ
къмъ еврейте и е-
динъ день ще уп-
равлява надъ стра-
ната на царетъ.“

Каганъ на евр. значи царь, а кагановичъ — ма-
лъкъ царь, царче. Кагановичътъ наистина произхож-
датъ отъ единъ еврейски „царь“, и тѣ сж управ-
лявали изт. евреи въ ю. Русия между VII. и XI. в. в.

Макаръ че Сталинъ е заобиколенъ съ лѣжци,
разбойници, главорѣзци, които днесъ управляватъ
С. С. С. Р., той самъ ще се справи съ тѣхъ. Отъ пре-
ди революцията е известенъ като банкообиращъ.

Въ 1907 год. той хвърли во въздуха влака, кой-
то носѣше паритъ на Тифлиската държавна банка.
30 живота бѣха загубени. Трагедията даде на Ста-
линъ и неговата шайка надъ 250000 рубли.

На 17 ян. 1908 г. еврейнтъ Уалахъ Майеръ
Финкелщайнъ (сегашниятъ м-ръ на В. Работи подъ

Редакцията честити Великден на четци-
тѣ си съ пожеланието: — Великъ день въ ду-
шатата Ви и новъ животъ, като пролѣтъта!

името Литвиновъ) бѣше арестуванъ въ Парижъ въ
връзка съ Тифлиското нещастие.

Ето другитѣ евреи, които сж въ антуража на
г. Сталинъ: — другарътъ Смирдовичъ, чиято кър-
вава програма срещу християнитѣ надминава дявола,
защото той мрази Исуса Христа. Синъ на равинъ,
Смирдовичъ е известенъ като „Червениятъ папа“ или
„рускиятъ антихристъ“. Всъщностъ той е Марша-
лътъ на болшевишките отряди срещу религията.
Официално се нарича Директоръ на антирелигиоз-
ната дейностъ въ Съветската държава. Я. Е. Авве-
въ кн. си „Азъ фотографирахъ Русия“ на стр. 202.

пише за него: „...
Никой човѣкъ, ев-
рей или христия-
нинъ не е упражня-
валъ такава властъ
срещу религията!“

Само глупавитѣ
не виждатъ злото,
което върши и гот-
ви еврейскиятъ ко-
мунизъмъ срещу
църквата на Исуса
Христа по цѣлия
свѣтъ.

Преди Ягода шефъ
на ГПУ бѣ Менжин-
ски. Ето неговитѣ
буквални думи: „До-
като има идиоти,
които взематъ сери-
озно нашитѣ подпи-
си и имъ вѣрватъ,
ние ще трѣбва да
обещаваме всичко,
стига само да полу-
чимъ въ замѣна, как-
вото ни трѣбва“. Тѣзи думи разкри-
ватъ политиката на
СССР спрямо други-
тѣ държави. Излъ-

Предсказаниятъ съюзъ между СССР и Германия

Напоследъкъ ежедневната преса проглушава свѣта съ
натиска, който — както болшевишките, така и хитлерис-
китѣ военни — указватъ върху

Сталинъ и Хитлеръ

за единъ предстоящъ и необходимъ съюзъ между дветѣ
велики съседки. Небезната публика чете и се удивява, но
по-добре е да чете Библията, за да знае правилния ходъ на
събитията, предсказани вече.

Обръщаме внимание на читателитѣ си върху статията
на американския журналистъ

г. Д-ръ Дж. Б. Уинрадъ

— „Пророчества за Франция“ — печатана вече въ брой 70,1 на
Бълг. БРАНИТЕЛЪ още отъ януарий т. г.

Какво писахме ние?

— Германия ще отиде въ съюзъ съ изтокъ, а Франция
ще падне подъ влиянието на „звѣра“ (стр. 6).

П-ръ М. Baxter

— Пророчески знаемъ, че настоящата дружба между
Парижъ и Москва не ще е продължителна ...

— На друга страна, днешното коопериране на Германия
съ Италия ще се прекъсне, за да навлезе Германия въ съ-
юзъ со Северъ, споредъ пророкъ Иезекиелъ, 38 гл.

Dr. Gerald B. Winrod

гано, правителството на Урагвай скъса дипломати-
ческитѣ си отношения съ Съветитѣ миналия декем-
врий. Днесъ всички правителства сж на шрекъ!

Други еврей това е Мойсей Ж. Олгинъ, който
е назначенъ за организаторъ-пропагандистъ на ко-
мунизма въ САЩати. Редактира „Утринна свобода.“
Въ последната си кн. „Защо комунизъмъ?“ е на-
черталъ планъ на атаката, когато часътъ настане.
Въ нея не се казва нищо освенъ кръвъ — кръвъ,
кръвъ. А въ сжщностъ никжде работницитѣ не сж
обезправени и унижени днесъ, както въ Русия: хлѣ-
бътъ се раздава още съ купони. За др. не питайте!

Кентербърискиятъ Архиепископъ е установилъ,
че презъ 1933 г. не по-малко отъ 6,000,000 руснаци
сж измряли само отъ гладъ. А болшевикътъ Ор-
гановски твърди, че презъ 1921 и 22 г. сж измряли
отъ премалчаване надъ 5,200,000 души.

Защо? — Защото:

— 160,000,000 християни въ Русия се управля-

Български Бранител

Месечникъ за защита на Родъ и Вѣра

Директоръ: М. Ж. МАРКОВЪ.

Редакторъ: Д-ръ ДЖ. Б. УИПРАДЪ

Дан. Крапчевъ—Директоръ на в. „Зора“

Библията и българското възкресение

Възраждането на българския народъ, което почна преди повече отъ единъ вѣкъ, не е чисто църковно движение. То е все-странно възкресение на българския народъ. То прилича извънредно много на реформацията въ западна Европа. Не току-така една отъ първите книги на говоримия езикъ е Библията. На Лютера една отъ голѣмитъ задачи бѣше да преведе Библията на говоримия германски езикъ. Реформацията на западъ е реакция и срещу латинското богослужение, както у насъ преводътъ на Библията е реакция противъ грощкото богослужение.

Подъ знамето на реформацията се развиватъ на западъ политически и социални движения, които не сж стихнали и до днешенъ. Англия дължи своята парламентарна форма на управление именно на реформацията. Английскиятъ пуританизъмъ е лабораторията, въ която се изработиха теоритически и практически управленията на Англия и на Съединенитъ Щати, дето се заселиха първитъ английски пуритани, и сектанти, и приложиха своитъ разбирания, политически и социални, въ Щатитъ.

Характерното на реформацията е, че съ нея протестантскиятъ народи се освободиха отъ папството, както нашиятъ народъ се освободи отъ Фенеръ. Както германскиятъ народъ се оформи презъ време на реформацията, така и нашиятъ народъ се самосъзна по време на Възраждането.

Презъ време на възраждането църковно-училищнитъ настоятелства сж се избирали отъ народа. Българскитъ общини сж представлявали нѣщо отдѣлно отъ общината на цѣлия градъ, въ който имало и турци. Кметството е било нѣщо отдѣлно отъ българската община, която е поддържала и своитъ черкви, и своитъ училища. Всички тия народни институции сж съ из-

брани представители. Избрани сж и представителитъ на цѣлокупния български народъ за църковнитъ събори въ Цариградъ. Сѣщото нѣщо е и въ протестантскитъ страни.

Презъ реформацията на Западъ се изработиха теоритъ за народовластие, за народния суверенитетъ, като прѣка последица на националното събуждане и самосъзнание и като реакция срещу едноличната духовна власт на папата и неговата непогрѣшимостъ.

Паралелътъ между реформацията и нашето Възраждане не спира само до тукъ. Както на Западъ личността предявява своитъ права предъ католицизма, така и у насъ българинътъ иска свобода на самоусъвършенствуване. Не току-така именно тогава се туря начало на самоусъвършенствуването и у насъ: основаватъ се читалища и библиотеки, въ които се събира всичко, що е преведено на български. Отъ тогава се развива у българина и жаждата да четатъ, да се просвѣщава, да се самоусъвършенствува, т. е. да стане личностъ.

Подъ знамето на църквата, както на Западъ презъ реформацията, така и у насъ презъ Възраждането, се развива личността и народа и предявяватъ своитъ права въ всички области, индивидуална, социално-обществена и политическа.

Rev. Oswald J. Smith, D. D. *)

ВЕЛИКДЕНСКАТА ВЕСТЬ

Великденъ е пакъ тукъ. Проследихме нашия Господъ презъ Гетсимания и на Кръста. Голгота мина. Смъртъта е победена. Христосъ възкрѣсна.

Исусовото възкрѣсение е гаранция за нашето. Сѣщо и ние ще

За него виж. „Религия“ VII, 61:3

Ненчо Н. Кротковъ
Общественикъ—Царево

КЪМЪ ДУХОВЕНЪ ВЪЗХОДЪ!

Моралниятъ отпадъкъ въ народа ни.

Отъ бушуващитъ всестранны кризи въ страната ни, най-голѣма и пакостна е моралната, защото всички други злини, които сж ни сполетяли, съ общи усилия може да се преодолеятъ. Обаче на единъ народъ отнемеш ли му морала, премахнеш ли му вѣрата въ Бога, такъвъ народъ е обреченъ както на духовно, така и на народостно загибване. Виждаме ония народи съ насадени християнски добродетели и живѣещи по повелитъ Евангелски какъ сж се издигнали на най-високото стѣпало на духовната култура и стопанско икономическа мощъ, каквито сж Скандинавскитъ държави. Тамъ лѣжата, кражбитъ, цинизмитъ, лошитъ обръщения сж непознати. Народитъ тамъ благоденствуватъ, защото кждето сѣществува Богъ и Христовата благодать, мизерията и нищетата сж рѣдкостъ. И днесъ нашата страна има най-голѣма нужда отъ насаждане Божествената вѣра и Християнска добродетель. Къмъ тази задача трѣбва да се обърне най-голѣмо внимание отъ ръководнитъ държавни фактори.

Народъ безъ вѣра е загубенъ!

Неможе да се очаква добро отъ малкъ или голѣмъ общественъ служител, който е безбожникъ и безъ християнски добродетели. — Кой ще ръководи сѣдбинитъ народни въ правия пѣтъ? Кой чиновникъ ще бѣще проникнатъ не отъ материаленъ карьеризъмъ, а отъ чистъ алтруизъмъ и общественъ идеализъмъ за народното благо? — Само истинскиятъ християнинъ, възпитанъ въ Евангелскитъ добродетели!

А какво да кажемъ за духовнитъ водачи? Кжде е тѣхната дейна апостолско-мисионерско дѣловитостъ и личенъ примѣръ, за да бждатъ разяющи и за околнитъ си?

Дългъ се налага на всички ни, да насаждаме християнски моралъ въ на-

(Следва на 4 стр.)

живѣемъ. Ние не скърбимъ като онѣзи, които нѣматъ надежда. Очитъ ни сж насочени къмъ Възкресението. Спасителя ще видимъ такъвъ, какъвто е.

Нѣкои, обаче, още питатъ — съ какво тѣло ще се явимъ? Тоя въпросъ е задаванъ и му е отговаряно отдавна. „Ще бждемъ като Исуса“ казано ни е. И, ако разкри-

емъ съ какво тѣло бѣше Той, ще знаемъ нѣщо върху тѣлото, което и ние ще имаме въ онзи день.

На първо мѣсто, ясно е отъ Божието Слово, че Господу бѣше дадено

Духовно тѣло.

Следователно, ние тоже ще имаме духовни тѣла. Какво значи, обаче, **духовно тѣло?**—**Което не е подчинено на земнитѣ закони.** Стенитѣ не ще сж пречка. Ще може да минаваме презъ тѣхъ така лесно, както минаваме сега презъ въздуха, когато дишаме. Гравитацията не ще ни скочава вече! Безъ изкуствени стълби ще може да се изкачваме споредъ свободната си воля. Христосъ изпита това, кога-

то разстоянието между нозетѣ Му и почвата подъ Него се раздалечи, възнасяйки се отъ земята.

Пространството ще значи нищо. Ще бродимъ отъ мѣсто на мѣсто невъзпирани и непопречвани со скоростъ споредъ желанието си. Разстоянието нѣма да има значение. И дори, ако желаемъ да летимъ отъ планета на планета лесно ще ни бжде, защото ще имаме духовно тѣло, а духовното тѣло нее подчинено на природнитѣ закони.

На второ мѣсто, Господу бѣ дадено

Мощно тѣло.

Ние сжщо ще имаме мощно тѣло. Сега се уморяваме и се страхуваме. Съ нашето възкресенно тѣло нѣма да изпитваме изтощение. Сънътъ не ще е необходимъ. Не ще ождемъ заставяни да спираме, за да си почиваме. Съ възкресенното си тѣло ще имаме всичката неизтощаема мощъ за работа. Колко чудно ще е, когато отпадне всѣки страхъ!

Господъ имаше тоже

Безсмъртно тѣло—

тѣло, което не може да „умре“. И ние ще имаме такова тѣло. Библията казва, че последниятъ врагъ, който трѣбва да бжде разбитъ е смъртътъ. А какъвъ врагъ е тя! Краде приятелитѣ ни, руши семействата ни, раздѣля мжжъ отъ съпруга, чадо отъ родители! . . . Такава е смъртътъ. Но въ онзи день, смъртъ нѣма да има! Никога вече нѣма да мремъ.

Неразрушимо тѣло

имаше нашиятъ Господъ. Възкресенното ни тѣло ще бжде сжщо неразрушимо. Науката ни казва, че всѣки седемъ години тѣлата ни се основно измѣнятъ. Тѣ трѣбва да се обновяватъ отъ време на време, защото се рушатъ. Но во възкресналия животъ разрухата ще бжде неизвестна. Тѣлата ни ще траятъ во вѣки.

Най-сетне, Господу бѣ дадено

Прославлено тѣло,

така славно, че заслѣпаваше блѣсъка на слънцето. Нашето прославлено тѣло ще бжде по-свѣтло отъ пладнешко слънце. Така славно ще бжде нашето тѣло, подобно Исуса, на планината на Преображението щото самитѣ ангели ще ни гледатъ въ почуда и възхита.

Какво ще е и какъ ще бжде всичко това не може да кажемъ, но знаемъ съ положителностъ, че ще бждемъ подобно Нему—во Второто пришетствие на нашия Гос-

подъ и Вождъ, когато Той се завърне.

Дотогава никой не ще получи безсмъртното си вѣчно тѣло.

Трѣби ще възтрѣбятъ, възкресение ще настане и тогава — „сждѣтъ Бема“—свадбата Христова, за да се възцаримъ за хиляда години, а после—за вѣчни вѣкове.

—О, каква възможностъ крие възкресението! Колко е чудна Великденската вестъ. . . .

Провинц. печать и С. С. С. Р.

Съветскитѣ управници достойно сж оценили силата и влиянието на провинциалния печать. Тѣ виждатъ грѣшката, която сж правили като сж го пренебрегвали досега, та сж наложили строги мѣрки безусловно за всички издания и въ голѣмитѣ градове и въ провинцията, изъ чифлицитѣ и заводитѣ.

Къмъ възходъ

(Продълж. отъ 3 стр.)

рода! Да оставимъ въ това насаждане свободно съревнование ратниците отъ разнитѣ клонове на християнската черква безъ разлика на въроизповѣданіе! Това ще бжде само отъ морална полза за българския народъ. Само чрезъ Христа може да се изживѣятъ всѣкакви кризи; чрезъ Него ще дойде единението, сплотеността и обединението на българския народъ.

Не бива да се смесва народността съ вѣрата, защото е пакостно за народа. Не за това ли смесване изгубихме чиститѣ българи помаци отъ народностното ни съзнание? Нека Банатчани ни служатъ за примѣръ!

Народътъ ни има нужда отъ Божествена вѣра. Нека тя му се даде безразлично отъ кой да е клонъ на Христовата черква. Другото е отъ лукаваго.

Парижъ -

Свѣтовното изложение!

Най-добре уредената екскурзия е само на

Д-во „КУРИЕРЪ“

лева 2950.

Записвания и проспекти:

СТ. ПАРЦАЛЕВЪ, Бургасъ

Телефонъ 26-22. Д-вото ще снабди ескурзиянитѣ съ достатъчно валуа

ОГЛЕДАЛО

ЗА МАГАРЕШКАТА СЪНКА

Гърцитѣ и днесъ сж каквито ги намѣрилъ св ап. Павелъ (Деян. 17: 21) въ Атина — търсили все ново.

Ораторътъ Демостенъ имъ омръзналъ съ своитѣ филипики и той прибѣгналъ къмъ следната хитростъ:

— **Вѣсто сериозни нѣща почналъ да ниѣ разказва бабини приказки.**

— Знаете ли, казалъ имъ той, какво се случило днесъ?

— Какво? — всички се приближили и со зяпнала уста го заслушали.

— Двама души тръгнали отъ Мегара за Атина съ магаре. Единътъ билъ стопанинътъ на магарето, а другиятъ—наемникътъ. По пътя се поуморили и сѣднали да почиватъ. Наемникътъ полегналъ и си скрилъ главата подъ сѣнката на магарето. Топло било. Стопанинътъ, обаче възропталъ и рекълъ, и че той е уговорилъ само магарето, но не и сѣнката му. И почнали да се каратъ . . .

Като казалъ това, Демостенъ слѣзналъ отъ трибуната, но народътъ високо завикалъ да продължи:

— Какво стана по-нататъкъ, какво стана...

Най-сетне Демостенъ отново се възкачилъ на трибуната и упрекнулъ атинцитѣ, че искатъ да слушатъ глупави приказки, а не жизнотелни поучения. И продължилъ борбата си съ бащата на Великия Александъръ.

Това се случило. Отдавна. И — слава Богу — не у насъ!

Ние не се занимаваме съ клоки и лъжи, не търсимъ желтата преса и уличната сензация:

— жадуваме по клубове, по църкви и театри здравитѣ устои на живота, а не банинѣ.

— Ние бихме охотно изслушали Демостена. За насъ не се отнасятъ ап. Павлови тѣ предричания:

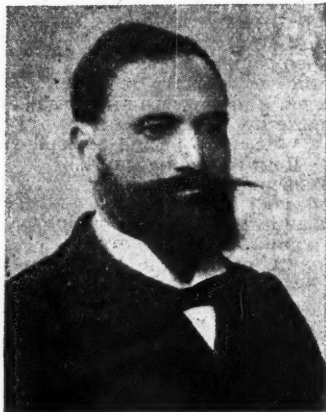
— — — **ще дойде време, когато нѣма да търпятъ здравето учение; но почееже ги сърбятъ ушиѣ, ще си напругатъ учители по своитѣ страсти и, като отвърнатъ ушиѣ си отъ истината, ще се обърнатъ къмъ баснитѣ“** (II Тим. 4:3,4).

И днесъ гърцитѣ когато се каратъ за нищо (не като насъ!) думатъ:

— **врѣва за магарешката сѣнка.**

М. Ж. М.

Божиитъ светии

Пастиръ Велико Петрановъ

(По случай една година отъ смъртта му)

Род. въ Ямболъ презъ 1844 год. Завършилъ Америк. Богословско у-ще (1870) въ Пловдивъ. Ржкоположенъ (1880) въ Хасково. Служилъ 57 год. въ 10 ц-ви; само въ

Панагюрище 25 год. кждетс почина.

Въ време на Освободителната война името му е между възтаницитъ отъ Оборище, като членъ и таенъ куриеръ на Комитета за свръзка съ Пазардж. револ. к-тъ и Панагюрище. Ханътъ на „протестантина Червенъ Стоянъ“ въ Пазарджикъ е билъ срѣдище на революционна дейность. Тукъ отсъдалъ и Левски, а п-ръ Петрановъ държалъ духовни съборения и приемалъ кореспонденцията чрезъ евангелиститъ революционери Акрабовъ, Шарланджията и др. Има голѣмъ дѣлъ въ освѣтляване американцитъ по кланетата въ Батакъ и Перущица.

За него п-ръ Г. Н. Поповъ пише: „Когато се запознахъ съ г. Петрановъ, намѣрихъ че не само името му бѣ Велико, но и въ душата му имаше нѣщо велико“.

И за братъ Петрановъ могатъ да се кажатъ думитъ, вписани въ надгробния камѣкъ на Д. Л. Муди:

—Който люби Бога, вѣчно пребждава.

Мисията на лѣкаря и натуразмътъ.

Ипократъ, бащата на **Натураизма**, (или живѣне близо до и съ природата)—460 години преди Христа бѣше казалъ: „Храненето да бжде твое лѣчение, а твоето лѣчение — твоята храна“. Оабче, днесъ виждаме обратното, а именно, че храненето е тровене и тровенето е лѣчение! Има ли днесъ храна неподправена и лѣкарство неотровно. Ето защо епохална сентенция даде италианскиятъ мждъръ държавникъ

Мусолини

въ Римъ: „Даже и по най-скорошната тема на съвременната цивилизация лѣкаритъ трѣбва да кажатъ своята дума, говоря за **натураизма**, който въ всичкитъ страни на свѣта е единъ сериозенъ въпросъ. И такъвъ трѣбва да е въ Италия.“

—Всичко това нѣма нищо общо съ нудизма. Азъ съмъ дълбоко убеденъ, че нашиятъ начинъ на хранене, обличане, трудене и спане — всичко, изобщо, въ нашитъ всѣкидневни навици трѣбва така да се измѣни, щото елементитъ на природата да действуватъ върху нашето тѣло и предивсичко въздухътъ, слънцето и движението. Лѣкаритъ трѣбва да настояватъ щото животътъ да се слага и развива въ по-рационални форми. Тогава по-малко болести ще бждатъ въ движение, по-малко ту-

беркулози, по-малко ракъ, едно по-малко число разболяни, които сж резултатъ на единъ животъ, който, като е станалъ въ цикъла на днешната съвременна цивилизация крайно подвиженъ и динамиченъ, има нужда отъ удовлетворения отъ друго естество, иначе не върви и неиздържа.

—Както виждате, мисията на лѣкаря, особено въ днешно време, е отъ една изключителна важность и става все по-деликатна и моето мнение е: азъ не съмъ толкова благосклоненъ на крайнитъ специализации: не бихъ желалъ на бързина да гледамъ дърветата, да се забравя горичката, не бихъ желалъ да гледамъ една дата, единъ елементъ, една частица отъ човѣшкото тѣло, а да забравямъ сложността на човѣшкото тѣло.“

А какво да кажемъ за специалитетитъ, които наводниха свѣта и човѣкъ все си е въ своята голѣма немощъ? Да, трѣбва истинска просвѣта да се даде на днешния човѣкъ, **натурастическа**, за да знае какво да яде, какъ да яде и колко да яде, а, следователно, да се върне къмъ природосъобразния животъ, който ще го направи щастливъ.

Натураизмътъ като медицинска система тепърва ще трѣбва да се заиммае и со следнитъ нѣща: 1) лѣку-

Дишай дълбоко!

Дълбокото дишане като факторъ за развитие на волята и др.

Споредъ Д-ръ Апостолъ Възвъзовъ

Животътъ е върховна ценность на човѣка, а върховната ценность на живота е дишането. Природата ни казва:

— Дишай дълбоко!

Съзнателното дишане развива волята и паметта. То дава тоже правилно възпитание на млади и стари.

Когато видимъ хубаво цвѣте и искаме да изпитаме миризмата му, ние напругаме сили и почваме волево да дишаме. Това е само единъ отъ хилядитъ примѣри, отъ които ще се види, че дълбокото дишане развива **волята**.

Съзнателното дишане развива и **паметта**. Ние си спомняме да дишаме отъ време на време, и тоя именно споменъ развива нашата паметъ.

— Азъ бихъ писалъ двойка на оня, който диша или издиша бързо. Шесторката, обаче, е готова за оня, който бавно, равномерно издиша и вдиша. Виждате ли, какъ правилното дишане ще развие Вашето внимание, а това ще рече, че Вие ставате човѣкъ, който знае да се държи срѣдъ обществото, възпитанъ човѣкъ. Следователно, дълбокото дишане е факторъ и за **възпитание**.

Нека станемъ по-разумни, по-наблюдателни.

— Чрезъ дълбокото дишане азъ самъ дойдохъ до наблюдателността, и природата ми стана най-добрия лѣкарь, заключи г. Д-ръ Възвъзовъ.

Инквизиция въ XX вѣкъ

Известниятъ адвент. пр-къ г. К. Кжневъ понастоящемъ е въ Швейцария, отдето ни пише: „**Тукъ се подготвямъ съ езика, за да работя въ Германия. Много наши братя и сестри сж затворени. Проповѣдницитъ сж осждени по 1—2 год. затворъ, а женитъ имъ по 2 мес. Това е инквизиция и въ XX в. за Вѣрата; много има да се пише, но не позволяватъ**“.

Знайно е, че адвентиститъ сж вегетариянци и противъ войната.

ване съ лимони, 2) лѣчебнитъ свойства на разнитъ растителни храни, 3) лѣчение съ портокали, 4) лѣчение съ медъ, 5) водолѣчение по методата на Луи Куне, 6) въздухолѣчение, 6) слънчолѣчение и пр.

Д-ръ Ив. Жековъ

СТИХОТВОРЕНИЯ

Изъ стихосб „Зорници“ — М. Ж. Марковъ

ИСАЙЯ

Загледанъ с'огненъ взоръ во свѣтли бжднини,
Исайя вдъхновенъ—пророкътъ на пророци—
Въвзвиси тръбенъ гласъ и своето видение
Така изрече той:

—„Преблагий Саваотъ
Изпраща миръ в'свѣта и своята любовь!
Ще стихнатъ бойове и срамнитъ пороци;
Кръвта не ще лѣй, а злото ще изчезне,
Ще рухне и грѣхътъ, ще падне сатана . . .
Че Тозъ, когото Богъ свой Синъ ще назове,
Ще разреде тъми, ще осияй и бездни,
И Него Святи Духъ со сила ще сѣни,
Съсъ правда и животъ, съсъ мъдростъ и любовь:
Всемирень Царъ ще е—Надеждата на вси . . .
Тогава всички вий—обрадвани спасени
Ще наидите покой, ще видите и слава—
Небесна свѣтлина душата Ви ще грѣй!

Тогазъ ведно и вълкъ, и агне ще живѣятъ,
А яре ще стои до кръвожадний рисъ;
Лъвътъ, пкъ, укротень—до малкото теленце:
Любовъ тукъ ще владѣй, и кръвъ не ще се лѣй!
Тогава пелинакъ с'аспида ще играй—
В'гнѣздо на василискъ то смъртъ не ще познай!
Ей, иде славень день—Деньъ на любовта,
Когато тази земя изпълнена ще бжде
Со знание за тебъ, небесний нашъ Баща!
Когато всички в'свясъ ще правимъ салъ доброто,
И пламенни молби—с'издигнати къмъ Тебе
Безкръвни си ржце—ний с'милостъ ще отправимъ:
Човѣшкото сърдце божественъ ще е храмъ . . .“

Исайя замълча. Предъ ведрия му погледъ
Се открии завчасъ видение на радость
За славния му родъ: небесно войнство
Излѣзло е на бранъ за Божия народъ!—
Пророкътъ вдъхновенъ, възкликна и каза:
—„Великъ е, братя, Богъ! Отъ що ще се боимъ?
„О, нека да дерзаимъ да хвалимъ любовта,
„Че Господъ Йехова е наша мощъ и пѣние,
„Че неговиятъ Синъ е нашето спасение . . .!“

В. Щруттъ

МИРЪ

Мирно

Първо кръщение

На Ив. Волний по случай
25 г. му юбилей—4 апр. т. г.

— Бързо завесата, момчета! —
изрева Волний задъ кулиситъ и
ние всички си отдъхнахме като го-
лѣми артисти следъ дълга игра.

Щѣхме да даваме Толстоєвата
„Отъ нея сж всички беди“.

Тогава Волний пусна идеята—
мисля за пръвъ пжтъ въ България
—да се приближи въздържанието
къмъ широката публика чрезъ из-
куството, да се възкачи въздър-
жанието на театралната сцена. Не
липсваха безвѣрци. Ние пригърна-
хме идеята, но се съмнявахме въ
намѣрението на автора. И кой знае

защо, и азъ не знаехъ, макаръ че
бѣхъ председателъ, въздържател-
ното ни д-во избра Волний да по-
стави пиесата. Може би, защото
името му бѣше руско, а чуждото
ни привличаше тогава, особено
руското:

— Смѣтахме го за руснакъ! Въ
името му имаше волностъ и про-
сторъ, свобода, която копнѣхе-
ме и за която се борехме. Пкъ
и нѣмаше другъ по-подходящъ,
който да вземе ролята на голѣмия
дяволъ (азъ бѣхъ малкия) безъ
гримъ. Волний си бѣше, така че-
ренъ!

— Щѣхме да спестимъ грима.
Колко бащинъ бѣше, колко при-
ятелски, топълъ и милъ като братъ
къмъ насъ гимназиститъ и неопит-
ни артисти.

Докато му се бояхме отъ страш-
ния му, но геройски видъ, и го
уважавахме, почнахме да го оби-
чаме. Отъ тогава станахме добри
приятели, и до днесъ.

Завършихъ гимназията. Почна-
хме да четемъ вестници. Гледамъ
во всѣки брой на „Варненски но-
вини“.

— Волний . . . Волний . . .

Идеализмътъ на младостта при-
суваше перото като рицарски мечъ,
като магйосна пръчка. Всѣки редъ
бѣ святъ. Редакцията—храмъ.

— Намѣрихъ Волний приведенъ
надъ купища вестници. (на др. стр.)

СОФИЯ — СОЛУНЪ СЪ САМОЛЕТЪ

отъ М. Ж. Марковъ.

Който и да ме срещне единъ въпросъ ми първентъ задава:

— Какъ се пътува съ аеропланъ?
Страшно ли е. Завива ли се свая?
Нека да отговоря веднага безъ осуквания:

— Нѣма по-приятно пътуване отъ летенето съ самолетъ!

Азъ зная какво значи да си царъ на океана въ дворци подобно „Бременъ“, „Берангария“, „Илъ дьо Франсъ“. Радвалъ съмъ се, подобно рицаръ върху враненъ конь, припналъ къмъ любима, когато съмъ пътувалъ съ ония ми ти американски електрически желѣзници, взели сякашъ на шега 120 км. и хвърчатъ, хвърчатъ. Наистина, изпитвалъ съмъ чиста наслада въ лекитѣ кресла и безшумното, можщо возене въ единъ „Линкхънъ“ въ единъ „Ролсъ Ройсъ“—автомобилитѣ, които нѣмаме въ България и чието удоволствие изпитва единъ Сталинъ, или Румънската кралица—майка.

Но нищо не може да се сравни съ удоволствието, съ чистата наслада, съ мощта, гордостта, радостта, които изпитвашъ, когато си наравно съ орлитѣ надъ Витоша, надъ Рила надъ Пиринъ...

Само да не бѣше това прибързано повикване по телефона отъ страна на агенцията „Лотъ“, което ми загуби 3 1/2 ч. напразно въ София,—сякашъ бързатъ да не те отнеме другата агенция. И това закѣснение, пакъ закѣснение съ единъ часъ!

— Ахъ, само да не бѣше това лошо време! Мъгли, мъгли и, вали:

— Нима ще се пътува въ такова време?

— Разбра се! Надъ облацитѣ слънце грѣе...

Ахъ, колко вървахме тогава на вестницитѣ...

Щѣхъ да заминавамъ въ странство. Бѣхъ дошелъ да се сбогувамъ съ моя, като братъ, приятель.

— Искамъ да стана журналистъ... като тебе.

— Иди, каза, запознай се съ вестникарството тамъ, вижъ какъ работятъ, създай си връзки.

Много време мина отъ тогава. Животътъ ни научи много нѣща. Научи ни, че хората носятъ маски.

А подъ черната кожа на Волний, въ чието въздържание се съмнявахме, открихме не само пълния въздържателъ и вегетарианецъ, но човѣка съ голѣмото сърдце и волния духъ, воленъ като простора на морската ширъ край родна Варна.

Азъ никога нѣма да забравя тая мисль—надъ облацитѣ слънце грѣе: Може да скриватъ лика Твой
Облаци черни, Боже мой,

Голѣмиятъ американски журналистъ г. Dr G.B. Winrod посочва точно мѣстото, кжде то св. ап. Павелъ е стѣпилъ и държалъ класическата си речъ предъ Ареапага въ защита на Исуса Христа. (Деян. 17 гл.) Чакайте подробности въ идущия брой!

Но Ти щешъ в'мрака пакъ блѣсна
С'Твоята вѣчна истина!

Прави впечатление бързата услуга на чиновницитѣ—внимателни, чисти. Да се гордѣешъ и да не вѣрвашъ, че това сжбългари—Крумъ отъ „Луфтханза“ е цѣлъ германецъ! А г. Узуновъ отъ нашия „Лордъ“ чухъ го да говори свободно полски, немски, френски!

Водачътъ на защитницитѣ на родъ и вѣра въ Гърция г. Велонисъ и г. Пръ Марковъ който чете Ев. върху стѣлбището на Ареапага

Апаратътъ на „Луфтханза“ пристига точно навреме. Той е голѣмъ и новъ. Докато се укроти това чудовище, гърдитѣ му тежко дишатъ—отъ тамъ излизатъ огнени езици, като изъ разцепена вулканическа скала. Що

значи мъгла и дѣждъ за тоя крилатъ змей?

Германцитѣ си сж германци. Змѣятъ хвъркна точно споредъ разписанието. Бѣхме го забразили, когато пристигна и нашата гълъбница отъ полското ято „Лотъ“.

Качваме се. Настанявамъ се на мекия фотйонлъ и, споредъ правилото, което научихъ още въ Америка, когато бѣхъ спечелилъ лотариевъ конкурсъ за спортно летеие, привързвамъ се за прикѣченитѣ ремѣци.

Перкитѣ забръмчаватъ. Слагамъ си памукъ въ ушитѣ.

С'Богомъ!

Слабо подрусване по грапавия губеръ на божурищната поляна. Още единъ път, и нѣкой те бутна съ тласкъ на люлка. Люлката те понася въ майчини пазви за сънъ. Сънътъ става действителностъ. И ето на—летишъ...

Нивитѣ и ливадитѣ ставатъ правилни чертежи като на листъ хортя. Княжевското шосе се проточило като канапъ между тѣхъ. Автомобилъ е забързалъ, по него, но той не е и играчката на моитѣ ангели у дома, той е бубулечка. Наистина бубулечка е, бубулечка. А ние? Ние—летимъ.

Пилотитѣ сж очитѣ на птица. Тѣ блятъ. Тѣ направляватъ. Надеждата сж тѣ. Затворени въ кабината си—главата, гледашъ ги, че си говорятъ съ знаци—иначе не се чува. Нѣщо бутватъ и, люлката се подема съ новъ тласкъ.

—нагоре и напредъ... Една отъ съпътницитѣ, млада гъркиня съ дяволити очи, но бѣла коса, обяснява на съседа си кжде и сж паритѣ и какъ.

ги прекарала на Букурещката митница. Той не я разбира и тя кокетно затваря очи уж да спи. На дъсно от мене старъ полякът на 65 год. вече хърка въ унисонъ съ апарата. Другият, той не е пжтникъ, той е чиновникъ на компанията отъ атинското летище. По полицитѣ има карти, и шапкитѣ ни сж тамъ. Багажътъ ни е въ нарочно влагалище — нѣкжде въ опашката.

Навѣнъ мъгла. Облаци прелитатъ край насъ:—Това сж сѣнкитѣ на умряли витязи за свободата и честъта на скжпата Родина.

Брѣмченето на перкитѣ става приспивна пѣсенъ. И ние летимъ, летимъ къмъ Бѣлото море, подобно устрема на единъ цѣлъ народъ И това е сънъ—мечта—идеалъ. И ние летимъ, летимъ.

Богъ и Македония сж свидетели наши!

Изведнажъ прозорцитѣ сякашъ се разтвориха, шапкитѣ съ картитѣ и упжтванията литнаха нагоре. Нѣкаква сила и мене издърпа, подигна, но вързанъ, друснахъ се на креслото си Докато се опомнимъ, всичко мина. Гледамъ, старецътъ падналъ поваленъ на земята; госпожицата съ бѣлитѣ коси и живитѣ очи повръща; компанйонътъ и бледъ, бледъ, като платно; чиновникътъ се мжи да издърпа крака си изъ подъ заглавието на стола на своя съседъ.

Апаратитѣ хъркатъ. Хармонията е нарушена. Перкитѣ една по една подиематъ, подобно оперенъ оркестъръ, който се настройва за увертюрата съ която скоро ще грѣмнатъ пакъ мощната си пѣсенъ по поляни, хълми и гори, надъ планини и рѣки . . .

Облаци—облаци—облаци: това сж сѣнкитѣ на умряли витязи за свободата и честъта на скжпата Родина. И ние летимъ, летимъ отново съ нови сили къмъ Бѣлото море, подобно устрема на цѣлъ народъ . . .

Богъ надъ насъ и Македония подъ насъ сж свидетели наши.

—Облаци—облаци—облаци . . .

Крилетѣ на аероплана—това сж моитѣ криле: всѣко мръдване това е твое мръдване, ти си частъ отъ цѣлия самолетъ. Мощнитѣ криле—това сж твоитѣ криле.

И ние летимъ.

Мъглиитѣ се разреждатъ. Плътнитѣ духове на облацитѣ ставатъ прозрачни сѣнки на невидими души.

—Господи, колко е миль твоятъ просторъ за очитѣ!

Поглеждамъ—езеро, Лжчадинското. Дойранското е встрани.—Кжде е моитѣ приятелъ сега, който има голѣмъ кожарски магазинъ въ София и надъ магазина табела „Дойранъ“—да ми досочи родната си кжща тукъ? Но

какво ли е останало следъ толкова войни? Както отъ самолета не се вижда нищо въ подробности; така отъ далечния погледъ на миналото всичко се слива и се губи.

—Вѣчно ли тѣй ще бжде?

—Ето ние слизаеме. Хълмитѣ се очертаватъ. Хубаво, ясно слънце грѣе надъ пролѣтната земя.

—Ето и Бѣлото море. Това е Солунскиятъ заливъ. Силенъ вѣтъръ духа откъмъ Атонъ — духътъ на отца Паисий, който идва да ни поздрави. Морето се пѣни и то се радва на скжпния поздравъ.

Летимъ надъ Солунъ вече. Познахъ го по Бѣязъ куле, която съмъ виждалъ на снимки. Цѣла панарама! Нѣкой ни ржкомаха — нѣкой нашенецъ. Ето и летището. Отминаваме го къмъ Атонъ, за да се върнемъ пакъ. Още малко и—кацваме.

Сънътъ ми се прекжсна, или действителността на насладата, за да потж немъ въ грубата суетностъ и лъжа на всѣкидневieto. Съ спирането на моторитѣ сякашъ оглушахме. Съ слизането на земята, сякашъ се окаляхме.

Нима земята е толкова прашна, толкова жалка?

—Всжжностъ, не е ли човѣкътъ жителъ незземенъ?

Гледамъ, носътъ на нашия пилотъ кървавъ! Ударилъ се горкиятъ: пропдналн сме 50 м. въ въздушна яма. Какво ако бѣ се зашеметилъ и кормилото се изкриви?—Значи сме избѣгнали възможна опасностъ:—и во въздуха съ тримоторенъ самолетъ, пакъ

БИЛКОВИ БАСНИ

Истината

Истина е, че истината ни боде въ очитѣ, когато се изпречи предъ насъ, но сжщо така е истина и това, че ние не трѣбва да си затваряме очитѣ предъ нейния тъменъ или свѣтълъ ликъ, защото въ такъвъ случай ще престанѣмъ да бждемъ човѣци! . . . А сме ли изобщо човѣци! . . . Съмнява ме, много ме съмнява това, защото виждамъ какъ всички ние, съзнателно или несъзнателно приемаме въ себе си заблудата, преработваме я старателно и подъ формата на лъжлива истина я предаваме на другитѣ, които се заблуждаватъ въ лъжата и не вършатъ онова, което могатъ и трѣбва да вършатъ, за да бждемъ всички щастливи като човѣци—тукъ на земята! . . . И за да се сбжднатъ думитѣ на Евангелието, което казва: . . . „на земли миръ и въ челоуѣцехъ—благоволение! . . .“ Това ще рече:—Да настане на земята миръ и въ човѣцитѣ—радостъ! . . .

сме въ Божиитѣ ржце! Следъ избѣгнато нещастие, похвално е да отдадемъ почитъ Богу, и благодарностъ.

Нашето летище е по-добро отъ Солунското: гаритѣ ни сж по-спретнати и красиви Само шосето София—Божурище не струва: поправимъ ли го, ще бждемъ идеални. Тукъ, после забелязахъ, шосето е китонирано, подобно Варненското за Евксиноградъ. Запознахъ се съ американския воененъ аташе, когото чакахъ въ Божурище. Нокто не тргналъ отъ Солунъ, защото самолетътъ му нѣмалъ радиоапаратъ. Той ми обясни, че пропаданията ставатъ не въ безвъздушно пространство (нѣма такова), а благодарение на ударени възд. течения о планини напр. вѣтрове, измѣнили посоката си. Самолетътъ попада въ малка вихрушка и докато се хармонизира, пропада. Но не е опасно. Това е едно отъ удоволствията не на шега при летенето.

—Трѣбваше пилотътъ и др. пжтници да се вържатъ, както Васъ.—заключи американецътъ.

Като разбраха, че съмъ българинъ, мнозина ме здравствуха и ми заговориха на чистъ български езикъ:

—Колко сладка е родната речъ срѣдъ чужди!

Отъ Солунъ отидохме въ Атина съ влака. Тамъ забравихме и аероплани, и кървави носове, и въздушни ями.

Подробни впечатления (виж. отд. Книжнина) отъ днешна Гърция и нейната класичност ще останатъ за следующия брой. За да приключимъ пжтуването съ самолетъ, нека кажа сега че връщането бѣше още по-приятно съ единъ отъ орлитѣ на „Луфтваганза“. Докато „Лотъ“ побира до 10, 12 души—„Луфтваганза“ надъ 25, 30 пжтника, та дори има сепаре за пушалня—толкова сж по-модерни и удобни тия страшилища.

Направи ми остро впечатление, че пжтниците когато се качваха въ кабинитѣ, влизаха сякашъ съ присяда, качваха се сякашъ на бесило. Моментътъ е тържественъ, свещенъ.

Тоя пжтъ бѣхме щастливи да видимъ бѣлоснѣжната снага на Бѣласица и змийосаната Струма.

Германцитѣ даватъ бюлетинъ по пжтуването—кжде сме, съ каква бързина летимъ, на каква височина и пр. 750 м — 1200—1500—2000—2300—2500—Струма тича, а ние срещу нея. Конътъ се завръща въ оборъ си—тича бързо, бѣга, лети. А времето—чудесно. Конътъ става фениксъ, а после—орелъ. Крилата сж твои и ти си царъ на въздуха!

Бѣла покривка нежно е загърнала приказния Пиринъ и той спи и сънува кога ще дойде лѣто, че пакъ да ни мжи чакъ до Елъ тепе Просналь.

се е като гигант и спи, спи. Не му си се нагледал още и — ето Мусала! устремила погледъ къмъ Бога. Това е най-високиятъ връхъ и ние сме встрани наравно съ него.

— Мусала, поздравявамъ те на равна нога сега, другарски!

А Джбница (Дупница) е точка. И тамъ има хора да страдатъ и да живѣятъ . . . Перникъ пуши, но може ли да одими простора? И дали има тамъ нѣкой съ юмрукъ срещу насъ, срещу Бога?

— Не може да го видимъ, толкова е нищоженъ и глупавъ.

Витоша

И моторитѣ спиратъ. Слизаме по инерция

Люлка.

Отдохме за 2:30, а се върнахме за часъ и 40 минути!

Закусвашъ въ Солунъ. Обѣдвашъ въ София Чудо, славно нѣщо. Плувашъ леко, лесно, чисто.

Когато слѣзохме, обзе ме пакъ тѣжа!

Да можехъ, бихъ станалъ авиаторъ, пилотъ. Бихъ си купилъ собственъ самолетъ. Подобно Линбергъ

— Наистина, нѣма по приятно пътуване отъ летенето съ самолетъ!

Числото 666

За него пише Откр. 13:18. То винаги е било свързано съ Антихриста (Иоан. 4:1 — 4). На тая тема сж писали почти всички църковни отци, като напр. И. Златоустъ, И. Дамаскинъ, блаж. Иеронимъ, Андрей Кесарийски и др. Еп. Варлаамъ Левкийски, игум. на св. Рилска обитель, пише:

— Думата антихристъ е гр. и ще рече „противникъ на Христа“. Антихристовци имало е много: Симеонъ Вѣлховъ, Неронъ, Максимилианъ, Диоклетиянъ, Юлианъ, Арий, Македоний, Несторий, Савелий, Аполлинарий, Мохамедъ (стр. 22,3) въ кн. „Антихристъ“ — 666“ отъ 1928.

Сега отъ Швейцария, (Som. Wolfhalden, Appenzel) съобщаватъ, че числото отговаря на Римския папа, който се счита за „Замѣстникъ на Божия синъ“ = Vicarius Filii Dei. Тия букви въ тѣхната числова стойностъ сбрани даватъ 666. Папата се нарича още „царъ на свещеницитѣ“ — Latinus Rex Sacerdos: и тоя сборъ дава 666.

Ватиканътъ

се състои отъ 11100 луксозно мобилирани стаи, послани съ 85000 метра кървавочервени килими. Теплицировката е пурпурна. Чети Откр. 17:3—5.

СТАЛИНЪ И ЕВРЕИТЪ (прод. отъ 2 стр.)

ватъ отъ нѣколко стотинъ безбожни евреи. Всичкиѣ евреи тамъ сж едва 1-8%!

Както презъ 1919 г. евреинътъ **Ааронъ Коенъ**, извстенъ подъ името Бела Кунъ, избиха хиляди християни въ Унгария отъ които само 570 бѣха официално документиранни, така историята се повтаря въ нещастна но велика Русия.

Сжщиятъ тоя **Бела Кунъ** презъ юлий 1922 г. е застрелялъ 60,000 въ Кримъ. Споредъ офиц. документи на Женевския Червенъ кръстъ, 272 болни сж били извадени отъ болницата въ Алупка, ю. Русия, и

застреляни въ двора на болницата.

За да се разбере положението въ Русия и омразата противъ евреитѣ днесъ, нека се види отъ ко-го е заобиколенъ Сталинъ. СССР нѣма истинско правителство — евреи властвуватъ тамъ. Сталину предлагатъ и той назначава губернаторитѣ на съветитѣ (областитѣ или провинцитѣ). Тѣзи губернатори въ своитѣ области иматъ властъ надъ живота на всѣко сжщество! Сега внимавайте. Долниятъ списъкъ по азбученъ редъ намираме въ болшевишкиятъ вестникъ „Правда“:

Область

Областенъ

Народность

Абшаскъ	Лакози	Еврей
Аджарскъ	Гурия	грузинецъ
Армения	Хаджиянъ	аренецъ
Азербейджанъ	Полонски	еврей
Азовъ	Шеболдаевъ	"
Башкиръ	Бикинъ	"
Бѣлорусия	Гикало	"
Бурятъ	Ербановъ	буриатинъ
Воронешъ	Риабининъ	руснакъ
Дол. изтокъ	Лаврениевъ	еврей
Дагестанъ	Цехеръ	"
Донска	Саризовъ	"
Западна	Румянцевъ	"
Зап. Сибиръ	Айхе	"
Ивановскъ	Наумъ Носовъ	"
Казакстанъ	Мирзаянъ	арменецъ
Киргизъ	Белоски	еврей
Карелия	Аполоникъ	"
Кубишевскъ	Шубриковъ	"
Кримъ	Соломонски	"
Курскъ	Ивановъ	руснакъ
Кировска	Столиеръ	еврей
Ленинградска	Ивановъ (рус.) и Поцернъ	"
Московска	Кръстчевъ	българинъ
Грузиния	Коганъ	еврей
Задковска	Берия	"
Горки	Прамнекъ	"
Молдовска	Булатъ	"
Морийска	Зинвари	"
Немцевъ	Курцъ	"
Одеса	Гължбовъ	"
Омскъ	Буткевичъ	"
Оренбургъ	Горкинъ	"
Северная	Контаринъ	"
Сталинградская	Варейкисъ	"
Саратовъ	Кринитски	"
Свердловская	Кабаковъ	"
Сибиря изт.	Разумовъ	"
Татарская	Лепа	"
Туркуманская	Полокъ	"
Украина	Касиоръ	"
Краковъ	Шелекъ	"
Киевъ	Кагановичъ	"
Днепростровскъ	Хатаевичъ	"
Уинская	Трилински	"
Черниговскъ	Маркитанъ	"
Челиабинска	Риндинъ	"
Якутская	Певзникакъ	"

Това сж областнитѣ управници, вдъхновяватъ режима на тероръ, които властвуватъ диктаторски и обхваналъ (Следва на 10 стр.)

ГОГОЛЬ ЗА МОЛИТВАТА

Преди всичко Гоголь е известен като сатирик в руската литература. Въ своите повести и еси, той горчиво се надсмива над слабостите на своите съотечественици. Смее се и застава и другите да се смеят, а това го прави не без цел. Неговото желание, особено в зрелите му години е било да помогне на Русия, за да познае цѣлото зло, което се е коренило в нейната срѣда и да се избави от него. „Който желае истинно—честно да служи на Русия“ пише Гоголь в „Авторски изповѣди“—нему е нужно да има твърде много към нея любов, която би погълнала всички други чувства; нужно е да има много любов към човѣка въобще, и да стане истински християнин, в пълната смисъл на думата“. Съзнавайки това и горейки от желание честно да послужи на своята родина, Гоголь почнал да търси опора в общението с Бога посредством молитвата. В писмата си към Щ-въ той пише: „Разумът не дава пълна възможност на човѣка да се стреми напред. Има още по-висша способност: името ѝ е **мъдрост**, и нея може да ни я даде само Христос. Тя не се добива при рождение, никой от нас не я има от природата, но е дѣло на висшата благодат небесна. Този, който, има вече и умъ и разумъ може не друго яче да получи мъдростта, а като се моли (Як. 1:5—бр.) за нея денъ и нощъ, да я изпросва денъ и нощъ от Бога, да издигне своята душа до гълъбовото незлобие и да приведе въ редъ всичко вътре въ себе си до най-голѣма чистота, за да приеме този небесенъ гостъ, който се плаши от жилища, кждето не е дошло въ порядъкъ душевното домакинство и нѣма пълно съгласие въ нищо. Ако ли тя встѣпи въ неговия домъ, тогава се начева за човѣка небесенъ животъ и той постига цѣлата чудна сладост, бидейки ученикъ.

Всичко му се струва учител: цѣлия свѣтъ за него е учител! От най-простия съветъ той извлича

всѣки жѣтъ на Руската империя.

Нека се забележи, че отъ всичкитѣ 49 управници, 41 сѣ евреи!

Ще може ли Сталинъ да се справи съ тѣхъ или единъ денъ ще чуемъ, че и Сталинъ е тѣхна жертва, каквато е сѣдбата на всѣки диктаторъ? Времето ще покаже.

J. B. Winrod

мъдростта на съвета; най-глупавиятъ предметъ обръща къмъ него своята мъдра страна и цѣлата Вселена презъ него става една открита книга за поучение.

Познаването и признаването на Христа е било за Гоголя равно на познаването на висшата мъдрост, даваща смисълъ на живота. Ето какво пише той в „Авторски изповѣди“: „Почти самъ не разбрахъ какъ дойдохъ до Христа, виждайки, че въ него е ключътъ къмъ душата на човѣка, и че още никой изъ душепознавачитѣ не се е изкачилъ на тази висота на душевно познание, на което е стигналъ **Той**! Следъ нѣколко страници продължава: „както и да е, но животътъ за насъ не е загадка. Той бѣше тогава загадка, когато, най-умнитѣ отъ хората, отъ мислителитѣ до поетитѣ, надъ нея се замислѣха и идваха до съзнанието, че не знаятъ какво е животъ. Но когато единъ отъ най-умнитѣ, каза твърдо неразколебанъ отъ никакви съмнения, че **той** знае какво е това животъ, **този Единъ** признатъ отъ всички за най-великъ отъ всички до сега, даже и тѣзи, които не признаватъ въ Него Неговата божественост, следва да повѣрватъ въ Неговото слово, даже и въ случай, ако Той би билъ простъ човѣкъ. Въпросътъ се решава, какво е това „животътъ“. И така следъ дълги години, трудове и размишления дойдохъ видимо напредъ, азъ дойдохъ до това, за което мислихъ въ времето на моето детство: че назначението на човѣка е—да служи, и че цѣлятъ нашъ животъ е служба. Не трѣбва да се забравя, че взетото мѣсто въ земното царство е за това, за да служимъ на този Царъ небесенъ, и за това трѣбва да имаме предвидъ Неговия законъ. Само така като служимъ, може да угодимъ на всички: и на царя и на народа и на своята земя“. Изпълнението на този дългъ, това служене на човѣчеството, Гоголь е считалъ не осъществимо безъ Божията помощ. Той е търсилъ и намиралъ подкрепление въ своята молитва, както и въ молитвата на другитѣ вѣрующи. Той пише понататъкъ въ тѣзи изповѣди: Една отъ главнитѣ причини на моето пжтешествие по святитѣ мѣста е било желанието искрено да се помоля и изпрося благоволение за честното изпълнение длъжноститѣ си, при стѣпването въ живота на самия Този, който ни е открилъ тайнитѣ на живота, на самото мѣс-

то кждето нѣкога сѣ минали Неговитѣ стѣпки; да благодаря за всичко, което не се е случило въ моя животъ; да изпрося деятелност и напжтствено освежение въ дѣлото, за което азъ се възпитавахъ и за за което се пригвоихъ. Тукъ азъ не намирамъ нищо странно. Ако и ученикътъ при завършване своето образование, побѣрза да изкаже благодарствени думи на учителя си, ако синътъ бѣрза къмъ гроба на своя баща, макаръ че му предстои поприще; защо и азъ да не се поклоня на този Гробъ, на който се покланятъ всички, при който всички получаватъ нѣкакво напжтствие, кждето се вдъхновяватъ всички, даже и не поетитѣ . . . Азъ молихъ и други да се молятъ за мене, защото не знаехъ коя молитва отъ нашитѣ ще бѣде угодна на Този, на който ние всички се молимъ. Зная само това, че най-презрения отъ насъ може утре да стане най-добрия и неговата молитва ще бѣде най-близка до Бога. За това не трѣбваше много да ме осъждатъ, а да изпълняватъ думитѣ на просящия, който казва: „Дай“.

Така е мислилъ Гоголь за молитвата. За неговата душа тя е била необходима и той не се е срамилъ да признава това.

Отъ руски: **Аспарухъ Бирниковъ.**

„Б. Бранителъ“ и живата църква

Г-нъ председателътъ на Баптиския съюзъ на евангелската църква въ България пише:

Получихъ последния брой на „Български БРАНИТЕЛЪ“ — благодаря! Много е добъръ. Радвамъ ме, обстоятелството г. Марковъ, че Вие се подвизавате, че работите. Ще се радвамъ да позволимъ да съдействувате и да поощрявате Вашиятъ БРАНИТЕЛЪ да брани „вѣрата веднажъ за винаги предадена на светинитѣ“ (Юд. 3), и да отстоява ревниво чистотата и идеализма на живата Христова църква . . . На многоя лѣта!

Трифонъ Димитровъ

Писмо отъ Букурещъ (14 IV 1937 г.). Много се радваме да получимъ писмо отъ неизвестенъ г-нъ отъ Букурещъ, съ което ни моли да му изпратимъ всички досега излѣзли брр. на Б. БРАНИТЕЛЪ заедно съ абонамента. Адресъ: Ив. Ивановъ, бул. Пакъ 144.—Абонатитѣ ни образуватъ голѣмо семейство изъ България, Гърция, Югославия, Румъния, Австрия, Швейцария, Германия, Полша, Данцигъ, Англия и Америка.

Когато рекламирате, помнете горнитѣ данни!

Вестопись.

Бълг. „БРАНИТЕЛЪ“ расте пропорционално в тираж и влияние. Обсипани сме с благодарствени писма. С „Религия“ достигнахме тираж 7500 кжса за брой. Брой 72,3 на Б. БРАНИТЕЛЪ е с 150 кжса повече от бр. 70,1, а бр. 74,5 — с 300 повече!

Во връзка со статията ни в мин. брой „Ранно ставане“ искаме да припомним § 129, 135 и др. отъ Метод. еписк. дисциплина, където се казва: „Съблюдаваш ли точно утринните и вечерни часове за ставане и лягане?—Колкото може по често да ставаш на 4 ч. зарань: Отъ 4 до 5 з. и 5—6 вечер да размисляваш, да се молиш и да четешъ Св. Писание“.

Г-жа Олга Д-ръ Й. Широкова отъ София пише, че известниятъ г. Д-ръ Широковъ е въ Персия. „Вика ме да замина и азъ, и единъ денъ да се върнемъ и ревизира дѣлото, което ни причини такива неприятности. Само че трѣбва съ много пари да дойде. Можеби знаете отъ по-рано или сте чели вече за шантажа, който направи сестрата на нашата преди 5 год. слугиня; тъкмо що се бѣхме завърнали отъ Абисиния, като искаше да го изнуди съ 150,000 лв. Но единъ денъ правдата ще възтържествува“

Книжарница „АБВ“ — Бургасъ ул. Св. Св. Кирилъ и Методий 52 честити на малкиятъ си клиентъ Възкресение Христово!

Конкурсъ за всички

Премия отъ три книги

Който отговори правилно до редакцията на „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“ на долните въпроси ще получи по желание една отъ следните книги:

— Григорий Петровъ — Къма българската младежъ,

— П-ръ Т. Т. Халуей — Библията и литературата, или

— Ал. К. Кръстниковъ — за истинската вѣра

Ето въпроситѣ:

1. Каква бѣше религията на Чарлзъ Дарвинъ?

2. На каква възраст е билъ Исусъ Христосъ, когато е започналъ да проповѣдва?

3. Къде умрѣха апостолитѣ?

4. Кои сж най-великитѣ глави на Библията?

5. Кога е държавната религия во Франция?

6. Кому принадлежи Гетсиманската градина днесъ?

7. Колко стара книга е Евангелието отъ Маркъ?

8. Къде се намира най-големата камбанария въ свѣта?

9. Въ коя частъ на Египетъ (рѣка Нилъ) фараонската децера е намѣрила детето Мойсей?

10. Кога расте косата по-бърже?

БР.—Редакцията предварително благодари на дарителя г. Райновъ за просвѣтното му внимание. Книгитѣ сж депозирани вече. Пожелаваме успѣхъ на поч. читатели. Хайде на работа!

г. П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ, нашъ сътрудникъ е уволненъ отъ професорското си мѣсто въ Самоковската еванг. семинария. По тоя случай се носи мѣлва, която не прави честь на разпространителитѣ! И много писма се получаватъ въ редакцията ни, на които поради клокарския имъ характеръ, не даваме ходъ. За установяване на истината запитахме въ самата Семинария и ето какво ни пише редакторътъ г. П-ръ Д. Н. Фурнаджиевъ: „Герсъ е уволненъ отъ Лондонъ по необузданъ езикъ противъ решението на Комитета въ Лондонъ и противъ моята властъ. И за мене уволнението му е изненада, но тия работи се вършатъ въ Лондонъ“.

Воененъ отъ генералния щабъ ни пише, че е възхитенъ отъ бълг. имена, които внушаваме за офицерската иерархия (вж. писмото до генер. Луковъ въ мин. бр.)

Сказка за Македония се изнесе отъ г. Марковъ предъ Благ. братство „Д. Михайловъ“ въ Бургасъ на 18. VI. отъ името на Младеж. група. Салонътъ на братството бѣ препълненъ и мнозина трѣбваше да се вършатъ. Сказникътъ бѣ изпратенъ съ продължителни ръкоплетскания.

Вземаме живо участие и поздравяваме отъ страна на редакцията и четцитѣ на Бълг. БРАНИТЕЛЪ г-на Ил. Гудевъ, нашъ приятелъ отъ Сливенъ, по случай юбилея му на 18 IV за 50 год. обществена и културна дейностъ! Н. В. Царьтъ го наградилъ заслужено съ Св. Александър IV степенъ. Присѣжествували сж м-рътъ на просв. г. Николаевъ, м-рътъ на благоустр. г. Ганевъ, проф. Бончевъ, обл. дир. г. Рашковъ, и много гости отъ родния му Градецъ, с. Ичѣра и другаде, където е учителствувалъ.

Мистичниятъ кржжокъ при I Бург. еванг. ц-ва обявява Разпятъ петъкъ за пълень постъ. Всѣки четецъ на Бълг. БРАНИТЕЛЪ въ България може да се присѣдини къмъ молитвитѣ въ този денъ, и желателно е!

ДУХОВЕНЪ ЖИВОТЪ

(Дописки отъ София)

Кржжокътъ за духовно състезание при I Соф. еванг. ц-ва развива усиlena дейностъ за събиране срѣдства за подпомагане изнемогващите евангелски

Ролята на религията.

Всичко се заключава въ приложението. Не е достатъчно да кажемъ, че трѣбва да бждемъ религиозни, добри, любящи, но доброто, любовта трѣбва да се проявятъ. Не да бжде човѣкъ само религиозенъ: съ религията той трѣбва да разреши нѣщо. Какво трѣбва да разреши?—Вътрешния смисълъ на живота. Религията трѣбва да създаде вътрешна връзка между хората, да събуди въ тѣхъ съзнанието, че всички иматъ общъ произходъ. Следователно, всички същества, отъ малко до голѣмо—ангели, човѣци, животни, растения—иматъ опредѣлено мѣсто и опредѣлена работа. Това опредѣля значението на всѣко живо същество въ общия животъ чрезъ религията.

Ан. Николовъ, гл. ред. на в. „Братство“—Севлиево

работници. Начело стои г-жа Богдана Ив. Касжрова, която заслужава похвала и подкрепа!

На конгреситѣ—закрила на децата и Бълг. възд. неутр. съюзъ—държани въ София на 10 и 11 апр. сж присѣжествували като делегати 2 евангелски пастири. Добра е всѣки еванг. п-ръ да взима живо участие въ културния и социаленъ животъ на Родната ни, за да се види, че евангелистътъ е близо до своя народъ.

За забравенитѣ българи е говорилъ на 14 IV въ I-въ Еванг. ц-ва въ София г. П-ръ Г. Н. Поповъ. Тѣзи забравени българи сж 100,000 помаци прѣснати изъ Роднитѣ. Сега става раздвижване между младежитѣ имъ за национално съзнание. Въ Смолянъ е образуванъ комитетъ за тая целъ. На края на събранието п-ръ Ас. Симеоновъ направилъ горещъ апелъ за подпомагане печатането книжнина за помаци. Събрани били 120 лв.

Н. В. Царьтъ е благоволилъ да награди г-ца Е. Кларкъ—евангелистка, съ орденъ за гражд. заслуга по случай 100 годиш. на Фридрихъ Фройбелъ. Г-ца Кларкъ е основателка на Детската градина у насъ. Признателнитѣ ѝ ученици на 11 IV ѝ поднесоха хубавъ български килимъ и много др. подарѣци отъ благодарностъ за това, което тази благородна американка е сторила за бълг. дете съ непрекъснатъ трудъ за повече отъ 35 години. Тя сега е на 70 г. Съобщава Г. Н. Поповъ.

Нашата поща

Мнозина ни питатъ колко струва списанието за да си платятъ. Нѣкои го връщатъ пъкъ, като смѣтатъ, че е скъпо. Отгораряме: то е БЕЗПЛАТНО! Плаща се само 10 ла. за пощ. и др. разноски. Волни помощи се приематъ съ благодарностъ.

1000 лева

е далъ г. Вл. Н. Кочевъ отъ София за най-духовната статия презъ годината (вж. брой 70,1 стр. 1).

500 лева

е далъ г. Я. З. отъ Варна срещу своя и абонамента на други.

г. Емм. С. М.—Бургасъ . . . 300 лева.
г. Дж. Лайансъ — Чикаго С. А. Щати (2 долара) 164 лева.

г-ца З. Карагюзова—Самоковъ 30 лв.
П-ръ Н. Михайловъ—Ломъ . . . 20 лева.

Дали по 10 лева

Ив. Г. Коларовъ, Тополица, Айт.—Ан. Ан. Игнатова, Асеноввр.—З. Давчева, Поповица, Асен.—Вас. Пенчевъ, Кирилъ, Златогр.—Т. Р. Матевъ, Дебовъ, Ник.—Л. Ивановъ, Попица, Пан Н. Еневъ, Пловд.—В. Петровъ, Плъвенъ—Самоковъ: Ел. Табакова и Ц. Атанасовъ—М. Ат. Тодорова, Слив.—свещ. Л. Кр-въ, Созополъ—София: Д. Каралашевъ, п-ръ Г. Черневъ—М. Сл. М-евъ, Търн.—Т. Поповъ, Ямболъ и др.

Следва.

Магазинъ

ДѢДО МРАЗЪ, Бургасъ

Специално за пролѣтътъ разполага съ най-финъ

пролѣтенъ трикотаждъ.

Отбрана много финна ГАЛАНТЕРИЯ.

КНИЖНИНА

The Defender Magazine — „Пророчески глас“, викащъ въ пустинята: Редакторъ: Rev. Gerald B. Winrod, D. D много духовно американско списание. Излиза всѣки месецъ Абонаментъ 50 лв. за год. Може да се абонирате чрезъ редакцията на Б. БРАНИТЕЛЪ—Бургасъ.

Църковенъ вестникъ — София, изд. Св. Синодъ на Бълг. ц-ва Год. XXXVIII бр. 14 дава портрета на Н. Св. Патриархъ Варнава Сръбски. На стр. 165 отбелязва за „Изпратения жезълъ“ за н-къ предс. на Св. Синодъ отъ Солунъ чрезъ еванг. пр-ръ въ Бургасъ г. д-ръ М. Марковъ* (Вж. подрбно въ Соф. ежедн. „Зора“ бр. 5322 отъ 25 III т. г.)

Зора—София, бѣ първиятъ бълг. ежедневникъ, който изнесе интересния въпросъ за „Изпратения владѣшки жезълъ“ и Бълг. схизма (стр. 1 и 5). Справедливо е да кажемъ това!

Бургаски фаръ—независимъ народенъ ежедневникъ. Въ бр. 4592 помѣства нашето клише (вж. мин ни бр. 74, 5 стр. 5) като оповѣстява, че ще следва статията „Български езикъ въ Солунъ“ отъ г. М. Ж. Марковъ и печатана въ бр. 4593 отъ I. IV. т. г.

Зорница—София, най-стариятъ бълг. седмичникъ—печата статитѣ на г. Марковъ „Евангелиститѣ въ Гърция“ (бр. 15) и „Въ Атина, гениятъ на Елаца“ (брой 16) съ наша снимка.

Вечерна бургаска поща—независимъ информационенъ ежедневникъ. Въ бр. 2596 поставя едно наше клише, което г. Марковъ донесе отъ Гърция*) съ надписъ „Духътъ на нова Гърция“ като съобщава „Чакайте утре специална статия отъ нашия приятелъ г. пр-ръ Марковъ и пр.“

И наистина въ след. брой 2597 помѣства статията — „Славата на Атина и Солунъ: Легендата за св. Димитрий. Класическата речъ на ап. Павелъ“.

Книгоизд. „Ново време“ — Търново ще изпрати безплатно на всѣки, който пожелае ценоразписъ на книгитѣ по земедѣлие, лозарство, овощарство, пчеларство и пр.

*) Това интересно клише ще поставимъ въ идущия брой на Б. БРАНИТЕЛЪ.

Журналистическо бюро въ гр. В. Търново

Дългогодишниятъ редакторъ на популярното земеделско списание „Стопански прегледъ и домакинство“ и нашъ колега г. Ал. Пенчевъ е открилъ на ул. „Макензенъ“ 17 първото журналистическо бюро за разпространение на всички периодически издания, репортажъ и фоторепортажи, събиране обявления и реклами за всички вестници, инкасо и пр.

При новосъздаването бюро ще се намира редовно за проданъ нашето сп. „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“. Това за сведение на всички, които отиватъ въ старата Столица, или се интересуватъ отъ живота въ оня край.

Фото-лаборатория „УФА“
ул. „Богориди“—Бургасъ
честити празниците на
клиентитѣ си

Истински Великденски
подарѣкъ за Бургасъ!
Свѣтозниятъ теноръ

БЕНИАМИНО ДЖИЛИ

ще пѣе въ последния
си филмъ

ТИ СИ МОЕТО ЩАСТИЕ

Предвидъ особената художествена стойностъ на филма, отъ Мин. на Просвѣтата той е разрешенъ за всички учащи се.

Всѣки абонатъ на „Български БРАНИТЕЛЪ“
може **безплатно** да направи една
научно-историческа екскурзия съ книгата

ЛЮЛКАТА НА ЧОВѢЧЕСТВОТО

отъ известния американски журналнстъ
Р. Х. МАРКЪМЪ,

горещъ и преданъ приятелъ на нашия народъ!

ЕГИПЕТЪ—страната на фараонитѣ и пирамидитѣ, на с винк советѣ и великитѣ загатки; **АСИРО-ВАВИЛОНЪ**—една отъ най-могъщитѣ империи на древността; **ХАЛДЕЯ**—родината на астрономията и звездогодателитѣ; **ТРАНСЙОРДАНИЯ** и **ПАЛЕСТИНИЯ**—по чиято земя минаха нозетѣ на Богочовѣка и кждето се разигра трагедията на Голгота . . . **ВРЕМЕНА**—ЛИЧНОСТИ—СЪБИТИЯ и **ИСТОРИЧЕСКИ ПАМЕТНИЦИ** ще минатъ предъ очитѣ Ви, като на кинематографическа лента.

Само критичниятъ умъ и вълшебното перо на г-на МАРКЪМЪ може да направи това чудно сравнени между миналото и настоящето!

Тази книга отъ 160 страници, богато илюстрирана, съ специална карта, струва само 35 лв.

Доставя се отъ Н. Ив. Цанковъ—Гладстонъ 56, София

Нашата проверка.

Какво предстои на общинските съвети след изборите?

Г-нъ Н. Рашковъ, обл. директоръ: Изборитѣ минаха при най-добра организация за осигуряване правоприоритетъ и свещеното право на избирателя. Въ резултатъ се получи 84.7% за Бургаската област безъ никакъвъ прецедентъ — най-големиятъ процентъ въ цѣлата страна.

Сега предстои на общинските съвети да се отлаждатъ на работа, която е точно определена отъ закона. Нека се надѣваме, че кметоветѣ съ своитѣ съветници ще започнатъ ползотворна дейностъ било за селото, било за града.

Г-нъ инж. А. Сирековъ, гр. кметъ: Предстои да изработимъ дейна програма за разрешаване на всички социални, благоустройствени и др. въпроси, които интересуватъ гражданството, за да може Бургасъ, като пръвъ търг. портъ, да заеме своето мѣсто въ България.

Г-нъ Д-ръ Ст. Максимовъ Фратевъ, общ. съветникъ: Сега ни предстои да изработимъ планъ на действуване, една програма, която чрезъ реални срѣдства да се приложи. Особено внимание бихъ обърналъ върху културнитѣ нужди — театъръ, читалище и пр — това е моя мечта. Твърде необходимъ е родиленъ домъ за крайнитѣ квартали, детски приютъ и санитарна помощъ.

Dr GERALD B. WINROD

Истински Бранителъ на Вѣрата

Съвремененъ Християнски мжченикъ. Шо е Г. П. У.? Какво значи да си християнинъ въ С. С. С. Р. 613 брой на „Религия“ съобщи за завърналиа се отъ С. С. Р. Руся въ С. А. Шати г. П. Воронаевъ, който написалъ кн. „Християнитѣ подъ чука и сърпа: 13 години въ съветския адъ! Пълни сведения съ подробности, дати, снимки; пълни разкрития върху убиването на хиляди вѣруещи...“ П. Воронаевъ е синъ на Ив. Воронаевъ, когото много братя и сес-

три въ Господа лично познаватъ въ България и ще си го спомнятъ съ радостъ и благодарностъ. Преди 15—на години Иванъ Воронаевъ мина презъ Отечеството ни и остави дълбоки корени на духовно раздвижване.

Сега бр. Иванъ Воронаевъ пакъ изпква на сцената като истински бранителъ на Вѣрата съ по-голема известностъ, благодарение на америк. сп. The Defender, чийто редакторъ отправя отворено писмо до

Съветския посланикъ въ Вашингтонъ,

г. А. А. Трояновски заради него. Случаятъ съ г-жа и п-ръ Ив. Воронаеви, които сж задържани отъ Г. П. У. въ Калуга понастоящемъ се разисква чрезъ радиото и печата въ Англия, Германия, Швеция, Канада и С. А. Шати. Въ Стокхолмъ 5000 д. сж присъствували на протестно събрание.

— Азъ мога лично, пише редакторътъ до Съветския посланикъ — да Ви

ЦАРИГРАДСКИ БРАНИТЕЛЪ

(Бивше — „Свѣтъ“ и „Религия“)

Съ приложение: Библиотека „РЕЛИГИЯ“ за — философия — изкуство и — наука.

Директоръ-основателъ: М. Ж. Марковъ

Гл. редакторъ: Д-ръ Дж. Б. Уинрадъ

Администратори: К. Св. Райновъ и Н. Хр. Ляповъ

Год. VIII.—1936/7 Брой 74,5.

Бургасъ, бул. Ц. Асень 7.

Сътрудници: П-ръ Ал. Георгиевъ, Ал. Крътсниковъ, Ал. Трифоновъ, Д-ръ Ал. Възвъзовъ, Ас. Зяпковъ, Асп. Ъирниковъ, Ат. Николовъ, Б. Илиевъ, Велиславъ Марковъ, Вл. Секуловъ, Г. Т. Стамболовъ; П-ръ Г. Н. Поповъ, Г. Кйосевъ; Д-ръ Д. Йоневичъ; Д. Вл. Кочовъ, Дим. Лучански, Ел. Кантарджиева, Жени Бож. Д-ръ Патева, Д-ръ Ив. Жековъ, Кирилъ Георгиевъ, Коста Кръневъ, Крумъ Сивриевъ, Кръстьо Пановъ, Л. Колчаговъ, Л. Мишковъ, Л. Ив. Ганчевъ, П-ръ М. Н. Поповъ, Милко Яневъ, Ненчо Кротковъ, Ник. Г. Поповъ, П-ръ Павелъ Мишковъ, Д-ръ Сл. Василевъ, Стела Константинова, Ст. Ж. Тънковъ, П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ, Т. Вълканова Т. Якимовъ, Тотю Брънековъ Хр. Н. Велчевъ, Ц. Хр. Цонковъ, и др.

Цариградскиятъ патриархъ и българската схизма.

Въ Атина живѣе Трапезундскиятъ владика, който е официалниятъ представителъ на цариградския патриархъ въ Гърция. Дори въ Българската царска легация въ Атина ме увѣриха, че гръцката преса би била благосклонна къмъ църковнитѣ ни въпроси и Трапезундскиятъ владика би предложилъ своитѣ услуги съ най-големо задоволство.

Освенъ това, бидейки въ Солунъ, можахъ да се срещна съ личния приятелъ и съученикъ на Н. Светейшество Цариградския патриархъ, игуменътъ на ставропигиалния манастиръ Влатадонъ.

г. г. Иоакимъ Ивиртисъ е мо-

нахъ со стройна фигура и царствена осанка. Отъ него лѣха чистота и славянската искреностъ и непритворностъ. Като го гледашъ увѣрявашъ се, че наистина има хора родени за монашески животъ, допада имъ. Тѣ сж щастливи, доволни сж и излъчватъ щастие наоколо си. Пръвъ игуменътъ ми заговорва за българския църковенъ въпросъ.

— Азъ зная нѣкои нѣща, но не съмъ официално опълномощенъ.

— И азъ не съмъ. Но ето токущо получени писма отъ Цариг. патр. Вениаминъ, съ когото сме въ лична преписка. Азъ зная Неговото мнение и мога да съдействувамъ.

И игуменътъ подчерта мнението

(Продължава на стр. 7)

залъга съ десетки хиляди писма, ако искате. А знае се, че днес, поради Япония, Германия и Италия, повече от др. път С. С. С. Русия се нуждае от благоприятното обществено мнение на С. А. Щати.

Предъ стохилиядните си читатели списанието разкрива случая, като дава клишетата както на родителите така и на невръстните им деца Надя и Тимотей.

— Г-нъ Ив. Воронаевъ е роденъ въ Русия отъ селяни презъ 1885 г. Като младежъ той е служилъ въ Царската армия, когато презъ 1908 г. въ гр. Ташкентъ попада подъ влиянието на Господниото Евангелие и се покръства.

Въ 1912 год. той и съпругата му

Катерина пристигатъ въ САЩати. Тукъ той следва въ колежъ, завършва семинария и става пастиръ на I Руска баптистка цъ в Сигетъ, Уашъ и после поради проявени дарби—въ гр. Нюйоркъ.

Следъ болшевишката революция повърва на лъжитъ на комунистическия манифестъ отъ 1920 год. и на 15 юлий 1920 год. той напуска

Г-жа Катерина и п-ръ Ив. Воронаеви

ОГЛЕДАЛО

ОТВОРЕНО ПИСМО

До Поч. М-ръ на Войната

Тв. уваж. г. Министре!

Никой въ България не се съмнява въ Вашето здраво българско чувство. Когато цълата Бургаска област, където сте служили честно и достойно и добрите Ви спомени още се помнятъ, научи, че Вие сте избранъ отъ мъдростта на Н. В. Царя ни за Върховенъ представителъ на родното войнство, всички си отидяха! И наистина, Вие не само не разочаровахте тия които Ви познаваха и обичаха, напротивъ — Вие направихте повече отколкото очаквахме, и обрадвахте нашите надежди. Вие сте човѣкъ на положителното въ живота, на творческия замахъ.

Уповавайки се на тия Ви войнишки качества, азъ се осмелявамъ и на Васъ да напиша Отворено писмо, както писахъ въ мин. брой до почитаемия Ви колега г. М-ра на просвѣтата. Тогава Ви и цитирахъ (бр. 2, стр. 2 сцъ * 2)

Въпросътъ се касае г. генерале, за българяване на нѣкои думи, които време е вече и могатъ да се промѣнятъ, думи които пъкъ се много употребяватъ въ наше войнство (вмѣсто „армия“).

Защо да казваме подпоручикъ, поручикъ, капитанъ, майоръ? Както сме намѣрили чудесните опредѣления полковникъ и подполковникъ, така може да се измѣстятъ чуждите ефрейторъ, фелдфебелъ, па дори и генералъ!

Въ писмото си до г. М-ра на просвѣтата азъ обърнахъ благосклонното му внимание къмъ първия бълг. преводъ на Библията—тая съкровищница, която крие около 1500 год. човѣшка опитностъ отъ законодателя Мойсей, първиятъ й авторъ до последния й, богословътъ Исаия. Тя е вдъхновявала майстори на перото като Шекспиръ и Гюте, а върху бъл. й преводъ и неговата историческа роль за езика ни, сж се изказвали П. Р. Славейковъ, единъ отъ преводачите й; Ив. Вазовъ, народниятъ поетъ; Стоянъ Михайловски, нашиятъ философъ; Пенчо Славейковъ: художествениятъ учителъ на младите ни по-

ети; Стоянъ Ватралски, българскиятъ есеистъ; П. К. Яворовъ, незамѣнимиятъ лирикъ, и пр. и пр. Следователно тая съкровищница, която крие, казвамъ, въковна опитностъ, не може, разбира се, да не ни каже нѣщо по предмета, когото разглеждаме.

И наистина, въ Библията изобилствуватъ термини като стотникъ (ст. 22) хилятникъ (Деян. 24:22), воинъ, войникъ, войвода, (Деян. 28:16) главатаръ и пр. А това сж чинове въ йерархията на Римската армия, която владѣеше свѣта! Не може ли да замѣнимъ чуждите съ тѣхъ?

— Нека се опитаме.

Знаемъ, че думата капитанъ произлиза отъ латински *capitulus*—глава; фелдфебелъ отъ немски *das feld*, поле и пр.

Ето напр. едно предложение, само внушение за военната йерархия (чинностъ); **Генералъ**** бояринъ; генералъ майоръ бояринъ генералъ лейтенантъ—пръвъ бояринъ, и пълненъ генералъ, великъ велможа **Полковникъ**, **подполковникъ**, **Майоръ**,—дружиненъ или надглаватаръ.

Капитанъ—главатаръ.

Поручикъ—воевода.

Подпоручикъ—стотникъ.

Канд. офицеръ—подстотникъ.

Фелдфебелъ—полебранникъ или само бранникъ.

Старши, младши (макаръ и руски,) могатъ да останатъ).

Ефрейторъ—воинъ и **Войникъ**.

Въ горното предложение може да има грѣшки или неудобства, които могатъ да се поправятъ. Но тъй или иначе, нека часъ по-скоро българската войска да добие българския обликъ. Тоя който стори това, ще бже исторически запомненъ.

Отъ воинството ни нека дойде примѣрътъ за народно съзнание и народна гордостъ. Примѣрътъ ще бже заразителенъ за всички.

М. Ж. Марковъ

* Съкращение за колона или стълбецъ (сцъ)

** Министритъ да се назоватъ велможи!

Нюйоркското пристанище на пътъ за Русия—жаденъ да проповѣдва словото Божие! Тогава е миналъ презъ България. И се установява въ Одеса.

— Забележете, че г. Воронаевъ е билъ за цѣли осемъ години почетенъ гражданинъ на С. А. Щати. Децата му сж били родени тукъ и той е билъ во всѣко отношение лояленъ на страната ни. Като такъвъ е билъ приетъ и въ Татковината си, чийто закони подъ диктаторския режимъ напълно е спазвалъ. Не се е месилъ въ никакви свѣтски или политически работи. Служилъ е и се е движилъ изключително духовно. И, макаръ че е страдалъ певече отъ 6 години въ **прегъпканитъ затвори и концентрационитъ лагари на С. С. С. Русия**, досега той не е обвиненъ въ нито едно престѣпление и не му е даденъ нито единъ случай на законна защита!

— Азъ питамъ, г. Траяновски, къде е прословутата съветска правда, съ която проглушавате свѣта? А интернационалната комунистическа партия ни увѣрва че „Русия е най-свободната страна въ свѣта“.

Обосновавайки се на Вашите печатани закони, г-нъ Воронаевъ основава „Всеукраинския съюзъ на християните отъ Евангелската вѣра“ Въ 1926 г. е избранъ първиятъ председател*) и редакторъ на чисто духовното, неполитическото сп. „Евангелистъ“, което следъ 8 броя бива конфискувано отъ Съветскитъ власти.

Презъ 1929 Съюзътъ е броилъ повече отъ 126000 члена! Ималъ е надъ 15000 църкви и повече отъ 10000 проповѣдника. Въ сжщото време безбожниците отъ Москва, начело со Смирновичъ крѣсхча, че религията въ Русия е унищожена. . . Наистина, безвѣрниците винаги сж подценявали силата и влиянието на Господа Исуса Христа и неговото Евангелие.

Духовнитъ истини не могатъ да се унищожатъ съ физически оржия. Но не мисли така Г. П. У. По даденъ знакъ духовнитъ лица въ С. С. С. Русия винаги се третиратъ като престѣпници: за такъвъ е билъ смѣтанъ и г. Воронаевъ, и той е билъ следенъ. Най-сетне на 7 ян. 1930 г. посрѣднощъ той е билъ арестуванъ отъ тайната полиция и всички имущества на Евангелския съюзъ сж били конфискувани. Така сжщо вси-

*) Сп. Defender XI: VIII. на стр. 5 дава клише отъ Свидетелство—то подъ № 784 съ дата 14 Мая 1927 год. То е надлежно подписано и официално подпечатано—Б. Р.

чки първенци сж били хвърлени въ затвора. Тръбва да се издадат цѣли томове, за да се опишатъ мжките въ затворитѣ на Одеса и Калуга.

— Безъ да му се съобщава обвинението, единъ сждъ отъ трима души осжда г-нъ В. на петъ години строгъ тъмниченъ затворъ. По късно му казватъ, че е станало грѣшка, осждатъ го на 8 години и веднага го отправятъ въ живия адъ, задъ Арктическия кръгъ, кждето милиони руски християни сж изчезнали като роби.

Около 400 мили задъ гр. Котласъ срѣдъ леднитѣ брѣгове на р. Печора, този Божи човѣкъ е билъ насилванъ подъ наблюдателното око на стражата да реже дърва, да копае пжтища, да работи въ медни и вжглищни мини, да прави канали и пр, поради единственото си престѣпление, че е християнинъ.

Когато приятели и роднини въ С. А. Щати се научаватъ за ареста на г. Воронаевъ набързо събиратъ 1500 дол. за транзитната виза на жена му до Америка. Направятъ постѣпки: Г. П. У. взема паритѣ и рано сутринтъ на 10 мартъ 1933 г. арестува г-жа Воронаева.

Тогавя тя е била болна съ температура 42°. Дветѣ и деца—Тимотей на 5 г. и Надя на 10 г. оставатъ сами въ кжши...

Следъ нѣколко месечно престояване въ зат. болница, отписватъ г-жата въ концентр. лагеръ и презъ августъ 1934 г.—при мжжа ѝ. Тамъ тая мила набожна жена пере со замръзнала, заледена вода, мие дѣскитѣ на стражата, бели картофи, мете и чисти нуждници.

А тя е само една отъ хилядитѣ, които страдатъ и изпитватъ подобна сждба. Отъ 10,000 проповѣдника половината сж изчезнали, а др. страдатъ подобно с-во Воронаеви.

Най сетне мин. юний г-жа и п-ръ В. сж били върнати къмъ цивилизация въ гр. Калуга, около 100-на мили до Москва Единственото имъ желание е да видятъ децата си. Макарь че три отъ тѣхъ сж родени въ С. А. Щати и по силата на законитѣ сж америк. поданици. Москва не ги отпусна докато Червениятъ кръстъ въ Женева не се намѣси въ 1932 г. Но трѣбваше да се плати на Съветския Интуристъ голѣма сума отъ пари. И на 22 окт. 1936 г. Воронаевъ бѣше отново арестуванъ и хвърленъ въ Калугския затворъ.

Въ този моментъ повече отъ 3000000 граждани на С. А. Щати и 1000000 на Канада разискватъ въпроса. Хиляди по хиляди се готвятъ да демонстриратъ въ Уашингтонъ и дори се

Rev
GERALD
B. WINROD
DD,

пастиръ въ САЩати и Докторъ по Богословскитѣ науки. Авторъ е на повече отъ 20 научни богословски, Философски и политически книги. Близкъкъ нашъ приятелъ и, пжтувайки по цѣла Америка, дрѣжи сказки за България. Често пжти идва въ Европа и Палестинскитѣ мѣста, древна Елада и пр. Редактира:
Defender и Revealers.

Моли се!

Влизането на генер. Алжби въ Иерусалимъ.

По поводъ смъртъта на лордъ Алжби, който на 11 дек. 1917 г. заведе английскитѣ войски въ свещения градъ, British Weekly пише: Когато Алжби прие командуване-

твърди че въпросътъ ще бжде изнесенъ предъ конгреса

Споредъ „Наржчникъ на Съветско пжтуване“ за 1936 37 г. стр. 40 не-обходими сж 968 долари предъ Съветскитѣ власти, за да могатъ хора като г-жа и п-ръ Воронаеви да напуснатъ страната.

Е добре, сума отъ 2000 долара отдавна е била депозирана за тоя день. Защото тия двама вѣрующи иматъ сега само едно желание—да видятъ своитѣ скжпи деца. Г-нъ В. е боленъ човѣкъ и да иска той нѣма да държи публични събрания противъ комунизма

Заради децата си той ще прости и ще забрави всичко въ името на Господа нашегю Исуса Христа.

G. B. Winrod

то не египетския походъ, той устрои молитвено събрание и моли Бога да го избави отъ необходимостта да бомбандира Иерусалимъ и да хвърли гранати надъ мѣстата, кждето Христосъ билъ разпнатъ. Войскитѣ му наближили Иерусалимъ, но изглеждало, че едно сражение е неизбежно. Генералътъ телеграфиралъ на военния съветъ въ Англия и поискалъ наставления. Отговорили му: „Правете това, което ви се покаже по-добро“. Обърналъ се къмъ краля, който му отговорилъ: „Молете се“. И Иерусалимъ се прѣдалъ следъ това безъ бой и безъ условия. И християни и мохамедани били дълбоко трогнати, когато видѣли генералъ-победителя лордъ да влиза съ смета фуражка и пешкомъ въ Святия градъ.

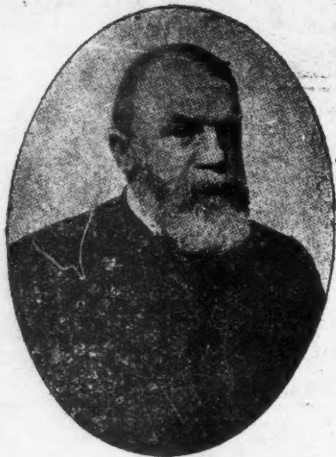
Въ края на м. Мартъ нашиятъ директоръ г. п-ръ М. Ж. Марковъ заминува съ аеропланъ за Солунъ и Атина. Чакайте въ следуюция брой специална кореспонденция.

Тайната на Мудиевата Сила

Много пъти миряните упрекуват пастирите за всичко около църковния живот, както мъжат търсят вината за всичко въ жена си, безъ самитъ тѣ да се поправятъ и възродятъ. Сега пастиритъ иматъ чудесенъ случай да посочатъ на мирянитъ чрезъ Муди какво може да бжде единъ мирянинъ за църквата и за пастиря си, подобно Ааронъ и Оръ за Мойсея. Муди, великиятъ свидетелъ Христовъ, не бѣше пастирь, а простъ мирянинъ.

Споредъ Д-ръ Дей въ Bible S. Record първо на първо Муди дълъжи тайната на успѣха си на две силно надарени умствено жени — неговата майка и съпругата му, чиято любовъ къмъ Бога дълбоко вдъхновявали живота му.

Спърджънъ, който е билъ пастирь съ голѣмъ талантъ, е билъ второто лице, което е повлияло силно на Д. Л. Муди. Когато по-

D. L. Moody

следниятъ за пръвъ пътъ посетилъ Лондонъ (1867), той се е отправилъ за църквата на Спърджънъ и презъ цѣлата служба е плакалъ отъ радостъ „съ очи отправени къмъ амбона“. Изучете живота на Спърджънъ и той ще повлияе благотворно върху Васъ.

Другъ единъ, който е тайна за успѣха на Муда е Мурхаусъ. Двѣмата се срещнали въ Лондонъ презъ 1867 въ една малка мисийска стая, кждето Муди е проповѣдвалъ. Мурхаусъ е забелязалъ, че Муди се ограничавалъ само върху темата, която си задалъ, и веднага му казалъ:

— Вие сте на погрѣшенъ пътъ. Ако проповѣдвате Божието Слово, вмѣсто собственитъ си мисли, Богъ ще ви направи велика сила!

Муди е билъ стреснатъ отъ горнитъ думи. До тогава той е билъ доволенъ отъ себе си. И открилъ впоследствие, че хората сж жадни за Божието Слово. Говорейки за своята промѣна, Муди е казалъ:

— Не можехъ да спра сълзитъ си. И решихъ да стана изключително проповѣдникъ на Библията.

Отъ тогава до края на живота си той е ставалъ въ 4 ч. заранѣта да изучава Библията и да се моли.

И днесъ Църквата Христова се нуждае отъ миряни, посветени съ животъ и имотъ Богу, подобно скромниятъ, но великъ мирянинъ Д. Л. Муди.

Съобщава М. Ж. М.

Български Бранителъ

На г. П-ръ М. Ж. М.

Великъ и славенъ, но трънливъ
Е Пътътъ твой, О български бранителъ!
Смирень стоишъ и горделивъ —
На Божия заветъ пазителъ.

Катъ слънчевъ лжчъ срѣдъ грѣхъ
и мракъ,
Ти се яви прекрасенъ рицаръ,
Все освѣти, где стѣпва кракъ,
Живѣй, О български бранителъ!

Пронизвай гжстата мъгла
Съ лжча на истина и вѣра,
И изворъ чистъ, звънливъ въ гора,
Бжди на пжтника намѣра!

ЗАЩО?

Защо ме Боже, тъй създаде
Въвъ тазъ грѣховна слаба плътъ,
Защо ми сили ти не даде
По стрѣмния житейски пътъ?

Защо немога да разжсна
Веригитъ на черний грѣхъ
И в' Тебъ свободенъ да възкрѣсна
За подвизи и новъ успѣхъ?

Защо молитвата ми в' вопли
Не стига Твоя свѣтълъ тронъ?
Защо сърдце! Ти менъ не стопли
И чуже жалния ми стонъ?

Простри ржката Си надъ мене
Бжди Ти Вождъ мой и покровъ
И скриј душата ми ранена
Въвъ Твоята бащина любовъ!

Ломъ, 1937 г.

Н. М-въ

Силень фаръ срѣдъ бурна нощъ
За гинещи—бжди спасителъ!
Отъ правдата черпи ти мощъ:
Живѣй, О български бранителъ!

Съ любовъ катъ съ мечъ, върви напредъ
На искреностъ бжди хранителъ,
Со Святи кръстъ бжди навредъ, навредъ
Живѣй О български бранителъ!

Бургасъ, 1937 г.

Т. В.

БАБА МАРТА

Баба Марта иде
презъ поля и гори
и съ усмивка блага
тя ни поздрави.

Мартенички и цвѣтя
носи въвъ ржка, —
Всѣки човѣкъ ти закичва
съ червенички цвѣтя.

Но изведнѣжъ чудо стана
бързо тя се промѣни:
сълзи блѣснаха въ очи ѝ
ситенъ дѣждецъ завалъ.

гр. Бургасъ,

Златка Н. Кофинова

уч. I. в. кл. — „Бр. Миладинови“

За Д. Л. Муди по случай 100 год. отъ рож. му г. п-ръ Марковъ е говорилъ 4 пъти въ църквата и 1 пътъ на младитъ; сжщо и на женитъ, или всичко въ Бургасъ се говорило шесть (6) пъти за великия евангелизаторъ, съ голѣмо благословение чието влияние още се чувствува чрезъ учебнитъ заведения, които е основалъ въ Англия и Америка. Негови сж думитъ: „Зная че Библията е боговдѣхновена, защото ме боговдѣхновява“.

Нешастието.

(Билкови басни)

И най-голѣмото щастие на земята е само . . . кжсче хлѣбъ—за празния стомахъ и глътка вода за . . . жадния човѣкъ, но щомъ стомахътъ се напълни и жаждата премине . . . заблудата се обажда: „Слушай мене—ти си нещастенъ, за да бждешъ щастливъ . . . трѣбва да имашъ това и онова“. . . . Но щомъ имашъ и това и онова, заблудата пакъ ти нашепва: „Слушай мене—ти си нещастенъ, за да бждешъ щастливъ ти трѣбва да имашъ всичко . . . което нѣмашъ! . . .“ И все така . . . и все така ти ще бждешъ винаги и наистина нещастенъ, щомъ слушашъ гласа на заблудата и изпълнявашъ нейнитъ заповѣди . . . Да, тя — заблудата въ различнитъ си образи — е единствената причина за нещастieto въ всичкитъ му прояви. И . . . единствената пречка за единственото щастие—да знаемъ истината и освенъ животни да бждемъ още и . . . човѣци . . .

СЖДБА! . . .

Жечко П. Радев — юнкеръ въ Военн. на Н. В. Царя у-ще по слу-
ай 6 м-еца отъ скончината му 27 IX. 936 г. (За него вж. „Религия“ 67,8 стр. 4).

Тя е страшна и неумолима! Чо-
вѣчеството презъ вѣковетъ се е
занимавало съ нейнитѣ загадъчни
похвати, съ нейнитѣ тайнствени
стѣпки. И, ако има още безумци,
слѣпци, които отричатъ или спо-
рятъ по Бога, какъвто ни Го дава

ката-природа. Богъ владѣе всич-
ко, защото е Творецъ на всичко—
видимо или невидимо, законитѣ му
сж . . . закони!

На горнитѣ мисли ме наведе
писмото на майката на сжпия
ни Жечко. Тя пише:

—Бледа е всѣка фраза и дума, за
да изкажатъ болката на разжса-
ното майчино сърдце . . . Казваше
му братъ Михаилъ още като бѣ
дете, че **Жечко ще си замина-
рано, че ще бжде убитъ** и пр.,
но го бѣхъ забравила, а той все
казваше: „На война, мамо, азъ зная,
че като отида не ще има връ-
щане“ и пр.

Ето какъ отлетя милиятъ, здра-
виятъ ми, **веселиятъ и хубавъ**
Жечко. Бѣше въ отпускъ за единъ
месеца—ваканция. Много, много ме
моли да го пусна да отиде во Вар-
на и се види съ приятели, родни-
ни. И наистина дойде си следъ 10
—15 дни, които прекаралъ така, че
просто не намираще думи да
ми се нахвали и често ме питаше:
„Защо, бе мамо, тая год. толкова
много любовъ, внимание, топлота
отъ страна на всички? Особено
Хр. Род. с-во не го пуцали просто
да шавне. „Плачеха, мамо, като ка-
жехъ, че трѣбва да си отида“.

Единъ день при най-добро на-
строение, бидейки съ компания въ
морската градина „изведнажъ—каз-
ва—почувствахъ, мамо, нѣщо осо-

бено, нѣщо като страшни пред-
чувствия. Погледнахъ часовника,
бѣше точно 7 и решихъ веднага
да тръгна за София: помислихъ,
че нѣщо се е случило! И действи-
телно, съ пристигането си сутринъ-
та ме запита, дали не се е нѣщо
случило, нѣщо страшно презъ
вчерашия день въ 7 ч. в. Като му
казахъ, че нищо особено не е има-
ло, той се замисли и каза: „А какво
ли ще се случи“?

Още во Варна ималъ ужасни
предчувствия. Тръгва за насамъ и
казалъ на братовчедката си: „Пред-
чувствамъ, че вече никога не ще
се видимъ“. А тя щѣше тукъ да сле-
два медицина, и веднага ми писа
това по смъртта.

Тукъ като си дойде, нѣколко
дни никъде не излѣзе: „Мамо, не
ме интересува Софията. За Васъ
дойдохъ“. Все ме съпровождаше,
където и да отида, изъ стаитѣ.

Научаватъ се приятели, взели
грамофонъ, идватъ: „Жечко ти се
криешъ, но ние съ музика идва-
ме да те посрещнемъ“. Измежду
дошлитѣ имаше генералски синъ,
който му предлага конь за язда.
После вечерята на другъ другаръ
казалъ: „Канятъ ме на язда, но да
отида ли, да не отида ли? Нѣма
да отида!“ На др. день Жечко е ве-
селъ, като никога, лудува, танцува:
„Ела, бе мамо, остави тая работа,
нагледай ми се, радвай, нарадвай
ми се, че още два дни и вече ни-
кога не ще се видимъ“.

—Ами ти като не си идвашъ,
нали знаешъ, че азъ идвамъ въ учи-

църквата, смѣтамъ, че нѣма нито
единъ синъ човѣшки по лицето на
Земята, който да не знае, чувству-
ва, вѣрва въ . . . Сждбага.

—Какво ли научно има въ твър-
дежа на биофизиолога, който е на-
мѣрилъ, че още въ зачатieto на
две еднородни клетки сждбата —
тоя неумолимъ *Fatum* на латинци-
тѣ — е сложилъ вече своя белегъ
въ тѣхния животъ? Тѣ ще иматъ
дори еднаква смъртъ (вж. бр. 70,
1 стр. 5—Г. Вл. Кочевъ)!

Мисълта на горното научно из-
следване не е чужда и на Библия-
та; нека самъ читателътъ почерпи
жизнена вода отъ самия изворъ—
Исайа 49:1,5. Иеремия 1:5. Матея 1,
2:2. Лука 1:12 — 66. Такова е било
раждането и на самия Исаака, Мой-
сея и Самуила.

Мнозина, сж подобно Аийнща-
инъ, които пжтуватъ во вселенския
влакъ безъ да знаятъ ни откъде
идватъ, ни накъде отиватъ. Хрис-
тосъ, нашиятъ Вождъ, обаче, твър-
ди противното:

—Азъ знамъ—и откъде идвамъ
и накъде отивамъ, а вие не знаете.

Съ други думи, идването въ и
отиването отъ тоя свѣтъ не е слу-
чайно—то е по точно опредѣлени
правила и со строго предначертан-
ни пжтища! Следователно сждбата
не е слѣпа, а разумна сила въ май-

Подъ Еди куле надъ Солунъ е автокефалниятъ Мони Влатадонъ (Чаушъ манастиръ) съ
игуменъ **Иоакимъ Ивиритисъ**, който гледа панорамата на Македонската столица,
градътъ на Свв. К. и Методий. (Вижъ статията на първа стр.) Тая снимка, както и др.
е подарена лично на нашия ред г. Марковъ отъ игумена на манастира.

лицето на свиждане.

— Много ще идваш, много ще питаш, но другаритъ ми ще казват—Жечко Родевъ го нѣма!

— Ами ти къде ще си?

— Азъ ще се скрия . . .

— Парлива шега, си казахъ.

Въ това време конетъ за зла честъ, пристигатъ. Искане ми пари: „Още два дни, мамо, много ще искаш, но Жечко Родевъ не ще го има вече“. Облече се: „Довиждане, мамо“. И—повече не чухъ думата му. Това си бѣ . . .

Жечковиятъ конь билъ най-силенъ измежду другитъ. Свършватъ яздата около семинарията и си идватъ, около 7 ч. вечерята. Изведенъ конетъ се изплашва, седлото се изкривява, Жечко изгубва равновесие и пада точно върху едно дърво. Черепъ и гърди, тия юнашки гърди, които гордо удряше съ юмрукъ:

„За Царя и за отечеството!“

— Сждба, много, много жестока сждба! Тичамъ сега по гробища и църкви — никъде спокойствие. Страхъ ме е да не се повредя, че другитъ деца искатъ гледане.

А ето какво ми се случи напоследъкъ. Бѣше ч. 4½ сутринята. Спѣхъ дълбоко, обаче нѣщо божествено каточе стана съ мене, каточе нѣщо се излъчи отъ цѣлото ми същество. Това ме пробуди и тъкмо се чудехъ, какво нѣщо е това, което още изпитвахъ, виждамъ надъ себе си облаци. Интересно, не е сънъ. Това е действителност—си мисля, и въ тоя моментъ на изненада, въ мигъ се очерта въ облацитъ едно лице. Това бѣ на около метъръ високо надъ мене и малко въ страни.

— Мамо, русенското дѣло те много измъчи, още малко тормозъ и ще се свърши въ твоя полза.

Страшно се изплашихъ и почнахъ да викамъ, но се сътихъ, че не бивало при такъкъ случай да се вика и замлъкнахъ.

Червено-слънчевъ (при залѣзъ) цвѣтъ. После се дигна нагоре но преди да дойде до тавана, изгуби се. Бѣхъ въ пълно будно състояние. Цѣла треперяща, и обривана, ставамъ и събуждамъ Петъръ и децата:

— Ставайте, Жечко е живъ!—помислихъ Петъръ, че съмъ се умоповредила и казва ми: „Не помнишъ ли, че го заровихме?“

— Не за плътта ти говоря, а за душата му . . .

До това преживяване, като майка, азъ бѣхъ, въ колебание: съществува ли душа или не? ако да, защо това? и пр. Отъ това що видѣхъ, обаче съ собственитъ си очи

никой не може ме разколеба. Това бѣ фактъ неоспоримъ.

Следъ две седмици отъ тая случка, адвокатътъ ми писа, че съмъ спечелила въпросното дѣло за 100 х. лв. които бѣхме дали въ търговия.

Що казва евангелието за подобни случаи? Нека чуемъ сладката речъ изъ блаженитъ уста на Спасителя:

— Да се не смущава сърдцето ви; вие вървате въ Бога, вървайте и въ мене. Въ дома на Оцеца ми много обиталища (престои) има, ако не бѣше така, Азъ щѣхъ да ви кажа, защото отивамъ да ви приготвя мѣсто. И, като отида и ви приготвя мѣсто, пакъ ще дойда и ще ви зема при себе си; тъй щото дето съмъ Азъ да бждите и вие . . . (Иоан. 14:1—3).

За езическия свѣтъ тия откровения бѣха неизвестни, но тѣ сж странни и за днешнитъ езичници.

— Читателю, вървашъ, не вървашъ, смъртта ще дойде! Справилъ

ли си се съ нея?

Проблемата за Fatum-а е разрешена. Сждбата чрезъ духоведството е понятна. Смъртта чрезъ Христа не е страшна. Зависи отъ миогледа. Всѣки може да получи повече свѣтлина по въпроса, и трѣбва. Нека размислимъ и се справимъ со себе си, въ себе си и за себе си: Иоан. 11:11, 14, 38—45; Лука 24:13—35; I. Сол. 4:13—18; Откр. 7:9—17; I. Кор. 15:19, 35—57, и др.

Завършвамъ съ примирение въ сърдцето си, съ вѣра и спасителна радостъ, особено къмъ Жечковата опечалена майка, моя сестра, и къмъ цѣлото семейство:

— Богъ е привелъ скѣпия Жечко къмъ по горна служба. Да бжде воинъ въ духовната борба (Ефес. 6:12), подобно ангелъ, и бранителъ на души, потропнали предъ вѣритъ на свѣтлината. . . Миръ на душата му! Юнкеръ тукъ, той юнкеръ е сега предъ Царя на царетъ защото „Богъ не е Богъ на мъртвитъ, а на живитъ!“ (Мат. 22:29—33).

Вуйчо му МЕТОДИЙ

Ранното ставане

Любезни читатели, като сж прочели седмичната ни програма въ миналия брой, че всѣки петъкъ ставаме въ 5 часа заранъ за утринна молитва, запитватъ ни какво значи това. Нѣкои подхвърлятъ дори, дали това не звучи малко сектански? Ние смѣтаме обаче, че сктанти сж не които ставатъ въ 4 ч. а ония които си лѣгатъ въ малкитъ часове . . . Ранното ставане е въпросъ ментално хигиенченъ, здравенъ, и затова му даваме мѣсто въ едно духовно и общественно списание каквото е **ББранителъ**.

Библията, върховниятъ ни религиозенъ авторитетъ, възторжено говори за ранното ставане: **Мойсей** и пророцитъ, **Давидъ** и **Даниелъ** сж били ранобудци. Последниятъ, освенъ другъ пжтъ, е ималъ и специална утринна молитва. Знаемъ, че **Господъ Исусъ** е ставалъ рано, за да се моли извънъ града на Елеонския хълмъ. **Апостолитъ** сж осъмвали молящи се, какъвто е случая на педесетницата. Често пжти първитъ християни сж се молили до разсъмване, когато било **ап. Петъръ**, било **ап. Павелъ** сж били арестувани. Любвеобилниятъ **ап. Иоанъ** вижда въ „Откровение“ утринната звезда—зорницата.

Цѣлата книга **псалми** е окрасена съ утринна молитва. Вземете си бележка—4: 3; 5, 17, 30, 33, 40, 46,

55, 59, 63, 65, 73, 77, 88: 13; 92, 96: 98, 101, 103, 108: 2; 113: 3; 119: 117, 130, 139: 18; 144 и др. Който събира мжростъ и иска да служи на Господа нека се справи съ свѣтитъ на премждраго Соломона въ **Притчи** 6: 9, 10, 11; 19: 15; 23: 21; 24: 33, 34 и др. Азъ не мога, освенъ да се съгласи съ думитъ на единъ великъ проповѣдникъ, който е казвалъ, че се срамува да лежи сутринъ въ леглото си, когато работницитъ минаватъ покрай къщата му, отивайки на работа . . . **F. K. Stam** въ „Благовестителъ“ IX: IV стр. 19.

Когато великиятъ английски реформаторъ

Джанъ Уеслей,

основателъ на методизма достигналъ 73 г. възраст, билъ удивително умствено и физически бодъръ и здравъ.

—Великата причина е, казвалъ той, благоволенieto на Бога, който прави каквото му е угодно. Но главнитъ срѣдства сж: 1. Постоянното ми ставане на четири часа сутринъ.—2. Обикновеното ми проповѣждане въ петъ часа сутринята: едно отъ най-здравитъ упражнения на свѣта, и др. (М. Лешевръ: **Дж. Уеслей**, бълг. пр. отъ 1884 стр. 246 и 267).

Д-ръ **R. A. Torrey** каза, че незаемимиятъ проповѣдникъ.

Д. Л. Муди

ставалъ всѣка заранъ много рано за да чете Библията и да се моли. „Ако трѣбва да се учи нѣщо, азъ съмъ първиятъ, който ще стана преди другитѣ“, казвалъ той.

—Веднажъ, пише Тори, ние си лѣгнахме доста късно следъ оживени разговори въ една конференция. Азъ спѣхъ подъ стаята на Муду. Около 5 ч. чухъ леки стѣпки и нѣкой почука на вратата ми. Муди зовеше: „Тори, стамалъ ли си?“ Той бѣше станалъ преди единъ часъ и ни будеше за утринна молитва.

На въпроса: „Какво ме вдъхновява и крепи въ пастируването ми между другото г. F. W. Backmeуег отговаря:

—Утринната молитва (Alumui Review) XII: 3 p. 159).

Ранното ставане не е патентъ на тоя или оня; нито е нововъведение въ църковното подвижничество. То е привилегия за всѣки.

Ако обаче нѣкой го мързи и не му се става, или скита ноще, то е друго нѣщо. Нека тогава да не се чудимъ, защо днесъ нѣмаме реформатори отъ размѣра на Богомиловци, Бруновци, Лутеровци, Хусовци, или сподвижници като св. И. Златоустъ, св. Климентъ Охридски или о. Паисий. . . . Тѣ всички сж били ранобудци и плеада, като тѣхъ!

Впрочемъ, да почнемъ до практикуваме ранната утринна молитва.

Въпросътъ за ранното ставане е положителенъ, а не сектански. Той крие въ себе си дисциплина и себеконтрола и колко радостъ, бодростъ, и животъ. Той е и обществено нравственъ, духовенъ. **Ако държавнитѣ учреждения започватъ работата не на 8 а на 6 ч. заранъ, проблемата за непрекъснатия трудъ ще се разреши**, като се икономиса гориво и пр. Чиновникътъ отъ 2 ч. сл. пл. ще бжде у дома си и цѣлия сл. обѣдъ ще използва най-рационално. Много отъ нощнитѣ вакханалии биха се избѣгнали. **Нацията ще се обогати со здраво поколение и България ще добие новъ обликъ**. Тогава ще има повече време за четене, за спортъ и граждански добродетели съ творчество и напредъкъ.

Дотогава нека се подготвяме за славното бждаще, когато нѣма да има ни болести, ни грѣхъ. За сега поѣе веднажъ на седмицата да ставашъ рано, като регулирашъ живота си, и да се молишъ въ постъ за душата си, за ближнитѣ си и за свѣта, е геройски подвигъ и истински патриотизъмъ.

Само озаренитѣ умове ще разбератъ тая мистична истина.

М. Ж. Марковъ.

Ал. Трифоновъ—Предс. на бойцитѣ въ гр. Бургасъ

Бойцитѣ отъ фронта въ България.

Бойцитѣ отъ фронта въ България въ своята цѣлостъ сж така назования български въоръженъ народъ, българскитѣ войскари отъ редникъ до генералъ, взели участие и изпълнили своя дългъ въ чужовитѣ, епични борби за освобождението и обединението на цѣлокупния български народъ.

Ботевъ, Левски, Караджата, х. Димитъръ, Райна княгина, Воловъ, Бенковски, Черешевото топче, Оборище, пепилищата на Батакъ, Перущица, грамадата кости, потоцитѣ кръвъ, Шипка, Шейново, Сливница, Драгоманъ, Одринъ, Чаталджа, Завоя на Черна, Тутраканъ, Кубадина, Букурещъ, имена славни, дѣла величави, памѣтници на подвигъ и саможертва, бисери въ новейшата история на Българскитѣ народъ, това е българскитѣ воинъ, това сж гойниците отъ фронта въ България.

Богато минало, примѣръ и назидаение на грядущето поколение, бойцитѣ отъ фронта днесъ сж кре-

пители на българската национална съвѣст и постаментъ на духовното величие на българския народъ.

Будители на родолюбие, бойцитѣ отъ фронта иматъ широки гърди и правъ погледъ.

Тѣ не се смущаватъ отъ Нюой и не се боятъ отъ душманитѣ народи, разсадъ на отрицание и поражение.

Бойцитѣ отъ фронта сж за мира, защото тѣ най-добре знаятъ ужаситѣ на войната, но ако Родината наложи и Царьтъ повѣли, макаръ стари и бѣловласи, ще литнатъ и се отзоватъ на полебранъ въ окопа и веригитѣ.

Бойцитѣ отъ фронта въ България не сж ни на дѣсно ни въ лѣво.

Тѣ иматъ своя единна политика —вѣрна служба на Родината.

Бойцитѣ отъ фронта сж за България и само за България.

За нея тѣ живѣятъ, за нея тѣ ще мрѣтъ.

Цариградскитѣ Патриархъ и бѣлг. схизма.

(Прод. отъ първа стр.)

на Трапезуднския владика (вж. „Зора“ XVIII: 5322 отъ 25. III. т. г.). Патриархътъ е съгласенъ да вдигне Българската схизма безъ никакви уговорки, стига само представители на Българската ц-ва да сж съгласни да отслужатъ взаимна литургия, било въ Атонъ или другаде. Българскитѣ кириарси могатъ да бждатъ придружени и отъ сръбски, румѣнски и други ц-вни представители, съ които българитѣ сж въ приятелски връзки.

За увѣра и тяжесть на горнитѣ изявления, азъ пожелахъ да ми се даде нѣкой предметъ, като икона и пр. Явявайки се предъ Синода на Бѣлг. ц-ва, трѣваше да нося съществено доказателство. Подобно Иосифовитѣ братя-чаша отъ Египетъ

Той изказа съжаление, че въ момента нѣма подобна икона и ще се погрижи въ най-скоро време да я набави.

—Аеропланътъ ми (самолетътъ) трѣгва утре заранъ, тихо отвещахъ.

Тогава, за голѣма радостъ на всинца ни, игументътъ донесе двуметровъ жезълъ отъ чистъ абаносъ съ златна главица, на която бѣха извезани буквитѣ К (кириосъ) и (христосъ) —Господъ Христосъ. Сжщо и основата на жезѣла бѣ отъ чисто злато.

Разбира се, жезѣлтъ се разглобява и азъ можехъ да го поставя въ куфара си.

Онова, обаче, което се случи на границата нѣма да зарадва никого — нито Цариградския патриархъ, нито Трапезуднския владика въ Атина, нито игумена на Чаушъ манастиръ. Гръцкото правителство не дава да се изнася нищо златно отъ предѣлитѣ му.

Самъ Нам. предс. на Бѣлг. Св. Синодъ видинския митроп. Неофитъ изказа съжаление за хубавия позлатенъ абаносовъ жезълъ, който щѣше да бжде предаденъ нему. Обаче, той счита, че въпросътъ за схизмата не е само църковенъ, а държавенъ и народенъ. Следователно „моментътъ за повдигането и разискването му за сега е неблагоприятенъ“.

Къмъ новата практика на Бург. ц-ва отбелязана въ мин. брой, радваме се да регистрираме още една. Г-нъ Ат. Н. Велчевъ спечелва на томбула единъ тонъ каменни вжглища и ги подарява чрезъ ц-вата на едно семейство, което отъ благодарностъ назова скупия даръ —„черни диаманти“. Хвала му!

Следующиятъ брой за Великденъ ще бжде двоенъ съ много снимки отъ Елада и новини отъ Америка.

Вестопись.

Думата Вестопись, до колкото знаем, ние за пръв път употребихме на български в миналия брой. Много ще се радваме, ако тя замъсти гръцката чуждица „хроника“.

Д-ръ G. B. Winrod от Америка пише, че много харесва технически списанието ни, което, казва се, приближава до най-добрите американски от този род. Съжелява, че не знае ни добре български, но разбира, че Български Бранител поднася богата духовна храна на многобройните си четци. Нека се молим, заключава той, щото Бог изобилно да благослови работата на Български Бранител, която се принася като жертва за Божията слава в България!

По случай 100 год. на Левски Млад. Еванг. клуб в Бургас е устроил подходящи събрания. Г-ца Магда Кирилова от Италианското кралско у-ще е чела на 28 II обширен реферат върху Биографията на големия апостол на свободата. А на 7. III е имало Въздръжателна вечер под знака на Левски, който е бил пълнен въздръжател. Взел участие: г. Ц. Хр. Цонков, Й. Ст. Марков и Хр. Мутафов. Пр-р Марков изтъкнал, че почти всички ратници от епохата на Възраждането са били заставяни според клетвите и уставите да бждат въздръжатели.

Пр-р Павел Мишков пише от С. А. Щати: „Три месеца вече обикалям централните щати. До днес държах 46 сказки за България в 32 града. Получих бр. 72,3 от „Религия“ с новото име Бранител. Портретът и телеграмата на Царя в списанието Ви тук будят голям интерес. Държах съживителни събрания

Животът е посвещение!

Ученик е само оня в него, който съзрява учителя си—Духа, който е въ непосрѣдствено общение с Него. Колко е красиво тогава—да слушаш Неизразимия, оня, който е въ тайно!

Какво важи, че тоя или оня проповѣдвал такава или онакава философия? Важното е ТИ какви непосрѣдствени преживявания имаш, какви опитности?

И той казва: „Опитайте, че съмъ благъ!“

О, който може да опита!... Само опитътъ може да ни направи „братя“ въ истинския смисъл на думата. Който нѣма опита, той живѣе съ подаяние, той жуми.

— О, Господи, Велик си Ти! Твоитѣ пжтища сж неизповѣдаеми. Велик и страшенъ си Ти! Великъ за душитѣ ни и, страшенъ за грѣховеѣтѣ ни.

Иначе отде е тая сждба?

Както Исусъ се подвизаваше въ пустинята и Той е Христосъ, така и ние да се подвизаваме въ пустинята на Живота, който е посвещение.

Пожелавамъ миръ на всички!

Велиславъ М.

въ три църкви. Америка е много промѣнена: материализмътъ, модернизмътъ, болшевиизмътъ сж върли неприятели: може би сега е редъ на Америка да опита нѣщо отъ Европейскитѣ движения. Надѣвамъ се по-диръ Великденъ да си дойде. Ето хроника за ББранителъ“.

Напоследъкъ Бург. Еванг. ц-ва е приела за членове въ своето лоно г-жа Весела Ст. Маркова, дъщеря на стария еванг. ратникъ въ Сливенъ г. Ив. Кинаревъ, и г-жа Д. и г. Ас. В. Зяпковъ, който е братъ на отличния пловдивски пр-р г. Вас. Зяпковъ. Сестрата на г-жа Д. Ас. Зяпкова е сжщо пастирка. Църквата въ Бургасъ сърада новитѣ си членове, които ще сж нейна окраса во вѣра и животъ. Сжщото можемъ да кажемъ и за новопокръстения мохамеданинъ Ахмедъ Ал. Ф. Арнаудовъ, който въ Евангелската църква ще намѣри спасение на душата си.

Издаваното въ Америка руско списание „Нашъ путь“ обнародва статистика на мъченическите пострадали въ Русия отъ болшевицитѣ. За сега сж известни: иерарси 31, свещеници 1500, учители, адвокати, сждии, лѣкари 34,585, писатели и ученици 16,367, земевладелци и търговци 63,340, войници и моряци 268,000, работници 196,007, селяни 890,000, а безброй сж неизвестнитѣ мъченици

Г-жа Л. Ив. Чешмеджиева е говорила въ Ямболъ предъ добре посетено женско събрание за английската благотелка и голѣма пасифистка Muriel Lester, за която напоследъкъ англосаксонската преса писа много. Слушателнитѣ сж останали извънредно благодарни на почтаемата говорителка.

Лиджанската еванг. ц-ва подъ пастирството на г. Г. Н. Поповъ развива успѣшна мисионерска дейностъ между помациѣ. Основанъ е и фондъ „Нова църква“. Г-нъ Т. М. Колчаговъ е обещалъ 10,000 лв., а г. Лазаръ Колчаговъ—5,000 лв. Хаала на дарителитѣ!

Комитетътъ Религиозно образование—София е взелъ похвалната инициатива да издава приказки за детски проповѣди. Съ тѣхъ ние сме много облекчени въ досегашната ни практика да говоримъ на децата въ първата недѣля заранъ на месеца, а вечерята имаме въздръжателна проповѣдъ. Ето единъ случай и за Еванг. въз. движение да последва КРОБразование като издава въздръжателни теми. Много амвоии ще говорятъ отново за въздръжанието. Евангелиститѣ ще закрепнатъ во въздръжанието. Неевангелиститѣ ще станатъ въздръжатели, а не въздръжателитѣ ще се увѣрятъ, че Евангелието е за въздръжанието и че евангелиститѣ сж първитѣ пионери на въздръжанието въ България. Обръщаме внимание на Б. В. Федерация.

Г-да Г. Р. Теневъ и В. Славчевъ сж дали тържествено обещание да не пушатъ следъ една въздръжателна сказка на пр-р Марковъ. Нека се молимъ Богъ да ги укрепи въ славното имъ решение!

Ломската ц-ва подъ водителството на бр. пр-р Н. Михайловъ се радва на прекрасна духовна работа. Напоследъкъ нови души сж се покаили и кръстили въ Христовото име.

Наша поща.

Пловенъ—въпросътъ за г. Ватраски е изчерпанъ преди 3 броя. По др. въпросъ както Търново.

Търново—Следете NN. Този е III-ятъ брой. Не сте пропуснали нищо.

Тополовгр. и К. рѣка, Елх — На писма безъ отговоръ платенъ не отговаряме. Преди всичко платете си абонамента.

Труда си не ценимъ да бждемъ справочное бюро, но не бихме искали да бждемъ претрупвани съ излишни разходи. И безъ това дългътъ ни къмъ печатницата е откритъ.

Бр. 72,3 е втори по редъ — абонатитѣ нищо не губятъ и не сж оштетени. Напротивъ, ние сме оштетени—мнозина още не сж си платили абонамента, който е само 10 лева!

Български театър въ С. С. С. Р.

Въ 10 книга на „Театъръ и драматургия“ четемъ: Първиятъ Всеукраински националенъ български театъръ на името Г. Димитровъ организиранъ въ 1934 г. въ Одеса изъ студенти на театралния техникумъ, е излѣзалъ да дава своитѣ представления въ националнитѣ български райони и колхозии.

Презъ време на престоя си въ национално-българския Коларовски районъ театърътъ е далъ по две представления и по единъ концертъ во всѣки колхозъ.

Представленията на театъра въ района произвели голѣмо впечатление на колхозницитѣ.

Уредени сж народни национални театри въ Башкирнъ, Узбекистанъ, Туркмениа на български кумикски, карелски, грѣцки, калмикски, и др.

Д-ръ Йон.

Книжнина

The Alumni Review—Чикаго въ кн. 3 отъ т. г. съобщава за духовно-обществената и литературна дейностъ на пр-р Марковъ. Изтъкватъ се мизернитѣ условия, при които бълг. еванг. пастиръ работи. Съобщава се сжщо за нашето списание, което се препорѣчва, като истински мисионерско.

Проф Д. В. Дюлгеровъ—Обществото „Добриятъ самарянинъ“. Год-къ на Соф. ун-т, Богосл. ф-тъ т. XIV, 2. 1936/7 г.—Напоследъкъ известниятъ професоръ здравата се е заловилъ да чисти Църквата отъ всички секти. И неговитѣ трудове съ удоволствие сме разглеждали въ тия колони. Но тоя пжтъ сектата е православна, и затова задачата му става твърде мъжна. Той я разрешава обаче, успѣшно тамъ, кждето борава съ принципиално богословски въпроси. Голѣма поука ще придобие и съ увлечение ще чете читателътъ стр. 71—75, а особено 76 — 97, 104 и др. Отъ стр. 106 нататъкъ се прави не на шега сравнение между Общ. „Д. Самарянинъ“ и петдесетницитѣ, между Общ. „Д. самар.“ и монтанититѣ, които счита за петдесетници и пр. Авторътъ обещава да издаде и втора частъ на своя академиченъ трудъ.

Д. Чилингировъ—бул. Кн. К. Шведски 37, София IV напоследъкъ е издалъ съ изященъ вкусъ детска книжнина, която препорѣчваме Малкиятъ горой—цена 5 лева. На самотния островъ—5 лв. Христосфоръ Колумбъ—много увлекателенъ разказъ—6 лева. Шивачътъ Нишка и обувачътъ Копитко—весели приказки. Цена 4 лева. Планетоида 2100—пжтуване съ ракета изъ небесния просторъ—5 лв. Здравецъ е най-добриятъ детски картиненъ в-къ за здравна просвѣта. Год. абон. 10 лв. Редактиратъ Ц. д-ръ Станчева и д-ръ Н. Станчевъ, София ул. Сердика № 18.

НАШАТА ПРОВЪРКА

Какво мислите по Новия законъ? за общински съветници!

Въ тая колона, която замѣства „Нашата анкета“, имаме навременната идея да запитае г. г. Данчевъ, В. Стефановъ, Н. Димитровъ, Ат. Кривошиевъ, г-жа Ст. Д-ръ Бурмова и г-жа Ж. Б. Д-ръ Патева, които веднага се отзоваха на горния въпросъ.

Велико Стефановъ: Новиятъ законъ, съ който сме повикани да гласуваме на 21 мартъ т. г. е единъ отдушникъ въ нашия общественъ животъ.

П. Данчевъ: Идеята на закона, да премахне партиитъ и да постави на преценка определената личностъ при изборитъ, е на мѣсто. (Следва на 2 стр.)

БЪЛГАРСКИ БРАНИТЕЛЪ

(Бивше — „Свѣтъ“ и „Религия“)

Съ приложение: Библиотека „РЕЛИГИЯ“ за — философия — изкуство и наука. (Разр. отъ Бург. обл. д-ция на 28. VI 934 съ № 6217 и 16. XI. 936 съ № 7244)

Директоръ-основателъ: М. Ж. Марковъ

Гл. редакторъ: Д-ръ Дж. Б. Унирадъ

Год. VIII — 1936, 7.

Бургасъ, бул. Ц. Асенъ 7

Бр. 72, 3.

Администраторъ: К. Св. Райновъ. Сътрудници: Д-ръ Ап. Възвъзовъ, Ас. Зяпковъ, Асп. Бирниковъ, П-ръ Ал. Георгиевъ, Ал. Кръстниковъ, Ат. Николовъ, Велиславъ Марковъ, Вл. Секуловъ, Д-ръ Д. Моневищъ; Д. Вл. Кочовъ, Дим. Лучански, Ел. Кантарджиева, Жени Б. Д-ръ Патева, Д-ръ Ив. Жековъ, Кирилъ Георгиевъ, Крумъ Сивриевъ, Кр. Пановъ, Л. Колчаговъ, Л. Мишковъ, Л. Ив. Ганчевъ, П-ръ М. Н. Поповъ, Милко Яневъ, Нейчо Кротковъ, Ник. Г. Поповъ, Н. Хр. Ляповъ, Д-ръ Сл. Василевъ, Ст. Ж. Тънковъ, П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ, Т. Якимовъ, Тотю Брънековъ, Хр. Н. Велчевъ, Ц. Хр. Цонковъ, и др.

ГАНЧО АНАСТАСОВЪ

Предс. на Д-вото на запаснитъ офицери — Бургасъ

Царсниятъ ронденъ день.

МЕЧТИТЪ на Българския народъ следъ Освобождението бѣха сбжднати съ раждането тогава на Престолонаследникъ — Н. Ц. Вис. Князь Борисъ Търновски.

Роденъ и откърменъ, израстналъ срѣдъ насъ, живѣлъ съ радоститъ и скърбитъ на народа, Той бѣ изтеглилъ тежкия жребий на бойната служба.

Следъ войнитъ за Обединението ни, Той — по силата на Конституцията — прие тежката Корона на Българскитъ царе. И благодарение на Своята прозорливостъ и мъдростъ, и връзки въ странство, постави България на сравнително завидно положение, като разтури мрачната атмосфера около насъ.

Ето защо въ днешния Му 44 ронденъ день, зап. офицерство, подредено около Действующата армия и Българския народъ — държащи за Царския тронъ, извикватъ мощното войнишко — **УРА!** за Прославата на Н. В. Царя на Българитъ и за царския Му Домъ, когото Богъ да дарува со здраве и животъ!

Д-ръ Джералдъ Унирадъ

Пророчествата и древната Римска империя

ИЗВЕСТНИЯТЪ на четцитъ ни американски журналистъ г. Д-ръ G. B. Winrod е пусналъ въ свѣтовната преса рѣдъ статии, които доказватъ „последнитъ“ времена, които преживѣваме. Той разглежда библейскитъ книги „Даниелъ“ (7:8, 20, 3 и 9:11 и др.) и — „Откровение“ (гл. 13).

Мнението на църковнитъ отци. Въ сп. „The Defender“ № VII Д-ръ Winrod пише на стр. 7:

— Достойно е за внимателно отбелязване, че раннитъ Християнски писатели знаеха тия пророчества и

приемаха, че Антихристътъ ще дойде да управлява връзъ Римската империя преди пришествието на Исуса Христа.

— Въ писмото, известно като „Посланието на Варнава“ — документъ писанъ навѣрно около началото на втория вѣкъ — Даниелъ е цитиранъ като доказателство за приключването на тая епоха. — **Иринеи**, ученикъ на Поликарпъ, който е умрѣлъ въ 202, твърди, че „десетътъ нокти (на об-раза въ гл. 2) сж 10 царе, между

(Следва на страница 6)

18 въпроса върху комунизма. Отговорете си сами!

Долнитъ въпроси намираме въ амер. сп. Revealer 2:4. Задава ги Бюро-то за изследване на партийни факти. Можете да му пишете: P. O. Box 176, Station G, N. Y. City. Четете внимателно:

— Вѣрвате ли, че Комунизмътъ дава свобода на словото? — Свобода на действие? — Може ли самъ да си избере-те работа въ болшевишкия режимъ? — Вѣрвате ли, че човѣкъ трѣбва да има свой домъ? — И да се радва въ края на живота си на собственъ трудъ? — Вѣрвате ли въ светостъ-та на семейството? — Вѣрвате ли въ собствената инициатива? — Вѣрвате ли, че трѣбва да имате малко почивка и да не сте постоянно подъ надзоръ, като въ казарма цѣлъ животъ? — Вѣрвате ли, че лъжата не е добродетель и, че лицемѣрието и подлостъта сж грѣхъ? — Вѣрвате ли, че рускиятъ народъ благува и желае комунистическия адъ? — Вѣрвате ли, че израждането и развратътъ сж за предпочитане предъ християнството и прогреса? — Би ли смѣнилъ сегашното си положение съ несигурността и безнадеждността на сегашния съ-ветски тероръ и кървавата му баня? . . .

Комунизмътъ допусна болшевиш-ка Русия да бѣде отдушникъ на преисподнята и човѣшкия грѣхъ чрезъ Сатаната.

Платете си абонамент! Четете и разпространявайте въ „Б. Бранителъ“! Рекламирайте „Б. Бранителъ“, Пратете ни пробни адреси.

До Почитаемия МИНИСТЕРЪ НА НАРОДНАТА ПРОСВЕТА

(Отворено писмо)

Тв. уваж. г. Министре!

Пиша Ви като на мой познатъ, макаръ че Вие, разбира се, не може да си спомните за мене. Искамъ да си побеседваме насаме, защото гръмогласното говорене умръзна вече, па и заглушава ушитъ, та не може да се разбере, какво иска да каже говорителътъ.

Много съм доволенъ отъ комисията, която назначихте не за новъ правописъ, както мълви народътъ, а за изяснение правописа на нѣкои само думи.

Азъ искамъ напр. да Ви дамъ такива думи, за да обърнете, ако обичате вниманието на почитаемата комисия:

Бургасъ

Още не се знае съ „с“ или съ „з“ да се пише. Доводътъ, че въ „бургазлия“ се чувало „з“ е много слабъ, защото казваме „айтозлия“, но пишемъ Ай-тосъ. По бълг. — въ сжщностъ не се казва — бургазлия, габровлия, варналия, а — варненецъ, софиянецъ, габровецъ и . . бургасчанецъ, кждето „с“=с! Доводътъ за нѣкакъвъ „патриотизъмъ“ е излишенъ, щомъ имаме Бургосъ въ Испания, а Бургасъ въ България . . . Следователно Бургасъ да се пише съ „с“. Думата не е гръцка, а латинска, значуща градъ или Градецъ.

Balgaria или Bulgaria

Има национална гордостъ името на Отееството да е по-напредъ въ свѣтовния списъкъ. Bulgaria е една недоумялица. Ако произходътъ на думата е отъ Волга ще трѣбва да пишемъ, като руснацитъ — Болгария, и така съ латиницата.

Но руснацитъ пишатъ Одесса, а четатъ Адеса, както Болгария — Балгария, кждето „а“ у насъ преминава въ тъмния звукъ „ъ“.

Както въ английски на т. стр. сме писали Balgaria и Balgarski съ „а“, за което нѣкои ни обвиниха. Нашиятъ отговоръ къмъ такива критикари е, че тѣ, като българи, не знаятъ нито бълг. езикъ, нито бълг. си интересъ на международното поле! По-добре е чужденецътъ да казва Балгария, отколкото Булгария и пр. А знаемъ, че а-то, като не-ударено ще се доближи до нашето ж. Кой обаче у насъ казва Булгария?

Неужели България би трѣбвало да се пише въ странство Balgaria? Само така би се избѣгнала близостта съ Hungaria, както ни смѣсватъ въ САЩати и съ неудобни думи като Vulgar = просташки,

уличенъ; Burglar = крадецъ, разбойникъ, и др.

— off или ov

Царска Русия бѣше си избрала „off“ за окончание на собственитъ имена, откъдето преминава тая мода и у насъ. Днесъ тенденцията у болшевикитъ е да употребяватъ „ov“, напр. Pavlov и пр.

Нека комисията да се установи веднажъ за винаги за окончателното на бълг. ни имена. Азъ въ Германия трѣбваше да се пиша Markow, а въ Франция — Margoff. Какво ако се подпиша Margov? Но на английски Mark-off значи заличавамъ, та трѣбваше да слагамъ помежду едно „h“.

Ако си нѣмаме мѣстно установени правила за установенъ правописъ, какво ако на международното поле не си познаваме националния белегъ?

Падежната форма при собственитъ имена

На бълг. ез. нѣма падежна форма! Допуснатата по взаимно споразумение разлика за именителния и винителенъ апендикс е само за яснота.

— Каква яснота е обаче, да се пише „ние познаваме г. Денева и г. Танева. . . и въпреки това Златарева“ и пр.? (в. „Зора“ бр. 5257 стр. 8). Г-дата Д. и Т. г-ци ли сж или г-жи? А г-ца З. г-нъ ли е? Никой изъ народа не говори така.

Смѣтаме, че собственитъ имена сж неизмѣнни, както е и въ модернитъ езици! Иначе бихме почнали да ги скланяме, — което е смѣшно. Предлагамъ, тъй като предъ всѣко собствено име все ще има нѣкакъвъ почитателенъ белегъ, именно почит. белегъ да се измѣня:

— Познаваме г-на Деневъ и г-на Теневъ . . . И въпреки това г-ца (дори г-цата) Златарева, и пр.

Въ тая смисълъ г. генер. Луковъ, въ чието здраво чувство къмъ положителното никога не сме се съмнявали, ни подкрепя. На вечерята въ честъ на г-на генер. Георгиевъ, той казва въ импровизираната си речъ:

— Имахъ щастието въ дни на най-тежки изпитания да бжда подчиненъ на г. генерала Т. Георгиевъ. . . (в. „Зора“ бр. 5258 стр. 5).

Обръщаме вниманието на ударенитъ г-на генерала, а не Георгиевал!

Наистина назначената комисия е навременна и работата ѝ е много важна съ голѣма практична ценностъ. Стига вече

други да ни налагатъ разбиранята си. Нека сами станемъ господари на положението си и сами да чертаемъ дори собствения си езикъ.

Първиятъ еванг. преводъ на Библията, който е направенъ въ чистъ бълг. ез., може всѣкому да послужи въ обогатяване и прочистване на речта ни. Комисията би трѣбвало да проучи тая историческа съкровищница — светата Библия, за езиковата ценностъ на която сж писали П. Р. Славейковъ, Ст. Михайловски, П. П. Славейковъ, П. К. Яворовъ и др. (вж. мин. брой стр. 2).

Дано Почит. комисия да смѣни ужаснитъ прозаични и неподходящи на много селища имена, дадени напоследъкъ безразборно. Какво общо има напр. легендарниятъ Ивайло съ Ортакой? Доколко то знаемъ, героятъ не е стѣпвалъ тамъ!

Време е Дупница да се побългари на Джбница и пр. (Вж. „Религия“ бр. 51, 2 стр. 4).

М. Ж. Марковъ

НОВ. ЗАКОНЪ (Продълж. отъ стр.)

Ат. Кривошиевъ: Смѣтамъ, че съ тоя законъ ще се постигне исканиятъ резултатъ, тъй като и българката, която вѣрва въ мжжа си, който се грижи достатъчно за семейството, ще вземе участие въ изборитъ.

Н. Димитровъ: Пожелаваме законътъ, който е напълно навремененъ, да бжде съ успѣхъ приложенъ.

Г-жа Жени Божилова Д-ръ Патева: Участието на жената въ общинитъ би трѣбвало да се изрази не толкова въ нейното право да избира, а да е избираема и дори назначавана. Важното е не да се изведе и вкара жената отъ дома, а да се въздигне нейното начало — присжщитъ ѝ отношения на милостъ и любовъ, и тѣ да бждатъ вградени въ живота.

Г-жа Стефка Д-ръ Бурмова: Новиятъ законъ е крачка напредъ. Трѣбва да се даде право на всички жени — майки или не, женени или не. И все пакъ ние се радваме на успѣха на женското движение. Всички жени, които иматъ право, трѣбва да гласуватъ и отъ това ще се види дали жената заслужава своето право въ България.

К-ертъ на БЕД-во г. П. Ил. Сливенски съобщава, че петдесетницитъ само въ Бургасъ сж събрали надъ 4000 лв. чл. вносъ за предстоящия съборъ на Бълг. еванг. д-во.

П-ръ Проф. Д-ръ Т. А Герсъ

НЕ БОЙ СЕ!

(Специално за „Български Бранител“)

На първо място, *ние не ще бъдем посрамени за нашата въра!* Хитритъ критици могат да нападатъ Св. Писания, върху които ние основаваме своята Вѣра, но всѣка година Господъ ще показва все повече и повече — чрезъ археология, история и др. — че въ Неговата Книга нѣма нито погрѣшка, нито безредица, нито опущение. Нѣма нищо унижително за единъ човѣкъ да бжде простъ вѣрващъ. Вѣрата, която гледа само на Исуса, е почетна корона на главата на всѣки човѣкъ и даже по-хубава отъ декорациитъ на гърдитъ.

На второ място, *не ще бъдемъ посрамени за нашата надежда!* Ще бжде така както Господъ е казалъ въ Своето Слово.

Ще бъдемъ нахранени, рѣководени, благословени и успокоени. Нашиятъ Господъ ще дойде, и днитъ на скръбта ни ще се свършатъ. Тогава колко ще се радваме и колко ще се хвалимъ въ Господа, който първомъ ни даде красива надежда, а после ни даде и онова, което очаквахме!

„Възлюблени“, пише ап. Иоанъ, „сега сме Божии чада, и още не ни е станало явно какво ще бъдемъ; но знаемъ, че когато стане явно, ще бъдемъ подобни Нему, защото ще го видимъ както е“ (1. Иоанъ 3:2). Славна и блажена надежда!

На трето място, *не ще бъдемъ посрамени за нашата любов!* Исусъ за насъ е скжпоцененъ и обичанъ, и тѣй, никога, никога не ще се посрамимъ поради това, че сме предали сърдцата си на Него! Видѣтъ на нашия Славенъ Спасителъ, когато Той ще дойде, ще оправдае най-ентузиастичната привързаностъ къмъ Него. Когато враговетъ на Христа ще бждатъ облечени въ вѣченъ позоръ, онѣзи които обичатъ Исуса, и „които сж възлюбилъ Неговото яв-

ление“, ще бждатъ облечени въ свѣтлитъ „бѣли дрехи“, защото сж избрали и „предпочели поношението за Христа като по-голѣмо богатство отъ египетскитъ (свѣтски) съкровища, защото сж гледали на бждещето мѣздовѣздаване“.

— Читателю, ако ти си истинско Божие чадо, тогава чуй и радвай се — Господъ ти казва: „Не бой се, защото не ще бждешъ посраменъ!“

Самоковъ,
Еванг. Семинария

Животъ чрезъ смъртъ

Християнството, противно на мнението на нѣкои съвременни мислители, не е само една морална система, но преди всичко **изкупителна религия**. Тя предлага на всѣки индивидъ новъ мораленъ животъ, преустройство на личния характеръ и прощение на всички прегрѣшения. Тѣзи морални облаги, които въ сжщностъ характеризиратъ основнитъ морални нужди на човѣка, сж постигнати чрезъ смъртта на Човѣшкия Синъ. Исусъ Христосъ жертва собствения си Животъ за нашето морално избавление. Чрезъ думитъ на древния пророкъ, „Той биде нараненъ поради нашитъ престѣпления, битъ биде поради нашитъ беззакония... и Господъ възложи на Него беззаконието на всинца ни“. Чрезъ смъртта на Великата Жертва, ние морално падналитъ сжщества получаваме животъ. Християнството въ характера на личността е преизобиленъ животъ придобитъ презъ несправедливата смъртъ на праведния Божий Синъ.

— Но какъ е възможно чрезъ смъртта на единъ човѣкъ, Исусъ отъ Назаретъ, да се постигнатъ такива блажени морални преимущества? — питатъ много съвременни мислители. „Какъ може единъ човѣкъ да изкупи — да плати съ цената на своя животъ престѣпленията на грѣшници?“ Общо приетъ принципъ е, че всѣки единъ нормаленъ човѣкъ е лично отговоренъ за своитъ деяния, той самъ понася наказанието за извършеното престѣпление. Този принципъ, който е заседналъ дълбоко въ нравственото съзнание на човѣшката раса, има своитъ изключения. Въ време на война, всѣки единъ съзнателенъ гражданинъ е готовъ да жертва живота си за благо на отечеството

си. Общността между жертвата на единъ войникъ за отечеството си, и смъртта на Исуса, е че двата случая представляватъ величествеността на себе-жертванието. Сжщественото различие се състои въ целта, която тѣзи две жертви постигатъ. Войникътъ пролива своята кръвъ за благосъстоянието на отечеството си. Пролятата кръвъ на Вѣчния Божий Синъ притежава силата да изличи всички морални престѣпления отъ съзнанието на единъ човѣкъ, да го направи праведенъ, добъръ и полезенъ.

Съвременниятъ моралистъ оспорва изкупителната стойностъ на Христовата жертва. „Какъ може смъртта на единъ обикновенъ човѣкъ да успокои изнемогващата съвѣст на единъ престѣпникъ, да заличи неговитъ грѣхове?“ — питатъ мнозина.

Действително, обикновенъ човѣкъ не е въ състояние да заличи моралнитъ престѣпления на единъ падналъ индивидъ. Обикновенъ човѣкъ; колкото и гениаленъ психологъ и да е, не може да успокои гласа на съвѣстта, нито притежава силата да влѣе нова кръвъ во венитъ на мораленъ мъртвецъ. Но отъ това не следва, че Исусъ не притежава силата да извърши невъзможнитъ, за обикновения човѣкъ, нѣща. Исусъ не е обикновенъ човѣкъ. Той е Вѣчния Божий Синъ, създателъ и управителъ на вселената. Исусъ Христосъ е Богъ, и истински човѣкъ, две различни естества, въ едната личностъ Господъ Исусъ Христосъ. Чрезъ смъртта на човѣшкото си естество, Исусъ извърши това, което никой другъ човѣкъ не би извършилъ. Той умрѣ за нашитъ грѣхове. Чрезъ думитъ на обичния ученикъ: „Кръвта на Сина му Исуса, ни очисти отъ всѣки грѣхъ.“ Христовата смъртъ е източникъ на новъ животъ.

Християнството предлага животъ чрезъ смъртъ. Новиятъ Заветъ най-категорично учи, че новъ мораленъ животъ се постига чрезъ вѣра въ личността, характера, и изкупителната смъртъ на Исуса Христа. Този новъ животъ, който се изразява чрезъ правда, любовъ и добро-сѣвъстностъ се получава само чрезъ **безрезервно упование** въ Божествената личностъ на Спасителя, и въ Неговата изкупителна смъртъ. Само онзи, който пие отъ извора на Вѣчната простиелна любовъ съ пълното съзнание, че той морално е вѣчно загубенъ, получава животъ чрезъ смъртта на Исуса Христа. *Ламбри М. Мишиковъ*

Когато смѣняте адреса си веднага ни се обадете! Това е въ Вашъ интересъ. „Б. Бранителъ“ е вашъ интересъ.

Отзиви за „Бълг. Бранител“

Редакторътъ на сп. „Слово и дѣло“ — София, г. М. Матеевъ, пише дословно:

— Вчера получихъ „Б. Бранителъ“. Още не съмъ прочелъ всичко, но това, което прочетохъ досега ме много обрадва и насърди. Вие сте сторили, бр. Марковъ, споредъ силитъ си: нека се молимъ и предоставимъ останалото на Любящия ни и вѣренъ нашъ Господъ Исусъ.

ПУШКИНОВА ПРОСЛАВА

„Не для житейского волнения,
Не для корысти, не для битвъ,

Мы рождены для вдохновения,
Для звуковъ сладкихъ и молитвъ.

Чествувайки сто годишнината на неговата смърт, нека не забравяме, че той бѣ дълбоко религиозенъ и вѣрваше въ тържеството на християнството. И съ право Д-ръ Ю. Ф. Хекеръ въ уводната статия „Молитвата въ руската проза и поезия“, помѣстена въ книгата на професоръ Хари Емерсонъ Фосдикъ подъ надсловъ „Молитва и ея значение“ е отдѣлилъ първо мѣсто, където разглежда поета Пушкинъ като поетъ, „който вѣрваше въ молитвата и самъ съчиняваше молитви“.

И така почва той:

„Преглеждайки руската поезия и произведенията на най-известнитѣ руски автори и философи, ние бѣхме приятно поразени, виждайки, че болшенството отъ тѣхъ сж били хора, по природа дълбоко религиозни, вѣрващи въ молитвата и сами съчиняващи молитви.“

Гоголь стараяйки се да опредѣли сжщността и характернитѣ особености на руската поезия, говори: „Стремлението къмъ свѣта стана нашъ елементъ, шестото чувство на руския човѣкъ и то даде ходъ на нашата съвременна поезия“. Още първиятъ отъ рускитѣ поети и учени писатели — Ломоносовъ, наблюдавайки северното сияние, изразилъ своето впечатление отъ него въ одата „Вечерно размишление за Божиитѣ величия“.

Пушкинъ сжщо не е билъ чуждъ на разнороднитѣ вѣрвания и разнобразнитѣ въпроси на своето време. Неговитѣ съчинения, по думитѣ на единъ критикъ, сж пълненъ арсеналъ отъ оржия за поета. Постъпвайки така, той избира за себе си нѣкое любимо и отива на бой. И самъ поета въ най-хубавитѣ и най-свѣтли минути на своето поетическо ясно-видение е съзнавалъ своето название.

Пушкинъ е билъ поетъ въ най-добрия смисълъ на тази дума. Ето защо могжеството и красотата на природата сж го водели къмъ единение съ Бога. Така, като билъ въ Кавказъ той билъ поразенъ отъ вида на Казбегъ, на върха на когото той видѣлъ манастиръ, който му се е видѣлъ като реющъ се въ небесата ковчегъ. Обхванатъ отъ религиозенъ поривъ той написва дълбоко религиозни стихове.

Хубавото настроение, което ни дава църковната служба и смирения видъ на пастиря силно влияели на

него.

Молитвата всѣкога е била скжпа за поета и той се е отнасялъ съ дълбоко уважение къмъ нея.

При всичкитѣ увеличения на радоститѣ на свѣтския животъ, Пушкинъ почти несъзнателно изповѣдалъ християнската истина и признавалъ молитвата.

Пушкинъ е билъ за руската поезия, каточели паднала отъ небето искра отъ поетичния огънь, отъ който се и запалили душитъ на другитѣ поети, горящи всѣкой съ собственъ пламъкъ *). Около него се е

образувала цѣла плеада поети и много отъ тѣхъ проявили въ своитѣ съчинения влечения къмъ молитвата и къмъ общението съ Бога.

И днесъ, когато цѣлиятъ културенъ свѣтъ се готви да чества стогодишнината на Пушкинъ — тази гордостъ на руската литература, нека и религиознитѣ общества въ България му отдадатъ своята почитъ.

Аспарухъ Бирниковъ

*) Какъ сж гледали на молитвата Языковъ, Гоголь, Достоевски, Толстой, Вл Соловйевъ и др. ще видимъ въ нѣкой близкъ брой на „Б. Б.“.

О, Пасторе, ти назвашъ

Моему Пастору М. Ж. Маркову

О, Пасторе, ти казвашъ „Да любиме врага си“,
Но що за любовъ кога тя безъ душа?
Земята ми съ кръвъ тѣ заляли —
Развратъ, мечъ и огънь царятъ въ ней сега!
Тамъ братята гинатъ съ кърви обляни,
Катъ роби сж другитѣ — врагъ ги владѣй,
А тѣзи джелати пресити, засмяни
Со сестри ми се гаврятъ — истински змѣй. . .
Послушай ме, Пасторе, въ душата отрова
Тѣ пуснаха — звѣра събудиха въ ней,
Баща ми за вѣра загина въ затвора. . .
О, слушай ме, Пасторе, че кръвъ тамъ се лѣй! . .
И Божия храмъ оскверниха безчестно,
Въ олтаря съ децата се гавриха тѣ
И с' мойто дете! О, Боже, смили се надъ мене —
Дай смъртъ, да забравя ужаснитѣ дни. . .
О, Боже Великий, Всесилний —
Благослови ме или ме убий,
Но гнѣвъ Твой божествено-грозний
На смрадитѣ души излѣй. . .
И слушай ме, Пасторе,
Азъ вѣрвамъ — ще дойдатъ години
Камбанитѣ екнатъ ще въ древна Москва
И тѣзъ кръвопийци ще бждатъ убити —
За тѣхъ любовъ нѣма ни въ Бога, ни въ менъ!
* * *

Дете на улицата

Не израстнахъ азъ
въ радость и охолство,
ни въ домъ
срѣдъ сѣнчеста градина.
Милувки майчини
не знаехъ азъ,
а сжщо и безгрижия!
Отъ малкъ азъ живѣхъ
въ уличния прахъ,
а зиме изъ студенитъ тавани,
на нѣкакви грамадни здания.
Срѣдъ студъ и мразъ
изъ фабрики,
юзини, —

изгонванъ
и прибиранъ,
въ мене крепнѣше духътъ
що искаше просторъ
и много свѣтлина.
Изъ улицитѣ гоненъ,
битъ —
азъ сутринъ се събуждахъ
въ нѣкой жгълъ. . .
Дете съмъ азъ на улицата шумна
израстнало:
въ студъ }
и нищета.

Онегинъ М. Райковичъ

Ни болшевизъмъ, ни фашизъмъ

I. Ако единъ духов. човѣкъ отиде да търси жадувано добро при болшевицитѣ, ще му предложатъ безвѣрие, насилие, злопаметство, мѣсть, гавра, духовна безплодность и ненавистъ. Човѣкъ при това трѣбва да скѣса съ едни чувства, които го водятъ къмъ едностран. материалистиченъ свѣтогледъ или се отнасятъ подигравателно и не сериозно съ светото религиозно схващане. Ние ще чакаме болшевицитѣ да станатъ религиозни, за да възприемамъ тѣхната „правда“.

II. Фашизмътъ, корпоративната идея, мусолинизмътъ или новото му издание — хитлеризмътъ, носи отмѣстителностъ, злоба и ненавистъ къмъ болшевизма и другитѣ. И той не е цвѣте за мирисане, и той не познава праведния Христа и неговата чиста любовъ къмъ ближния. Необходимо е особено днесъ, да се проповѣдва на еднитѣ и другитѣ: любовъ къмъ ближнитѣ, обичъ между всички човѣци, уважение къмъ религията на всѣки народъ, честностъ и миръ по свѣта.

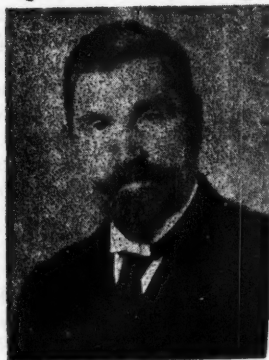
Ал. К. Кръстниковъ

Катол. свещ. Ант. Иовчевъ следъ 8 год. служба напуска града ни за София. Той ни оставя следъ себе си най-добри спомене и Новопостроения величественъ храмъ. На негово мѣсто идва младиятъ отецъ Робертъ Мекерешки.

Пѣвецъ на Евангелско движение въ Русия

Ив. Ст. Прохановъ е роденъ въ гр. Владикавказъ на 17—4—1866. По професия инженеръ-технологъ, той въ Рига е челъ лекции въ политехникума. Още като ученикъ въ Реално училище, принадлежалъ въ крѣжеца на младежитѣ, които сж изучавали мислитѣ на пессимиститѣ: Буда, Шопенхауеръ, Хартманъ, които указали, че животътъ е безизходно страдание, че небитието е по-

добро отъ живота. Въ резултатъ на такива внушения, той започва мрачно да гледа на живота и решилъ да свърши съ самоубийство. Въ автобиографията си печатана на английски презъ 1933 год. разказва за своето обръщение къмъ Христа и какъ отъ тогава господствуеща черта въ живота му билъ и си остава чистиятъ оптимизъмъ на Вѣрата. Той става народенъ проповѣдникъ, пѣвецъ на Евангелието, като проявява единъ богатъ творчески животъ въ Христовата нива. Въ време на революцията, както и при царския деспотизъмъ, той бива нѣколко пѣти затварянъ отъ чеката и ГПУ, но нищо не може да сломи бодрия му духъ. Прохановъ е издавалъ и печаталъ 3,5000 кѣса библии, новъ заветъ — 25,000 кѣса, евангелски пѣсни — 25,000, духовни пѣсни — 25,000; сжизнитѣ пѣсни съ ноти — 10,000; (Следва на стр. 8)

I БЪЛГАРСКА ЕВАНГЕЛСКА ЦЪРКВА

бул. Ц. Асенъ 7 — Бургасъ

СЕДМИЧНИ СЛУЖБИ

Св. недѣля

9:30—10:30 Библийско училище за възрастни.
10:30—11:30 Богослужение съ проповѣдь.
14—15 Детско недѣлно училище.
15:30—16 Младежко нед. учинище.
16—17 Млад. клубовъ часъ.
19—20 Вечерно Богослужение съ проповѣдь.

Понеделникъ

19—20 Безплатнитѣ Ангелски курсове на г. М. Ж. МАРКОВЪ, VII—VIII годишнина.

Вторникъ

14—18 Пастирски посещения.
19—20 Часътъ на Мистичния крѣжокъ.

Срѣда

19—20 МОЛИТВЕНО събрание.
20:30—21 Заседание на Дух. съветъ.

Четвъртъкъ

15—6:30 Сестринско събрание.
19—20 Безпл. Английски курсъ.

Петъкъ

5—6 Утринна молитва.
Денъ на любовта. Постъ.

Сѣбота вечеръ преди лѣгане:

Молитвенъ нарядъ за ПАСТИРА и за Ц.ВАТА.

Забел. Другитѣ извънредни събрания се съобщаватъ отъ амвона. Първиятъ петъкъ на всѣки месецъ — Братски пиръ: начало 20 ч. вечерта. 1-та св. недѣля сутр. — детска проповѣдь, а вечерта — въздържателна. ПАСТИРЪТЪ приема всѣки денъ, и официално отъ 9 до 11 часа.

Входъ свободенъ

Свещенослужителъ-предстоятелъ:
Пастиръ М. Ж. МАРКОВЪ

Последно интервю

Единъ зименъ день (8. XII.) гарсонътъ похлопа на стая № 8 въ хотелъ „Европа“.

— Кой е тамъ? Обади се познатиятъ гласъ на мастития писателъ.

— Единъ господинъ Ви търси.

— Да влѣзе!

Заварихъ г. Кириловъ неглиже — бѣше заранъ. Посрещна ме любезно. — Усмивка се разлѣ по старческото му лице.

— Колекционеръ на автографи, препоржчихъ се азъ и му поднесохъ албума си, съхраняващъ десетки автографи на видни писатели и мислители. Радостта му бѣ голѣма.

— За първи пѣтъ срещамъ подобенъ колекционеръ.

Седнахме. Разговорътъ се водеше на литературни теми. Направи ми силно впечатление неговиятъ възгледъ за гениалността.

— Всѣки се ражда гений. Нужно е да се канализира онова, което е вложила у него природата. Той не става гений, а се ражда такъв!

Азъ се бѣхъ впусналъ въ разправане, когато той ме прекъсна.

— Нали съмъ българинъ, пакъ гледамъ спекулативно на работата. Чудя се какъ да използвамъ Вашето идване за сюжетъ на нѣкоя работа. Писателътъ вижда сюжетъ за творчество навсѣкжде. Дори и въ най-естественитѣ прояви на хората. Неговото око е набито и той вижда на всѣкжде, за него нѣма прегради.

Попитахъ писателя за неговото творчество. Той бѣ твърде любезенъ и почна отъ сво-

ето ученичество, студентство, та чакъ до сега.

Говори за своитѣ първи творби раздѣлени на шестѣ части и печатани една есенъ, въ шестѣ литературни списания съ псевдонимъ — нѣкакво френско име. Дори разправи за това, че покойниятъ Вазовъ е печаталъ критика върху творчеството на френския поетъ, изказвайки се твърде ласкаво за него, заключавайки, че рамкитѣ, въ които е сложилъ волния му стихъ, преводачътъ го е осакатилъ. И следъ това за объяснителната критика на другъ, който изяснявалъ, че това не е никакъвъ френски поетъ, а натураленъ българинъ и редица интересни нѣща, които не бива да занимаватъ тука четца.

— Нѣщо за Вашето творчество? Попитахъ го азъ.

— Почналъ съмъ три голѣми работи. „Дневникътъ на единъ съдия“, „Дневникътъ на единъ адвокатъ“ и „Дневникътъ на единъ човѣкъ“. Три еднакви по заглавие работи, а същевременно коренно различни по съдържание. Докато съдията и адвокатътъ живѣятъ въ свой собственъ психиченъ миръ и срѣда, човѣкътъ живѣе волно. И азъ, за да го намѣря, трѣбваше да посещавамъ като страниченъ посетителъ кафенета, локали и вертепи по периферията на града, за да го намѣря такъвъ, какъвто го рисувахъ моята мисль. И го намѣрихъ.

Презъ моето едночасово пребиваване великиятъ писателъ говори твърде много и за своята тридесетъ и петъ годишна служба като юристъ.

И сжщиятъ този писателъ, който работеше неуморно, който бѣ започналъ толкова ценни за човѣчеството трудове се пресели отъвдъ така бърже — безъ да боледува.

Съ кончината на Ив. Кириловъ, който бѣ последниятъ*) въ жестокия жребий на ланшната година, се оправдава мисльта на проф. Д-ръ Ст. Консуловъ:

„Смъртъта е неизбежниятъ край, къмъ който се стреми всѣко живо същество“.

Аспарухъ Бирниковъ

*) Другитѣ сж: професоритѣ Желю Ганчевъ, Д-ръ Ив. А. Георговъ, Д-ръ Богомилъ Беронъ, Д-ръ Никола Г. Кръстниковъ, Д-ръ Ал. Янишевски, Михаилъ Д. Халачевъ, Морфова, Табакова, Д-ръ Асенъ Златаровъ.

Останкитѣ на Моестро Атанасовъ минаха презъ Бургасъ на 5 февр. За голѣмата тържественостъ и подобающата честь, която се отдаде отъ цѣлото гражданство най-много допринесе хорътъ на г. Г. Табаковъ — отъ храма „Преображение Господне“.

Rev. Gerald B. Winrod, D. D.

Римската империя и пророчествата (Продълж. отъ 1 стр.)

които империята ще се разпадне“. — Тертюлианъ, съвременникъ на Иринея, казва: „Разпадането и разпрѣсването на Римската държава между 10 царе ще докара Антихриста, и тогава ще се яви „Нечестивиятъ“, когото Господъ Исусъ ще порази съ диха на устата Си и ще разори съ блѣсъка на пришетствието Си“ — Лактениуусъ, частниятъ възпитателъ на ц. Константиновитѣ деца презъ IV в., заявява: „Империята ще бжде подѣлена, и властитѣ на управлението, следъ като бждатъ раздробени и разпредѣлени между мнозина, ще бждатъ унищожени. Граждански раздори ще последватъ и нѣма да има отдихъ отъ последователни войни, докато 10 царе ще възстанатъ изведнажъ, и тѣ ще раздѣлятъ свѣта помежду си, но не да го управляватъ, а да го побоятъ“ — Кирилъ, епископъ

Иерусалимски презъ 350 година наемква, че знанието на тия пророчества бѣше общо за църквитѣ въ онова време. — Джеромъ, който е живѣлъ отъ 342 до 420 обявява: „При свършването на свѣта, когато Римската империя ще бжде унищожена, ще има царе, които ще подѣлятъ Римъ помежду си“.

Ето какво пише споменатиятъ епископъ Кирилъ Иерусалимски (Defender въ последн. бр. VIII г. XI стр. 30): „Тоя древно споменатъ Антихристъ ще дойде, когато времената на всеримския възходъ ще се изпълнятъ и приключителнитѣ събития на скончанието на свѣта ще бждатъ близко. — Царе подъ влияние римско ще се въздигнатъ... ето! въ различни области, но Антихристътъ е единадесетиятъ, който ще е отъ римски произходъ; той ще упражнява магията си и черното си изкуство. Трима предъ него ще сваля. Останалитѣ седеми ще държи подъ своята власть. — Първоначално ще проявява нѣжностъ, защото е интелигентенъ и ще притежава за благочестие и човѣколюбие. Ще подмами еврейтѣ чрезъ чуда, каточели е Месия. Следъ това ще се отдаде на всѣко зло и кръвопролитие, особено срещу вѣрующитѣ. — Позволявайки си подобни нѣща за три години и 6 м-еца, той ще бжде унищоженъ отъ Второто пришетствие изъ Небето на истинския единороденъ Божий Синъ — нашиятъ Господъ и Спасителъ, Исусъ Христосъ — действителниятъ Месия. Исусъ ще унищожи Антихриста съ диха на Своитѣ уста, като го предаде въ огъня на вѣчната Гехена“.

— Тия автори се различаватъ по разни точки на пророческитѣ тълкувания, но всички се съгласяватъ, че древната Римска империя ще бжде подѣлена на 10 части, когато Господъ Исусъ ще се възвърне.

Д. Л. Муди и ние

П-ръ Павелъ Мишковъ пише отъ Чикаго 2. II. 1937: „Драги Марковъ, тука съмъ на грандиознитѣ тържества на 100 год. юбилей на Муди. 2,000 души хоръ пѣе силата на Евангелието чрезъ живота на Муди — славно! Славно! Дай, Боже, България да види своя Муди! Съ любовь“ и пр.

Бургаската еванг. ц-ва ще посвети цѣла седмица на приспоаметния евангелизаторъ Д. Л. Муди.

Печатница „Графикъ“ — Бургасъ

БИЛКОВИ БАСНИ

ЩАСТИЕТО

Щастието не е пълнѣ ко-
ремъ, но то — не е и празенъ
търбухъ, така както не е и
празни приказки за хубави
дѣла, само хубави но... не
изпълни дѣла. Защото и ис-
тината не е истина, докато
е само въ устата — тя става
такава... когато влѣзе въ дѣ-
лата. Евангелието казва: ...
и много ще дойдатъ следъ Ме-
не да Ви говорятъ словото
Ми и да свидетелствуватъ
Името Ми, но казвамъ Ви, вни-
мавайте!... Пазете се отъ
лъжепророчитѣ, които ще
дойдатъ въ Моето име, за да
Ви заблуждаватъ въ живота
Ви!... Вие обаче по дѣлата
имъ ще ги познаете, защото
Азъ не съмъ нищо, ако не сж
дѣлата Ми!... Вие нали очи
имате, и гледате, но не виж-
дате; и разумъ нали имате
но не разбирате? Затова Ви
казвамъ още: много и особено
внимавайте да не се заблу-
дите... за да не погинете, по-
неже заблудата човѣшка е и
гибель човѣшка!...

ЦЪРКОВЕНЪ ЖИВОТЪ

Бургаската еванг. ц-ва съ пра-во е наречена „Мисионерска църква“. (Соф. „Зорница“ год. 57 бр. 1). За последните две год. тя е придобила **седем** нови клона. Последният е въ с. Тополица, Айт. съ 16 члена. Въ протокола сж се подписали: Г. К. Ивановъ, Зл. Георгиева, Ив. Г. Качаровъ, Зл. Иванова, Анг. Т. Колевъ, Ст. Ангелова, Анг. Т. Йовковъ, Ж. Ангелова, П. Тодоровъ, С. Петрова, Т. Д. Трандафиловъ, Ел. Димова, Славъ Димитровъ, Д. Ивановъ, Д. Тодорова и Зл. Димитрова. Г-нъ пр-ръ Марковъ е установилъ за предс. г. Ив. Г. Качаровъ, за ср-ръ г. Г. К. Ивановъ и за к-ръ г. Т. Д. Трандафиловъ.

Нова практика е усвоила Бургаската ц-ва: срещу празниците ср-ръ г. Ат. Н. Велчевъ е писалъ на фирмитъ, съ които търгува да отпуснатъ нѣщо за бедните. Получени сж били много подаръци. Препоръчваме тоя начинъ!

Хр. Н. Велчевъ — Бургасъ вмѣсто у дома, посрещалъ е на Имения си денъ въ Млад. еванг. клубъ, на който е чл. Това е сжщо нова практика, която говори, че когато младитъ поддѣматъ една работа вършатъ я съ нови идеи. Дайте на младитъ пжтъ въ църквата, въ обществото и въ живота!

Г-жа Гина пр-ръ Маркова напоследъкъ е развила похвална музикална дейностъ въ Еванг. ц-ва въ Бургасъ. Нейни усърдни сътрудници сж г-жа В. Ст. Маркова, г-жа В. Ем. Халтъкова и г. Ж. Ст. Тънковъ. Детското и Недѣлно уще е изнесло оригинални сцени предъ препълненъ салонъ презъ Свѣтлитъ празници. Сжщо и 3-актната пиеса „Коледенъ даръ“ атъ М. Ж. Марковъ. Раздадени сж повече отъ 150 подарака на повече отъ стотина деца.

Г-нъ Ал. К. Кръстниковъ отъ в. „Витл. Звезда“ сжщо подари една фуния фастъци за бедните деца отъ Нед. уще при Еванг. църква. Хвала му!

Ямболската еванг. ц-ва се радва на обединени сили и миренъ животъ. Отъ какъ е тамъ мл. пр-ръ г. Л. Мишковъ, финансовитъ приходи сж се засилили повече отъ очакванията. Духовно ц-вата е сжщо много добре. Пр-ръ Мишковъ е посетилъ напоследъкъ и Сливенската ц-ва кждето е държалъ за цѣла седмица радужни събрания.

Бург. ц-ва е избрала на Год. си заседание следнитъ управ. тѣла — **Дух. съветъ:** пр-ръ М. Ж. Марковъ, пр-ръ К. Я. Пачеджиевъ, г. Кр. Ивановъ, г. Н. В. Велчевъ, г-жа Г. М. Маркова и С. Хр. Мутафовъ. **Н-во:** г. Кр. Ивановъ, г. Хр. Ляповъ, г. Ж. Ст. Тънковъ, к-ръ Й. Т. Гецовъ и пр-ръ Марковъ. **Провѣрители:** г. Г. Пашовъ, г. Ас. Зяпковъ, Сл. Гергановъ, и **ц-овенъ ср-ръ:** Ат. Н. Велчевъ. 1936 г. е приключена съ 561 лв. излишъкъ!

Лайпцигскиятъ мостренъ панаиръ

На 28 февруарий се открива пролѣтниятъ мостренъ панаиръ въ Лайпцигъ. Най-ранниятъ въ годината отъ всички други европейски панаири, той е най-големия, най-важния, най-уредения отъ всички, не само въ Европа, но и въ цѣлия свѣтъ.

Отъ година на година числото на посетителитъ на Лайпцигския панаиръ расте. Близко 200,000 търговци отъ 76 различни страни на свѣта се стичатъ на всѣки панаиръ, особено на пролѣтния, за да набавятъ необходимитъ имъ стоки и да видятъ най-новото въ тѣхната областъ.

Повече отъ 8,000 изложители отъ 26 различни страни взиматъ участие въ него, като всѣки единъ отъ тѣхъ ангажира десетки, ако не и стотици, квадратни метра за излагане на своитъ произведения.

Между тия изложители, за наша гордостъ, тази година за пръвъ пжтъ и България взема участие, чрезъ Експортния институтъ, по инициативата на Министерството на търговията, промишлеността и труда. Ще бждатъ изложени продукти предимно отъ земледѣлски произходъ.

За целта е ангажирано вече отдавна съответното мѣсто въ павилиона Ringmesshaus, намиращъ се въ центъра на града. Ще има специални лица, българи, които ще даватъ всички видове сведения и обяснения на интересуващитъ се за ценитъ, условията и възможноститъ за износъ на наши продукти за странство.

Министерството на търговията, промишлеността и труда е взело инициативата да препоръча и покани занаятчиитъ да посетятъ панаира. Министерството е издействувало специални улеснения и отстъпки за нашитъ занаятчии. Съ една доста скромна сума (3650 лв. за пжтни разноски, паспортъ, храна, квартира и пр.) всѣки занаятчия би могълъ да посети Лайпцигския панаиръ и извлѣче отъ него голѣма полза, чрезъ опознаване новата занаятчийска техника.

Отъ страна на Лайпцигския панаиръ сж създадени за всички посетители и изложители редица улеснения и удобства. Така наприкладъ, прави се намаление отъ 60% по всички германски желѣзници, независимо какви обиколки иска да прави лицето изъ цѣла Германия, намаление по останалитъ желѣзници, включително и българскитъ, отъ 25 до 33%, премахнати сж всѣкакви такси за визи, завѣрки и пр. Вънъ отъ това, уредена е специална служба за настаняване на посетителитъ въ квартири, като сж опредѣлени точно

такситъ, за да не бждатъ експлоатирани съ високи цени. Най-последно управата на Лайпцигския панаиръ се е потрудила и успѣла да създаде голѣми улеснения за посетителитъ, стигащи почти до неимовѣрностъ. Така наприкладъ, самитъ павилиони иматъ специални грамадни помѣщения за почивка на уморенитъ посетители, бани, легла за спане, бръснарски салони и такива за маникюръ, читални, салони за писане съ пишущи машини и всички други принадлежности, стаи за конференции, за срещи между продавачи и купувачи, специални служби за информации, пощи, телеграфи, телефони въ павилионитъ на разположение на всѣки посетителъ, пжтнически бюра, преводчици на всички свѣтовни езици, салони за предлагане и откупване на патенти и редица други улеснения и удобства за посетителитъ.

Дългъ ми се налага да апелирамъ къмъ всѣки, да посети непременно този пръвъ по голѣмина въ цѣлия свѣтъ панаиръ, за да си състави понятие за силата и величието на свѣтовната индустрия и търговия, сполучливо организирана и представена отъ германския гений, въ този единственъ по рода си институтъ.

Посетете поне веднажъ Лайпцигския панаиръ и вие никога презъ живота си нѣма да го забравите.

Жеко Ст. Тънковъ

Почетенъ представителъ на Лайпцигския панаиръ

Женск. д-во при Пловд. еванг. ц-ва е дала 9,000 лв. на Комитетъ ц-на издрѣжка. Време е и др. д-ва да последватъ тоя мисионерски примѣръ — напърво мѣсто Софийското д-во.

Предупреждаваме абонатитъ: съобщавайте точния си адресъ! Ония, които не изпратятъ 10 лв. срещу пощенскитъ разноски, нѣма да получаватъ „Бълг. Бранителъ“ БЕЗПЛАТНО! Сегга приготвяме адреситъ — да Ви напишемъ ли за редовенъ абонатъ или не? Отъ Васъ зависи — Пратете ни 10 лв. Тоя пжтъ списанието се изпраща на пробни адреси: ако не се обадите само съ 10 лв., ще спремъ да Ви изпращаеме „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“.

Асеновградската еванг. ц-ва се е снабдила съ новъ хармониймъ и напоследъкъ е дала Духовно-музикаленъ часъ. Взели сж участие: П. Ат. Игнатовъ — органистъ; г-ца В. П. Илиева — алтъ; Д-ръ А. Ангеловъ — теноръ, С. П. Илиевъ — басъ и отъ Пловдивъ: Н. Итиновъ, Хр. Карадѣлевъ и Кр. Кулевъ. Младиятъ пр-ръ Крумъ Стояновъ заслужава братска похвала!

ВЕСТОПИСЬ

НВЦарьт и „Бълг. бранителъ“.

На отправената Му телеграма НВЦарьт благоволи да ни отговори:

ПАСТИРЬ МАРКОВЪ, БУРГАСЪ

Вамъ и на едновѣрцитѣ Ви искрено благодаря за любезнитѣ приветствия и пожелания по случай Рождения Ми день,
ЦАРЬТЪ

Н. В. Царя, ДВОРЕЦА, СОФИЯ
Царю честити!

Църквата ми, четцитѣ на „Български бранителъ“ и ние Ви поднасяме най-чистосърдечни благопожелания послучай Рождения Ви день. Вашето мъдро водителство успѣшно извежда Родината надъ много бедни. Вие не допуснахте България да стане Испания, а днесъ Вашата свѣтла звезда чертае пътя на творчество, като Българската столица стане истински Сръдецъ на миръ на Балканитѣ. Молитстваме и ще молитствуваме духовното Ви благословение и небесно ръководство. Живѣйте, Царю, на многоя лѣта.

П-РЪ МАРКОВЪ

Печатна грѣшка. Въ бр. 71 на стр. 2 К. 2 „Европ. Тракия“ да се чете „Ероп. Турция“. На стр. 8 к. 3 „Плехановъ“ да се чете Прохановъ.

Публична благодарностъ изказва І Бълг. еванг. ц-ва въ Бургасъ на Соф. д-ва Г. Вагнеръ — „Пеликанъ“, и с. Патакъ — „Сампа“, които отпуснаха много гуми, моливи, мастила, блокчета, тушове и детски играчки за Коледната елха на Детското ѝ Нед. у-ще! Радостта на децата възнаграждава дарителитѣ. Богъ да ги благослови (вж. „Зорница“ 57:3).

Девизътъ за 1937 г. на Еванг. ц-ва въ Бургасъ е: „... да се подвизаваме за Вѣрата, която веднажъ за винаги бѣ предадена на светитѣ“ (Юд. 3). На гърба на картичкитѣ, на които бѣ отпечатанъ девизътъ, сж дадени Седмичнитѣ служби. Мнозина сж пожелали да иматъ тая програма и ние съ удоволствие я отпечатваме на стр. 5 въ този брой.

Г-нъ Ив. Кинаревъ — живиятъ стълбъ на Сливенската ц-ва (за него вж. „Религия“ бр. 51, 2) презъ Коледн. празници посети Бургаскитѣ евангелисти и въ публ. събрания ги увѣри, че въ Сливенъ новата ц-ва е започната съ 75 х. лв. Но съ вѣра въ Господа е довършена благополучно за 150 х. лв. (вж. хубавата слив. ц-ва въ „Религия“ бр. 53, 5 стр. 10).

Посетете! Посетете!

Новооткритата фотолаборатория
НЕ ДЪЛКОВЪ

ул. Богориди

Изработва финни копия и увеличения.

Авторътъ на руското стихотворение въ т. бр. не дава името си по понятни причини: да не пострада близкитѣ му, както бащата Воронаевъ отново пострадалъ въ СССР, защото синътъ му Павелъ вдигналъ аларма въ Лондонъ за освобождението му. Чакайте специална статия въ идущия брой.

Начиная отъ 5 февр. за повече отъ месецъ, ще седържатъ възпоменателни служби въ повече отъ 20 държави за голѣмото влияние на великия проповѣдникъ Д. Л. Муди, като евангелизаторъ.

Мл. Еванг. Клубъ — Бургасъ на Год. си заседание е избралъ г. П-ръ М. Ж. Марковъ за Върховенъ вожда, г. Ц. Хр. Цанковъ — предс., г. Н. Хр. Ляповъ — подпредс., К. Райновъ — с-ръ, г-жа Г. М. Маркова — к-ръ, библ.-кореспондентъ — Хр. Н. Велчевъ, и провѣр. — г. Ст. Шаровъ, г. П. Ант. Филевъ и г-ца Стеф. Овчарова. Клубътъ е развилъ отлична просвѣтна, въздържателна, социална и благотворителна дейностъ. Излишъкъ въ касата — 497 лв. Всѣка недѣля на 3 и пол. ч. сл. пл. има Библиейски урокъ.

Основано е въ Бургасъ д-во „Орписъ“ — здравно, просвѣтно, благотворително въ връзка съ дълбокото дишане подъ идеята на г. Д-ръ Ап. Възвзовъ. Предст. Н. Киселовъ, Подпр. Д-ръ Д. Йоневичъ, с-ръ и к-ръ Др. Йордановъ.

На 21 ян. говори предъ Бург. публика г. Ж. Нурижанъ и каза онова, което и ние твърдимъ библиейски: „гр. Римъ особено въ бждаще ще играе свѣтлова роля“

Ложа „Идеалъ“ 9, И. О. Г. Т. — Бургасъ представи пиесата „улица безъ радостъ, по романа на Хуго Бестауеръ — въ Нар. театъръ, на 6 и 7 II въчерта съ голѣмъ успѣхъ.

Павилионътъ R i n g m e s s h a u s, който е за Бълг. шандъвъ Ла й п. панайръ (вж. жъ стр. 7)

П-ръ А. Н. Фурнаджиевъ — Школа за изучаване Библията чрезъ кореспонденция. Много лесенъ и бързъ методъ. Школата е БЕЗПЛАТНА за редовнитѣ абонати на „Б. Бранителъ“. На писма безъ отговоръ платенъ, не отговаряме.

Пѣвецътъ въ СССР (прод. отъ 5 стр.)

симфония — 15,000; евангелски съветникъ (духов. календаръ), 40,000 кжса и всичката си литература е печаталъ въ печатницитѣ на безбожницитѣ. Съчинилъ 624 духовни пѣсни, превелъ 413 изобщо. Съ книжовна и просвѣтна евангелска дейностъ той си издига памѣтникъ на вѣчни времена!

Презъ септ. 1936 год. братъ Прохановъ посети и България и посвети „Песня Болгарскихъ Евангельскихъ Християнъ“ въ 10 куплета съмото Деян. 16:9. Пѣсенята е писана на 10 септ. 1935 год. въ параклада на Дунава между Ломъ и Бѣлградъ. По пжтя, обаче, той заболява и на 6 окт. 1935 г. почина въ Берлинъ на 69 год. възраст.

КНИЖНИНА

Д-ръ Глобелъ — **Болшевиизмътъ на теория и практика.** Тъ. интересно и почти невѣроятно:

— **Болшевиизмътъ** представлява диктатура отъ пропаднали хора — Еврейскитѣ болш. гледа суверенно на лъжата и лъже наивниятъ свѣтъ! — Триумвиратътъ на Съв. съюзъ се състои отъ Х.-Иехуда (Ягода), шефъ на ГПУ; Л. Мойсей Кагановичъ, глътъ на Сталинъ, комисаръ на съобщ. и Финкелщайнъ-Литвиновъ, м-ръ на В. работи — всички гето-евреи! . . . Москва обявява „война на войната“ а има 3100 бомбардировачни самолети и 1500 преследвачи съ най-голѣмата подводна флота на свѣта! — Всички революции и бунтарства сж учредявани отъ безбожната Москва, и пр.

П-ръ Проф. Д-ръ Т. А. Герсъ — **Какво пакти си биятъ роденъ ти!** Що е Новорождение. II То е най-вѣрховната ни нужда. III Какъ се новоражда човекътъ? — Не по естественъ начинъ, нито чрезъ водно кръщение или подражание на Исуса, нито чрезъ култура, изтънченостъ и външно благочестие, а чрезъ: покаяние и искрено изповѣдане на грѣховетѣ предъ Бога! Новороденъ ли си ти? (Иоан. 1:12, 13; 3:1—16; Рим. 8:16). — Доставя се отъ автора: Еванг. семинария, Самоковъ.

Бисери за тебе, б-ка водъ светъ. С. Евв. Поповъ, с. Саладиново, назарджинско. Ето единъ примѣръ за подражание. Ако всички православни свещ. у насъ бѣха живи служители на живия Богъ, като бр. Поповъ, чрезъ Библиотеката си, църквата наистина би станала социаленъ факторъ и сектанството дори средъ Държавната вѣра щѣше да изчезне. Препоръчваме сѣрдечно всички №№.

Православна дума — двуседмичникъ за религиозна и църк. обществ. просвѣта. год. X, гр. Търговище. Буденъ бранителъ на вѣрата, който заслужава подкрепа, а гл. му ред. г. свещ. В. Яневъ — похваля!

Плеад. „Борба“ XVIII:4718 съобщава, че г. П. Рахневъ, известенъ лекторъ и журналистъ, по свой починъ е въ С. А. Щати, за да държи сказки върху България и пр. Г-нъ Рахневъ е и еванг. пастиръ въ Петдесетнитѣ ц-ви. Той въ С. А. Щати събира сръдства за Петд. ц-ви у насъ по решение на петд. управа. Въ тая си дейностъ дано нашиятъ колега да бжде полезенъ и на Отечеството ни!

БЪЛГАРСКИ ГРАНИТЪВЪ

(Бивше — „Съяч“ и „Религия“)

Съ приложение: Библиотека „РЕЛИГИЯ“ за философия — изкуство и — наука.
Директоръ-основател: М. Ж. Марковъ Гл. редакторъ: Д-ръ Дж. Б. Уинрадъ
Администратори: К. Св. Райновъ и Н. Хр. Ляповъ

Бургасъ, бул. Ц. Асень 7 Юний, 1937—VIII г. Брой 79,80/1

СЪТРУДНИЦИ: П-ръ Ал. Георгиевъ, Ал. Кръстниковъ, Ал. Трифоновъ, Д-ръ Ал. Възвизовъ, Ас. Зяпковъ, Асп. Бирниковъ, Ат. Николовъ, Бати Веселушко, Б. Илиевъ, Велиславъ Марковъ, Вл. Секуловъ, Г. Т. Стамболовъ; П-ръ Г. Н. Поповъ, Г. Кйосевъ; Д-ръ Д. Ионевичъ; Д. Вл. Кочовъ, Дим. Лучански, Ел. Кантарджиева, Жени Бож. Д-ръ Патева, Д-ръ Ив. Жековъ, Кирилъ Георгиевъ, Коста Кронева, Крумъ Сивриевъ, Кръстю Пановъ, Л. Колчаговъ, Л. Ив. Ганчевъ, П-ръ М. Н. Поповъ, Милко Яневъ, Ненчо Кротковъ, Ник. Г. Поповъ, П-ръ Павелъ Мишковъ, Пав. Русевъ, Д-ръ Сл. Василевъ, Стела Константинова, Ст. Ж. Тънковъ, П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ, Т. Вълканова, Т. Якимовъ, Тотю Бръниковъ, Хр. Н. Велчевъ, Ц. Хр. Цонковъ и др.

Ал. К. Кръстниковъ

КУРОРТЪ И ПРАВСТВЕНОСТЪ

Единъ изворъ на младостъ: младостъ на тѣлото и младостъ на духа — е способността да направишъ положителенъ цѣлия си мислителенъ апаратъ, щомъ забележишъ наблизко низки, груби мисли!

Прентисъ Мълфордъ

Кой не е очаквалъ съ радостъ да настѣпятъ освѣжителнитѣ месеци презъ годината, месецитѣ на отдихъ и почивка, когато човѣкъ слага на страна бремето на всѣкидневие и се отдава на кѣпане, дълбоко дишане и почивка! Кой не се е радвалъ на тая латинско нѣмска дума „Курортъ“, тъй приятно свързана съ представитѣ за нѣкое лѣчебно мѣсто на планината, съ нѣкоя разкошна долина, при минераленъ изворъ или край море, рѣка или езеро, гдето отиватъ люде за лѣкуване, отдихъ или почивка?

България е щедро надарена отъ Божеството съ многобройни (около 900) минерални извори на 135 мѣста. Прибавете къмъ тѣхъ хубавитѣ планини, мѣста и богатствата на Черно море, и вие ще имате една непрекъснатата верига отъ здравни, духовни и жизнени мѣстности.

Още въ **Коранъ** (гл. II, стр. 49), Мохамедъ като говори за Моисея въ пустиня на пѣтъ за Ханаанската земя, дума: „Моисей попроси вода за своитѣ люде и ние (разбирай свѣтли Духове) казахме: „Удари канарата съ жезъла си“, и изъ нея бликнаха дванадесетъ извора, споредъ числото на племената, и всички знаеха своитѣ отредени мѣста за пиене. Яжте и пийте отъ Божията благодъ и не струвайте зло на земята, не постѣпвайте несправедливо“.

България съ своитѣ разкошни курортни мѣста нима ще остави да се помрачи тѣхната свѣтовна слава съ нѣкакви европейски измислици „смѣсени плажове“, „игрални казина“,

(Следва на стр. 8)

Бург. гробищенъ комитетъ—по случай праздника му на 21 т. м.

Снимката е направена презъ 1933 г. Отъ л. на д. прави: тримата—православни ц-ни представители, II-ятъ е г. Ж. Аневъ, † 28. V. т. г.; IV — арменски и V—гръцки представ.; VI—председ. г. Н. Киселовъ; евр. хахаминъ и г. Ил. Зурковъ отъ юнацитѣ. Сѣднали: арменски и униатски свещ-ци; основателъ г. Хр. Димитровъ, † 19. XI. 1935; кметъ г. Ат. Кривошиевъ; гарн. н-къ г. полк. Н. Рашковъ, сега Бург. обл. управителъ; свещ. Шишковъ; градонач. г. Л. Савовъ; редакторътъ ни г. П-ръ М. Ж. Марковъ и катол. свещ. Йовчевъ, сега въ София и замѣстенъ отъ отецъ Р. Мекерешки.

„България си има вече ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪ“

—е празничното ликувание на цѣлокупния Български народъ.

Князь Симеонъ Търновски

е вписанъ вече въ историята на Бѣлг. царе! Баща Му е гордо усмихнатъ. Майка Му е вече щастлива, истинска Царица, осъществила възжеланията на свободни и поробени българи. Съ раждането на Княза, Тя става вече наша, родна, близка и любима — на пукъ врагу!

Както бѣлг. сѣдба има много общо съ тая на избрания Божии народъ, така и раждането на Престононаследника напомня Библейскитѣ пророчества. Иеремия, Исайя и др. говорятъ за предутробния имъ отъ Бога изборъ въ служба на родна: подобно Исуса и Кръстителъ, тѣ иматъ своето Благовѣщение; така сѣщо сякашъ се знаеше, че ще се роди Престононаследникъ и той бѣ кръстенъ на името на премъдрия Симеонъ.

Сякашъ се знаеше, че отро-

(Следва на 11 стр.)

А. Велонисъ — Солунъ
Главатаръ на гръцкитѣ защитници
на Вѣрата.

Великата ложа на Лондонъ срещу Великата ложа на Парижъ Какъ комунистите подриватъ масонството

Напоследъкъ най-голъмиятъ Солунски в. Фос — „Свѣтлина“ подѣе да прави публично достояние потайноститѣ на еврейщината и масонството, обаче, въ интереса на истината, трѣбва да се кажатъ нѣкои нѣща.

Букурещкиятъ в. „Курентулъ“ изнася, именно, твърде любопитни данни върху международното масонство

ДУХ. ОГЛЕДАЛО

Ситни-дребни...

Народътъ казва, че повторението е майка на знанието. Затова ще повторимъ нѣкои нѣща, казани на това мѣсто.

Озръщаме благосклонното внимание на г. Военния министръ още единъ пѣтъ върху побългаряване на военната чинность (бр. 74,5). Мнозина ни насърчаватъ заради тая идея. Въ Гърция, като бѣхъ, открихъ, че на генералъ се казва стратегос. Напр. „Елефтерон вима“ пише на уводно мѣсто „Стратегос Франкос и пр. На поручикъ се казва иполохагос, капитанъ лохаго и т. н. А сръбскиятъ в. „Правда“ нарича Уиндзорския херцогъ Воевода, както и румънитѣ си наричатъ Престолонаследника принцъ Михай — Воевода! Чудно: ако румъни, сърби и гърци употребяватъ родни названия во своята войска, защо ние българитѣ съ нашия мощенъ езикъ да си служимъ съ чуждици? — „О Болгарино! знай свой родъ и языкъ...“

Обръщаме тоже вниманието на г. Просвѣтния Министръ тоя пѣтъ само върху една точка отъ писаното въ бр. 72,3. Между другото настоявахме поч. М-во да установи и узакони писането на бълг. презимена съ латиницата. Ето моя паспортъ, Бургаското к-во ме пише Margoff, по френски; после Margoff; летателнитѣ власти (подъ германско влияние) — Markow, гърцитѣ пъкъ — Margoff и т. н.

— Г-не Министре! какъ трѣбва да си пишешъ името съ ff, v, w? Въ САЩати нѣкоя банка не би ми осребрила подписа... Чиновницитѣ, разбира се, не сж виновни!

— Констатирамъ галиматията.

Обръщамъ просвѣтното внимание на просвѣтното М-во. Нека се издаде окръжно до консулствата. Нека се създаде законъ... сжщо да се пише вече не Bulgaria, а Balgaria, както се обосновахъ зашто въ по-мин. брой напр. вече се пише сп. „Balgarska Misa!“ и „Balgarcki Banat-ski glasnik“ и пр.

Още едно

— за с на Бургасъ.

Цѣла Гърция зове града ни Пиргосъ.

— Автос ине Пиргиос — този е отъ Бургасъ, казваха за мене (бургасчанинъ).

А ние сме седнали да си чешемъ езичитѣ. Следователно, нѣма две снения, че Бургасъ се пише съ „с!“

Ако е въпросъ за побългаряване, като се туряло едно „з“, г-да така не се гово-

во, вземайки поводъ отъ самоизолацията на Румънскитѣ ложы, които сж отъ Шотландски обрядъ.

Самоизолацията на националното румънско масонство, която стана известна благодарение на съобщението, направено отъ нароченъ комитетъ до Н. Св. Рум. Патриархъ, всжщность бѣ само едностранчивъ актъ на румънскитѣ масони. Цѣльта ѝ не бѣ и отхвърлянето на смущението, което цареше всрѣдъ богатитѣ кржгове на румънското общество поради Шотландския обрядъ и новата масонска формация, която сама се нарича масонска, но е последвана въ Румъния. Не: причинитѣ сж много по-дълбоки и много по-важни!

Истинската причина е, че въ Лондонъ, кждето е седалището на шотландската масонска ложа, нѣкой отъ масонитѣ е казалъ, че Шотландската ложа е решила потайно да разпусне собствената си организация отъ Шотландския обрядъ. И така тя е низпослала нареждания до вси свои огнища и ложы по цѣлия свѣтъ, които сж въ зависимостъ отъ нея.

Великитѣ майстори на Масонското светилище се извиниха, като за-явиха:

Защото во Великия Ориентъ на Парижъ се числятъ членове, които служатъ на Интернационала и марксизма; защото Великиятъ Ориентъ на Франция се така много смеси съ

ри, не е научно:

— Махнете името Бургасъ, кръстете града съ ново име и... толкосъ!

Дори азъ смѣя да предложа име: ако гледаме исторически — Дебелтъ; обстоятелствено — Изгрѣвъ или Новградъ; българскиятъ New York (бр. 51, 2).

Бургасъ, обаче, се пише съ „с!“

Обръщаме внимание и на

Бургаската гр. община

върху писаното въ бр. 53 — 5 особено сега следъ изборитѣ:

— Наименованието на улицитѣ и площадитѣ е трагична неудачность.

Имаме ул. „Фердинандова“ при общината, а пл. „Фердинандъ“ при гарата; пл. С. Стефано на ул. Фердинандова а бул. С. Стефано при лозята и пр. Колко пѣти стражари, различни, раздавачи и пѣтници сж били въ страшно недоумение при личностьта на ул. „Ц. Асень“ и нашия бул. „Ц. Асень“ раздалечени по двата края на града...

Предлагаме за бул. „Ц. Асень“ името „Зора“ — първо огрѣнъ отъ зората и въ споменъ на закритата близка ул. „Зора“. Курортниятъ Бургасъ, както и курортна България, нека обновяваме на практична канава!

М. Ж. М.

червения испански комунизъмъ и марксизъмъ, та стана причина, штоо всички националистически организации и вестници по свѣта да се обявятъ противъ масонството; защото хората не разлжчватъ и не правятъ разлика между масонитѣ, които принадлежатъ на два твърде отдѣлни и отличаващи се обряда — Християнското гесп. протестанското свободно зидарство отъ Шотландски обрядъ въ Лондонъ, и Комунистическото масонство на Великия Ориентъ въ Парижъ; и защото свѣтътъ винаги счита Свободнитѣ зидари отъ Лондонъ или Парижъ, като една и сжща международна и комунистическа организация, то,

поради горнитѣ причини, Шотландскитѣ ложы решиха да се самоизолиратъ, за да прекратятъ смутата и лошата слава, които се носятъ противъ Свободното зидарство по цѣлия свѣтъ“.

Но въпреки че тая резолюция бѣ взета много отдавна, не стана известна, докато единъ отъ английскитѣ масони не изяви публично нейната достовѣрность.

По тоя случай Curentul пише, че масонството на Парижкия Ориентъ е претърпяло страшенъ ударъ и загуба отъ самоизолацията на Шотландския ритуалъ.

Великиятъ Изгрѣвъ на Парижъ веднага е взелъ мѣрки на самозащита и повелѣлъ изведнажъ по всички държави да спратъ и потиснатъ какъва да е публикация на Шотландския уклонъ.

И наистина, така минаха нѣколко седмици отъ решението безъ да знае свѣтътъ нищо за него... Но горната декларация трѣбва да бжде прѣсната обширно, за да стане известно, че изолацията на Румънското свободно зидарство отъ Шотландски обрядъ има си дълбоки причини и, че тя не е помѣстна само за румънскитѣ граници!

Сжщото е станало въ Гърция и други Балкански страни.

Двуседмичникъ

„Витлеемска звезда“

през XVI-та си годишнина (1937) ще даде отличенъ материалъ по духовнитѣ въпроси. Абон. 60 лв. год. Адресъ:

АЛ. К. КРЪСТНИКОВЪ
гл. редакторъ, Бургасъ

Н. В. Царьтър и Dr. G. B. Winrod

Известният вече на читателитър ни голърм американски журналистър г. Dr. Gerald B. Winrod вър юнската книжка на популярното си списание The Defender помърства най-ласкавити отзивитър на НВЦаря и Бърлгария.

— Повечето отър писателитър на съвременнитър събития, пише Dr. Winrod, могатър лесно да кажатър твърде приятни нърща за Бърлгария — малка Балканска страна съ шестър милиона население. Царь Борись, скромень и съ голърма интелигентность, е сжщо повсемърстно обичанть.

Единть отър историцитър напоследък е отбелязалъ следниятър забавителень сл у ч а й. „Румърнскиятър

кралъ Каролъ се боеше за живота си, когато той и БОРИСЪ се срещнаха вър Дунавскиятър градъ Русе презъ 1934 г. БОРИСЪ го поздрави, увеща го да слързе отър колата си и ржка за ржка го развеждаше по улицитър. КАРОЛЪ никога не би съну-

Д-рър Джералдъ Б. Уинрадър вър Европа

предър прочутитър дверитър на историческата църква во Витембергър, Германия, врьзъ които Мартинъ Лутеръ заби на 31 окт. 1517 г. своитър 95 реформаторски предложения противър папскитър индулгенции и вър защита на Евангелското учение (или Върра—Юд. 3).

валъ така самъ да се яви вър кой да е румърнски градъ.

„Той бърше възбудень първоначално отър нежелателната близостъ съ общия народъ, но после силно впечатление му направи приятелскиятър начинъ, по който множествата поздравяваха своя Царь. Точно сжщото нърщо се случи, когато бившиятър югославянски кралъ Александъръ върна визитата на Бърлгарския монархъ. БОРИСЪ го заведе вър Пловдивско да видятър розитър. Вър Пловдивъ тър били сами безър дори да предизвестятър градскиятър кметъ!

„По улицитър се натрупалъ много народъ. Александъръ се плашелъ и не му харесвало това, но БОРИСЪ настоявалъ да се разходятър пеша по улицитър.

„Обстоятелството, че той бърше съ Бориса го закриляше живъ и здравъ“.

Сжщиятъ авторъ казва: „Бърлгаритър, бедни, чисти, прекомъррно честни

сж най-добрия народъ на Балканитър.

„Нищетата следствие на войнитър вър която народътър живър се вижда отър картината, която изследователътър ще наблюдави вър страната: хората носятър общата си вър ржка, за да не си изтърркатър подметкитър.

„Високиятър моралъ, на който се радва Бърлгария, може да се докаже, като се има предвидъ, че едва 6 х. души сж били разведени вър църлата страна. И все пакъ тя има нужда отър по-голърма духовность.“

Езически ли е Бърлг. правосл. народъ?

Изъ печата. Безър коментарии.

Четемъ вър удобр. и преп. отър Свв. Варн. и Рус. митрополити в. **Православна дума—Търговище, бр. 12** уводната „Празднитър на Зевса“:

— Това сж така нареченитър велики четвъртъци, които не другър, а нашиятър народъ продължава да празнува—тързи езически праздници. . . на езическия богъ Зевсъ! А НЕДЕРЛНИЯТър день почти не се спазва. Пазятър четвъртъцитър, защото се страхуватър отър градушка, чийто Богъ бър Зевсъ. Но градушката праздникъ не иска. Богъ иска нашата почитъ и признателность и пр. Това езичество указва влияние върху нашия народъ. . .

— До кога кошунство съ хубавата ни Върра? Стига езичество, стига невежество! Да обикнемъ Христа и съ пълно съзнание да Му служимъ!—заклучава в-кътър.

ИЗРЕЖИ, ПОПЪЛНИ, ИЗПРАТИ!

До сп. „Бърлг. Бранителъ“ бул. Ц. Ясень 7—Бургасъ

Уважаеми господа!

1. Прилагамъ 10 лв. срещу тазгод. си абонаментъ.
2. Прилагамъ (петь) 5 лв. срещу абонамента си до края на н. 1937 г.
3. Внасямъ волна помощъ отърлв. Моля изпращайте „Бърлг. Бранителъ“ до читалища, затвори, болници или до.....

Съ почитание:

Адресъ:.....

Г-жа К. Ап. Николова, домакиня, ул. Фердинандова 44, Бургасъ: По-рано страдахъ отър нерви, имахъ нервень стомахъ, главоболие и шеметь. За църли 7 години разни прахове стояха подър възглавницата ми. Но сега съмъ добре.

Вл. Андреевъ—техникъ, бившър пилотъ, бул. Ц. Симеонъ 30, Бургасъ Азъ съмъ руснакъ и съмъ раняванъ 8 пжти. Падалъ съмъ отър аеропланъ 2 пжти, и съмъ само съ 1½ бърбрекъ. Претърпелъ съмъ 12 операции. Можете си представи положението ми. . . Благодарение на г-на Д-рър Възвъзовъ чувствавамъ се подмладень. Църли 35 години непрекъснато пушихъ, но престанахъ на пуша! Сега съмъ на 55 год.

П. В. Петрова — домакиня, ул. Априлова 23, Бургасъ: Чувствахъ отър дърсната си страна нърщо като мравки и имахъ припадаци. Едва сж ме свърставали съ инжекции. Отидохъ вър София. Правиха ми трапанации. Остригаха ми косата. Претърпяхъ 3 операции. Почнахъ да не виждамъ. Въррнахъ се вър Бургасъ отчаяна. Но отър какъ почнахъ да дишамъ дълбоко силитър ми се възвърнаха, намъррихъ спасение и куражъ да живър.

Г-жа Ел. Г. — ул. Ц. Симеонъ 56, Бургасъ: За повече отър 18 год. страдахъ отър бронхитъ. Ревматизмътър вър краката ми даде усложнения вър сърдцето. Не можехъ да дишамъ, не можехъ да спа отър задухъ. Просто съмъ плакала отър болки. Имахъ и вътрешни възпаления. . . Господъ животъ и здраве да дава на Д-рър Възвъзовъ и на тоя и на она свъртъ, че съ неговото дишане се излъркувахъ. Дневно правя около 50 дишания, сжщо вечеръ преди лъргани и спя сега, като кърпана вър морето.

Борисъ Стефановъ — хотелъ „Н. Континенталъ“, Бургасъ: Отър дете заеквамъ, и това ми пречеше да заломя какъва да е работа. Но Д-рър Възвъзовъ ме успокои и ме научи правилно да дишамъ и да говоря. Виждамъ, че имамъ голърма полза, само че иска време, трудъ и постоянство.

Сп. „Бърлг. БРАНИТЕЛЪ“ е безплатно и одобрено отър Бург. обл. дир. съ № 8108/14. XII. 1936 г. Абонатитър плащатъ само 10 лв. за покриване разнискитър. Волни помощи се приематър съ благодарность! Обяви по споразумение. Отд. брой 2 лв. BALGARSKI BRANITEL (The Bulgarian Defender)—The Magazine of the Bulgarian Defenders of the Faith (Jud. 3). Subscription price 50 cents the year. EDITORS: Rev. Gerald B. Winrod, D. D. and Rev. M. J. Markoff, BA., BD. Address: CZAR ASSEN 7, Bourgas, Bulgaria

ПРЕДПАЗНАТА МЕДИЦИНА

Споредъ Д-ръ Ап. К. Възвъзовъ—по стенографски бележки

**Ние хвърляме ржковица на съвременния начинъ на лѣкуване...
Преди всичко здравето и предпазната медицина!**

Съ изненадваща наслада прочетох-ме статията на голѣмия българинъ М. Ив. Маджаровъ. Една „здравна организация преди освобождението. Споменъ отъ Копривщица“, печатана въ т.г. апр. бр. на „Бълг. Мисль“ и препечатана въ майския бр. 10 на „Медиц. в-къ“. Тая статия повдигна народността ни чувство. Въ нея се казва, че още преди Освобождението въ Копривщица се образувала Здравна коопер. организация за предпазна медицина, на каквито начала е сложено лѣкарското изкуство въ Япония и Китай. Всѣки заможенъ копривщенецъ се задължавалъ „да плаща годишно по 2 турски лири за с-во, а пъкъ лѣкарътъ—да посещава и да цѣри членоветъ, не само когато го повиквахме...“

За тая просвѣтно-напредничава идея, за тая благородна и спасителна практика по горния маниеръ работи отдавна, ето вече 15 г. въ България уваж. г. Д-ръ Апостолъ К. Възвъзовъ. Само за тоя сезонъ въ Бургасъ той държи отъ 9 месеца на-самъ безплатни сказки по дълбокото дишане и предпазната медицина. Основателъ и баша е на здравно-просвѣтното и благотворително д-во „Орписъ“. Затова се отправихме къмъ него во връзка съ горната статия.

Заварихме го да държи лекция на повече отъ 20 мъже и жени изъ различнитъ слоеве на нашата действителност—свежъ и бодъръ, макаръ че е вече надъ 70 г. възраст.

Ето какво ни каза той публично, специално за четцитъ на „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“.

— Отде накъде болниятъ трѣбва да страда? Защо лѣкарътъ остави пациента да се разболѣе? Нали той още отъ начало учи какъ хората да сж здрави?

Но—щомъ болнитъ плащатъ на лѣкаря, той разбира се обръща гръбъ на здравитъ.

— Е добре, съ кой „акълъ“ отивате при лѣкаръ?

Понеже болнитъ плащатъ, той се интересува отъ тѣхъ! Какъ да се направи, щото лѣкаритъ да се занимаватъ со здравитъ?

— Просто:

— здравитъ ще трѣбва да плащатъ!

Затова въ устава на д-вото ни „Орписъ“ (отъ ор-ало и пис-алка)

има фондъ — Здравна пропаганда. Щомъ здравитъ почнатъ да плащатъ, естествено лѣкарътъ ще започне и той да се интересува, щото пациентитъ му да не се разболяватъ. Иначе, нали, нѣма да има плащане, сиречъ, щомъ здравитъ се разболѣятъ, лѣкарътъ ще плаща, а щомъ клиентитъ му сж здрави, тѣ ще му плащатъ.

Медицината, като наука не признава догми. Възгласи за реформи се чуватъ вече въ Германия, СССР и САЩати. Четемъ напр. въ „Медиц. в-къ“ бр. 10 отъ т.г. стр. 5:

— Биологичната медицина е едно сравнително ново течение въ научната медицина, което се разви като изразъ на известно недоволство отъ едностранчивитъ и недостатъчни лѣчебни възможности, които офици. медиц. дава, както и отъ нѣкои принципални положения въ сжщата.

— Лѣкаритъ, продължи Д-ръ Възвъзовъ, говорятъ за Моралъ, а ще чуе лѣкаръ лѣкарю да казва: „Защо ми взимашъ болния? Азъ влизамъ тамъ“. Каточели тоя боленъ е отъ баша му наследство! — Срамъ! И за етика говоримъ, ние—лѣкаритъ! Азъ хвърлямъ ржковица срещу днешнитъ лѣкарски маниери, защото само съ предварителното плащане за предпазна медицина, ежбитъ между лѣкаритъ ще престанатъ!

Впрочемъ тоя въпросъ е социаленъ и отъ жизнено значение за всѣки домъ, за всѣки човѣкъ. „Азъ вѣрвамъ въ добритъ качества на българина. Тѣ сж били притискани, обаче ще разрастнатъ както гжбата изкача нагоре, когато махните камъка, който я притиска“.

— Нека лѣкарътъ да посещава домоветъ и нагледно да обяснява какъ трѣбва да се живѣе, да се яде, да се диша, да се спи. Тогава връзката на обичъ между лѣкаръ и лѣкаръ ще се засили, между лѣкаря и обществото, и между хората помежду имъ като братя, завърши г. Докторътъ.

Съобщава М.

П-ръ Г. Н. Поповъ и г. П. Илиевъ сж се проявили съ голѣмо благословение въ 57-я съборъ на Еванг. д-во. Първиятъ съ магическия си фенеръ, вториятъ—съ хубавото си пѣне, както и г. К. Т. Бояджиевъ. Безъ тѣхъ съборътъ щѣлъ да бжде сухъ. Всички присѣстващи имъ благодарятъ сърдечно.

Публична благодарность

— Недай Боже, да се случи на Вашата глава: да изчезне невръстниятъ Ви синъ, гимназ. у-къ, както това се случи съ момчето на моята сестра. Неоплакали едина, забѣгва другия съ свой другаръ, и двамата по на 14 г. възраст—вестниците писаха.

Но и вестницитъ сж виновни разбира се, както и родителитъ, кината и др. съ своитъ сензации за печалба, романи, които разпалятъ въображението (Ефес. 6:1—4).

Получавамъ тревожни съобщения отъ София въ Бургасъ. Щѣли да бѣгатъ въ Турция—двама хлапаци. Ами сега? На кжде—на пристанището ли, на гарата ли, съ телефони ли да се разправамъ?

Отивамъ въ Инспекцията на полицията разтревоженъ и чета майчиното писмо... Слава Богу:

— Усмивката на г. инспектора ме успокоява. Хванати сж въ Созополъ!

Довеждатъ ги, плачатъ. Бия телеграма въ София. Радостъ.

Считамъ се щастливъ отъ името на родителитъ да изкажа явна благодарность на Бург. Обл. полиц. инспекторъ г. Ал. Ангеловъ за отличния редъ и стегнатостъ, дисциплина, която е въвелъ всрѣдъ своитъ подчинени, та въ нещастие бързо да се помогне, както и на окол. полиц. инспекторъ г. Стефановъ за голѣмата ревностъ, която проявиха къмъ служба и дългъ.

Благодаримъ!

Бургасъ, 12 юний 1937.

М. Ж. Марковъ

Отзиви за „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“

— Много Ви благодаря за списание-то. Чета го съ голѣмо внимание. Съдържанието му е интересно и разнообразно. Чирпанъ, 6.V 1937

К. Грабайнъ

— Четемъ „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“ съ голѣмо удоволствие заедно съ г-жата си. Много Ви благодаримъ. Пожелавамъ Ви успѣхъ!

Ловечъ, 7 май 1937

Банчо Тодоровъ

— Преди нѣколко дни за пръвъ пѣтъ случайно ми попадна въ ржце единъ брой отъ сп. „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“ и понеже ми хареса съдържанието, отправямъ молба да ме запишете за абонатъ. Поздравявамъ Ви най-сърдечно!

Горна Джумая, 30.IV 1937 Вас. Николовъ

Печатница „ЗОРА“—Бургасъ

Достоевски за молитвата

Той не ни е оставилъ „Изповѣди“, както това е направилъ Гоголь или Толстой, но все пакъ не оставя своитѣ читатели въ недоумение относно своитѣ религиозни убеждения и душевни наклоности. Любителитѣ му герои излагатъ предъ читателитѣ неговитѣ душевни мисли и убеждения. Князь Мишкинъ въ „Идиотъ“, отецъ Зосимъ и Альоша въ „Братя Карамазови“ между другото се изказватъ и за молитвата. Както за Гоголь, така и за Достоевски, Христосъ е билъ жизнена сила, а молитвата — способъ за непосредствено общение съ Христа. Ето какво четемъ въ „Братя Карамазови“, кждето Достоевски говори чрезъ устата на отецъ Зосимъ: „Азъ мисля, че ние двама съ Христосъ ще решимъ това велико дѣло. А колко сж били идеитѣ на земята въ човѣческата история, които за 10 години сж били немислими, и които изведнашъ сж се появявали, когато е идвалъ тѣхния таинственъ срокъ и сж се разнасяли по цѣлата земя? Така и у насъ ще бжде и ще възсияе мирътъ между нашия народъ и ще кажатъ всички хора: „Камака що отхвърлиха зидаритѣ, стана крайжгъленъ камакъ“. Тукъ той продължава: „Младежо, не забравяй молитвата. Всѣкогашъ въ твоята молитва, ако тя е искренна, просвѣтва ново чувство, а въ него и нова мисль, която ти по-рано не си знаелъ, и която изново ще те ободри, и ще разберешъ, че молитвата е възпитание.

„Запомни още:—всѣки день и когато можешъ думай на себе си: „Господи, помилвай всички днесъ предъ Тебе преставили се!“ Понеже всѣки часъ и всѣко мигновение хиляди хора напушчатъ своя животъ отъ тази земя и тѣхнитѣ души отиватъ предъ Господа — и колко много отъ тѣхъ сж се раздѣлили съ земния животъ самотни, никому неизвестни въ скърби и тѣжа и никой не би ги съжалилъ и даже не знаятъ за тѣхъ дали сж живяли или не“.

Молитвата на Достоевски не е себелюбива, т. е. той не се моли само за себе си. Напротивъ, тя отразява любовта му къмъ цѣлото човѣчество и къмъ всѣко творение: „Братя, не се страхувайте отъ грѣха на човѣцитѣ. Любете човѣка и въ неговитѣ грѣхове, понеже той е подобие Божие, любете и Цѣлото и всѣка пѣсчинка. Всѣкой листъ, всѣки Божии лжчъ любете! Любете животнитѣ, любете растенията, любете всѣка вещь. Като любишъ всѣ-

ка вещь и тайната Божия ще откриешъ въ нѣщата. Постигнешъ ли я веднажъ и вече непрестанно ще почнешъ да я познавашъ все повече и повече, всѣки день. И ще залюбишъ на край цѣлия свѣтъ напълно съ необятна любовь. Останешъ ли въ уединение, моли се! Обичай да коленичешъ на земята и да я целувашъ. Земята целувай неуморно и ненаситно! Люби, всичко люби, всички люби. Търси самозабрава во възторга. Намокри земята съ радостни сълзи и люби тѣзи твои сълзи. Не се срамувай отъ самозабравата, скжпи я, защото тя е даръ Божии—голѣмъ, защото той се дава не на всички, а на избранитѣ“. Макаръ въ съвременния животъ хората да живѣятъ безъ вѣра въ Бога, Достоевски не се е боялъ да изказва своята вѣра и е вѣрвалъ до край: „Вѣрай до край, макаръ и да се случи така, че всички на земята да сж се съблазнили и ти самъ — вѣренъ—да си останалъ; прinesi тогава жертва и възхвали Бога ти, единиятъ, който си останалъ. А ако сте останали двама, то ето вие сте цѣлия свѣтъ, свѣтъ на жива любовь. Прегърнете се единъ други въ умиление и възхвалете Господа, макаръ и само въ васъ двамата да се е изпълнила Неговата правда“.

Така Достоевски размишлява за вѣрата. Неговото благочестие, почти монашеско, изглежда за съвременнитѣ хора малко отживяло. Но даже ако се не съгласятъ съ него по това, то не трѣбва да не признаватъ дълбоко нравственния, любвеобилния духъ на неговитѣ наставителни проповѣди.

Отъ руски: АСПАРУХЪ БИРНИКОВЪ

ЗАКОНЪТЪ

(Билкови басни)

Както физиката и химията иматъ свои закони, които управляватъ явленията отъ тая областъ, така и животътъ има единъ отъ които е основенъ принципъ, правило или мдростъ, която казва: . . . „Войната създава пакъ война. Насилието друго насилie понажда!“ — Хмм, ще кажатъ едни.— „Това сж празни приказки“ ще добавятъ други! . . . А трети навърно ще се усмихнатъ и ще си помислятъ:—

„Гледай го ти хитреца. . . иска да ни заблуди! . . . „Не, за щастие или за нещастие това е самата истина, противъ която ако нѣкой отива ще си строши главата! . . . Защото нѣма нищо ново на земята, защото всичко се повтаря и защото историята никога не лѣже, като казва на езикъ, който всѣки разбира: „Това, което е било ще бжде така както е. . . докато всички хора не станатъ човѣци, а човѣцитѣ — такива, каквито трѣбва да сж!“

Смисълъ на цѣломждрието

Во връзка съ темата си повдигамъ въпроса и ще се помѣча да изясня:—кои сж причинитѣ на оно ва вѣковно зло, отъ което съ хиляди години човѣчеството се стреми да се освободи?

Много хора сж идвали на земята, но животътъ все повече се влошава.

Тѣ постоянно се учатъ, но не могатъ да дойдатъ до познанието на истината. Истината първо трѣбва да се живѣе, и после да се разбира. Тя се отнася за тѣзи, които вѣрватъ преди да видятъ.

Нѣкои мислятъ, като станатъ всички хора въздержатели, животътъ ще се подобри. Други пъкъ казватъ: „Като станатъ всички хора вегетериянци, сигурно условията на живота ще се подобрятъ“. А Христосъ казва—„Вѣра безъ дѣла е мъртва“. И какво разбраха хората до сега подъ думитѣ: „Вѣра безъ дѣла е мъртва“? Понеже свѣтътъ не е оправенъ, следва, че този стихъ ощи не е разбранъ! И тѣй, хората всички партии опитаха; въздержатели сж ставали и вегетериянци ставатъ. Било е време когато всички хора сж вѣрвали въ Бога; Адамъ и Ева даже въ райската градина сж живяли, и съ Бога сж се разговаряли, но въпросътъ—кои сж причинитѣ на злото — остава все не разрешенъ. Нѣма защо да си правимъ илюзия, азъ ще бжда прякъ въпроса. Причината на злото е тамъ, че хората продължаватъ да ядатъ отъ забраненото дърво. Ако искаме да знаемъ:—до кагато не се създадатъ 10% цѣломждрени души, свѣтътъ нѣма да се оправи. Реално погледнато тѣй сѣди въпросътъ. Нѣкой може да извърта истината, но то е тѣхна работа! Павелъ Русевъ

Сведения от Канада

Г-ца Ел. Стаменова, леля на нашата бургаска абонатка г-жа Ляпова, е дошла въ „Стария край“ да види близките си. През 1923 г. е заминала от Македония за Торонто, където живее и е членка на Park Road Baptist Church. Тя бѣ твърде любезна да даде между другото и следните сведения нарочно за четците на „Бълг. Бранител“:

— Торонто е градъ съ близо 1 милионъ жители. Нашата емиграция е сжщата навсѣкжде, но благодарнитѣ американци полагатъ голѣми грижи за тѣхните материални и духовни нужди. Американците сж много духовни, както знаете, и въ града ни има 60 само баптиски църкви, а колко сж съборните, методистите, предъбитериянските и пр. не питайте! Всѣки отива където му харесва. Азъ бѣхъ евангелистка още отъ Струмица, но членувамъ въ баптиска ц-ва, защото зетъ ми г. Мих. Андоровъ бѣ баптиски пастиръ. Преди да стана членка на Park Road обхождахъ около 40 ц-ви. Хората въ Канада сж много религиозни. Тукъ изглежда, че не е така. Тамъ недѣлниятъ день се пазятъ, и мисионерските духъ е силно развитъ. Ние, женитѣ, даваме обѣди, изработваме чаршафи и бинтове за болни, пелени за деца, и издържаме цѣла мисия въ Bolivia. За Коледните празници напр. събираме помежду си пари за благотворителностъ и помагаме въ издръжката на църквата. Пастиритѣ у насъ се много тачатъ. Всички заставаме задъ п-ра, за да му помагаме, а не да му пречимъ. Работата на младитѣ е отлична. Тѣ съставятъ хоръ отъ 40 д. въ църквата ни. Напоследъкъ снабдиха църквата съ нови пѣснарки, като всѣки хористъ отиде между 10 и повече семейства да изпроси нужната сума. Особено младежътъ **Дентънъ Мясж** е сжщински Муди. Той е твърде богатъ, но не се срамува да проповѣдва. Едъръ, съ атлетическо тѣлосложение, той е отличенъ водачъ и има най-голѣмото Млад. недѣлно у-ще и хоръ. Често говори по радиото отъ 3—4 ч. сл. пл. Милionenътъ **Mr. Matthews** не е касиеръ, но често взема амвона и ни говори за нуждитѣ на църквата и мисийските полета. Нашата църква е III по голѣмина, но първа по даване. При влизането Ви посрещатъ разпореждатели, даватъ Ви пѣснарка и ви посочватъ любезно де да седните. За насъ пѣсенята е жива частъ отъ Богослужението. Макарь да живѣемъ на 1/2 ч. разстояние отъ църквата съ трамвай, за повече отъ 10

СТИХОТВОРЕНИЯ НА ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВЪ

По случай 25-годиш. отъ смъртта му

На тебъ, учителъ и пророкъ,
Най-сйина слава подобава,
Че твоятъ блѣнъ бѣ най-ви-
сокъ,
И още е, и той остава
За насъ и нашата държава!
Каквото в'Немско Гйоте бѣ,
Такъвъ си ти за тази Родина;

Подъ олимпийското небе
На Българско и Зевсъ задмина:
Не богъ на грѣмъ — самъ грѣмъ от-
мина...

Деца ний бѣхме в'школски чинъ
И вкусихме тамъ тежки пити
На твоя стихъ. И днесъ единъ
Си който може ни насити
С'меда най-сладъкъ и отъ вситѣ

поети: Ти всрѣдъ тѣхъ бѣ жрецъ
и си! Ти в'храма имъ що свѣтишъ
между светците пръвъ светецъ
съ съ честьъ — и тѣй презъ вѣковетъ...
Поклонъ, поете на поети!

Бургасъ, 1937 г.

М. Ж. Марковъ

год. едва съмъ закѣсняла 2, 3 пжти
съ по 5 мин. най-много. Срамота е
да се закѣснява, както тукъ. Тамъ
всички сж на време въ църква.

— Бѣхъ радостно изненадана да прочета во Великденския бр. на „Бълг. Бранител“ статия отъ нашъ съгражданинъ. Dr. Smith е голѣмъ пастиръ, макаръ и младъ, много е прочутъ и е много духовенъ. Всички го обичатъ. Църквата му е стара, но има 1000 стола, които едва стигатъ. Службитѣ сж претѣпкани. Винаги има повече отъ 1200 слушатели и често пжти отиватъ по прозорцитѣ. Въ недѣля вечеръ преди службата се пѣе около 1/4 ч. и като почне отъ 7 завършва чакъ въ 10 часа! Правятъ се публични изповѣди и лични опитности, духовни свидетелства и наставления. Дай Боже, да се върна живо и здраво въ Торонто и ще предамъ любезни привети отъ „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“ на Rev. Oswald J. Smith!

— Да Ви кажа право, възхитена

Цепелинъ „Хинденбургъ“

Че ний сме зли, че съ Бога
не сме въ тактъ,
Затуй нѣма съмнение, то е
фактъ,

Работимъ ли на земята,
Считаме ли надъ земята,

Едно е вѣрно — несъмнена аксиома —
Чеда на Сатана, работимъ си погрома!

Нѣма сторенъ саботажъ, туй е фактъ:
Съ Божата любовъ не сме вървяли
ни е въ тактъ,

Отбѣгвали сме Небето,
Смразявали сме сърдцето.
Едно е вѣрно: цепелинитѣ ще горятъ
До като свѣтлитѣ Духове ни умждратъ!

Пожаръ нѣма отъ човѣкъ, туй се
знай:
Но остава като знакъ скръбенъ край:
Хвърчи ли човѣкъ по въздухъ,
Жестокъ е пакъ, остава глухъ
За ближния. Цепелинитѣ наши горятъ,
А човѣци истинско Божи никакъ не
бдятъ.

Ал. К. Кръстниковъ

съмъ отъ грамадния напредѣкъ на
България. Градоветѣ сж чисти и хо-
рата добри. Моего впечатление е, че
България е първа на Балканския
п-въ въ духовно, културно и нрав-
ствено отношение. Дано вѣчното Ви
приятелство съ Югославия да е ис-
крено и трайно!

Курсътъ по Англ. ез.

„П-ръ Марковъ“ — Бургасъ.

Курсътъ е въ три класа: единътъ
отъ името на Млад. еванг. клубъ,
който се раздѣля на две — за на-
преднали и начинаещи, а другиятъ
— въ Държавната мжжка търг. гим-
назия. Първиятъ е винаги по-много-
люденъ, и той продължава за 7 го-
дини отъ 1930 г. насамъ. Посещава
се отъ адвокати, лѣкари, чиновници
гимн. у-ли, и много младежи отъ
двата пола. Курсоветѣ сж **безплатни**
и траятъ отъ началото на октом-
врий до края на Май по два часа
въ седмицата.

На снимката е частъ отъ първи-
ята випускъ „англичани“ въ Търг.
гимназия, 1936/37; отъ л. на д. — **Д.
Балахуровъ** и **Г. Маровъ**, Ямбол-
ци едни отъ най-силните у-ци. **Ж.
Т. Жековъ** и преподавателътъ г.
М. Ж. Марковъ; училищниятъ слу-
га Н Хр. Богдевъ и у-цитѣ **Т. Ив.
Радевъ**, **М. П. Топтанджиевъ**, **Д.
Казанджиевъ** и **Цв. Н. Янкуловъ**.
Отсжствуватъ Аршавиръ Маркаровъ,
К. Райновъ, Йорд. Ивановъ, Тодо-
ровъ и др.

Апостолъ Павелъ и столицата на Македония

Micantis more lampadis
Perfundit orbem radiis

Fugat errorum tenebras
(Ut sola regnets veritas*)

Латински химнъ

Първият европейски християнинъ — Видението за македонския ангелъ — Историята на името и основаването на града — Евреитъ гонятъ християнитъ — Солунъ, Атина, Коринтъ. — Къде и кога се писаха Посланията до Солунцитъ и защо?

Първата вечеръ още съ пристигането си бѣхъ решилъ да сторя две нѣща, и волята наддѣля:

— Вечеряхъ само съ портокали, и

— Зачетохъ „Посланията до Солунцитъ“ отъ Св. ап. Павелъ.

Защото, ако въ подсъзнанието ни споменътъ за Солунъ е свързанъ съ Братята Свв. К. и Методий и Светаго Димитрия, има единъ, чиято слава се разпростира по цѣлия свѣтъ, а той разнася — само защото го е посетилъ — славата на възгордия отъ това Солунъ. Него тачатъ и облажаватъ и Кирилъ и Методий, и Паисий и Димитрий, както той пъкъ се кланя сам на Великия Галелиянинъ.

— Въ Солунъ, казахъ си азъ, най-добре ще проуча и Апостола, и посланията му.

— Преди да тръгна за насамъ, приложихъ една практика, научена отъ Америка:

— Не отивай на готово. Предварително проучи възможната история и география, въобще литературата на мѣстото или града, сграната, които ще посетишъ. И тогава нѣма да се суетишъ, като неканенъ, случаенъ гостъ: лѣтописитъ ще разтворятъ своитъ съкровища и по тѣхнитъ страници ти ще четешъ за стари времена били и не били приказки...

Така се случи, че и азъ първенъ посетихъ древния градъ, въ сщия сезонъ, въ който самъ Апостолътъ му е направилъ своето първо посещение.

Това е станало презъ пролѣтътъ на 51 година следъ Христа. Павелъ е правелъ нѣколко пѣтешествия, но най-известни сж тритъ му голѣми такива, заедно съ четвъртото, което завършва съ мъченическата му смъртъ въ Римъ, кждето е обезглавенъ.

Второто отъ тѣхъ обаче е най-главното, защото то е началото на

европейското християнизирание. И нека женитъ да не забравятъ, че първият християнинъ въ Европа е жена:

— Да бжде благословена славата й во вѣки вѣковъ—амин!

Лидия е било нейното хубаво име, подобно душата й, и е живѣла въ гр. Филипи, който е начало на източната граница на Македония и е билъ прекръстенъ въ честъ на Ма-

га мини за злато и сребро, но святи днесъ, защото отъ тамъ е миналъ Апостолътъ, вѣренъ на неземното откровение:

— Дойди въ Македония...

Следъ първото си мисионерско пѣтуване, Павелъ е билъ въ горнилото на своята страсть за печелене на души. И наглася второ. Взема съ себе си църковния братъ Сила и отъ Антиохия Сирийска преминува пеша областитъ на цѣла Мала Азия, отъ кждето се присъединяватъ Лука и Тимотей, но спира въ Трада на Егейското море.

— Сега на кжде?!

Работата, обаче, която върши не е негова. Мисията, която му е възложена е по Божие призвание. И Богъ му помага (Деян. на апостолитъ 16:6—12). Не го оставя.

— И явява се на Павла като во видение мощната и красива снага на бледенъ македонецъ, който плаче и го моли и го зове да посети поробената му Родина, да прѣсне и тамъ свѣтлина, да занесе и тамъ радость и миръ и спасения за цѣлъ народъ. Нима ще забравятъ роба? Нима и за него не е умрѣлъ на кръста Богочовѣкътъ? Нима благовестникътъ ще остави нещастна, но велика Македония безъ благи вести? ... О Павле, посети ни, дойди, ела въ Македония, за да огрѣе Слънцето на свобода и правда и заради насъ. Ела!

Тоя живавъ македонецъ се бори съ Апостола и не се шегува, както Яковъ се бореше съ Бога.

Виждали ли сте орлица да се бори за малкитъ си? Майка да брани чадата си?

Павелъ е уплашенъ. Той е смутенъ. Скача отъ леглото си и събужда дружината. Като Архимеда, той вика пиянъ и радостенъ въ Духа Светаго:

— Еврика, Еврика...

И веднага на заранята тѣ трѣ-

Никое отъ съвременнитъ общественодуховни или политически движения било въ СССР, било въ Италия или Германия, които разтърсватъ свѣта, не е дошло случайно. Тѣ сж растли постепенно. — Сега въ Гърция се разраства движението на „Защитниците на родъ и Вѣра“ подъ водителството на г. А. Велонисъ. То е силно противъ атеизма, болшеvizма и материализма, като философски схващания. Горното е тѣхния гербъ. Нима България ще остане назадъ? — Следете статитъ!

кедонския царъ Филипъ II (360-336), бащата на Ал. Великий. Изпърво се е наричалъ Датосъ—първиятъ градъ, кждето пѣтникътъ се е спиралъ следъ излизането си на пристанището му Неаполъ, отъ което Филипи е отстоялъ около 10 клм. къмъ северопазадъ, както Пирея за Атина. Сега около Кавала могатъ да се видятъ развалинитъ на прочути нѣко-

*) Като свѣтаща лампада облива земята съ лжчитъ си, пропѣжда тъмнитъ на грѣшкитъ, за да царува самата истина.

ватъ отъ Трояда Александрийска за островъ Самоотракъ, а отъ тамъ за Неаполъ и Филипи, градътъ на разкошния животъ, и срѣдецъ на пѣтя Игнация между изтокъ и западъ отъ Хелеспондъ до Дурацо на Адриатиката презъ Солунъ.

Колчемъ съмъ си спомнялъ за онова страшно и странно видение, все съмъ мислилъ, че то не е било за жалостъ разбирано досега, както въобще не сж разбрани дори следъ 2,000 години думитъ Христови.

— Какъ може още днесъ въ християнскитъ държави да става и дума за безработица, обществена неправда, лъжа, кражба, пиянство и войни?

Но ето черната македонска забратка стои окачена на пъртъ всрѣдъ свѣтовния кръстопѣтъ и зове. Безмълвно, тя говори...

И съмъ мислилъ:

— Защо да не се опредѣли единъ Всесвѣтски день на Македония, въ който День да се замолятъ всички пастири и амвони по цѣлия свѣтъ да гърмятъ отъ Евангелската проповѣдь съ текстъ Деян. 16:9? Църквитъ, особено въ Англосаксонския свѣтъ да бждатъ окрасени съ папратъ отъ Бѣласица и еделвайсъ отъ Пиринъ. Въ онзи день кината да представятъ филми отъ черната

робия на Македония и бѣлитъ идеали на нейнитъ чедъ. Да се прѣскаатъ хиляди брошури, милиони кжса безплатна книжнина и хвърчащи листовъ. Да има шествия. Деньтъ да бжде празникъ! И тържество на правдата и мира. Радиото да разнесе благата вѣсть, че Македония е свободна и независима еденица въ брилянтната корона на братска Балкания!

Въ оня день, въ оня день...

Все таки Македонецътъ стои, а той е видение и—куршумъ го не хваща, сабя го не сече. Стои и рони сълзи, изправенъ като изтуканъ на хоризонта на историята!

— За човѣшки срамъ ли стои? Отъ културенъ позоръ ли плаче?

Но той кани благовѣстцитъ да го не забравятъ, както не трѣбва да забравятъ Спасителя, който умрѣ и възкрѣсна за поробенитъ и за страднитъ.

— Онзи день, мълви привидение, ще бжде истински Великденъ на възкрѣсението... Христово въ—Македония.

II

— Тия, хора, които изпачиха свѣта, дойдоха и тука... казвайки, че имало другъ царъ, ИСУСЪ—Дѣян, 17. 6, 7.

Следъ голѣмата драматична преживялица низъ Филипи, която мисионерската опитностъ отбеляза въ своитъ лѣтописи, тримата Божии човѣци подѣеха пешкомъ праха на *via Egnatia*. Лѣкарьтъ Лука, който бѣше и художникъ, и впоследствие и авторъ на едно отъ Евангелията и книгата „Деяния на Апостолитъ“, остана во Филипи да доизгражда незбиления храмъ на Вѣрата върху основата, сложена веднажъ за винаги отъ Великия апостолъ.

Павелъ, Сила и Томотей вървяха мълчаливи къмъ Солунъ. Но тѣ не бѣха печални. Въ душата имъ проблѣсваше радостта на бждащи надежди и доволството на вчерашна победа. Лицата имъ бѣха строги, но мили: тѣ сияеха въ горда усмивка.

Тимотей се удивляваше на подвига и отъ време на време сподѣляше мнение со Сила. Павелъ мълчеше и бащински ги слушаше, и отъ време на време поглеждаше къмъ небето.

Тѣ вървяха и говореха за македонката—първиятъ имъ европейски християнинъ, за нейното любезно гостоприемство; за бѣсната бѣсовъпрошателна слугиня и свръхестественото ѝ изцѣление и нейнитъ господари; за страшната тѣлпа и кладитъ въ тъмницата—единътъ още имаше рани; за навременния трусъ, който спаси живота имъ и възроди тъмничния началникъ и неговия домъ.

— Наистина, каза Тимотей на Сила, колко се изплашиха градскитъ сждии, като чуха, че ти и братъ Павелъ сте римски граждани!

Така тѣ минаха въ разговоръ петъ, шесть дни презъ атинската колония на Струма, Амфиполисъ, и после Аполония Мигдонска до езе-зото Волви. Тѣзи градчета отстояха по на 30 клм. едно отъ друго, но Апостолътъ не спрѣ въ тѣхъ:

— Нѣмаха евреи достатъчно, нито Синагога, въ която да доказватъ отъ пророческиѣ книги на Ст. Заветъ, че Исусъ е Христосъ.

Тѣ минаваха прогонъ (транзитъ). Подобно нистанаритъ, пребледняли въ жадъ за огънь, духътъ имъ кипваше въ страсть за души, които ги чакаха предопредѣлени отъ Господа въ голѣмия градъ.

Най-сетне, забелязаха се отдалече ридовѣтъ на Солунъ—прицель на тѣхнитъ въжделения, който бѣше не само столица на втората Римска областъ, при Емилиий Павелъ, но пръвъ градъ на цѣла Македония както по население, така и по влияние, мощъ и богатство.

Първоначално градътъ се е наричалъ Терме, поради топлитъ солени извори на 4 клм. отъ сегашното му мѣстноразположение. Въ 315 пр. Хр. македонскиятъ царъ Касандъръ поради стратегически причини изоставя своя градъ, основанъ отъ него и кръстенъ на неговото име, отива по-насеверъ къмъ Терме и тамъ на развалинитъ му възкрѣсва новъ градъ по-красивъ, по-силенъ и по-славенъ, за да трае презъ вѣковетъ. Терме дава името на превъзходния заливъ. Отъ Касандъръ остава само споменъ и името на другъ заливъ въ Халкидиката. Новиятъ градъ е названъ на Касандровата жена—Тесалоники, която споредъ проф. Хр. Г. Гугуси отъ Атинския университетъ, сега въ Солунъ, е сестра на Ал. Велики, а споредъ капиталното съчинение на проф. Давидъ Смитъ „The Life and Letters of St. Paul“ тя е полусестра на великия полководецъ. Така мисли и Strabo, 330. Schaff-Herzog въ Религиозната си Енциклопедия и други автори нищо не споменуватъ по тоя въпросъ. Тѣ само признаватъ, че градътъ е македонски, столица на Македония и свързанъ за вѣчни времена съ едно племе, което не е гръцко. Schaff дори казва, че „отъ както Касандъръ го насели, царъ на Македония въ 315, градътъ стана най-голѣмото македонско пристанище, а впоследствие седалище на проконсулъ надъ четири области“. Въ 58 г. пр. Христа въ него е живѣлъ прочутиятъ ораторъ Цицеронъ отъ Ап-

Курортъ

(Продълж. отъ 1 стр.)

скжпотия на продукти за ядене, нечистота и експлоатация по хотели и пр.

Нашитъ курортни мѣста отъ день на день се подобряватъ. Здравиятъ разумъ на българина, обаче, ще трѣбва да напегне още повече сили и, къмъ природната красота, да прибави окрасата, смислеността и реда на културния човѣкъ: „Богъ дава, но въ кошара не вкарва“.

При топлитъ бургазки бани има единъ надписъ, който гласи: **Пазете приличие!** Върху тоя надписъ би трѣбвало всички кжпащи се и управата на всички курорти да обърнатъ внимание. Ние сме народъ съ здравия понятия за нравственостъ. У насъ чистотата на нравитъ е била всѣкога народна и семейна добродетель. Не би трѣбвало за хатъра на нѣкои чужденци съ „свободни“ нрави да угодничимъ, за смѣтка на морала.

Ние би трѣбвало дори смѣшни да станемъ, но своето, честното българско име на западена страна да не опетняваме, като помнимъ, че всѣко курортно лѣчение е и морално лѣчение. Многото курортни мѣста въ малка България сж признакъ на здравето въ нравствено отношение.

рилъ до Ноември като изгнаник. Презъ гражданскитъ войни на Римъ, Солунъ е взелъ страната на Август Октавий срещу Помпей Секстусъ (42—39) и като даръ на това е билъ направенъ свободенъ градъ. Единъ авторъ казва:

— При начеването на християнската ера, Солунъ е билъ най-главния градъ между Адриатическото и Черно море. А преди основаването на Цариградъ, той е билъ истинската столица както на Гърция и Илiria, така и на Македония, и е ръководелъ търговията на Егея съ Ефесъ и Коринтъ.

Още съ пристигането си Апостолътъ започва Божията работа, за която „е билъ призванъ“. Веднага отива въ Синагогата, споредъ обичая си, и за три сѣботи наредъ той вдъхновено доказва отъ Писанията, че Месия трѣбваше да пострада и да възкръсне отъ мъртвитѣ, и че пророчествата имъ сѣ се изпълнили въ ИСУСА. Особено наблѣга на Второто пришествие, което е неизбежно. Между обръщенитѣ му е Аристархъ, който впоследствие излѣзе върненъ и друженъ спомощникъ неговъ, и хазиянътъ му Ясонъ, който щѣше да бѣде следъ петъ, шестъ години съ него въ Коринтъ; сѣщо Секундусъ, Кай и още други отъ нарядътъ „Божия боязнь“, въ който влизаха, споредъ независимостта на жената въ Македония, много жени и то съпруги на солунски първенци.

Тоя явенъ успѣхъ възбуди еврейската завистъ, и следъ триседмиченъ трудъ мисионеритѣ намѣриха вратитѣ на синагогата затворена за тѣхъ. Но тѣ не се отчаяха. Съ нова ревност за Господа тѣ заработиха срѣдъ езичникитѣ ведно съ новитѣ обръщеници. И така продължаваха за дълго, защото като напуснаха града, тѣ оставиха задъ себе си жива и организирана църква. До тогава, обаче, бѣше необходимо здрава та да се работи и за насжщия хлѣбъ. Наистина, повече отъ веднажъ тѣ получиха добре дошли помощи отъ приятелитѣ во Филипи, но не бѣха достатъчни: Павелъ все таки трѣбваше до кѣсно да упражнява занаята си въ правене на шатри, за да бѣде свободенъ въ проповѣдъ презъ деня.

Яростта еврейска кипна и тя стана лошъ съветникъ. На тържищния площадъ купъ празноскитаци лѣнливци и уличници, и безъ това, се изтягатъ, нали? Тѣ сѣ готови веднага да свидетелствуватъ на лѣжа, и по даденъ знакъ всѣкому камъкъ да хвърлятъ. Горкитѣ, това е тѣхната работа — съ подлостъ да под-

държатъ жалко сѣществувание! Таквизи всѣкога ги е имало и, навсѣкжде.

Тѣхъ, именно, повикаха гърбоноситѣ евреи и дългобродитѣ хахами, за да бѣде проклятието на невината кръвъ и въ рху тѣхъ—и чедата имъ, подобно злодейнитѣ имъ йерусалимски братя. Тѣлпата е готова и тя крѣщи, както ревѣше по йерусалимскитѣ улици...

Отъ Разпятieto до сега тая сцена се повтаря и ще се повтаря връзъ върнитѣ, споредъ обещанието Христово, чакъ до Второто пришествие, което смути римската властъ. Тя се боеше отъ другия Царъ. Тя не го знаеше, но се боеше. Той не бѣше въоръженъ, но плашѣше римскитѣ кохорти. Казва се, че презъ царуването на Домицианъ (81—96) поради Месиянския блѣнъ на раннитѣ християни, билъ е издаденъ императорски законъ, повелящъ избиването на Царъ-Давидовитѣ потомци. Сведенията се отнасяли за внуцитѣ на Якова, братѣтъ Господенъ, и тѣ сѣ били лично изправени на сѣдъ предъ Императора. Той се изплашилъ, като Ирода Великий, когато се научилъ, че Царъ се е родилъ на юдеитѣ, та лично самъ е пожелалъ да разпита оглашенитѣ на своя престолъ. Виждайки какви скромни люде сѣ тѣ и всжщностъ какво е Христовото царство — „не свѣтовно, нито земно, но небесно и ангелско царство, което ще дойдѣ при скончанието на вѣка, когато Той ще се яви во слава да сѣди живитѣ и мъртвитѣ“ — Домицианъ призналъ неоснователността на обвинението, разпустиналъ ги и отмѣнилъ строгата повеля.

Така че опасенъ бѣше викътъ, когато еврейтѣ нададоха по солунскитѣ улици; дрипавитѣ бездѣлници го подѣха и цѣлиятъ градъ за шумъ, като бурно море.

— Не превръща ли, обаче Богъ всичко на добро, азъ се питамъ, и не бѣше ли тая връва най-голѣмата реклама, на която всѣки евангелизаторъ би завидѣлъ, а радиото днесъ не може да създада?

Тѣлпата нападна Ясоновата къща, като смѣтаха да грабнатъ мисионеритѣ и да се погаврятъ съ тѣхъ безнаказано споредъ правилата на „свободната демокрация“. За щастие жертвитѣ имъ отсѣствуваха, но затова пъкъ тѣ хванаха Ясона и нѣкои отъ братята на новата Църква, и повличаики ги предъ Областния управителъ, крѣщѣха, че тѣ сѣ съзаклетници и пораженци спрямо държавата. А това бѣше тежко обвинение, което римската властъ не смѣеше да отмени леко. Нѣма съм-

нение, че Областниятъ знаеше нѣщо за Благовестието отъ благороднитѣ жени, първитѣ жени, които го бѣха вече повѣрвали, приели. Во всѣки случай властта бѣ благосклонно разположена къмъ християнитѣ, та правилно прецени работата. Областниятъ и градоначалникътъ не смѣеха поради народа да пуснатъ току-така жертвитѣ, но тѣ възприеха най-лесния начинъ, като имъ взеха по-рчителство.

— Хитра спогодба! Не причини никаква беда на мисионеритѣ и тѣхнитѣ последователи; сѣщевременно задоволи ищцитѣ обвинители, като отбрани и градоначалникитѣ отъ всѣко подозрение за грѣшка по затварянето на „съзаклетнитѣ съгледатели“.

Само юдеитѣ, можеби, останаха малко разочаровани, че тѣхнитѣ смутители се отгърваха така лесно. И все пакъ тѣ бѣха благородни, че тревогата имъ се свѣрши.

Но не бѣше вече възможно за апостолитѣ да останатъ по-дълго тукъ. Нито бѣше разумно да излагатъ Ясоновитѣ домашни и новитѣ последователи на нови мжчнотии, които можеха всѣки мигъ да избухнатъ при наличността на прѣсната еврейска яростъ. Трѣбваше незабавно да трѣгнатъ; последователитѣ възприеха решението, макаръ и не безъ съжаление. Само че, трѣбваше да се чака нощта на вѣлшебното южно небе да хвърли своя топълъ звезденъ плащъ; прикрити подъ неговата таинственостъ, славнитѣ мисионери подѣеха пѣтъ за по-наюгъ къмъ ахайския градъ Берей, чиито жители се казва (Деян. 17:11) бѣха „по-благородни отъ Солунцитѣ“.

Тукъ останаха Сила и Тимотей, а Павелъ съ нови обръщеници заби презъ море надолѣ къмъ Атина, и после въ Коринтъ.

Солунъ стана истински духовенъ пламъкъ на ранната Църква, който запали много сърдца. Павелъ — въпреки всичко — бѣше доволенъ отъ него. Славата му се носи дори до днесъ, както самъ Апостолътъ следъ една година, 52-та, писа до братята:

— Не само се прогласи Господното слово отъ васъ въ Македония и Ахая, но се разчу навсѣкжде и вашата Вѣра въ Бога, така щото нѣма нужда ние да казваме нѣщо за нея (I Сол. 1:8).

Снимката, която помѣстихме на първа стр. въ мин. бр. радваме се да съобщимъ, че ще бѣде разработена съ мазни бои въ голѣмъ форматъ отъ известния худ. г. Марио Жековъ, и ще вѣде поставена въ голѣмия салонъ на парахода „Бургасъ“ като даръ отъ Бургаската гр. община.

Български артисти отиватъ въ Америка

Народниятъ театъръ е ималъ щастливата идея да посети Съединените и Канада. Доколку ни е известно за пръвъ път толкова голъма група отъ първостепеннитъ ни артисти ще посетятъ нашата емиграция задъ океана. Още бидейки тамъ се ратуваше за това. Дори съ г. Вл. Поповъ, току що пристигналъ отъ Варненския театъръ, основахме „Бълг. македонски художественъ театъръ“. Г-нъ Поповъ щеше да бжде режисьоръ, азъ — директоръ, и на собствени разходи презъ университетскитъ ваканции на 1927—28 г. тръгнахъ по сев. зап. щати да агитирамъ и да събирамъ субсидии. Печатахме бланки и билети. Държахъ речи и пишехъ въ бълг. вестници за културното значение на театъра, за националното съзнание, което той ще буди, за връзкитъ со Стария край, и езика, които ще се създадатъ. Защото духовното положение на нашата емиграция тамъ е плачевно. Родителитъ едва сричатъ разваленъ английски езикъ, когото сж объркали съ български, та сж загубили влияние и авторитетъ предъ чедата, които се възпитаватъ въ чужда на българския духъ срѣда: фабрика, америк. у-ще, улица. Напр. тамъ се говори така:

— Ще ходиме да уокаме (разхождаме) на стрита (улицата)...

Отъ Чикаго ходихъ чакъ до С. Луизъ, Миз., чакъ до Детроитъ, Мич. и Толедо, Ох. Впрегнахъ всичкитъ си ораторски способности, възобновихъ всичкитъ си артистични познания отъ ученическо време. Между другото трѣбваше да се подбери и персоналъ. Мислехме да купимъ отъ тобустъ за декоритъ.

Разбира се, тая идея не се осъществи. Понятно защо. Но помня, че бѣхъ писалъ въ „Нар. гласъ“, 1927: — „Ще поканимъ една Анна Тодорова, единъ П. Райчевъ или Кр. Сарафовъ, за да покажемъ на свѣта че и ние имаме хора да се гордѣемъ“.

Съ заминаването на чета отъ Нар. театъръ подъ старшинството на г. Кр. Сарафовъ оня блѣнъ се осъществява днесъ. Прави сж мистицитъ, които твърдятъ, че нищо не се губи — една твоя мисль или желание ще се сбъдне кжде да е, кога да е, само имай постоянство и воля!

Впрочемъ азъ искамъ да кажа на

тия наши артисти, още повече, че между тѣхъ е и приятелтъ ми г. Вл. Трандафиловъ отъ Варна, голѣмиятъ психологъ Ив. Димовъ, незамѣнимата Петя Герганова и др. подъ уредничеството на Г. А. Стаматовъ:

— Братя, не подценявайте културната роля, която има да изиграете срѣдъ нещастната бълг. емиграция тамъ. Подигнете ѝ духа! И нейното национално чувство и съзнание за дългъ къмъ домашни и близки, които сж оставили тукъ. Нека магията на омайната мощна бълг. речъ да плени душата имъ и тѣ наистина — ще има съ какво да помогнатъ на Отечеството си (напр. съ единъ самолетъ и пр.).

— Не забравяйте тоже, че отивате въ една пуританска страна, кждето въ чужбина не себе си ще представлявате, а Бълг. трицвѣтъ. Като войници, жертвувайте себе си за победи, които ще ползватъ цѣла България! Защото Америка ще иска да види и Вашия характеръ, освенъ играта Ви.

На добъръ часъ!

М. Ж. Марковъ

Наши покойници

Миналия месецъ поина въ Германия професорътъ по тълкование на Новия заветъ въ Берлинския университетъ *Д-ръ Адолфъ Дайсманъ*, който преди една година празнува своя 70-годишенъ юбилей. Проф. Дайсманъ бѣ най-знаменитиятъ отъ съвременитъ германски богослови, дълбокъ познавачъ на грѣцкия езикъ и почетенъ професоръ на много университети въ Германия. Той сътрудничеса на австрийскитъ археолози при разкопкитъ въ Ефесъ и написа много за освѣтление на древното християнство. Когато въ последното си пътуване до С. Щати ние се срещнахме въ Нюйоркъ на една негова сказка държава въ Biblical Seminary (University) и му се изявихъ заедно съ годеницата си, сега г-жа Маркова, че сме българи, той се много зарадва и възторжено говореше за отечеството ни, което възлюбилъ съ посещениято си, като ласкаво се отзова за Соф. митр. Стефанъ, протопрезв. Д-ръ Цанковъ, п-ръ Д. Н. Фурнаджиевъ и др. — (съобщ. М. Ж. М.).

28 Май ни отне *П-ръ К. Ив. Терзиевъ въ Самоковъ*, който бѣ единъ отъ онѣзи, които ние наричахме отъ „крѣжжокътъ на миличитъ“. Той ще остане такъвъ миличкътъ, докато го срещнемъ въ Небето при искренитъ. Още не прежалили п-ръ Терзиевъ, ето че дойде тѣжното известие за скончината на

п-ръ *Кр. Ив. Бояджиевъ* (4-VI.) въ Елешница. Нопоследъкътъ той искаше да се премѣсти отъ Разлогъ тамъ, но Господарѣтъ на лозето намѣрилъ за по-добре да го приведе въ нивитъ на Божия рай... (Съобщ. Г. Н. Поповъ).

На 12 юлий т. г. ще се навърши една дълга година отъ отлитането во вѣчността на детето-ангелъ *Гошо Вл. Кочовъ*.

Въ подобни случаи самъ Спасителтъ ни увещава, че ни взема при Себе си, тѣй щото дето е Той да бждемъ и ние. (Иоан. 14; 1—4. Сравни: I Кор. 15: 14, 17, 18; Иоан. 11: 11, 25, 26; II Кор. 5: 1; Откр. 7: 9—17; 21: 22, 23 и др.)

ВЕСТОПИСЪ

П-ръ Марковъ, нашиятъ директоръ, е трогнатъ отъ вниманието, което му е оказано по случай имения му день — св. К. и Методий. Никога досега той не е получавалъ толкова подараци, та сърдечно благодари на всички, които сж го поздравили било лично, било телеграфически или писменно!

Миналиятъ брой 76, 7/8 излѣзе съ 600 кжса повече отъ първия таждошненъ.

За конкурса отъ мин. брой: изправени сж премиитъ на следнитъ лица: Вѣнче Влаевска, у-ка, Варна; Мих. Родевъ, у-къ, София; и Катя Янакиева, учка, Бургасъ. Честито!

Кой е г. Ив. Волний, на когото посветихме подлистника „Първо кръщение“ въ мин. брой? — Мнозина ни запитватъ. Дългогодишенъ журналистъ, той е основателъ и с-ръ на Съюза на професионалнитъ журналисти въ България.

Две думи къмъ бълг. евреи, които напоследъкъ вдигатъ тревога поради нѣкои наши статии: — нѣмаме нищо противъ тѣхъ, като добри бълг. поданици или въобще противъ евреитъ като библийска нация. Но противъ евреитъ комунисти, както и противъ болшеvizма, материализма и атеизма, имаме много да кажемъ: — ние не жалимъ таквизи, па макаръ и българи да сж. Щомъ е така, защо евреитъ се сърдятъ. Нѣмаме ли право и свещенъ дългъ да бранимъ Вѣрата си и рода си? Другъ е въпросътъ, ако евреитъ у насъ се самооблачаватъ отъ отрицателни и пораженски идеи...

Соф. нар. б-ека съ писмо № 953 отъ 14.V чрезъ Бург. обл. у-шна инспекция е поискала нѣколко броя отъ „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“.

По случай туристическата седмица, 17—23 май, въ Поморие е билъ поканенъ отъ Бургасъ нашиятъ сътрудникъ г. Ц. Хр. Цонковъ, който съ достоинство е представлявалъ „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“ и е взелъ живо участие въ изнасяне на разнообразната програма.

Редакцията се извинява за закъсняването на тоя брой — особено предъ новитъ абонати! Разбира се, вината е не наша. На виновницитъ доброжелатели казваме: „Не е достатъчно да имашъ желание макаръ искрено и добро — трѣбва още воля, умение и опитност!“. Взети сж всички мѣрки за избѣгване нередовноститъ. До чуване!

Имаме си вече Престононаследникъ!

(Продължение отъ 1 стр.*)

че то ще бжде мжжко, приобщило самаго духа на най-великия ни царь. За да бжде картината ясна и мисълта убедителна во вѣрата на народната интуиция на всебългарскитѣ предчувствие, желание и молитва,

единъ щъркелъ

прилетѣ надъ храма „Ал. Невски“, когато се възнесаще въ присѣтствието на Царя-баща благодарственъ

*) Броятъ бѣ свързанъ, когато едва можахме да отдѣлимъ мѣсто да вземемъ участие въ народната радостъ.

УСЛОВИЯ

за печелившитѣ конкурса „Вл. Н. Кочовъ“ отъ хиляда (1000) лв.

Пазете броеветѣ на „Бълг. Бранителъ“! На края на т. г.—тѣ ще Ви донесатъ 1000 лв. печалба...
Виж. бр. 70,1 стр. 1.

1. Ще се гласува: всѣки може да гласува за най-духовната статия, печатана презъ 1937 г. въ „Бълг. Бранителъ“. Имената на комисията ще се съобщатъ своевременно. 2—Трѣбва да си абонатъ на „Бълг. Бранителъ“ и да си платилъ абонамента. 3—Веднага, следъ като ти се съобщи, че печелишъ, трѣбва да изпратишъ портрета си за клиширане. За целта се одѣржатъ 50 лв. и, следъ използването ще ти подаримъ клишето. 4—Редакцията ще си одѣржи 10 на сто заради разнискитѣ по преписка, обяви и пр. 5—Ако въ една отъ тия точки ти не отговаряшъ на условията, обявява се за печелившъ следующиятъ по редъ гласуванъ.

Първа награда 500 лв. и две награди по 250 лв.

Молебенъ за Царския Домъ во връзка съ щастливото раждане на Престононаследника е държалъ на 20 т. м. въ Еванг. ц-ва г. п-ръ Марковъ съ проповѣдъ за обединителната роля, която играе Тронътъ за възхода на народа. П-ръ М. е билъ презъ тържествата въ София и предаде възторженитѣ си впечатления.

Тазъ год. на тържеството въ мъртвия гр. Бургасъ, блѣскаво отпразднувано съ офиц. лица и многохиляденъ народъ, г. п-ръ Марковъ е подчерталъ мисълта, че Вѣрата въ безсмъртието е единствената гаранция за възхода на Отецеството ни. Дори следъ дълго робство ето! — тая вѣра възкръсва съ раждането на Престононаследника и сякашъ сме въ Златния вѣкъ на Симеона! Тая вѣра въ Бога въздига народитѣ, които я тачатъ, както се самоизяждатъ пѣкъ народи, които сж лишани отъ нея. Нека работимъ за възходъ и да вѣрваме въ Звездата на България!

молебенъ во Втория денъ отъ рождението на Княза, отправи се надъ Двореца и съ мощни криле направи величественъ полетъ, за да изчезне низъ простора предъ очитѣ на възхитения и смаянъ народъ. Защото въ Двореца на Търн. династия грѣеше вече изгрѣлата звезда на Златия вѣкъ на новата Бълг. история.

— Какво значи тая непринудена радостъ, тоя избликъ на ликувание и тържественъ кликъ дето български живѣятъ. Чия бѣше тая Ржка, която таинствено направляваше щъркела? Какво знамение предвещаваше хубавото време, меката утринна и денътъ срѣда, 16 число, на раждането? Що ни всжщностъ носи вплѣтениятъ духъ на Княза? Чий е той, кой е той?

Въ едно сме увѣрени да отговоримъ:

— Живъ билъ Българскитъ Богъ! Небето не ни забравило. Враговетѣ млъкватъ и Душата на народа е обнаджана. Князътъ е символъ и личба: предъ Неговитѣ ясли се прекланя и ученъ и простъ; и дѣсенъ и лѣвъ—той ни обединява като слънчевъ центъръ. Всички гледаме напредъ съ модъръ погледъ въ сияйното бждаще и гордия миренъ възходъ на България подъ знака на златния вѣдъ на Симеона, синътъ Борисовъ...

България е била и ще пребжде.

— Това е откровението, дошло въ свѣта чрезъ мжжката рожба — Престононаследникъ въ царския дворецъ.

Даръ за Престононаследника

Два камъка отъ Гроба на Св. Димитъръ въ Солунъ

Прѣстъ отъ Македония, мраморенъ кжсъ отъ Солунскитѣ бойници и двата камъка (в. „Веч. бург. поща“ бр. 2597), единътъ златистъ отъ ореола на св. Димитрия, а другиятъ рубинъ отъ сърцето Му, който донесе преди месецъ (вж. мин. бр.) отъ Гроба на светаца въ Солунъ г. п-ръ М. Ж. Марковъ; нашиятъ директоръ е ималъ патриотичната идея да ги подари на любимия ни Престононаследникъ съ думитѣ:

— Подобно своя славенъ едноименикъ, който е стигалъ дори до Коринтъ; подобно великитѣ братя Петъръ и Асенъ, които подпомогнати отъ духа на св. Димитъръ изградиха храмъ въ В. Търново и туриха начало на ново царство; подобно Юстинияна който съ прѣстъ отъ Гроба на Светеца изгради величествената църква Св. София въ Цариградъ, така за Царчето царски даръ — тия святи камъни отъ града на Равноапостолитѣ свв. К. и Методий да носятъ въ Родния Дворецъ сила и слава, премждростъ и победа за марния възходъ на България и нейния Златенъ вѣкъ!...

СВОБОДНА ТРИБУНА

Единъ приключенъ въпросъ

Уважаеми Г-не Редакторе, —

Благодаря Ви за обнародването на причината за моето ускорено освобождаване отъ длъжността ми като професоръ въ Семинарията въ Самоковъ („Бълг. Бранителъ“ брой 76,7/8). Дори и досега на мене не е съобщена друга причина за това освобождаване, освенъ гдето ми е казано, че то е станало поради „обтегнатитѣ отношения между директора и мене“.

Не ми е чудно, че моитѣ думи и дѣла въ случая, за който г-нь Д. Н. Фурнаджиевъ загатва, сж били тъй неучтиво и криво претълкувани отъ него. Мое то късовременно общуване и познанство съ него не ми е позволило да очаквамъ друго поведение отъ него.

Азъ вѣрвамъ въ закона на причина

и следствие. Презъ декемврий, 1937, Лондонскитъ комитетъ потвърди назначението ми за професоръ въ Семинарията, твърдейки въ едно писмо до г-нь Фурнаджиевъ, че тѣ ме считаха „отъ Бога изпратения човѣкъ за поста“. Защо е, тогава, тая внезапна промѣна въ мнението? Ако „таква работи ставатъ въ Лондонъ“, както казва директорътъ, гдето можемъ да намѣримъ причината, която е докарала това следствие?

Въ качеството си на професоръ, азъ се стараехъ да върша възложената ми работа „не... предъ очи, като чловѣкоугодници, а като служителъ Исусъ Христовъ“, чийто съмъ и комуто слижа.

Колкото за гонението, което въ тоя моментъ Божиата воля е позволила да

търпя, Словото Божие ни учи, че „всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени“ (2. Тим. 3:23).

Трагично е това, че гонението често се испраща от онѝзи, от които естествено очакваш помощ и благословение! Старата заповѣдь гласи: „Да възлюбиш ближния си като себе си“, а Господъ Исусъ казва: „Нова заповѣдь ви давамъ: да любите единъ—друго; както Азъ ви възлюбихъ, така и вие да любите единъ—друго!“ Чрезъ тоя знакъ на любовъ хората ще знаятъ, че ние сме Негови ученици. Носимъ ли ние тоя знакъ на взаимната любовъ?

Тая свята вѣлна на любовъ, бликаща отъ сърдцето ни, само тя може да измете всѣка завистъ, омраза, борба и съпротива.

България се нуждае отъ едно съживление! Но нека имаме предъ видъ че „сждѣтъ трѣбва да се започне отъ Божието домоцание“ (1 Петр. 4:17). Ако нашитѣ четци биха искрено се моили: „Господи, изпрати съживление, и нека то започне отъ мене“, то по-свѣтли дни биха огрѣли върху Божиитѣ люде въ България.

Дано Богъ изпрати такова съживление за Своята слава и за спасението на човѣшки души!

Вашъ въ Христовата победа:
П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ

Р. С. Нѣмамъ ни най-малко намѣрение да вода борба чрезъ кореспонденция. На християни такова нѣщо съвсемъ не подобава. Т. Г.

Друго писмо отъ Семинарията

Самоковъ, 25.V 1937.

С-рътъ отъ Лондонъ г. Gentle Sackett бѣ тука и вчера си замина. Той изложи предъ Духъ съветъ причинитѣ за уволнението на г. Герсъ. Останаха всички доволни, че самъ Г. си е виновенъ. Каза го предъ цѣлата Църква (и г. Вл. Цановъ), че Ф. нѣма никакво участие, нито е искано отъ него мнение. Напротивъ, отъ него е държано въ тайна едно писмено задължение или устно (не помня), което Г. е флагрантно нарушилъ. Ако не бѣ виноватъ, той можеже да поиска обяснение, но ето повече отъ два месеца и той не е искалъ ни обяснение, ни милостъ отъ комитѣта въ Лондонъ. Но всички се убедили, че азъ съмъ непричастенъ въ уволнението му.

Сега като какви планове има, това не знамъ. Писаха му да напусне къщата на 10 того и той я напусналъ. Сега билъ въ или около София.

(п.) п-ръ Д. Н. Фурнаджиевъ

Б. Р. — Съ първото хроникване на уволнението на г. Герсъ не сме искали, разбира се, да уязвимъ никого — ни най-малко една група самоковски приятели на г. п-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ, който си ос-

Довиждане, мили Гошко, довиждане...

гр. София, 1937 год.

ТЖЖЕНЪ ПОМЕНЪ

На 12 Юлий т. г. изтича една тжжна годишнина отъ неземното отлитане на скжпия ни и незабравимъ

ГОШО ВЛ. КОЧОВЪ

Утѣхата ни е била изключително въ свѣтлата вѣра на Словото Господне, което укрепява мислитѣ ни за безсмъртие и славна среща въ Небеснитѣ селения на Бога Отца.

ОТЪ ОПЕЧАЛЕНИТЪ.

КНИЖНИНА

Джами Юмийе—№ 2 на „Мохамеданска провъ. биб-ка“ подъ ред. на г. Мустафа Шарковъ. Както въ първата, така и въ тая книжка се изнася на бѣл. ез. интересна легенда изъ вѣрванията на мохамеданитѣ. — Доставя се отъ автора: Ладжане, Чеп.

Alumni Review—Chicago въ последната си кн. 4 отъ т. г. отбелязва нашата работа, като високо оценява г-жа Маркова: — „Вѣренъ сътрудникъ на мжжа си, тя е била у-ка на прочутия проф. Д-г Sweet въ Нюйоркската Библ. семинария“. Сега Д-ръ Суийтъ е професоръ въ голѣмата Пресбитерианска семинария, Чикаго.

The Defender — пр-цитираното американско списание — дава въ брр. XI и XIII възторжени отзиви за България и НВЦаря, като помѣства снимка отъ п-ръ Марковъ и кани читателитѣ си да се молятъ за духовно-пионерската работа въ Отечеството ни.

Будителъ — Чирпанъ, въ бр. 486 помѣства подлистникъ „Въ Солунъ и Атина“ отъ М. Ж. Марковъ съ клишетата ни отъ последния брой на „Бѣлг. БРАНИТЕЛЪ“ стр. 7: вижъ и книжнина стр. 12.

The Final Warning — амер. сп. съобщава, че организирано ежегодно отъ две год. насамъ Великенски игри въ гр. Zion, Ill., отъ 21 мартъ до 27 юний всѣка недѣля отъ 2 1/2 ч. сл. пл. нататѣкъ. Артиститѣ, надъ 300 д. мжже, жени и деца, сж мѣстни жители и обезателно вѣруещи християни. Радио станцията WCBD предава музикалната частъ. Презъ 1935—36 сж присжтствували 100,000 зрители! Гр. Zion се нарича американскиятъ Оберамергау, въ което село за пръвъ пѣтъ въ Австрия е започнало прочутото драматизиране на Страстната седмица презъ срѣднитѣ вѣкове.

Новъ животъ—седм. за обществ. животъ и култура. Гл. ред.—Ст. Андрейчинъ ул. 6 Септ. 3, София и струва 60 лв. годишно. Ние препорѣчваме тоя чистъ, миролюбивъ и вегетариански в-къ!

водящи племето ни къмъ възходъ.
Милко Ст. Яневъ

тава цененъ нашъ сътрудникъ: тѣхното писмо дойде въ редакцията следъ въпросното хроникване во Великд. брой и именно, по поводъ на него. На 18 юний, бидейки въ София по случай рожд. на бѣлг. Престононасл., нашиятъ директоръ е билъ поканенъ заедно съ г. Ж. М. Поповъ, п-ръ Г. Н. Поповъ и г. Вл. Цановъ въ автомобиля на последния да посетятъ г. Герсъ въ вилата му въ Банки, който е тамъ съ жена си. Децата му сж въ Англия. Получилъ е покана за бапт. п-ръ въ Русе и София но той предпочита въ столицата. Намѣрихме го веселъ и любезенъ, както винаги, съ г-жа му, и съ примирителенъ духъ.

Радваме се, че тоя злободневенъ въпросъ върѣдъ еванг. свѣтъ е така щастливо разрешенъ.

Съ даване публичностъ на горнитѣ две писма, за да бждемъ справедливи, ние считаме тоя въпросъ за приключенъ, още повече, че самъ г. Герсъ казва — „Нѣмамъ намѣрение да вода борба“, и пр.

Чирпанъ. Май 20, 1937 год.

Четохъ въ „Бургаски фаръ“ за патриотичната манифестация на последния ученически съборъ, но радостта ми бѣ помрачена отъ статията „Живецътъ на нацията“, подписана отъ г-нъ П. Росенъ. Отминавамъ мълкомъ, споредъ текстуалнитѣ думи на писача, че не бѣлгарскитѣ деца, а тѣхнитѣ форми облекла или пѣстри носии сж марширували. „Тропъ, тропъ, тропъ както куклички, Иванчо и Марийке“. Бисери на родното слово!...

Но не отъ тамъ идва огорчението. То идва отъ тенденциозното споменаване, че изворѣтъ на бодростта въ учащитѣ се, че високитѣ духъ на тѣхнитѣ „батьовци“, както ги нарича писачътъ, се дължалъ на побратимяването ни съ югославитѣ. Естествено, сближението ни съ съседитѣ е едно щастливо начало, радващо всѣки. Но—да се отрече голѣмата заслуга на нашитѣ достойни военачалници, да се отминатъ съ пренебрежение и непосилния трудъ на възпитатели и учители, които сж подготвили децата, това вече не разбираме!

Ако така се разсждава нищо чудно въ утрешенъ день да отдадемъ благоприятнитѣ дѣждове на О. Н., и пр. и пр.

Това е то благодарността, която обикновено отправяме къмъ голѣмитѣ хора,

БЪЛГАРСКИ БРАНИТЕЛ

Директоръ-основателъ: М. Ж. Марковъ

Гл. редакторъ: Д-ръ Дж. Б. Унирадъ

Септ. 1937—VIII г.

Бургасъ, бул. Ц. Асень 7

Брой 82,4

Мисълта като освободителъ

Размишления отъ ВЕЛИСЛАВЪ М.

Човѣкътъ е мислящо сѣщество. Той трѣбва да мисли, за да възмогне условията, при които е поставенъ да живѣе и да се освободи! Защото човѣкъ е робъ преди всичко на невежеството си. Той не знае! А той не знае, не заради това, че нѣкой нѣщо крие отъ него, а заради туй, че той Самъ никакви усилия не прави, за да знае!

Усилието — това е мисълта — съсредоточената мисъл!

Мисълта ще освободи човѣка отъ робството на мизерията, болестта и смъртта — тритѣ безпощадни стимула, които го заставятъ да върви по стрѣмния пѣтъ на напредѣка и сѣвършенството!

Човѣкътъ е пѣтникъ! Пѣтникъ во вѣчността! — Заобиколенъ е со загадки. Самъ той — тѣломъ и духомъ — е най-великата загадка. Защо се ражда, защо живѣе, и защо умира — той не знае!

Има мѣдреци, които му казватъ защо става всичко това съ него, но той не имъ вѣрва. Не че не иска да имъ вѣрва, а не може! Иначе свѣтътъ отдавна би билъ оправенъ!

А защо не може да вѣрва? Защото не знае! — Защото вѣрва само тоя, който знае!

А защо не знае човѣкъ? — Защото не мисли!

Говоря за необикновената мисъл, която е свѣтлина, а не за обикновената, която е тъмнина и великъ убиецъ на Реалното! Такъвъ е законътъ: Плодътъ узрѣва отвѣтре навънъ, а не обратното. Освобождението на човѣка ще дойде отвѣтре, а не отъ вънъ! Това е алфата и омегата на неговия пѣтъ!...

Живецътъ на това „вътре“ е мисълта и то, както казахъ — необикновената мисъл! — Едничка тя дава свѣтлина, озарение, плодъ!... И свѣтлината дава прозрение, прави те да виждашъ! Вѣрва само тоя, който вижда. Слѣпиятъ не може да вѣрва, защото не вижда! — А да виждашъ, значи да можешъ. Да можешъ — значи да се освободишъ!...

Така мѣлваше Христосъ.

МАСОНСТВОТО И ЗАПАСНИТЪ ОФИЦЕРИ

Масонската клетва — Има ли о. з. членове на масонска лoжа — Извършени нѣща противъ Отечеството. — Евреитѣ и негритѣ не се допускатъ въ масонскитѣ ложи

Подъ № 45 отъ т. г. Бург. д-во на зап. офицери отправа писмо до Г-нъ Пастиръ Д-ръ Марковъ — нашиятъ директоръ, съ което го моли (види се по поводъ статията ни за масонитѣ въ посл. бр. стр. 2 на Бълг. Бранителъ) да отговори на долнитѣ зададени въпроси.

Ето писмото, което е надлежно подпечатано:

Известно Ви е че редъ години въ конгреситѣ на запаснитѣ офицери и въ провинцията се повдигна въпроса за свѣтовното Масонство въобще и частно за това въ България.

Въ последния извънреденъ конгресъ презъ м. Априлъ т. г. въ гр. Пловдивъ се взе следното решение: да се проучи масонството отъ специална комисия, която да установи следното:

(Следва на стр. 8)

50 год. юбилей
на Немската Евангелска църква
въ България
1887 — 1937

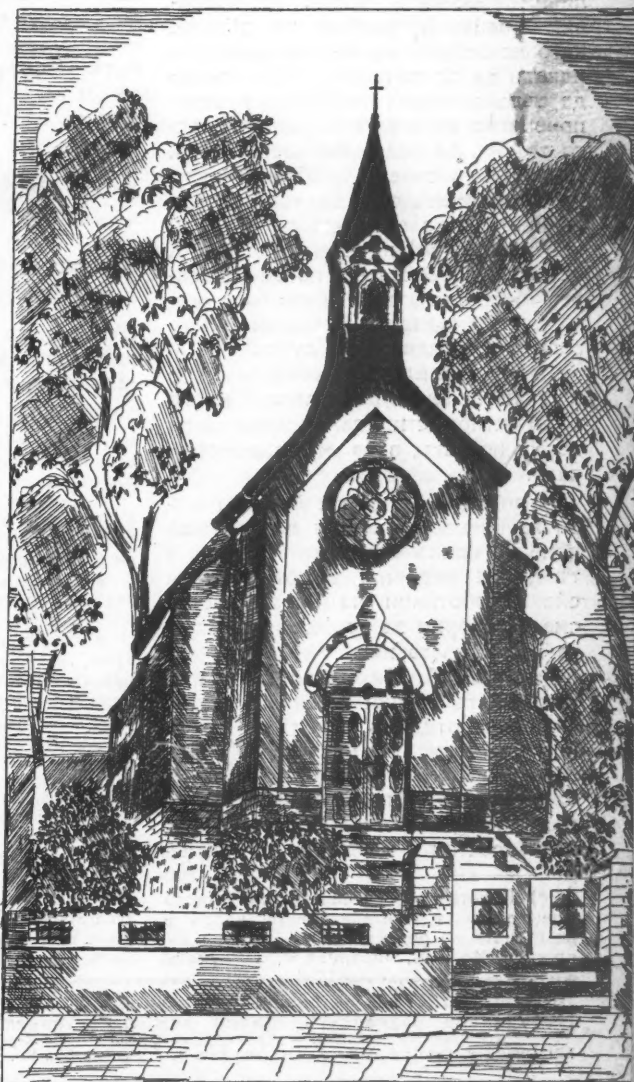
Малцина знаятъ може би, че Евангелската ни църква е дала две свѣтли личности въ Българския дворецъ на младото ни царство. Князь Ал. Батенбергъ, който пожертвувалъ се, затвърди основитѣ на токущо освободеното ни Отечество следъ 500 годишното робство: неговиятъ благъ, подобно на Спасителя образъ, е навѣки свързанъ като храбръ войнъ съ величавитѣ подвизи на Сръбско-българската война; и — Н. В. Царица Елеонора, чиито заслуги за Бълг. Червенъ кръстъ заедно съ хиляди дѣла на майчина

(Следва на стр. 9)

Германскитъ Евангелски храмъ въ София

Построенъ отъ Князь Батенбергъ

(По случай 50 годишнината ѝ.)

ОБЩЕСТВЕНА ПРЕВЕТКА

ПАСТИРСКИ ЦЪРЬ за съживяване на ц-вигъ ни

п-ръ Д. Н. Фурнаджиевъ: Сами личната работа на Пастиря ще свърши тая работа между всички приятели и познати.

п-ръ М. Ж. Марковъ: Тая точка е много обширна. Пастирът помѣстно трѣбва да се справи, като бжде много тактиченъ и великодушенъ. Скаранитѣ да се помирятъ. Болнитѣ да се изчакатъ духовно да оздравятъ. Съ група вѣрни братя отсъстващитѣ да се посетятъ приятелски и безъ упрекъ, и на тайно да се молимъ за тѣхъ докато Господъ ги доведе. Дали неподходящитѣ ни здания за храмове Божии, наречени ц-ви, не сж пречка за много души да не идватъ? Нека направимъ църковитѣ си уютни, приветливи, окрасени и чисти. Да направимъ пейки, удобни за сѣдане, като не забравяме, че богомолцитѣ идватъ да си починатъ, и съ всичко да съдействуваме съ любезно гостоприемство въ ц-вата. П-рътъ почесно трѣбва да посещава паството си. Духовниятъ съветъ трѣбва почесно да се занимава съ тая тема презъ годината, като енорията се раздѣли на части и всѣки членъ отъ Дух. с. посещава братята и после докладва. Мисионерскитѣ обиколки, размѣна на амвони и съживителната работа довежда много души.

п-ръ Павелъ Христовъ: Привличането на души зависи много отъ Пастиря, стига само мирянитѣ да не му пречатъ, а да му съдействуватъ.

п-ръ Н. Борисовъ: Да се говори на членоветъ всѣки да довежда поне по единъ външенъ човѣкъ, а тѣ да сж редовни, защото всички сме съработници на Бога. Всички сме отговорни за успѣха или регреса на църквата нил

п-ръ Л. А. Мирчевъ: За да се привлекатъ всички на службитѣ, нека ние да отидемъ при тѣхъ. Исусъ казва: „Идете. , и научете ги“.

п-ръ Ст. И. Градинаровъ: Присѣствие? — мжченъ въпросъ! Проповѣдитѣ да сж нагодени за деца, за възрастни и младежи, та да ис-

*) Желателно е да се знае мирянското мнение. Братя радатели, Вашъ дългъ е да пишете до редакцията по горния въпросъ!... Молимъ, мирянитѣ иматъ думата!

ЗА НАШИТЪ ДОБРИ ПОМАЦИ

Помакъ изъ Смоленско

като всички да присѣствуватъ. Да се посещаватъ домоветѣ. Въ църквата да има сандѣче за писма и бежки отъ пасомитѣ, които да изказватъ нуждитѣ и мненията си. Разбира се, че абсолютно присѣствие не ще има. Добре е понѣкога да се замѣнятъ слугинитѣ и работницитѣ отъ други, за да послушатъ и тѣ Словото. Всички членове трѣбва да канятъ за службитѣ и да се молятъ за тѣхъ.

ДУХОВНО СГЛЕДАНЕ

Неродениятъ въпросъ на Бълг. евангелско обединение

(Редакцията дава мѣсто на настоящето като документъ за бъдещето; вж. мнението на „Религия“ бр. 478).

Бургаската еванг. ц-ва смѣта, че възмечтаното обединение между южнитѣ и севернитѣ евангелисти въ България нѣма да стане по следнитѣ прости причини:

1. Севернитѣ евангелисти сж методисти — тѣхната история и управа се коренно различава въ дисциплината си отъ анархизма на южняцитѣ.

2. И едикитѣ и другитѣ искрено не желаятъ безсмисленото скърпване, наречено обединение:

а) За беднитѣ ц-кви на югъ не става дума. . . А богатитѣ по никой начинъ не даватъ имотитѣ си, които сж ги препечелвали и спестявали като лично богатство, а това сж, споредъ пастиритѣ на тия църкви: Пловдивъ, Асеновградъ, Хасково, София, Банско и др. които сж се изказали отрицателно още на т. г. лѣтно у-ще въ Самоковъ. Бургаската ц-ва се изказа вече съ абсолютно болшинство противъ начина на обединението. Безъ гореспоменатитѣ ц-ви, останалитѣ що сж?

б) Методиститѣ не желаятъ това обединение, защото мисийската помощъ за България е блокирана отъ Епископа поради тоя въпросъ. Иначе тѣ ще се засилватъ и достойно ще си представляватъ

„Бълг. Бранителъ“ въ своята разнообразна програма иска да засѣгне въ бждаще и една забравена област на нашето Отечество, едни добри граждани, които заслужаватъ не по-малко внимание и не по-лоша участъ отъ всѣки другъ бълг. поданикъ. Помациитѣ до сега сж били сѣкашъ систематически изоставяни, макаръ че Родопа пл. е една отъ най-красивитѣ и най-богатитѣ кжтове на страната ни.

За целта се отпразвихме къмъ Лжданскитѣ ни приятели: г. Кр. Пановъ, директоръ на банка „Бълг. кредитъ“; г. Мустафа Шарковъ, имаминъ при Мохамед. община; и г. Л. Колчаговъ, поборникъ отъ четага на поета П. К. Яворовъ. Всички тѣзи сж още други драголюбно се съгласиха да запознаятъ четцитѣ на „Бълг. Бранителъ“ съ живота, историята и стопанския напредѣкъ на добритѣ ни помаци.

Знайно е, че най-много помаци има въ недрата на Родопитѣ — Бабечко, Неврокопско, Дивовленско, Смолянско и др. Тѣ се занимаватъ главно со земедѣлие и скотовѣдство. (Следва на стр. 4)

най-силната мисионерска църква въ свѣта...

3. Никоя ц-ва у насъ нѣма да жертва юридическата си самостоятелност и независимост, сиречь нѣма да се самообезличи преди да знае какъвъ ще бжде устатъ, който ще се занимава съ материалнитѣ въпроси! Защото — ще се разполага съ имота ти следъ като ти е отнета свободата, следъ като ти сж вързани очитѣ и ржцетѣ. Но... ще рече нѣкой — въ събора ще кроимъ устава. „Да, но въ събора ще бждешъ повиканъ, както повикаха нашитѣ следъ войната да имъ наложатъ Нийския договоръ“.

Признаването на юридическата личност на ц-витѣ ни веднажъ на 50 год. се дава. Мисли, преди да режешъ!

Бургасци не биха искали това обединение да стане и поради още една причина.

У насъ има единъ тъменъ гений, който пжди мисионеритѣ. При методиститѣ е останалъ единствениятъ мисионеръ, който сж представителството на Епископата единственъ може да ни защити предъ Въроизповѣдното м-во. Страхъ ни е, че нѣкой день може да осъмнемъ съ наредба да ни се конфискуватъ имотитѣ, както това стана съ паритѣ въ. . . Подобно нѣщо е станало вече въ Италия.

— Не ужели ни се хвърля вждица отъ високо мѣсто?

Ако е въпросъ за Епископъ, ние имаме вече такъвъ, и то избранъ не на бърза ржка съ изкалпени устави, които всѣка година може да промѣняме, за да угодимъ на тоя и она, а Епископъ избранъ и установенъ отъ традициитѣ на методистката въковна Дисциплина...

„Бълг. „БРАНИТЕЛЪ“ е безплатенъ и удобенъ отъ Бург. обл. дир. съ № 8108/14.XII. 1936 г. Абонатитѣ плащатъ само 10 лв. за покриване разноситѣ. Волни помощи се приематъ съ благодарности! Обяви по споразумение. Отд. брой 2 лв. BULGARIAN BRANITEL — „The Bulgarian Defender“ — The Magazine of the Bulgarian Defenders of the Faith (Jud. 3). Subscription price 50 cents the year. EDITORS: Rev. Gerald B. Winrod, D. D. and Rev. M. J. Markoff, BA., BD. Address: CZAR ASSEN 7. Bourgas, Bulgaria

Съвременни рецепти за духовно здраве, и Църквата ни

Мистичният кръжок — Бургасъ

За цяла година всеки петък на 5 ч. заранята тия хора сж се събирали зиме и лѣте да се молятъ въ Еванг. ц-ва. Петъкъ е тѣхниятъ день на постъ и молитва. Вторникъ вечеръ — на духовни занимания. Кръжокътъ има свой вътрешенъ редъ. Кръстътъ е тѣхенъ подарѣкъ. Отъ л. на дѣсно I редъ: г-жа Апостолова, г-жа Маркова, г. П-ръ Марковъ (основателъ), г-жа Коларова и г-ца Коларова, II редъ: г. Апостоловъ, г. Цонковъ (избранъ ръководителъ), г. Бончевъ и г. Коларовъ. III редъ: г. Брадичковъ, г. Стеф. Георгиевъ, г. Я. Забуновъ и г. М. Колевъ. Отсъствуватъ г. и г-жа Славчеви, г. Теневъ, г-жа Вълканова, Насю Стаматовъ и др. Може и желателно е подобни кръжоци да се образуватъ и по други мѣста.

Тѣй като есенята, предъ която стоимъ и зимата, сж най-подходящия сезонъ за духовна работа, редакцията иска да бѣде полезна на читателитѣ на „Бълг. Бранителъ“, като имъ дава възможность да си отговарятъ на горния въпросъ, защото, както казва стариятъ п-ръ Л. А. Мирчевъ: „Подобриенето на Богослуженето зависи не само отъ пастира, а и отъ духовното състояние на всички членове“. Покрай другото, ще черпимъ и отъ неизползванитѣ до сега отговори, които по-първитѣ ни духовни водачи сж дали на Бюро на евангелскитѣ църкви въ България. Тия начини сж, наистина, човѣшки, но нека не забравяме опитността на поговорката: „Помогни си самъ, за да ти помогне и Господъ“. Ето първиятъ въпросъ, на който е отговорено:

— Какви подобрения могатъ да се направятъ въ недѣлнитѣ служби?

Нѣкои пастири пристѣпватъ къмъ тоя въпросъ съ ножици — „да се изменятъ ответнитѣ прочити, защото сж станали безинтересни“ (СИГр). А пъкъ П. Хр. казва, че цѣлиятъ му Дух съветъ следъ дълги разисквания не можель да достигне до „ни-

какви конкретни решения“. Дори споредъ него „молитвенитѣ събрания сж станали безнадеждни: и ангелъ да слезе отъ небето пакъ нѣма да се привлекатъ всички на службитѣ. Вечернитѣ служби сж вече изгубили значението си и сж само товаръ на пастиря“.

Има, слава Богу, ценни, положителни отговори, които ще разгледаме.

1. Преди всичко да се създаде мистична обстановка въ храма, като се използва темата — изкуството въ религията, особено за сутрешнитѣ служби*). Абсолютна тишина. Редъ и дисциплина. Пълно благоговение, защото мѣстото е свято (Изм. 3:5). Когато пастирътъ влиза, всички ставатъ, и той гърбомъ къмъ мирянитѣ, но съ лице къмъ олтара се моли (МЖМ). — Да се забрани всѣкакъвъ разговоръ преди и следъ Богослужението (Л. КЮТ). — Никакви вестници и др. обикновени книги да не се занасятъ въ църква. Мистиката и символиката иматъ мѣсто въ религията. Нека има художествено изработенъ кръстъ на най-видното мѣсто (ДНФ).

*) Вж. „Религия“ брой 38 стр. 3 и 4; бр. 39 и 41,4 стр. 5 и 6; бр. 45,6 стр. 5 и 6; бр. 47,8 стр. 5 и 3 и стр. 6, к. 1 и 2½; бр. 51, 2 и др.

2. По-живо пѣне (ДНФ). Нѣкога въ сп. „Религия“ бѣше писано: „Въ много протестански ц-ви въ странство, проповѣдта — най-важното въ еванг. Богослужение — е намалена вече до минимумъ (не повече отъ 15 до 20 мин.) и замѣстена изключително съ музика, музика, музика: хорова, детска, сола и обща, инструментална“ и пр. „Пѣнето е частъ отъ Богослужението. Пѣй както когато се молишъ. Вложи сърдцето си въ пѣсенята — молитва. Не се обръщай назадъ, когато пѣешъ“ (МЖМ). — Желателно е да има повече музика (ЛММ).

3. Частъ отъ службата за децата да е редовна. Нека на всѣка сутришна служба тѣ да изпѣватъ една пѣсень. Ако е възможно да има и детски хоръ (ДНФ). — Бургаската еванг. църква има всѣки първия на месеца нед. день деца, които взематъ участие въ сутр. Богослужение съ голѣмо вдъхновение и голѣмо благословение.

4. Да взематъ амвона и жени (ДНФ), сжщо миряни: нѣкой лѣкаръ и пр. (СИГ). — Размѣна на амвонитѣ и гостуване на др. пастири дава подобри резултати (ПХр). Вечерята на първата недѣля на месеца въ Бургасъ е въздържателна, та младежи, външни лица, адвокати, лѣкари и пр. разнообразяватъ службитѣ.

5. Вечернитѣ служби да сж разнообразни: да има хвалебно събрание, тълкувание на основнитѣ истини на Вѣрата, социална беседа, въздържание или всѣки да взема участие съ единъ стихъ отъ Библията. Нѣколко миряни да говорятъ по единъ предметъ. Да има магически фенеръ. Съ една дума практично приложение на духовното (СИГ). Вечернитѣ нед. служби да се замѣстятъ понѣкога съ мисионерски известия (ЛММ). Покойниятъ Цановъ бѣше противъ вечернитѣ въ недѣля служби. Тѣ могатъ да станатъ Вечерни нед. библи. у-ща и за младежка работа.

6. Темитѣ трѣбва да бждатъ съвременни. Службитѣ да подготвятъ членоветѣ за християнско гражданство и социално подобрене. Да се издига божествеността на човѣшката личностъ и нашитѣ отношения. Смело да се порицава злото (НБ). — Но проповѣдитѣ трѣбва да бждатъ кжси, живи и духовни като се използватъ мѣстни и народни празници, бедствия и съвременни събития (МЖМ). — Проповѣдта да бжде (Обърни)

НАШЪ ЖИВОТЪ

чисто духовна, Евангелска, като се има предвид нуждите на църквата и обществото, срѣдъ което живѣемъ (ЛАМ). — Сутринното слово трѣбва да е чисто духовно (СИГ). — Словата да бждатъ жизнени и да засягатъ съвременния животъ (ЛИЛК).

7. Следъ благословието Пастирѣтъ да не казва „аминъ“, но или да се изпѣе „аминъ“ отъ цѣлото събрание, или пѣкъ всички заедно кажатъ „аминъ“, и да останатъ по мѣстата си за минута, две всѣки съ благоговейно наведена глава въ тайна молитва (ДНФ). Презъ това време пастирѣтъ излиза тихо (МЖМ).

Вториятъ въпросъ е за Молитвенитѣ събрания.

1. Разнообразие въ предметитѣ: хвалебно, мисионерско, благодарствено, опитностъ, свидетелство и пр. (ДНФ—МЖМ—НБ—ЛК—СИГ). — Формалностъ и еднообразие въ Мол. събрания ще се избѣгнатъ сами по себе си, ако се подигне духовниятъ животъ на членоветѣ на църквата (ЛАМ).

2. Да има хубави предмети въ списъкъ и да се поканятъ мирянитѣ да си избѣратъ единъ предметъ, за да водятъ събранието. Това ще предотврати изборъ на неудаченъ предметъ отъ страна на мирянина-водителъ. Добре е да се известяватъ предметитѣ още въ недѣля (Ф). — Да се накаратъ да взематъ участие и мирянитѣ по единъ или др. начинъ (Б). — Азъ предпочитамъ Пастирѣтъ да води Мол. събр., но по нѣкога права изключение за мирянитѣ. Давайте често стихове за прочитане, внушение за молитви и дори избрани пѣсни за пѣне, като предварително раздадете листчета съ тия бележки (СИГ). — Мирянитѣ трѣбва да взематъ участие почесто во водене Мол. събрания, чрезъ раздаване стихове отъ Словото Божие (ЛК).

3. Молитв. събрания трѣбва да застъпатъ духовнитѣ нужди на църквата (СИГ). — Да се казватъ нужди отъ молитва за разни предмети: болни, смутени, разочаровани, изкушавани, бедствуващи и пр., па и благодарности и радости да се иматъ предвидъ (ДНФ).

4. Критиката, ако има такава, да бжде изключена съ Мол. духъ—абсолютно! (Ф). — Да се избѣгва отъ говорившиятъ критика, раздоръ и подобни отрицателни недомлъвки (М).

5. Водителѣтъ да е кратъкъ и въ бележитѣ си, конкретенъ. Участницитѣ говорители тоже да сж кратки и на предмета. Единъ да бие въ клинѣцъ, другъ въ плоча е убийствено за духа на мол. събрание.

Пастирѣтъ може да предупреждава, па и да възпитава въ тая насока въ личната си работа съ лица и семейства въ паството му. И по възможностъ повече хора да участвуватъ въ събранията (Ф). — Нека се помни, че Мол. събр. не е напр. нед. у-ще или кафене. То е молитвено събрание въ което Богъ присъжствава. Ти искашъ свобода; — е добре, защо отнемашъ религиозната свобода на ближния си съ шумното си влизане, схоластично или партизанско говорене? Ти знаешъ ли какво става въ душата, която, Богъ е довелъ на Мол. събрание? — Не говори дълго: дай случай на други. Не вземай думата все ти. Нека и др. да се изкажатъ!

6. Недей пренебрегва Мол. събрание. Недѣля заранъ не е по-важно отъ него: то е истинскиятъ дух. Обликъ на Църквата. Твоето отсъствие обезкуражава др. и намалява дух. сила на твоята църква.

7. Молитвеното събрание трѣбва да е предхождано отъ Домашния олтаръ. На него ще занесешъ огъня който ще получишъ въ събранието. Поддържашъ ли Домашенъ олтаръ? Молишъ ли се у дома? Но човѣкъ, който казва, че не идва на Мол. събрание, защото всѣкжде може да се моли, такъвъ никжде не се моли! Ако не се молишъ не си християнинъ.

По другитѣ точки всички сж единодушно съгласни, че Причастие то е свято Таинство и то да се извършва съ святостъ и пълно благоговение; че подносотъ (дисукусъ) е даръ безкрѣвна жъртва отъ благодарностъ къмъ Бога за всичко: то е частъ отъ свещенодействието черковно; че трѣбникъ и расо сж твърде необходими. Остава последниятъ въпросъ. Всички казватъ, че той е най-мжченъ.

Какъ да се направи щото членоветѣ редовно да присъжтствуватъ въ църква?

Последнитѣ две точки (6 и 7) отъ втория въпросъ важи и за тоя случай. Прегледай ги още веднажъ.

(Вж. на 2 стр. „Общ. провѣрка“).

Б. Р. — Нека да не се забравя, че „протѣни и нововѣдения въ църковния животъ“ не могатъ да станатъ изведнажъ, и не е желателно. Пастирѣтъ да проучатъ основно точка по точка внушения на своитѣ колеги. Сжщото да направятъ и мирянитѣ. Въпроситѣ да се разгледатъ въ Духовния съветъ, и тогава да се пристѣпи точка по точка къмъ нововѣдения. Това иска време, но нѣма да се усети какъ църковниятъ животъ ще се засили, като здраво дете, растящо незабелязано. Преди всичко обаче нека се има предвидъ — Иоан. 15:4, цѣлия откъслекъ (1—11) и др. Всичко това важи както за пастирѣтъ, така и за всѣки мирянинъ, а най-вече за словеснитѣ критикари. . .

Мистичниятъ кржжокъ ще има агапа на 26 Септ. срещу Кръстовденъ. Духовни упражнения на 28 септ. вечерѣта 7 ч. Утринна молитва на 1 Окт. — 5 ч. сутринѣта. Само за утринната молитва входѣтъ е свободенъ за всички. Може да пишете чрезъ редакцията за какво да се молимъ за Васъ.

„Безплатнитѣ курсове Пастирѣ Марковъ“ ще почнатъ редовни занимания въ първия понеделникъ на Окт. 4 въ Еванг. ц-ва, 7 ч. вечерѣта.

Продължава се подписката и за 1938 г. за записване абонати на „Бълг. Бранителъ“. Абонаментътъ презъ 1938 г. ще бжде 15 лв. Който обаче предплати отъ сега, може да внесе само 10 лв. Платете си тазгод. абонаментъ заедно съ идущия—всичко 20 лв. Улеснете ни, молимъ!

За всѣка промѣна на адреса си обаждайте се въ Редакцията; иначе не отговаряме за изгубени броеве.

Отзиви за Бълг. Бранителъ

Браво за „Бълг. Бранителъ“. Този бр. 79,80/1 бѣ най-хубавия отъ всички хубави излѣзли досега! Въобще „Бълг. Бранителъ“ по ми харесва отъ „Религия“: по е общъ и по-националенъ, а ние имаме нужда отъ такъвъ вестникъ!

Вчера ме срещна Д-ръ Главиновъ и ми каза, че „Бълг. Бранителъ“ всѣки месецъ ставалъ все по-хубавъ. Материалътъ билъ подбранъ и много интересенъ.

Лжджанае, пещ.

п-ръ Г. Н. Поповъ

Съ възхищение и доволство, любезни г-не редакторе, чета и препрочитатъ отъ Васъ редактирания въ „Бълг. Бранителъ“. Щастливъ се чувствавамъ, че подъ Българското небе струи още една чиста мисълъ, още единъ ободряющъ гласъ, пойдѣтъ отъ Атонската килия и намѣрилъ отзвукъ въ дълбинитѣ на чистата Българска душа. Желая Ви успѣхъ. Нека „Бълг. Бранителъ“ да расте и крепне и да пребжде като бранителъ на чистата мисълъ и възвишенитѣ идеи, въ които да намѣрятъ отзвукъ нашитѣ национални възжеления.

Чирпанъ.

Пан. Късовъ

За помацитѣ (Продълж. отъ 2 стр.)

Въ Чепинското корито едно отъ сѣдемѣтъ села е и чисто помашкото с. Курюва, което значи Сухо-поле. Само 3 кжши въ него сж християнски; а останалитѣ 300 и повече сж помашки, но тѣ си живѣятъ много братски помежду си.

Отраденъ е фактътъ, че държавата въ последнитѣ години проявява мждри грижи къмъ тѣхъ, като имъ гради училища. Днесъ почти нѣма да се намѣри младежъ отъ двата пола, който да не знае да чете и да пише. Голѣма е тѣхната радостъ когато ги призоваватъ въ редоветѣ на войската, защото считатъ, че и тѣ сж способни вече да принасятъ своята данъ предъ олтаря на майка България!

„Бълг. Бранителъ“

Какъ великитѣ хора сж превъзмогвали надъ критикаритѣ

Преди два вѣка единъ доста развълнуванъ господинъ изтичалъ въ дома на Д-ръ Едуардъ Еверетъ. Той билъ силно разгнѣвенъ отъ факта, че единъ мѣстенъ вестникъ помѣстилъ една статия, въ която билъ критикуванъ. Той искалъ съветъ отъ Д-ръ Еверетъ: дали да накара редактора да иска публично извинение, или да го даде подъ сждъ. Богъ съветва чадата Си: „Не си отмжщавайте...“

Д-ръ Еверетъ слушалъ клиента си за известно време и тогава го пресѣкълъ, като казалъ: „Какво ли да правишъ? Нищо не прави, господине мой! Половината отъ хората, които сж чели вестника, не сж забелязали статията. Половината отъ тѣзи, които сж я забелязали, не сж я чели. Половината отъ тѣзи, които сж я чели, не сж я разбрали. Половината отъ тѣзи, които сж я разбрали, не сж я повѣрвали. Половината отъ тѣзи, които сж я повѣрвали сж хора, чието мнение нѣма никакво значение!“ (Мат. 5:11, 12 Йоан. 15:18—21...)

ВЪ ЗАЩИТА НА ЕЗИКА.

По поводъ подѣятата борба на пастиръ М. Ж. Марковъ за побългаряването на чуждицитѣ (Вж. в. „Бургаски Фаръ“ петъ брр. 4673, 4676, 4680, 4682 и 4698).

Чуждицитѣ въ българския езикъ сж прониквали и проникватъ, главно по два пѣтя: първиятъ датира още отъ 500 годишното робство, а вториятъ има по-късенъ произходъ. Дори и сега се вижда това приемане и усвояване на чужди думи и термини.

Българскиятъ родъ, който въ извълнение на кармичнитѣ закони, е трѣбвало да търпи 500 годишния яремъ, неволно е приемалъ турскитѣ наименования и сега се срещатъ турцизми въ нашия, дори и литературенъ езикъ.

Контактътъ на българина съ други и ноплеменни народи е оставилъ своя отпечатъкъ въ говоръ, книжна, обичаи и порядки. Примѣри изобилствуватъ. Виждете българитѣ живущи по границата на Отееството ни. Тѣ сж усвоили много нѣща отъ съседа, живущъ задъ границата. Па нека погледнемъ и въ недалечното минало, преди да се прекръстятъ селищата у насъ.

Габровска околия, която има 23 селища, само на едно отъ тѣхъ е прекръстено името, значи 22 сж носили типични български имена. Въ Дръновска околия сж 40 селища само на две сж прекръстени имената, а въ Ямболска, имаща 60 села, само на 10 не сж биле поправени имената, значи 50 сж носили чужди, респ. турски наименования.

Тукъ е вече развръзката. Знаемъ отъ историята че турчинътъ е отбѣгвалъ да живѣе въ балкана и е обитавалъ полето. Ето защо полскитѣ селища, каквито сж тия отъ Ямболската околия, носятъ турски имена, а балканскитѣ типично български.

Това е първиятъ пѣтъ по който чуждицитѣ сж преминали у насъ. Вториятъ е приемането наrado сърдце чуждицитѣ и то отъ нашитѣ интелектуалци. Примѣри: въвежда се нѣкоя нова машина. Влѣзла у насъ, наименованието на нейнитѣ части оставатъ сжитѣ каквито сж били и въ нейната родина. Я погледнете техническата терминология, медицина и др.

Още преди 70 години в-къ „Зорница“, излизащъ въ Цариградъ, е ималъ за целъ да изчисти българския езикъ отъ чуждици*):

„По право не даваше възможность на чуждицитѣ да проникнатъ въ нашата речъ, а ги превеждаше

или създаваше нови, звучни, чисто български и напълно изчерпващи съдържанието на идеята; така вмѣсто университетъ, тя ни предлагаше—всеучилище, вмѣсто аквариумъ—водоемъ, кубе—сводъ, стилъ—кроежъ, процентъ—десятъкъ, джезве—кафейникъ, пирати—обирници, авторъ—сѣчинителъ, оклоподъ—осмокракъ, канибали—человѣкоядци, вулканъ—огнедишешца планина и редица още думи, които ако бѣха се усвоили щѣха да замѣстятъ много чуждици, които сж наводнили книжовната ни речъ.**)

На времето бѣше се създадо движение за очистване на езика отъ чуждици наречено ПУРИЗЪМЪ. Искатъ да чистятъ езика, а наричатъ движението пуризъмъ (отъ латинското purum чисто). Нѣмаше ли чисто българска дума?

Наше мнение: за всѣка чужда дума да се създаде българска и да се наложи на пишущитѣ. Веднажъ създадатъ ли навика да ги употребяватъ, езика е спасенъ.

Интересенъ е факта, че преди 70 год. борбата за очистване на езика отъ чуждици се подѣе отъ евангелисти и сега се поддема въ „Бълг. Бранителъ“ наново отъ такива въ лицето на пастиръ М. Ж. Марковъ. Дано бжде чулъ!

При наличността на толкова нуждици и такава слабостъ къмъ въвеждане на нови такива, рискуваме да загубимъ звучния и соченъ български езикъ.

Българи, на кракъ за упазване на езика—свещенния езикъ на нашитѣ дѣди!

*) Читателитѣ на „Бълг. Бранителъ“ ще видятъ, че неговитѣ събратя отъ „Зорница“ преди 70 г. ратуваха за сжщото и това азъ винаги го изтъквамъ, било чрезъ печата, било устно, че евангелиститѣ сж носители на свѣтлината за нашия животъ.

**) Виждъ статията ми въ „Зорница“ бр. 24 год. 56 отъ 1936 год.

Аспарухъ Бирниковъ

Ако проектираното Обединение между методиститѣ и конгегришанитѣ се реализира, какво ще стане съ ц-витѣ, които не даватъ имотитѣ си и останатъ навънъ?—мнозина се питатъ. Останалитѣ вънъ отъ Обединението ц-ви ще образуватъ истинския Съюзъ на Бълг. евангелски ц-ви. Така ще ги отбележи историята по традиция и наследство. Но—дали Въроизп. министерство ще признае новата Обединена ц-ва? (вж. Огледалото на стр. 2).

Да живѣятъ приятелитѣ!

(Сватбено тържество)

На 26 юли т. г. бѣ приготвена специална вечеря за пастиритѣ и съпругитѣ имъ при лѣтното Еблѣйско училище въ Самоковъ. На тая вечеря на съпругата ми и менъ

п-ръ Г. Д. Кожухаровъ

бѣ устроена една приятна изненада. Г-жа Люба п-ръ Градинарова ни покани да се изправимъ на срѣдъ трапезарията и ни държа единъ приветственъ адресъ, като ни поднесе отъ всички колеги и приятели хубавъ порцеланенъ чаенъ сервизъ по случай 25 годишнината отъ сватбата ни.

Приятно ми е по тоя поводъ да си спомна и да кажа, че тая сватба стана сѣщо така въ Самоковъ на 1 юли 1912 год. при особено тържество, устроено отъ приятелитѣ ни. Бѣхме четири души ученици въ Богословския курсъ. До края на тая последна наша учебна година и четиримата се оказахме годеници. Азъ обаче бѣхъ най-стария годеникъ—отъ 9 години. Двама отъ насъ се вѣнчахме едновременно само нѣколко дни следъ годишния училищенъ актъ. Безъ родители и близки по кръвъ, нашитѣ учители, учителки и приятели достойно ги замѣстиха. Вѣнчанието се извърши въ самоковската евангелска църква отъ директора на мъжката гимназия г. Л. Н. Острандъръ и п-ръ К. Ив. Терзиевъ и двамата блаженопочивши. Г-ца А. М. Бертъ, като и. д. директорка на дев. гимназия презъ тая година, и г. Робертъ Томсънъ имаха важень дѣлъ въ устрояването на тържеството. Тѣ бѣха като наши родители, като между другото, завеждаха и

СТИХОТВОРЕНИЯ

На НЕЧКО П. РОДЕВЪ

По случай година отъ смъртта му — юнкеръ въ Воен. на Н. В. Царя у-ще, Подробности вж. въ Бълг. „Бранителъ“ бр. 74,5.

Когато умиращитѣ
листа
Стелѣха безъ шумъ
земята,
Камбаний звѣнъ то-
гава възвести,
Че отне ни тебъ
сѣдбата!
Приплака майка жа-
ловито
По тебе морското
дете...
Вълни развихри
ядовито

Любимото на тебъ море!
Зла сѣдба отъ насъ те отлжчи,
Отъ всичко що по тебъ милѣй!
Тжгата тежка днесъ ни мжчи
И майка клета сълзи лѣй!
... Но живѣ си ти! Духътъ ти буенъ,
Между насъ витай безъ спиртъ:
При всѣки зракъ на слънчевъ день
При всѣки лжчъ на морския зефиръ
Въвъ ношитѣ тихи, кога надъ
Кждрави талази морски
Вѣтрецъ хладенъ тихичко завѣй
И крвавъ дискъ луна зарѣй,
Отъ бездѣнни морски дълбини
Явишъ се ти предъ насъ тогасъ!
И ведно съ тебъ морето бурно
Намъ—на морскитѣ вѣтязи —
Пѣсень чудна, страшна ще запѣй!
... С'погледъ впить в'далечината
Сочишъ ни Егея бѣлъ...
И с'гласъ сподавенъ отъ тжгата
На братя родни —

Повеля ни мълвишъ:
„Край синитѣ му тамъ води
Живѣятъ братята терзани:
Тамъ всѣки „български“ мълви
Отправилъ взоръ къмъ братя родни!
Тамъ, тамъ сж славнитѣ завети
Кои дѣди направиха свѣтци;
Затуй духътъ ми ще отлети
Да води васъ — новитѣ творци! —“
Но... дай на твоя духъ покой,
Почакай тржбний зовъ за бой
И чела ни съ лавра украси!
... На тебъ ти даваме обетъ
Че кръвъ младежка ще помжти
На Егея бистритѣ води...
И изпълнимъ шѣмъ дълга си
На кой и ти се посвети!

Кога душата ми страдае..

Кога сърдцето ти ридае
Покрусено отъ бедн безброй,
А душата зле страдае
Подтискана отъ гнетъ и зной, —

Лазура неженъ вижъ в'очитѣ,
Поглежъ в'душата си тогасъ,
Открий въвъ нея тамъ зоритѣ
И слушай модрия ѣ гласъ,

Повелята на гласъ Божественъ,
Въ съвестта що чуй се тамъ:
Живей разумно в'свѣта вещественъ
Върши добро безъ страха, безъ срамъ!
Чирпанъ.

П. Късоковъ

сватбеното шествие къмъ църквата.

Църквата бѣ специално и красиво декорирана съ килими и цвѣтъ, а хоръ отъ девизи, облѣчени въ бѣло, услаждаха службата съ мелодичнитѣ си пѣсни. Следъ извършване на вѣнчалния обрѣдъ шествието се запжти къмъ девическата гимназия, гдето приехме поздравленията, почерпихме гоститѣ и отъ страна на училищата ни се даде сватбения банкетъ. Отъ църквата до училището пжтя ни бѣ обсапанъ съ цвѣтъ, прехвърляни надъ главитѣ ни. Когато гоститѣ и ние слушахме музика въ залата на девическата гимназия, пристигна отъ Америка за година отсъствуващата директорка г-ца Айнезъ Абжтъ и тържеството стана още по-голѣмо. При това, приятелитѣ ни ни отрупаха съ подарѣци и предмети нуждни за обзавеждане на младото ни домакинство.

Следъ банкета другарската двойка замина за гр. Дупница и отъ тамъ за Македония за работа въ Божето лозе, а ние съ съпругата ми бѣхме

изпратени на почивка съ файтона на г. Томсънъ въ Чамъ-кория — американската вила.

Годежътъ ни, станалъ на 24 септември 1903 г. въ гр. Солунъ, тоже бѣ забележителенъ. Бѣше срѣда вечеръ, когато имахме молитвено събрание въ салона на долния етажъ на мисионерската кжща. Следъ събранието всички присѣжствуващи и поканени се качихме горе, гдето стана официалния ни годежъ съ прочитъ отъ словото Божие, молитва, адресъ къмъ насъ отъ покойния д-ръ Едуардъ Б. Хаскелъ, размѣна на прѣстени и др. подарѣци помежду ни.

За щастливото преживяване на тия две дати твърде много дължимъ на приятелитѣ си. Приятелското съчувствие и участие при годежа ни е крепило презъ дългитѣ години на годеничеството ни, приятелското участие при вѣнчанието ни е крепило презъ годинитѣ на войнитѣ и нещастията, свързани съ тѣхъ и участието на приятелитѣ при 25 годишнината отъ сватбата ни.

Следъ 2000 Години отъ Времето на Апостола Павелъ.

Пътни бележки отъ М. Ж. Марковъ

Обикаляйки града отъ улица на улица и отъ храмъ на храмъ, изпадахъ въ страшни настроения и на мѣста не можехъ дори да издържамъ. Азъ питахъ дружината другари:

— Какво има всичко това съ нещастния Великомъченикъ на Голготския кръстъ? Умрѣлъ за насъ, не умрѣ ли Той отъ насъ?

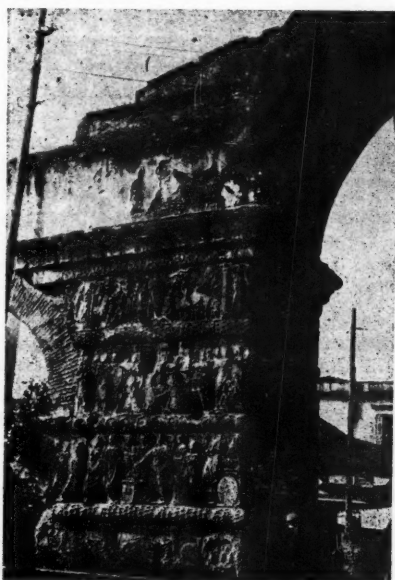
Негли Апостолътъ е билъ изкушаванъ отъ подобни въпроси, и задоволство е намиралъ въ незамѣнимия стихъ: „Който нѣма Христовия духъ, той не е Неговъ!“

— Бѣше ли тукъ Исусовиятъ духъ, Исусовиятъ свѣтогледъ, Исусовиятъ вкусъ за изкуство, философия, история, архитектура? Нѣмаха ли всичко туй и фарисеитъ въ Неговото време и въпреки „всичко туй“ нели Го тѣ разпнаха?...

— Не бихме ли Го разпнали и ние днесъ, въпреки всички тия развалини, храмове, мощи и мозайки? Впрочемъ

— не Го ли разпъваме всѣки день и днесъ съ нашитѣ лъжи, кражби, кощунства, семейни разпри, подкупи и поражение? Наистина, какво общо иматъ тѣзи съ духа на Любовта, истината и красотата, съ Исусовия слънчевъ духъ?

Ето, Бѣлата кула предъ насъ — ние започнахме отъ нея. Добре, че се случи така, — да бжде първа — за да не ни развали картината отпосле.

Една отъ колонитѣ на триумфалната арка на Галерий въ Солунъ (+ 311 сл. Хр.)

Тя сякашъ бѣше езическо предвѣрие, което води къмъ християнска епоха. Нека стои тя и да ни учи какви не трѣбва да сме, какво не трѣбва да правимъ.

Тя е Дантевиятъ „Адъ“, презъ който трѣбва да се мине за къмъ изкупителнитѣ кржгове въ историята на кървави борби за Свобода.

Строена е още отъ турско време. Занданъ. Два кржга, две каменни стени успоредно се издигатъ, като Вавилонската кула, нагоре, за да свернятъ чистата синевы на южното небе. Но напраздно...

Между стенитъ вътрешни се вие стълбата. Значи, затворническитѣ стаи сж една върху друга — катъ надъ катъ — лишени отъ слънце, лишени отъ въздухъ. Възкачвайки се, преграднитѣ желѣза на тѣснитѣ процепи, вмѣсто прозорци, ставатъ порѣдки, а самитѣ процепи по-широки, негли османлиитѣ сж искали да кажатъ:

— Хвърляйте се, българи! И безъ това, който влѣзе, здравъ нѣма да излѣзе отъ тукъ, ако му е писано да живѣе. Поне да не тежите на Султанската хазна...

Следъ страшни, нечовѣшки изтезания не малко българи сж намирали драговолната си смъртъ въ морето.

За да бжде живъ пкълъ срѣдъ земния рай, турцитѣ сж я съградили на самия брѣгъ во водата. Солената морска влага е прониквала стенитъ, прелитала е презъ тъмния въздухъ, пълзяла е, като гадина, по снагата и се забивала въ коститѣ, за да се рзпадатъ месата още приживѣ. Вапцали я кърваво съ потъта на робитѣ и добре я нарекли — „Каннлж куле“.

Но и робътъ не е билъ роденъ за робъ. Искрата е била хвърлена. Чакали пожари. Въ гърдитѣ, като кандило, е мѣждукало царско съзнание за минала гордостъ и слънчевъ день. Турцитѣ въобще сж били слѣпи за красотата, срѣдъ която живѣятъ и тѣ не сж виждали дори сѣнката на надигация се гигантъ, който ту въ славата на Отца Паисия, ту въ обрза на Крали Марко подготви Априлското възстание. Презъ месецъ Априлъ „гимиджитѣ“ — тия славни синове на още по-славна Македония — начело съ велешанеца Орчито вдигатъ Отоманската банка во въздуха, па следъ четири месеца да пламне страната, да възстане робътъ — 2 августъ!

Македонски търговецъ се хвърля отъ страшния турски затворъ „Канлж куле“ въ Солунъ, за да отбѣгне нечовѣшки изтезания.

Сега кулата е бѣла и вградена въ плочитѣ на кая:

— Червеното станало бѣло! Белязъ куле...

Когато я посетихме, работници разкопаваха кости отъ земята на най-долната стая, вътрешната. Тя е била нѣщо като карцеръ, но по-страшна и отъ карцеръ. Въ прѣстъ, кръвъ и нечистотии сж лежали затворенитѣ бунтовници: тамъ сж яли, тамъ сж спали... Въ срѣдата е имало дървеникъ, подобно баташкия.

Единъ отъ работницитѣ изкърти черепъ. Азъ го взехъ въ ржцетѣ си. Обърнахъ го къмъ себе си. Той се сякашъ вгледа въ мене. Единъ отъ прогнилитѣ жбѣи падна. Помъчи се да отвори ченя, заклати я като автوماتъ и глухо като изъ гробъ, хрипаво продума:

— Черепъ на българины! Умрѣлъ за свободата и чедата на България... Пазете я като зеницата на окоето си, любете я съ туптежа на сърдцето си. Смъртъта е сигурна за всѣки, но мрете, като юнаци съ изпълненъ дългъ и чисто чело. Що е единъ животъ за цѣла Родина? За да се допишатъ златнитѣ страници на Великото българско царство трѣбватъ още жертви, много трудъ и безстрашни подвизи! Дайте ги. Ние умрѣхме, но вие живѣте. Горди сме сега въ мира на ненапраздно изживѣнъ животъ...

Дълго кѣнтеше съ правотата си (Следва на др. стр. долу)

Масонството

(Продълж. отъ 1 стр.)

1) Масонството въобще като международна организация какъ е организирано, какви цели преследва и неговото предназначение—свѣтовно и частно за България.

2) Българското Масонство неговата организация и цели. Намира ли се и въ какви зависимости връзки е Великата Българска ложа отъ нѣкакви други външни масонски свѣтовни центрове и сж ли тия връзки свързани съ отечественитѣ задължения на отдѣлнитѣ ѝ членове?

3) Противоречи ли даването отъ българския запасенъ офицеръ—Масонъ клетва, на дадената отъ сжия такава като войникъ или офицеръ?

4) Има ли запасни офицери—членове на масонската ложа и ако има такива, то и-мало ли е такива уличени въ извършване съзнателно, подъ влиянието на своята масонска принадлежностъ, нѣща противъ отечественитѣ му задължения.

Като смѣтаме, че тия сведения се искатъ отъ насъ, още повече, че масонството се поставя на обществена почва и съ цель да се тури край на всички подозрения—смѣтаме,

Всемирната конференция на евреитѣ християни т. г. е заседавала въ Буда Пеща. Решено е било Палестина да се превърне на колония за християнски евреи.

Съобщаваме за знание, че „Бълг. Бранителъ“ излиза месечно, а Августъ бѣше ваканция. Абонатитѣ да си взематъ бележка.

тоя пророчески гласъ изъ вѣчността и се откъкваше като вдъхновение и победна пѣсенъ въ гънкитѣ на душата. Пареше ме тоя гласъ. Палеше ме сякашъ съ главнята на възраждане и апостолство.

— Въ Солунъ има 47 църкви, прекъсна ме отъ размисль водачътъ.

Неговото мнение обаче, бѣше, че половината отъ тия църкви трѣбвало да се затворятъ, за се подобрятъ службата и реда.

че нѣмаме нищо противъ осветленията, които ние очакваме отъ Васъ съ голѣма благодарностъ.

Разчитайки на Вашето кавалерство, Ви поздравяваме:

— България надъ всичко!

Председателъ: Г. Анастасовъ

Секретаръ: Д. Узуновъ

На горното любезно писмо не сме задължени да отговоримъ, освенъ на кратко тоя пътъ, като си запазваме правото въ бждаще да изнесемъ въпроса за Масонството въ подробности, ако стане нужда.

Намъ се струва, че Пловдивскитѣ конгресъ е предрешилъ вече въпроса, като е назначилъ „специална“ комисия, която да го „установи“ по своему. Кой знае какъ ще се изнесатъ отговоритѣ отъ комисията, която е „специална“, още повече, че тия сведения се изискватъ по нареждане?

Нима конгресътъ на о. з. не знае кои отъ неговитѣ членове сж членове на масонски ложи? Или ако не ги знае—нима масонътъ нѣма достатъчно доблестъ да каже, че е масонъ? Клетва ли му запрещава да стори това? Неуже ли е гордостъ да бждешъ масонъ?

И 4-тѣ поставени точки сж лесно отговорими, освенъ, ако не сж тенденциозни. Масонството си има своята история и всѣка енциклопедия ще даде нуждитѣ данни. Българското масонство има свой уставъ, надлежно утвърденъ отъ М. В. Р. Н. З. Следователно то не е нѣкаква задпланетна мистерия, за която се дилятъ магически телескопи и адвокатски прийоми...

Наистина, у насъ се театрално спекулира съ масонството, считано за нѣкаква си тайна организация. Съвсемъ не е така въ странство. Въ Парижъ и Лондонъ, напр., въ Нью Йоркъ и Чикаго масонскитѣ храмове сж великолеппи сгради, почти катедрали, известни и на децата. Нѣщо повече дори—ложитѣ канятъ посетители въ събранията си. Предъ мене е голѣмиятъ америк. в. The Kansas City Times отъ 8 юни. На стр. 16 подъ рубрика „Бележки на ложитѣ“ 15 масонски ложи обявяватъ деня и часа на събранията си. Дадени сж тѣхнитѣ знаци и символи. Не липсватъ куриози:

— Ложа „Източна врата“ № 630 поканва само майстори масони.

— Ложа „Героиня“ № 104 ще има обикновена служба и работа въ 1-ва степенъ, а ложа № 340 ще работи въ II-ра степенъ и т. н. Ложа № 102 Ви кани на закуска въ 18.15

ч. Ложи съ ложи се спождаватъ, помагатъ си взаимно и развиватъ най-усилено благотворителна дейностъ, и то — публично.

Кой не знае напр., че покойниятъ английски кралъ бѣ най-голѣмъ масонъ въ свѣта, а покойниятъ Югославянский—най-голѣмъ на Балкани-тѣ? Венизелосъ и Ленинъ бѣха то-же масони, каквито сж Кемалъ Ататюркъ и Троцки.

Само че разликата между Българскитѣ масонски ложи и тия на западъ е тая, чо евреитѣ не се допускатъ: тѣ си иматъ свои организации. Въ англосаксонскитѣ страни Евангелието е въ срѣдицето на Масонския храмъ; тѣ сж строго християнски, и евреи не се допускатъ, нито негри—въ САЩати!

п-ръ Цв. Багряновъ въ България

Между другитѣ градове на Оте-чеството ни, той посети и Бургасъ. За цѣли 32 год. е работилъ между балканскитѣ емигранти въ С. Луисъ и сега е второто му идване въ България. За него писаха в. „Зора“ бр. 5427 и в. „Зорница“ 31, та ние бѣх-ме щастливи лично да го чуемъ, за да предадемъ впечатленията си съ читателитѣ на „Бълг. Бранителъ“, още повече, че п-ръ Багряновъ и нашиятъ директоръ п-ръ М. се познаватъ отъ Америка. П-ръ Багряновъ е основателъ на Евангелска мисия въ С. А. Щати и работата му е имала 2 отдѣла — общественъ и духовенъ. По липса на собственъ храмъ, Богослужението на емигрантитѣ въ С. Луисъ и околността става въ катедралата на презбитериянитѣ.

— Хубавитѣ катедрали винаги привличатъ посетителитѣ, каза г. Багряновъ, и ако вие имате хубавъ Божи домъ, събранието ви ще се удвои и утрои. Ние тамъ, евангелисти и православни, си живѣемъ братски, дружно. Напримѣръ православни свещенници идватъ да проповѣдватъ въ нашата църква и ние отиваме въ тѣхната. Тѣхнитѣ хорове, а какви чудесни сж рускитѣ или украинскитѣ хорове и колко духовни! Тѣ идватъ да ни пѣятъ и засилватъ благовестието на Евангелието.

Ето какво може да направи църквата въ социално отношение:

— Преди години бѣ убитъ единъ гъркъ. Гърцитѣ наклеветили наши три македончета, и американскитѣ власти ги арестуватъ. Отъ затвора тѣ ме повикаха. Надъ 30 гърци свидетелствуваха клеветнически срещу тѣхъ, и азъ бѣхъ единствениятъ да

ги защитавамъ предъ сжда. Найсетне сполучихме съ Божията помощ да освободимъ македончетата. Смѣтае ли, че това не е пастирска работа? Ще забравятъ ли тия българи какво е направилъ за тѣхъ въ името на Бога единъ евангелски пастиръ?

Другъ примѣръ.

— Веднажъ слизайки отъ влака, чувамъ страшни охкания. Прибѣгвамъ и що да видя? — Човѣкъ, чито два крака сж смазани. Открихъ, че е албанецъ. Повикахъ болнична кола да му дадемъ първа помощъ. Изъ пѣтя за болницата той викаше и ме молѣше:

— Убий ме, убий ме... Толкова силни бѣха болките му. Съобщихъ на братъ му, и следъ нѣколко дни го посетихъ пакъ.

— Кой си ти? — ме запита той.

— Българинъ. Ако бѣхме сега на балканитѣ, може би, щѣхме да се биемъ помежду си, а тукъ...

— Защо полагашъ толкова грижи за мене, щомъ ти си българинъ, а азъ — албанецъ? Какъвъ си ти?

Тоя въпросъ е отворилъ врата на г. Багряновъ да каже на болния:

— Азъ се грижа за тебе не защото съмъ американски поданикъ, не и защото съмъ човѣкъ, но защото вѣрватъ въ Господа Исуса Христа, и любовта Божия ме принуждава да сторя това. И му казахъ, че ако всички човѣци станемъ братя помежду си, нѣма да има войни и мизерия на земята.

Болничнитѣ грижи продължили цѣли 5 месеца, и бедниятъ албанецъ работникъ нѣмалъ да даде нито стотинка: вѣрующи евангелисти платили разносцитѣ.

П-ръ Цв. Багряновъ си заминава въ края на септемврий обратно въ второто си отечество. Той намира България много разхубавена и остава съ отлични впечатления въобще отъ народа.

Проповѣдникътъ Емануилъ, единственъ синъ на с-во п-ръ Пулеви, посветенъ въ свещенически санъ, е починалъ въ Сливенъ въ изпълнение на служебенъ дългъ. Въ подобни случаи евангелиститѣ би трѣбвало да въздигатъ паметници на своитѣ ратници идеалисти. „Бѣлг. Бранителъ“ изказва сърдечни съболезнования къмъ не безнадежно опечаленитѣ (I Сол. 4:13, 14. Иоан. 14. 1—3 и др.)

По случай юбилейния празникъ на ц-вата „Св. Троица“ въ Банско (29.VII), еванг. ц-ва въ Лжджане, Чеп. е делегирала пастира си г. Г. Н. Поповъ, нашъ съредакторъ, който прочелъ бумага въ Банското читалище между другото: „Стогодишната сграда на тази църква е величественъ символъ за мощта на християнството, което презъ годинитѣ на робство е било сила за запазване народното единство и националния духъ...“ П-ръ Поповъ е представлявалъ достойно и „Бѣлг. Бранителъ“.

D-r. Gerald B. Winrod

АНТИХРИСТЪТЪ

Богословитѣ сж съгласни помежду си, че както Исусъ бѣ, така и Антихристътъ ще бжде евреинъ. И той ще е продуктъ на еврейския интернационалъ, на еврейския капиталъ и еврейския окултизмъ.

Първоначално Антихристътъ ще се представи като приятелъ на евреитѣ, за да се обърне жестоко срещу тѣхъ, подобно безбожния, подлия Троцки, който ненавижда религиознитѣ елементи на своята раса.

Още презъ 1893 г. Samuel Roth, прочутъ еврей, публикува книгата на Разговори между себе си и Jsgael Zandwill, въ която между др. казва:

— Когато краятъ на свѣта наближи, ще настанатъ тежки времена. Въ своя възходъ Америка ще бжде стара като днешна Англия; Англия ще бжде мъртва подобно днешна Гърция. Снагата на Европа ще бжде тѣй превъртана, че дето е била главата ѝ, ще сж краката; а дето е било сърдцето, тамъ ще е дробътъ ѝ. Следъ страшна трагедия, Европа ще се пробуди, за да се намѣри престрѣла!

— Всичко това ще се дължи на евреи, които ще напѣлятъ въ Русия и Германия, въ Австрия и Италия. Но най-много евреи ще има въ Индия, Персия и Китай, и околнитѣ съседи. Цѣлиятъ Изтокъ ще бжде оживенъ, планиранъ и застроенъ. Но една странна, ужасна личностъ ще се въздигне срѣдъ всичко това — подобие, на което никога не е било преди.

— Съблазненитѣ отъ него въ Степитѣ (СССР) ще помрачи лицето ма земята. За шестъ дни и шестъ ноци свѣтитѣ кански ще затрепери. Животътъ въ Европа ще протече въ кървава рѣка. Полша и Украйна ще запустѣятъ, а Москва и Петроградъ ще се превърнатъ на гробище. Белгия и Германия така ще замиришатъ отъ лешове, че Холандия напразно ще въздига високи степи. Всепождащъ огънь на бунтъ ще помете Франция... *

Отде, впрочемъ, евреинътъ г-нъ Roth е знаелъ още презъ 1893, че ще има свѣтовна война и че Русия

най-много ще пострада, освенъ чрезъ вдѣхновението на сатанинската мждръсть?! Дяволътъ е, който създава днешното положение по точно опредѣленъ планъ и нечия **Тайна ржта** е, която действа задъ кулиситѣ. (I кор. 14:1. II Сол. 2:7. Откр. 16:10—11).

Единствена надежда остава Второто пришествие на Господа во слава, който ще смачка главата на Змията. И ще последва тогава Златниятъ вѣкъ, за който сж очикали светиитѣ отъ поколение на поколение. Защото — „земята ще бжде пълна со знание за Господа, както водата покрива морето.“

50 год. юбилей (Продълж. отъ 1 стр.)

благодарителностъ сж златни страници въ културата на новата ни исрия. Тѣзи двамата, Князътъ и Царицата, бѣха евангелисти, и то — добри, дълбоковѣрующи евангелисти! Евангелиститѣ съ достоинство се гордѣятъ, че сж дали тия два ангела въ Царския дворецъ на България.

Не може да не си спомнимъ тия два отрядни факта, чествувайки 50 год. на Лютеранската ц-ва въ София, бул. Дондуковъ.*) Ние братски сподѣляме напълно нейната заслужена радостъ.

Ето нѣкои исторически данни върху развоя на работата. 1879, Коледат: I-та немска Еванг. служба въ София, водена отъ Дворцовия пастиръ Koch въ присѣтствието на Н. В. Кн. Ал. Батенбергъ. — 1885: започване градежа на ц-вата подъ покровителството на Князь Александъръ — 21.II. 1887: Изборъ на първото н-во, презъ май — първия п-ръ Henry Grashoff, а на 12.VI — освещаването на ц-вата. На др. день, 13.VI 1887, се отворило „Германското Еванг. училище“. 1890—1902 служебни год. на п-ръ Sterzel, 1902—1903: пастиръ Lehmann. 1903—1910: п-ръ Kuhlmann 1910—1913: П-ръ Rothkegel. 1913—1918: П-ръ Petersen. 13 септември 1917: погребална служба на блаженнопочившата Царица Елеонора. 1918.XI: замиране на църковния животъ поради Голѣма война. 30.VIII. 1919: възобновяване на ц-вния животъ, подъ председателството на г. Д-ръ Доневи. 22.VII. 1920:

(Следва на др. стр. долу)

*) Тамъ е проповѣдвалъ и п-ръ Марковъ, като младъ проповѣдникъ презъ 1922/23. Методиститѣ до като нѣмаха „Д-ръ Лонгъ“ се черкуваха тамъ презъ времето на п-ръ Цв. Цвѣтановъ.

Да си спомнимъ за Ватралски

(По случай 2 год. отъ смъртта му).

Приятелство като херувимски поеми—Любовь и годенишка ревност. Софийският амвонъ и докторската титла.—Какъ се породила идеята да излиза „Съячъ“, „Религия“ и „Бълг. Бранителъ“.—Борба съ гарги, скорци и краци.—Църъ противъ мързела.

Настоящото саморъчно на покойния Ватралски писмо до пръ Марковъ тогава студентващъ въ Сев. Америка идва като гласъ изъ онзи свѣтъ. То е документъ, между много други подобни, и разбулва тайната на една чиста идеална любовъ, на която мнозина завидѣха и отъ злоба помрачиха. Нека млъкнатъ злитѣ езици! Тѣхниятъ грѣхъ е толкозъ по-голѣмъ, колкото по-възвишена е била любовта между двамата приятели. Враговетѣ спечелиха, но Ватралски загуби и влѣзе съ мжка въ гроба—излѣганъ, ограбенъ...

Надѣваме се, че многобройнитѣ му познати ще бждатъ благодарни да прочетатъ съ утѣха долнитѣ редове:

Красносело, при София, 25 юлий 1929
Мило ми братче, Методи!

Онзи день получихъ писмото ти, а

Пръ Марковъ и Стоянъ Ватралски

Фотографирани предъ пастирския домъ, когато г. Ватралски, макаръ и въ напреднала възраст, върна визитата на своя приятел пръ Марковъ презъ ноемарию 1930 г. По тоя случай г. Ватралски е билъ за пръвъ и последенъ гостъ на гр. Бургасъ.

вчера вестника „Народенъ гласъ“ съ твоята хубава за моята книжнина рецензия. Макаръ че ме надценявашъ — поради твоята скъпа за менъ любовъ — азъ не мога освенъ да ти се радвамъ и да те обичамъ се повече!

Макаръ и сами да знаятъ, чо моето перо накара Симеонъ Радевъ да се поклонятъ на гроба на Магханъ, въ Нью-Лексингтонъ, Охайо, понятно е защо редъ на „Нар. гласъ“ не е искала да печати онова твое за мене мнение. Нали знаемъ, интереса у много хора за глушава гласа на Истината.

*

Искамъ да ти пиша дълго и ужъ хубаво писмо, а то не върви. Кога имамъ време, нѣмамъ настроение; а кога добия настроение внезапно появила се неотложна работа ме откъсва отъ приятното занятие, или неканенъ нѣкой гостъ ще ми се изтърси, да ме занимава съ женски клюки и улични масали. И така азъ отлагамъ писването. Такива недоносчета—писма имамъ нѣколко. Сега да видимъ каква ще бжде сждбата на настоящето въпросително послание.

Отъ тебе съмъ получилъ вече нѣколко писма, нѣкой отъ които се четатъ като затрогващи херувимски поеми.

За тѣхъ и за всичко ти благодаря. Но ето, че не мога да ти ги отговоря по сила и възвишеностъ на вдѣхновение, та си оставамъ пакъ неволень дължникъ! И не е само това. Въ статитѣ си въ „Н. Гл.“ и другаде ти ме трупашъ съ тежки борчове. Богатството на твоитѣ дарби и любовь ме угрозяватъ съ неизбежно банкрутство!

Ще бжде преструвка ако кажа, че не ми е приятно, дето пишешъ хубаво за мене. Ала има нѣщо друго въ тебе, което азъ повече скъпя:—Обичамъ духа ти, и съ течение на годинитѣ те обичамъ повече отъ всѣкога.

Радостъ е за мене и това, че носишъ въ себе си—споредъ думитѣ ти—милъ споменъ отъ моята въ Красносело обстановка: градина, зеленина, цвѣта, птички, поточе, Витоша—азъ! Наистина, братче. Дай ми ти, въ крѣжилото на тая хубава природа, порива на братски чувства съ радостта на благоплоденъ трудъ,—азъ другъ Едемъ не желая и не искамъ!

Питаешъ ме какво ще кажа да си изработишъ „Мастерс дигрий“? Нали знаешъ, че съмъ малко „роднина“ на Толстой. Азъ съмъ равнодушенъ къмъ всѣкакви докторати. Чучулки, и висулки сж важни и потрѣбни за свѣтскитѣ души, и дребни. Ала самото знание не бива да се презира.

Тукъ нека ти дамъ или припомня единъ практиченъ съветъ: всѣкога когато имашъ време, превеждай отъ български на английски на хубавъ и точенъ български езикъ, разни парчета, въ проза и поезия, само за практика. Отъ всички знания, които ще донесешъ отъ Америка, знанието на английски езикъ е най-ценното.

Твои стихове, или каквото и да било, отъ Петъръ Йовчевъ не съмъ получавалъ.

Ако те канятъ въ София за помощникъ-пастиръ, недей приема преди да се допитаешъ до мене. За сега нѣма да ти кажа повече.

Мисля азъ, искамъ да мислишъ и ти, какво трѣбва да правимъ кога си дойдешъ. Азъ желая и моля Бога: твоятъ животъ да бжде продължение и едно славно разширение, едно благословено изпълнение, на моя. Въ име Божие всѣко добро е възможно. Истината, Добротата и Красотата; правдата и любовта, искрено прокламирани, — макаръ съ човѣшки ограничения—сж сила Божия за спасение, за животъ. . .

Мишковъ те кани да поемешъ редакцията на „Зорница“ или „Духовна обновя“. Но дори и да е въ властта на Мишковъ да ги предава комуто иска—за „Зорница“ туй е съмнително — тъй както сж сега, ти нѣма тамъ да имашъ свободно перо. Ние—ти и азъ—трѣбва да сме свободни въ изразъ; а тѣ нѣ

(Следва на др. ст. горе)

1-то герм. събрание следъ Войната. Службитѣ сж били водени отъ арменския пръ Шахвеледъ. 1923—1928: прослужениъ год. на пръ Gaedike. 10.XI. 1927: — 40 год. юбилей. 1928—1935: пръ Pfeiffer 1 ян. 936: поемане длъжностъ отъ сегашниятъ пръ Haerberle, който е много енергиченъ и съ голѣми заложби Божии служителъ. Неговата младостъ е гаранция за успѣхи. Юбилейната си проповѣдь той е завършилъ така:

— Докато стоимъ здравата връзъ канарата на Исусовото Благовестие и имаме помежду си Вѣрата и любовта, които ни свързватъ, нѣма защо да се боимъ за бждащото. Христосъ е завещалъ и намъ обещанието Си: „Ето, Азъ съмъ съ васъ до скончанието на вѣковетѣ“.

Ние се надѣваме, че братята германци въ България ще подадатъ братска ржка на българскитѣ евангелисти, за да образуваме голѣмъ и мощенъ фронтъ противъ грѣха за царството Божие въ Отецеството ни! Нека си признаемъ: ние имаме нужда отъ тѣхъ, но искаме да върваме, че и тѣ биха видяли полза отъ нашата опитностъ, борба и духовенъ животъ. Нека братята германци да не забравятъ, че врагътъ ни е общъ (Еф. 6:12). Не напраздно на Държавния гербъ пише: „Единението прави силата“.

ма да търпят това. Вкратце: **по всичко изглежда, че ние трябва да си имаме свой органъ.**

Мисли, планирай, складирай бележки, готви се!

Поздрави Гина! Тя да не бжде ревнива, че азъ те обичамъ можеби не-помалко отъ нея; а нея само заради тебе. Радвамъ се да чета хубави нѣща и за нея, макаръ отъ пристрастни възхвалители.

Хайде да свърша, че стана полунощъ и ми се приспа.

Пиши ми когато можешъ, па нека ми пише и Гина,—или тя иска да я наричамъ Г-ца Кочева? Та зная ли азъ какъ е по-угодно.

Пожелавамъ и на двама ви преди всичко здраве, и духовно и тѣлесно здраве!

Ние и двама сме здрави и се боримъ съ суша и други неприятели на нашето стопанство: гарги, скорци и крадци. Азъ съмъ иначе добре — ако съдя по самунчетата, които унищожавамъ; но често ме напада ленивата болестъ—тая грозна трудоубийца, която е доста разпространена по нашенско! Нейния цѣръ е, казватъ налагане съ камшикъ, но липсватъ лѣкари, които да го предписватъ и прилагатъ!

Вѣроятно това е причината дето съмъ тъй нередовенъ въ своята кореспонденция, която азъ се трудя да оправдавамъ съ по-благовидни извинения! Но

— Пиша—не пиша, знай, че те обичамъ; и чакамъ да те видя като продълното слънце, което пробужда славеитъ да пѣятъ и розитъ да цвятъ!

Твой: Стоянъ Ватралски

Лѣкуването съ българско грозде отъ Д-ръ Иванъ Жековъ

Лѣченето съ грозде, препоръчително и отъ много лѣкари като най-полезно въ болеститъ на стомаха и тия на обмѣната, е прочуто, защото още отъ далечни времена много философи и лѣкари го изучаваха и прилагали: Целзий, Плиний, Питагоръ, Ипократъ и др. И Св. Франческо отъ Асиси го препоръчваше на трескави болни. Споредъ отличния химикъ Винде гроздето е храна „свършена“ и притежава голѣми терапевтически добродетели.

Какъ става лѣкуването съ грозде.

Отначало почватъ да ядете на день една малка чепка сутринтъ следъ единъ часъ отъ изгрѣва на слънцето*), като увеличавате посте-

*) Споредъ законитъ на природата, когато земята се обръща и приближава къмъ слънцето, то тя се намира въ най-

пенно всѣки день до достигането дажба на 2-3 кгр. грозде на день въ три пѣти: сутринтъ, по 11 часа и вечертъ, единъ часъ преди залѣзването на слънцето. Малко-помалко, кито се увеличава всѣки день количеството на гроздето, трѣбва пропорционално да се понамали и обичайната храна. Лѣкуването може да продължи отъ 30—45 дни та дори 3 месеци до 5 кгр на день. И добре е да се завърши съ намаление малко-помалко до една чепка, както се е започнало. Или пъкъ съ единъ день почивка следъ всѣки три дни, въ който день на почивката да се яде обичайната вегетарианска храна, обаче, умѣрено, а не съ преяждане, т. е. само съответната въ дежуръта намалена храна. Има противоречиви мнения между многото привърженици на това лѣчение, нѣкои отъ които не одобряватъ предъвкването на семената и шлупкитъ, но науката и опита безпогрѣшно учатъ че, ако се желае постигането на поразителни резултати, трѣбва да се яде поне шлупката, като се предъвква добре, защото тя стимулира контракциитъ на червата, така нареченитъ перисталтически движения, много необходими, когато само сока по-мѣчно се смिला.

Обратното е и най-препоръчително е за децата и то на крѣжката имъ възраст, действието на сока. Говори се, че нашиятъ стомахъ не смिला целулозата. Тя въ непрекалено количество е отъ капитална важностъ за улесняването, именно, на стомаха и червата.

Шлупката е богата съ фосфоръ, соли, азотъ и ферменти, които заедно съ другитъ свойства на гроздето могатъ да се парагониратъ съ кваса на хлѣба и бирата, а следователно улесняватъ функцията на черния дробъ, клеткитъ, тънката ципа на червата и възбуждатъ функцията на панкреасъ. Да се яде бавно, съ спокойствие, като се избѣгва гълтането на шлупкитъ и семкитъ.

Во време на лѣченето храненето трѣбва да е колкото се може вегетарианско и то като леки супи съ предпочитане на ориза съ зеленчукъ или сваренъ въ буйлонъ отъ зарзаватъ наедно съ нѣкой лукъ и моркови.

Млѣко, млѣчни продукти, орѣхи,

благоприятни условия на развитието си. Затова и ние се намираме най-близо до слънцето сутринтъ. И лѣчебната сила на слънчевата енергия преди изгрѣва е за подобрене на мозъчната нервна система, изгрѣва е за дихателна система, а отъ 9—12 ч. за стомаха, т. е. цѣлбното действие върху болния стомахъ на слънчевитъ лѣчи е презъ това време.

кафе, вино, — никакъ, а малко хлѣбъ. Абсолютно да се избѣгватъ солени храни, сирена, възбудителни салци, салами и тлѣсти или тежки храни.

Всѣко ядене трѣбва да е отдалечено отъ гроздето повече отъ единъ часъ за избѣгване нетърпимостта му съ зеленчука.

Въ време на лѣкуването да се ходи или движи много!

Да се пази най-голѣма трезвостъ и въздържаностъ и въ другитъ храни, и за да се постигнатъ чудни резултати, трѣбва да се стигне до единственото употребление само на гроздето.

Гроздето, както казахме, не само е лѣковито, но е и хранително. То увеличава крѣвнитъ тѣлца. Яжте българско грозде!

Животътъ въ СССР

Сведения за СССР. Това лѣто въ Бургасъ пристигнаха нѣколко души отъ СССР, които ни заклеха — понятно защо — да не изнасяме имената имъ като ни дадохъ следнитъ сведения: „Русия не е вече Русия. Въ буквитъ СССР р-то значи републики, а не Русия. Но затова пъкъ нѣкои у насъ тѣкуватъ 3-тѣ с-та като Сатана въ III степенъ или 3 сруля (евреи) съ 1 руснакъ, каквото е положението днесъ въ „пролетарската“ земя. Мълви се, че е правъ Серафимъ Саровски († 1835), който предсказваше на времето си, че следъ 100 години ще владѣе „царството на дявола“ у насъ. Сегашиятъ директоръ на ГПУ се казва Ежовъ, което значи таралежъ, замѣстникътъ на Ягода. Затова народътъ дума: „Ако Ягодата излѣзе горчива, какъвъ ли страшенъ ще е таралежътъ?“. Положението въ СССР може да се каже, че е узаконено беззаконие, адъ, гладъ. Трактори има но рждяса, че нѣма семе за посѣвъ. Електрификация навсѣкжде, но нѣмаме платъ за панталони! Въ много галерии и изложби за нѣща, останали още отъ Царско време, се лѣже, че сж направени ужъ отъ болшевикитъ. И простиятъ народъ вѣрва... Когато старитъ проговорятъ, че по-рано е било по-евтино и по-хубаво, младитъ, подъ влияние на у-щето и властта протестира, а старитъ мълчатъ отъ страхъ. Съ една дума: животътъ е просто животински тамъ: само за ядене се говори. Има ли да се яде—добре. Нѣма ли—бунтъ протестъ. И тогава, нехайката заиграва“.

*

Получено е въ редакцията писмо отъ The Moody Bible Inst. of Chicago, С.А. Щати, въ което се благодарятъ за помѣстения материалъ въ Бѣлг. Бранителъ за Муди по-случай 100 год. тържество на великия евангелизаторъ. Въ писмото се казва, че Муди е чествуванъ както въ Америка и България, така сжщо и въ Китай, Индия и Япония.

Редакцията дири настоятелни особено по селата. Желаящитъ нека се обадятъ за условията.

Всѣки, който се обади направо въ редакцията, че желае да получава „Бѣлг. Бранителъ“ ще му изпратимъ БЕЗПЛАТНО пробни броеве. Пишете ни!

ВЕЩОПИСЪТЪ

КНИЖНИНА

Н. В. Царьтъ съ писмо № 3137/905 отъ 31.VIII т. г. е благоволил да изпрати на г. М. Ж. Марковъ, нашиятъ директоръ, лика 35/24 см. на Престононаследника съ собственоръченъ надписъ „Симеонъ Князь Търновски“ съ трибагеника и златенъ гербъ. Тѣхни Величества Царьтъ и Царицата благодарятъ отъ сърдце за изпратения отъ П-ръ Марковъ подаръкъ по случай раждането на Престононаследника (вж. отд. „Книжнина“ и в. „Бургаски Фаръ“ бр. 4726.)

Дарьтъ ни за Престононаследника.

Витл. Звезда — Бургасъ XVI; 8 и 9, стр. 10 нарича подаръка ни „най-интересния“ (вж. мин. ни бр.): „Царскиятъ етнограф. музей на ул. Тетевенска и Царь Освободителъ е зарегистриралъ подъ № 27 най-интересния даръ, който е билъ поднесенъ на НЦВ Князь Симеонъ Търновски: една сребърна кутийка, кржгла подобно на чашка, отагтр позлатена. Върху капачето, което секретно се затваря има отъвън майсторски изваянъ лжчиствъ равнобедренъ кръсть, а отвътри на капачето е изваяно съдържанието (вж. мин. ни бр.).

Бург. Фаръ — Бургасъ, XVII: 4664 на стр. 1. дава исторически данни во връзка съ подаръка, когото нарича „интересенъ и цененъ“.

Утро — София XXVII: 8357 стр. 5 печатна статия „Най-оригиналниятъ даръ за за Престононаследника“.

Бълг. Бранителъ е приетъ за действителенъ членъ въ съюза на Технич. и периодиченъ печатъ въ България. Журналистическата карта на нашия директоръ е подъ № 103

Г-нь Кофиновъ, шивачъ въ Бургасъ, е трогнатъ отъ всичко писано въ юския брой на Бълг. Бранителъ по случай раждането на Князь Симеонъ Търновски и въ знакъ на благодарностъ внесе 50 лева срещу 10 абонамента до края на годината. Благодаримъ!

Освещаването на новия величественъ католишки катедралъ „Св. Богородица“ ще стане на 12 септ. въ присъствието на Н. В. Пр. Викенти. Пѣвъ и др. официални лица. Свещеникъ Р. Мекерешки.

„Орписъ“ — здравно просвѣтно благотв. д-во кани всички труженици за здравъ и трезвенъ животъ да постѣпятъ въ редоветъ му при образувания отдѣлъ „Трезвенъ жкът“. Любителитъ на теаралното изкуство иматъ възможностъ да проявятъ дарби и усилия. За всичко отнесе се до подпрѣдс. г. Д-ръ Д. Ионевичъ, ул. Ал. Велики 28, Бургасъ.

Редакцията разрешава на вестници и списания да препечатватъ отъ сп. „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“ всичко, каквото имъ хареса, но умолява ги да съобщаватъ, че заемката е изъ „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“. Напримѣръ, радваме се да отбележимъ, че статията „Христосъ—закрилникъ на беднитъ“ въ бр. 4 на Витлеевска Звезда — Бургасъ отъ 10.VI т. г. стр. 4 е препечатана отъ насъ бр. 49,50 стр. 10 год. V—1934...

Печатница „ЗОРА“—Бургасъ

НАША ПОЩА

Обръщаме вниманието Ви, че списанието е БЕЗПЛАТНО, но волни помощи се приематъ съ благодарностъ и се плаща предварително само 10 лв. за покриване разноснитъ. Молимъ, абонирайте и други! Платете си абонамента. За новитъ абонати до края на годината — само 5 лева. Абонирайте се сегал

За абонатитъ въ странство

Нашитъ абонати въ странство знаятъ, че списанието имъ се изпраща въ обвивка, и нѣкой пжтъ съ повече отъ единъ (1) лв. пощ. марки. Това увеличава разноснитъ ни. Затова, ако не може да ни пратите пари, то изпратете ни нѣкакъвъ предметъ (подаръкъ) срещу абонамента (вж. стр. 2.)

Платили абон. въ Бургасъ

(Продълж. отъ по-мин. брой):
П. Ан. Фил.—Ст. Марк.—Ив. Караги.—П. Ан. Фил.—П-ръ В. Ник.—Кр. Ат.—Р. Овч.—Св. Минч.—Ахм. Исм.—М. Дим.—Св. Р. Мекер.—Влад. Теп.—Станка Бар.—П. Пар.—Н. Сл. Зид.—Стеф. Ил. Гюз.—Д. В. Солост.—Хр. Петк.—М. Злат.—Мат. Прен.—Ив. Д. Атан.—К. и Кар. Коларови—Йорд. В. П. В.—Ал. С. Д.—П. Петр.—М. М.—Мих. Паск.—Д. Рус.—Ив. Кузн.—Сергий Сулинъ Сократъ Георг.—Ив. Бон. и др.

Администрацията изказва публична благодарностъ на всички които сж си платили и които ще си платятъ абонамента въ най-скоро време. Молимъ, платете си абонамента.

Шофйорски гласъ, София, бр. 12-13 печата „Маршътъ на шофйоритъ“ отъ М. Ж. Марковъ, писанъ това лѣто въ Самоковъ на пжтъ за Рилския манастиръ.

То Фосъ — утрененъ ежедневникъ въ Солунъ печета въ бр. 8877 Отворено писмо до Бюрото на Евангелскитъ църкви въ Гърция, въ което протестира, че много пастири сж новобогослови и публично изповѣдватъ вече отъ амвона безвѣрието си въ Боговдѣхновеността на Библията. Такива, казва се, сигурно дълбоко въ себе си не вѣрватъ и въ Божествеността на Христа Исуса. Изисква се тия пастири и миряни да дадатъ писмена декларация на своята Вѣра. Писмото е подписано отъ А. Велонисъ, Солунъ.

Ф. П. Келлеръ — Това очаква Васъ! Изд. „Възходъ“ — Бургасъ, ул. Ал. Велики 28. Радваме се да отбележимъ, че страниците отъ тая превъзходно духовна книга излъзоха на бълг. ез. първѣнъ въ „Бълг. Бранителъ“ бр. 70, 1 стр. 7. Тогава апелирахме за срѣдства да я издадемъ. Но намѣри се единъ Д-ръ Ионевичъ, нашъ сътрудникъ, да я безплатно преведе цѣлата. И единъ млѣкаръ г. Ст. Грабовски, нашъ абонатъ, който финансира напечатването, надхвърлило грамаднейшата сума 8500 лв. Само тоя фактъ достатъчно говори за духовната сила, която крие въдѣхновената кн. „Това очаква Васъ“ Какво благословение ще е за Църквата, ако всички работеха така безкористно, като двамата ония братя... Преводътъ обаче би могълъ да бжде по-добъръ, като се избѣгнатъ нѣкои русизми, и ако се е повече придържало въ духа и познанието на Библията. Правописътъ, колкото и да не е същественъ въ случая, играе своята роля, особено когато книги, като „Това очаква Васъ“, би трѣбвало да бждатъ абсолютно безупречни щомъ влизатъ въ ржцетъ на критично и безъ това настроената интелегенция, която е именно обектъ на автора. Въ тая смисълъ ще кажемъ, че печатътъ е невъзможенъ, а на мѣста подгравателно невъзможенъ и толкова предизвикателенъ, та ти идва да захвърлишъ книгата.

Чия е вината не знаемъ, но днесъ подобно невежество се равнява на престъпление, защото книжнината се мѣри и по технически постижения.

Като се избѣгнатъ горнитъ и др. недостатъци, при второ издание, горещо желаемъ българскиятъ народъ да бжде дълбоко засегнатъ отъ тая съвременна книга, и духовно възроденъ и обновенъ чрезъ Христа, който иде... Цена 17 лв.

Вѣрно!.. като въ огледало!

луксозна полировка върху луксозни — мебели! Изработва —

ГЕОРГИ Д. ЧЕЛЕБИЕВЪ

МЕБЕЛИСТЪ

ул. Митр. Симеонъ № 25
БУРГАСЪ

Приема поржчки за луксозни мебели и реполира — вѣхти такива —

БЪЛГАРСКИ ПРАВИТЕЛСТВО

(Бивше — „Съяч“ и „Религия“)

Съ приложение: Библиотека „РЕЛИГИЯ“ за философия — изкуство и — наука.
Директор-основател: М. Ж. Марков Гл. редактор: Д-ръ Дж. Б. Уинрадъ
Администратори: К. Св. Райновъ и Н. Хр. Ляповъ

Бургасъ, бул. Ц. Асень 7 Юний, 1937—VIII г. Брой 79,80/1

Сътрудници: П-ръ Ал. Георгиевъ, Ал. Кръстниковъ, Ал. Трифоновъ, Д-ръ Ал. Възвъзовъ, Ас. Зяпковъ, Асп. Бирниковъ, Ат. Николовъ, Бати Веселушко, Б. Илиевъ, Велиславъ Марковъ, Вл. Секуловъ, Г. Т. Стамболовъ; П-ръ Г. Н. Поповъ, Г. Кйосевъ; Д-ръ Д. Ионевичъ; Д. Вл. Кочовъ, Дим. Лучански, Ел. Кантарджиева, Жени Бож. Д-ръ Патева, Д-ръ Ив. Жековъ, Кирилъ Георгиевъ, Коста Кронева, Крумъ Свириевъ, Кръстю Пановъ, Л. Колчаговъ, Л. Ив. Ганчевъ, П-ръ М. Н. Поповъ, Милко Яневъ, Ненчо Кротковъ, Ник. Г. Поповъ, П-ръ Павелъ Мишковъ, Пав. Русевъ, Д-ръ Сл. Василевъ, Стела Константинова, Ст. Ж. Тънковъ, П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ, Т. Вълканова, Т. Якимовъ, Тотю Бръниковъ, Хр. Н. Велчевъ, Ц. Хр. Цонковъ и др.

Ал. К. Кръстниковъ

КУРОРТЪ И ПРАВСТВЕНОСТЪ

Единъ изворъ на младостъ: младостъ на тѣлото и младостъ на духа — е способността да направимъ положителенъ цѣлия си мислителенъ апаратъ, щомъ забележишъ наблизно низки, груби мисли!

Прентисъ Мълфордъ

Кой не е очаквалъ съ радостъ да настѣпятъ освѣжителнитѣ месеци презъ годината, месецитѣ на отдишъ и почивка, когато човѣкъ слага на страна бремето на всѣкидневие и се отдава на кжпане, дълбоко дишане и почивка! Кой не се е радвалъ на тая латинско нѣмска дума „Курортъ“, тъй приятно свързана съ представи-тѣ за нѣкое лѣчебно мѣсто на планината, съ нѣкоя разкошна долина, при минераленъ изворъ или край море, рѣка или езеро, гдето отиватъ люде за лѣкуване, отдишъ или почивка?

България е щедро надарена отъ Божеството съ многобройни (около 900) минерални извори на 135 мѣста. Прибавете къмъ тѣхъ хубавитѣ планини, мѣста и богатствата на Черно море, и вие ще имате една непрекъсната верига отъ здравни, духовни и жизнени мѣстности.

Още въ Коранъ (гл. II, стр. 49), Мохамедъ като говори за Моисея въ пустиня на пътя за Ханаанската земя, дума: „Моисей попроси вода за своитѣ люде и ние (разбирай свѣтли Духове) казахме: „Удари канарата съ жезъла си“, и изъ нея бликнаха дванадесетъ извора, споредъ числото на племената, и всички знаеха своитѣ отредени мѣста за пиене. Якте и пийте отъ Божията благодать и не струвайте зло на земята, не постъпвайте несправедливо“.

България съ своитѣ разкошни курортни мѣста нима ще остави да се помрачи тѣхната свѣтловна слава съ нѣкакви европейски измислици „смѣсени плажове“, „игрални казина“,

(Следва на стр. 8)

„България си има вече ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪ“

— е празничното ликувание на цѣлокупния Български народъ.

Князь Симеонъ Търновски

е вписанъ вече въ историята на Бълг. царе! Баща Му е гордо усмихнатъ. Майка Му е вече щастлива, истинска Царица, осъществила възжеланията на свободни и поробени българи. Съ раждането на Княза, Тя става вече наша, родна, близка и любима — на пукъ врагу!

Както бълг. сѣдба има много общо съ тая на избрания Божии народъ, така и раждането на Престононаследника напомня Библейскитѣ пророчества. Иеремия, Исая и др. говорятъ за предутробния имъ отъ Бога изборъ въ служба на родна: подобно Исуса и Кръстителю, тѣ иматъ своето Благовещение; така сѣщо сякашъ се знаеше, че ще се роди Престононаследникъ и той бѣ кръстенъ на името на премъдрия Симеонъ.

Сякашъ се знаеше, че отро-

(Следва на 11 стр.)

Бург. гробищенъ комитетъ — по случай праздника му на 21 т. м.

Снимката е направена презъ 1933 г. Отъ л. на д. прави: тримата — православни ц-ни представители; II-ятъ е г. Ж. Аневъ, † 28. V. т. г.; IV — арменски и V — гръцки представ.; VI — председ. г. Н. Киселовъ; евр. хахаминъ и г. Ил. Зурковъ отъ юнацитѣ. Сѣднали: арменски и униатски свещ-ци; основателъ г. Хр. Димитровъ, † 19. XI. 1935; кметъ г. Ат. Кривошиевъ; гарн. н-къ г. полк. Н. Рашковъ, сега Бург. обл. управителъ; свещ. Шишковъ; градонач. г. Л. Савовъ; редакторъ г. П-ръ М. Ж. Марковъ и катол. свещ. Йовчевъ, сега въ София и замѣстенъ отъ отецъ Р. Мекерешки.

А. Велонисъ — Солунъ
Главатаръ на гръцкитѣ защитници
на Вѣрата.

Великата ложа на Лондонъ срещу Великата ложа на Парижъ Какъ комунистите подриватъ масонството

Напоследъкъ най-големиятъ Солунски в. Фос — „Свѣтлина“ подіе да прави публично достояние потайноститѣ на еврейщината и масонството, обаче, въ интереса на истината, трѣбва да се кажатъ нѣкои нѣща.

Букурещкиятъ в. „Курентулъ“ изнася, именно, твърде любопитни данни върху международното масонство

ДУХ. ОГЛЕДАЛО

Ситни-древни...

Народътъ казва, че повторението е майка на знанието. Затова ще повторимъ нѣкои нѣща, казани на това мѣсто.

Осрѣщаме благосклонното внимание на г. Военния министъръ още единъ пътъ върху побългаряване на военната чинность (бр. 74,5). Мнозина ни насърчаватъ заради тая идея. Въ Гърция, като бѣхъ, открихъ, че на генералъ се казва стратегос. Напр. „Елефтерон вима“ пише на уводно мѣсто — Стратегос Франкос и пр. На поручикъ се казва иполохагос, капитанъ лохаго и т. н. А сръбскиятъ в. „Правда“ нарича Уиндзорския херцогъ Воевода, както и румѣнитѣ си наричатъ Престолонаследника принцъ Михай—Воевода! Чудно: ако румѣни, сърби и гръци употребяватъ родни названия во своята войска, защо ние българитѣ съ нашия мощенъ езикъ да си служимъ съ чуждици? — „О Болгарино! знай свой родъ и язикъ...“

Обрѣщаме тоже вниманието на г. Просвѣтния Министъръ тоя пътъ само върху една точка отъ писаното въ бр. 72,3. Между другото настояваме поч. М-во да установи и узакони писането на бѣлг. презимена съ латиницата. Ето моя паспортъ, Бургаското к-во ме пише Marsoff, по френски; после Mar-koff; летателнитѣ власти (подъ германско влияние) — Markow, гръцитѣ пъкъ — Mar-coff и т. н.

Г-не Министре! какъ трѣбва да си пишеме името съ ff, v, w? Въ САЩати никоя банка не би ми осребрила подписа...

Чиновницитѣ, разбира се, не сж виновни!

— Констатирамъ галиматията Обрѣщамъ просвѣтното внимание на просвѣтното М-во. Нека се издаде окръжно до консулствата. Нека се създаде законъ... сжщо да се пише вече не Bulgaria, а Balgaria, както се обосновахъ защо въ по-мин. брой напр. вече се пише сп. „Balgarska Misal“ и „Balgarcki Banatski glasnik“ и пр.

Още едно — за с на Бургасъ. Цѣла Гърция зове града ни Пиргосъ. — Автос ине Пиргиос — този е отъ Бургасъ, казваха за мене (бургасчанинъ). А ние сме седнали да си чешеме езицитѣ. Следователно, нѣма две мнения, че Бургасъ се пише съ „С“!

Ако е въпросъ за побългаряване, като се туряло едно „з“, г-да така не се гово-

во, вземайки поводъ отъ самоизолацията на Румѣнскитѣ ложи, които сж отъ Шотландски обрядъ.

Самоизолацията на националното румѣнско масонство, която стана известна благодарение на съобщението, направено отъ нароченъ комитетъ до Н. Св. Рум. Патриархъ, всжщностъ бѣ само едностранчивъ актъ на румѣнскитѣ масони. Целъта ѝ не бѣ и отхвърлянето на смущението, което цареше всрѣдъ богатитѣ кржгове на румѣнското общество поради Шотландския обрядъ и новата масонска формация, която сама се нарича масонска, но е последвана въ Румѣния. Не: причинитѣ сж много по-дълбоки и много по-важни!

Истинската причина е, че въ Лондонъ, кждето е седалището на шотландската масонска ложа, нѣкой отъ масонитѣ е казалъ, че Шотландската ложа е решила потайно да разпусне собствената си организация отъ Шотландския обрядъ. И така тя е низпослала нареждания до вси свои огнища и ложи по цѣлия свѣтъ, които сж въ зависимостъ отъ нея.

Великитѣ майстори на Масонското светилище се извиниха, като за-явиха:

Защото во Великия Ориентъ на Парижъ се числятъ членове, които служатъ на Интернационала и марксизма; защото Великиятъ Ориентъ на Франция се така много смеси съ

ри, не е научно:

— Махнете името Бургасъ, кръстете града съ ново име и... толкосъ!

Дори азъ смѣя да предложа име: ако гледаме исторически — Дебелтъ; обстоятелствено — Изгрѣвъ или Новградъ, българскиятъ New York (бр. 51, 2).

Бургасъ, обаче, се пише съ „С“!

Обрѣщаме внимание и на Бургаската гр. община върху писаното въ бр. 53—5 особено сега следъ изборитѣ:

— Наименованието на улицитѣ и площадитѣ е трагична неудачностъ.

Имаме ул. „Фердинандова“ при общината, а пл. „Фердинандъ“ при гарата; пл. С. Стефано на ул. Фердинандова а бул. С. Стефано при лозята и пр. Колко пкти стражари, разсилни, раздавачи и пжтници сж били въ страшно недоумение при наличиността на ул. „Ц. Асень“ и нашия бул. „Ц. Асень“ раздалечени по двата края на града...

Предлагаме за бул. „Ц. Асень“ името „Зора“ — първо огрѣнъ отъ зората и въ споменъ на закритата близка ул. „Зора“.

Курортниятъ Бургасъ, както и курортна България, нека обновяваме на практична канавъ!

М. Ж. М.

червения испански комунизъмъ и марксизъмъ, та стана причина, щото всички националистически организации и вестници по свѣта да се обявятъ противъ масонството; защото хората не разлжватъ и не правятъ разлика между масонитѣ, които принадлежатъ на два твърде отдѣлни и отличаващи се обряда — Християнското гесп. протестанското свободно зидарство отъ Шотландски обрядъ въ Лондонъ, и Комунистическото масонство на Великия Ориентъ въ Парижъ; и защото свѣтътъ винаги счита Свободнитѣ зидари отъ Лондонъ или Парижъ, като една и сжца международна и комунистическа организация, то, поради горнитѣ причини, Шотландскитѣ ложи решиха да се самоизолиратъ, за да прекратятъ смутъ и лошата слава, които се носятъ противъ Свободното зидарство по цѣлия свѣтъ“.

Но въпреки че тая резолюция бѣ взета много отдавна, не стана известна, докато единъ отъ английскитѣ масони не изяви публично нейната достовѣрностъ.

По тоя случай Curentul пише, че масонството на Парижкия Ориентъ е претърпяло страшенъ ударъ и загуба отъ самоизолацията на Шотландския ритуалъ.

Великиятъ Изгрѣвъ на Парижъ веднага е взелъ мѣрки на самозащита и повелѣлъ изведнажъ по всички държави да спратъ и потиснатъ какъва да е публикация на Шотландския уклонъ.

И наистина, така минаха нѣколко седмици отъ решението безъ да знае свѣтътъ нищо за него... Но горната декларация трѣбва да бжде прѣсната обширно, за да стане известно, че изолацията на Румѣнското свободно зидарство отъ Шотландски обрядъ има си дълбоки причини и, че тя не е помѣстна само за румѣнскитѣ граници!

Сжщото е станало въ Гърция и други Балкански страни.

Двуседмичникъ

„Витлеемска звезда“

през XVI-та си годишнина (1937) ще даде отличенъ материалъ по духовнитѣ въпроси. Абон. 60 лв. год. Адресъ:

АЛ. К. КРЪСТНИКОВЪ

гл. редакторъ, Бургасъ

Н. В. Царятъ и Dr. G. B. Winrod

Известният вече на читателитъ ни голѣмъ американски журналистъ г. Dr. Gerald B. Winrod въ юнската книжка на популярното си списание The Defender помѣства най-ласкави отзиви за НВЦаря и България.

— Повечето отъ писателитъ на съвременнитъ събития, пише Dr. Winrod, могатъ лесно да кажатъ твърде приятни нѣща за България — малка Балканска страна съ шестъ милиона население. Царь Борисъ, скромнъ и съ голѣма интелигентностъ, е сжщо повсемѣстно обичанъ.

Единъ отъ историчитъ напоследъкъ е отбелязалъ следниятъ забавителенъ случаѣ. „Румънскиятъ

кралъ Каролъ се боеше за живота си, когато той и БОРИСЪ се срещнаха въ Дунавския градъ Русе презъ 1934 г. БОРИСЪ го поздрави, увеща го да слѣзе отъ колата си и ржка за ржка го развеждаше по улицитъ. КАРОЛЪ никога не би съну-

Д-ръ Джералдъ Б. Уинрадъ въ Европа

предъ прочутитъ дъвери на историческата църква во Витенбергъ, Германия, връзъ които Мартинъ Лутеръ заби на 31 окт. 1517 г. своитъ 95 реформаторски предложения противъ папскитъ индулгенции и въ защита на Евангелското учение (или Вѣра—Юд. 3).

валъ така самъ да се яви въ кой да е румънски градъ.

„Той бѣше възбуденъ първоначално отъ нежелателната близостъ съ общия народъ, но после силно впечатление му направи приятелския начинъ, по който множествата поздравяваха своя Царь. Точно сжщото нѣщо се случи, когато бившиятъ югославянски кралъ Александъръ върна визитата на Българския монархъ. БОРИСЪ го заведе въ Пловдивско да видятъ розитъ. Въ Пловдивъ тѣ били сами безъ дори да предизвестятъ градския кметъ!

„По улицитъ се натрупалъ много народъ. Александъръ се плашелъ и не му харесвало това, но БОРИСЪ настоявалъ да се разходятъ пеша по улицитъ.

„Обстоятелството, че той бѣше съ Бориса го закриляше живъ и здравъ“.

Сжщиятъ авторъ казва: „Българитъ, бедни, чисти, прекомѣрно честни

сж най-добрия народъ на Балканитъ.

„Нищетата следствие на войнитъ въ която народътъ живѣе се вижда отъ картината, която изследователътъ ще наблюдави въ страната: хората носятъ обувката си въ ржка, за да не си изтъркатъ подметкитъ.

„Високиятъ моралъ, на който се радва България, може да се докаже, като се има предвидъ, че едва 6 х. души сж били разведени въ цѣлата страна. И все пакъ тя има нужда отъ по-голѣма духовностъ.“

Езически ли е Бълг. правосл. народътъ?

Изъ печата. Безъ коментарни.

Четемъ въ удобр. и преп. отъ Свв. Варн. и Рус. митрополити в. Православна дума — Търговище, бр. 12 уводната „Праздничитъ на Зевса“:

— Това сж така нареченитъ велики четвъртъци, които не другъ, а нашиятъ народъ продължава да празнува — тѣзи езически празници. . . на езическия богъ Зевсъ! А НЕДѢЛНИЯТЪ день почти не се спазва. Пазятъ четвъртъцитъ, защото се страхуватъ отъ градушка, чийто Богъ бѣ Зевсъ. Но градушката празникъ не иска. Богъ иска нашата почитъ и признателностъ, и пр. Това езичество указва влияние върху нашия народъ. . .

— До кога кошунство съ хубавата ни Вѣра? Стига езичество, стига невежество! Да обикнемъ Христа и съ пълно съзнание да Му служимъ! — заключава в-кътъ.

ИЗРЕЖИ, ПОПЪЛНИ, ИЗПРАТИ!

До сп. „Бълг. Бранителъ“
бул. Ц. Асень 7—Бургасъ

Уважаеми господа!

1. Прилагамъ 10 лв. срещу тазгод. си абонаментъ.
2. Прилагамъ (петъ) 5 лв. срещу абонамента си до края на н. 1937 г.
3. Внасямъ волна помощъ отъ . . . лв. Моля изпращайте „Бълг. Бранителъ“ до читалища, затвори, болници или до . . .

Съ почитание:

Адресъ: . . .

Г-жа К. Ап. Николова, домакиня, ул. Фердинандова 44, Бургасъ: По-рано страдахъ отъ нерви, имахъ нервнъ стомахъ, главоболие и шеметъ. За цѣли 7 години разни прахове стояха подъ възглавницата ми. Но сега съмъ добре.

Вл. Андреевъ — техникъ, бившъ пилотъ, бул. Ц. Симеонъ 30, Бургасъ: Азъ съмъ руснакъ и съмъ раняванъ 8 пжти. Падалъ съмъ отъ аеропланъ 2 пжти, и съмъ само съ 1 1/2 бѣбрекъ. Претърпелъ съмъ 12 операции. Можете си представи положението ми. . . Благодарение на г-на Д-ръ Възвъзовъ чувствавамъ се подмладенъ. Цѣли 35 години непрекъснато пушихъ, но престанахъ на пушалъ сега. съмъ на 55 год.

П. В. Петрова — домакиня, ул. Априлова 23, Бургасъ: Чувствахъ отъ дѣсната си страна нѣщо като мравки и имахъ припадци. Едва сж ме свѣствали съ инжекции. Отидохъ въ София. Правилахъ ми трапанации. Остригахъ ми косата. Претърпахъ 3 операции. Почнахъ да не виждамъ. Върнахъ се въ Бургасъ отчаяна. Но отъ какъ почнахъ да дишамъ дълбоко силитъ ми се възвърнаха, намѣрихъ спасение и куражъ да живѣя.

Г-жа Ел. Г. — ул. Ц. Симеонъ 56, Бургасъ: За повече отъ 18 год. страдахъ отъ бронхитъ. Ревматизмътъ въ краката ми даде усложнения въ сърдцето. Не можехъ да дишамъ, не можехъ да спа отъ задухъ. Просто съмъ плакала отъ болки. Имахъ и вътрешни възпаления. . . Господъ животъ и здраве да дава на Д-ръ Възвъзовъ и на тоя и на она свѣтъ, че съ неговото дишане се излѣкувахъ. Дневно правя около 50 дишания, сжщо вечеръ преди лѣгнати и спя сега, като нѣпана въ морето.

Борисъ Стефановъ — хотелъ „Н. Континенталъ“, Бургасъ: Отъ дете заеквамъ, и това ми пречеше да заломя какъ да е работа. Но Д-ръ Възвъзовъ ме успокои и ме научи правилно да дишамъ и да говоря. Виждамъ, че имамъ голѣма полза, само че иска време, трудъ и постоянство.

Сп. „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“ е безплатно и одобрено отъ Бург. обл. дир. съ № 8108/14. XII. 1936 г. Абонатитъ плаща само 10 лв. за покриване разноситъ. Волни помощи се приематъ съ благодарностъ! Обяви по споразумение. Отд. брой 2 лв. BALGARSKI BRANITEL (The Bulgarian Defender) — The Magazine of the Bulgarian Defenders of the Faith (Jud. 3), Subscription price 50 cents the year.

EDITORS: Rev. Gerald B. Winrod, D. D. and Rev. M. J. Markoff, B.A., B.D.

Address: CZAR ASSEN 7, Bourgas, Bulgaria

ПРЕДПАЗНАТА МЕДИЦИНА

Споредъ Д-ръ Ап. К. Възвъзовъ—по стенографски бележки

Ние хвърляме ржавица на съвременния начинъ на лѣкуване...
Преди всичко здравето и предпазната медицина!

Съ изненадваща наслада прочетох-ме статията на голѣмия българинъ М. Ив. Маджаровъ. Една „здравна организация преди освобождението. Споменъ отъ Копривщица“, печатана въ т. г. апр. бр. на „Бълг. Мисълъ“ и препечатана въ майския бр. 10 на „Медиц. в-къ“. Тая статия повдигна народността ни чувство. Въ нея се казва, че още преди Освобождението въ Копривщица се образувала Здравна коопер. организация за предпазна медицина, на каквито начала е сложено лѣкарското изкуство въ Япония и Китай. Всѣки заможенъ копривщенецъ се задлъжавалъ „да плаща годишно по 2 турски лири за с-во, а пъкъ лѣкарътъ—да посещава и да цѣри членовеѣ, не само когато го повиквахме...“

За тая просвѣтно-напредничава идея, за тая благородна и спасителна практика по горния маниеръ работи отдавна, ето вече 15 г. въ България уваж. г. Д-ръ Апостолъ К. Възвъзовъ. Само за тая сезонъ въ Бургасъ той държи отъ 9 месеца насамъ безплатни сказки по дълбокото дишане и предпазната медицина. Основател и баща е на здравно-просвѣтното и благотворително д-во „Орписъ“. Затова се отправихме къмъ него во връзка съ горната статия.

Заварихме го да държи лекция на повече отъ 20 мъже и жени изъ различнитъ слоеве на нашата действителност—свежъ и бодъръ, макаръ че е вече надъ 70 г. възраст.

Ето какво ни каза той публично, специално за четцитъ на „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“.

— Отде накъде болниятъ трѣбва да страда? Защо лѣкарътъ остави пациента да се разболѣе? Нали той още отъ начало учи какъ хората да сж здрави?

Но—щомъ болнитъ плащатъ на лѣкаря, той разбира се обръща грѣбъ на здравитѣ.

— Е добре, съ кой „акълъ“ отивате при лѣкаръ?

Понеже болнитъ плащатъ, той се интересува отъ тѣхъ! Какъ да се направи, щото лѣкаритъ да се занимаватъ со здравитѣ?

— Просто:

— здравитѣ ще трѣбва да плащатъ!

Затова въ устава на д-вото ни „Орписъ“ (отъ ор-ало и пис-алка)

има фондъ—Здравна пропаганда. Щомъ здравитѣ почнатъ да плащатъ, естествено лѣкарътъ ще започне и той да се интересува, щото пациентитъ му да не се разболяватъ. Иначе, нали, нѣма да има плащане, сиречъ, щомъ здравитѣ се разболѣятъ, лѣкарътъ ще плаща, а щомъ клиентитъ му сж здрави, тѣ ще му плащатъ.

Медицината, като наука не признава догми. Възгласи за реформи се чуватъ вече въ Германия, СССР и САЩати. Четемъ напр. въ „Медиц. в-къ“ бр. 10 отъ т. г. стр. 5:

— Биологичната медицина е едно сравнително ново течение въ научната медицина, което се разви като изразъ на известно недоволство отъ едностранчивитѣ и недостатъчни лѣчебни възможности, които офиц. медиц. дава, както и отъ нѣкои принципални положения въ сжщата.

— Лѣкаритѣ, продължи Д-ръ Възвъзовъ, говорятъ за Моралъ, а ще чуе лѣкаръ лѣкаря да казва: „Защо ми взимашъ болния? Азъ влизамъ тамъ“. Каточели тоя болень е отъ баща му наследство!—Срамъ! И за етика говоримъ, ние—лѣкаритѣ! Азъ хвърлямъ ржавица срещу днешнитѣ лѣкарски маниери, защото само съ предварителното плащане за предпазна медицина, ежбитѣ между лѣкаритѣ ще престанатъ!

Впрочемъ тоя въпросъ е социаленъ и отъ жизнено значение за всѣки домъ, за всѣки човѣкъ. „Азъ вѣрвамъ въ добритѣ качества на българина. Тѣ сж били притискани, обаче ще разрастнатъ както глѣбата изкача нагоре, когато махните камъка, който я притиска“.

— Нека лѣкарътъ да посещава домоветѣ и нагледно да обяснява какъ трѣбва да се живѣе, да се яде, да се диша, да се спи. Тогава връзката на обичъ между лѣкаръ и лѣкаръ ще се засили, между лѣкаря и обществото, и между хората помежду имъ като братя, завърши г. Докторътъ.

Съобщава М.

П-ръ Г. Н. Поповъ и г. П. Илиевъ сж се проявили съ голѣмо благословение въ 57-я съборъ на Еванг. д-во. Първиятъ съ магическия си фенеръ, вториятъ—съ хубавото си пѣне, както и г. К. Т. Бояджиевъ. Безъ тѣхъ съборътъ щѣлъ да бже сухъ. Всички присѣстващи имъ благодарятъ сърдечно.

Публична благодарностъ

— Недай Боже, да се случи на Вашата глава: да изчезне невръстниятъ Ви синъ, гимназ. у-къ, както това се случи съ момчето на моята сестра. Неоплакали едина, забѣгва другия съ свой другаръ, и двамата по на 14 г. възраст—вестницитеѣ писаха.

Но и вестницитеѣ сж виновни разбира се, както и родителитѣ, кината и др. съ своитѣ сензации за печалба, романи, които разпалятъ въображението (Ефес. 6:1—4).

Получавамъ тревожни съобщения отъ София въ Бургасъ. Щѣли да бѣгатъ въ Турция—двама хлапаци. Ами сега? На кжде—на пристанището ли, на гарата ли, съ телефони ли да се разправямъ?

Отивамъ въ Инспекцията на полицията разтревоженъ и чета майчиното писмо... Слава Богу:

— Усмивката на г. инспектора ме успокоява. Хванати сж въ Созополъ!

Довеждатъ ги, плачатъ. Бия телеграма въ София. Радостъ.

Считамъ се щастливъ отъ името на родителитѣ да изкажа явна благодарностъ на Бург. Обл. полиц. инспекторъ г. Ал. Ангеловъ за отличния редъ и стегнатостъ, дисциплина, която е въвелъ всрѣдъ своитѣ подчинени, та въ нещастие бързо да се помогне, както и на окол. полиц. инспекторъ г. Стефановъ за голѣмата ревностъ, която проявиха къмъ служба и дългъ.

Благодаримъ!

Бургасъ, 12 юний 1937.

М. Ж. Марковъ

Отзиви за „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“

— Много Ви благодаря за списанието. Чета го съ голѣмо внимание. Съдържанието му е интересно и разнообразно. Чирпанъ, 6.V 1937

К. Грабайнъ

— Четемъ „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“ съ голѣмо удоволствие заедно съ г-жата си. Много Ви благодаримъ. Пожелавамъ Ви успехъ!

Ловечъ, 7 май 1937

Банчо Тодоровъ

— Преди нѣколко дни за пръвъ път случайно ми попадна въ рѣце единъ брой отъ сп. „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“ и понеже ми хареса съдържанието, отправямъ молба да ме запишете за абонатъ. Поздравявамъ Ви най-сърдечно!
Горна Джумая, 30.IV 1937 Вас. Николовъ

Печатница „ЗОРА“—Бургасъ

Достоевски за молитвата

Той не ни е оставилъ „Изповѣди“, както това е направилъ Гоголь или Толстой, но все пакъ не оставя своитѣ читатели въ недоумение относно своитѣ религиозни убеждения и душевни наклоности. Любителитѣ му герои излагатъ предъ читателитѣ неговитѣ душевни мисли и убеждения. Князь Мишкинъ въ „Идиотъ“, отецъ Зосимъ и Альоша въ „Братя Карамазови“ между другото се изказватъ и за молитвата. Както за Гоголь, така и за Достоевски, Христосъ е билъ жизнена сила, а молитвата — способъ за непосредствено общение съ Христа. Ето какво четемъ въ „Братя Карамазови“, кждето Достоевски говори чрезъ устата на отецъ Зосимъ: „Азъ мисля, че ние двама съ Христосъ ще решимъ това велико дѣло. А колко сж били идеитѣ на земята въ човѣческата история, които за 10 години сж били немислими, и които изведнашъ сж се появявали, когато е идвалъ тѣхния таинственъ срокъ и сж се разнасяли по цѣлата земя? Така и у насъ ще бжде и ще възсияе мирътъ между нашия народъ и ще кажатъ всички хора: „Камака що отхвърлиха зидаритѣ, стана край-жгленъ камакъ“. Тукъ той продължава: „Младече, не забравяй молитвата. Всѣкогашъ въ твоята молитва, ако тя е искренна, просвѣтва ново чувство, а въ него и нова мисълъ, която ти по-рано не си зналъ, и която изново ще те ободри, и ще разберешъ, че молитвата е възпитание.

„Запомни още:—всѣки день и когато можешъ думай на себе си: „Господи, помилвай всички днесъ предъ Тебе представили се!“ Понеже всѣки часъ и всѣко мигновение хиляди хора напушатъ своя животъ отъ тази земя и тѣхнитѣ души отиватъ предъ Господа — и колко много отъ тѣхъ сж се раздѣлили съ земния животъ самотни, никому неизвестни въ скърби и тъга и никой не би ги съжалилъ и даже не знаеятъ за тѣхъ дали сж живяли или не“.

Молитвата на Достоевски не е себелюбива, т. е. той не се моли само за себе си. Напротивъ, тя отразява любовта му къмъ цѣлото човѣчество и къмъ всѣко творение: „Братя, не се страхувайте отъ грѣха на човѣцитѣ. Любете човѣка и въ неговитѣ грѣхове, понеже той е подобие Боже, любете и Цѣлото и всѣка пѣсчинка. Всѣкой листъ, всѣки Божи лжчъ любете! Любете животнитѣ, любете растенията, любете всѣка вещь. Като любишъ всѣ-

ка вещь и тайната Божия ще откриешъ въ нѣщата. Постигнешъ ли я веднажъ и вече непрестанно ще почнешъ да я познавашъ все повече и повече, всѣки день. И ще залюбишъ на край цѣлия свѣтъ напълно съ необятна любовъ. Останешъ ли въ уединение, моли се! Обичай да коленичешъ на земята и да я целувашъ. Земята целувай неуморно и ненаситно! Люби, всичко люби, всички люби. Търси самозабрава во възторга. Намокри земята съ радостни сълзи и люби тѣзи твои сълзи. Не се срамувай отъ самозабравата, скжпи я, защото тя е даръ Божи—голѣмъ, защото той се дава не на всички, а на избранитѣ“. Макарь въ съвременния животъ хората да живѣятъ безъ вѣра въ Бога, Достоевски не се е боялъ да изказва „своята вѣра и е вѣрвалъ до край“. Вѣрай до край, макарь и да се случи така, че всички на земята да сж се съблазнили и ти самъ — вѣренъ—да си останалъ; прinesi тогава жертва и възхвали Бога ти, единиятъ, който си останалъ. А ако сте останали двама, то ето вие сте цѣлия свѣтъ, свѣтъ на жива любовъ. Прегърнете се единъ други въ умиление и възхвалете Господа, макарь и само въ васъ двамата да се е изпълнила Неговата правда“.

Така Достоевски размишлява за вѣрата. Неговото благочестие, почти монашеско, изглежда за съвременнитѣ хора малко отживяло. Но даже ако се не съгласятъ съ него по това, то не трѣбва да не признаватъ дълбоко нравствения, любвеобилния духъ на неговитѣ наставителни проповѣди.

Отъ руски: АСПАРУХЪ БИРНИКОВЪ

ЗАКОНЪТЪ

(Билкови басни)

Както физиката и химията иматъ свои закони, които управляватъ явленията отъ тая областъ, така и животътъ има единъ отъ които е основенъ принципъ, правило или мъдростъ, която казва: . . . „Войната създава пакъ война. Насилието друго насилие понажда!“ — Хмм, ще кажатъ едни.— „Това сж празни приказки“ ще добавятъ други! . . . А трети навърно ще се усмихнатъ и ще си помислятъ:—

„Гледай го ти хитреца. . . иска да ни заблуди! . . . „Не, за щастие или за нещастие това е самата истина, противъ която ако нѣкой отива ще си строши главата! . . . Защото нѣма нищо ново на земята, защото всички се повтаря и защото историята никога не лъже, като казва на езикъ, който всѣки разбира: „Това, което е било ще бжде така както е. . . докато всички хора не станатъ човѣци, а човѣцитѣ — такива, каквито трѣбва да сж!“

Смисълъ на цѣломъждрието

Во връзка съ темата си повдигамъ въпроса и ще се потѣча да изясня:—кои сж причинитѣ на онОВА вѣковно зло, отъ което съ хиляди години човѣчеството се стреми да се освободи?

Много хора сж идвали на земята, но животътъ все повече се влошава.

Тѣ постоянно се учатъ, но не могатъ да дойдатъ до познанието на истината. Истината първо трѣбва да се живѣе, и после да се разбира. Тя се отнася за тѣзи, които вѣрватъ преди да видятъ.

Нѣкои мислятъ, като станатъ всички хора въздаржатели, животътъ ще се подобри. Други пъкъ казватъ: „Като станатъ всички хора вегитериянци, сигурно условията на живота ще се подобратъ“. А Христосъ казва—„Вѣра безъ дѣла е мъртва“. И какво разбраха хората до сега подъ думитѣ: „Вѣра безъ дѣла е мъртва“? Понеже свѣтътъ не е оправенъ, следва, че този стихъ ощи не е разбранъ! И тъй, хората всички партии опитаха; въздаржатели сж ставали и вегитериянци ставатъ. Било е време когато всички хора сж вѣрвали въ Бога; Адамъ и Ева даже въ райската градина сж живяли, и съ Бога сж се разговаряли, но въпросътъ—кои сж причинитѣ на злото — остава все не разрешенъ. Нѣма защо да си правимъ илюзия, азъ ще бжда прякъ въпроса. Причината на злото е тамъ, че хората продължаватъ да ядатъ отъ забраненото дърво. Ако искаме да знаемъ:—до кагато не се създадатъ 10% цѣломъждрени души, свѣтътъ нѣма да се оправи. Реално погледнато тъй сѣди въпросътъ. Нѣкой може да извърта истината, но то е тѣхна работа! Павелъ Русевъ

Сведения от Канада

Г-ца Ел. Стаменова, леля на нашата бургаска абонатка г-жа Ляпова, е дошла въ „Стария край“ да види близките си. През 1923 г. е заминала от Македония за Торонто, където живее и е членка на Park Road Baptist Church. Тя бѣ твърде любезна да даде между другото и следните сведения нарочно за четците на „Бълг. Бранител“:

— Торонто е градъ съ близо 1 милионъ жители. Нашата емиграция е сжщата навсѣкжде, но благородните американци полагатъ голѣми грижи за тѣхните материални и духовни нужди. Американците сж много духовни, както знаете, и въ града ни има 60 само баптиски църкви, а колко сж съборните, методистите, предъбитериянските и пр. не питайте! Всѣки отива където му харесва. Азъ бѣхъ евангелистка още отъ Струмица, но членувамъ въ баптиска ц-ва, защото зетъ ми г. Мих. Андоровъ бѣ баптиски пастиръ. Преди да стана членка на Park Road обходахъ около 40 ц-ви. Хората въ Канада сж много религиозни. Тукъ изглежда, че не е така. Тамъ недѣлниятъ день се пази, и мисионерскиятъ духъ е силно развитъ. Ние, жените, даваме обѣди, изработваме чаршафи и бинтове за болни, пелени за деца, и издържаме цѣла мисия въ Bolivia. За Коледните празници напр. събираме помежду си пари за благотворителностъ и помагаме въ издръжката на църквата. Пастиритъ у насъ се много тачатъ. Всички заставаме задъ п-ра, за да му помагаме, а не да му пречимъ. Работата на младитѣ е отлична. Тѣ съставятъ хоръ отъ 40 д. въ църквата ни. Напоследъкъ снабдиха църквата съ нови пѣснарки, като всѣки хористъ отиде между 10 и повече семейства да изпроси нуждната сума. Особено младежътъ **Дентънъ Мясж** е сжшински Муди. Той е твърде богатъ, но не се срамува да проповѣдва. Едъръ, съ атлетическо тѣлосложение, той е отличенъ водачъ и има най-голѣмото Млад. недѣлно у-ще и хоръ. Често говори по радиото отъ 3—4 ч. сл. пл. Милонерътъ Mr. Matthews не е касиеръ, но често взема амвона и ни говори за нуждите на църквата и мисийските полета. Нашата църква е III по голѣмина, но първа по даване. При влизането Ви посрещатъ разпоредители, даватъ Ви пѣснарка и ви посочватъ любезно де да седните. За насъ пѣсенята е жива частъ отъ Богослужението. Макаръ да живѣемъ на 1/2 ч. разстояние отъ църквата съ трамвай, за повече отъ 10

СТИХОТВОРЕНИЯ

НА ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВЪ

По случай 25-годиш. отъ смъртта му

На тебъ, учителъ и пророкъ,
Най-сияна слава подобава,
Че твоятъ блѣнъ бѣ най-ви-
сокъ,

И още е, и той остава
За насъ и нашата държава!

Каквото в' Немско Гйоте бѣ,
Такъвъ си ти за тази Родина:

Подъ олимпийското небе
На Българско и Зевсъ задмина:
Не богъ на гръмъ — самъ гръмъ от-
мина...

Деца ний бѣхме в'школски чинъ
И вкусихме тамъ тежки пити
На твоя стихъ. И днесъ единъ
Си който може ни насити
С'меда най-сладъкъ и отъ вситѣ

поети: Ти всрѣдъ тѣхъ бѣ жрецъ
и си! Ти в'храма имъ що свѣтишь
между светците пръвъ светецъ
сѣсъ честъ — и тѣй презъ вѣковетъ...
Поклонъ, поете на поети!

Бургасъ, 1937 г.

М. Ж. Марковъ

год. едва съмъ закѣсняла 2, 3 пжти
съ по 5 мин. най-много. Срамота е
да се закѣснява, както тукъ. Тамъ
всички сж на време въ църква.

— Бѣхъ радостно изненадана да прочета во Великденския бр. на „Бълг. Бранител“ статия отъ нашъ съгражданинъ. Dr. Smith е голѣмъ пастиръ, макаръ и младъ, много е прочутъ и е много духовенъ. Всички го обичатъ. Църквата му е стара, но има 1000 стола, които едва стигатъ. Службитѣ сж претѣпкани. Винаги има повече отъ 1200 слушатели и често пжти отвѣнъ по прозорцитѣ. Въ недѣля вечеръ преди службата се пѣе около 1/4 ч. и като почне отъ 7 завършва чакъ въ 10 часа! Правятъ се публични изповѣди и лични опитности, духовни свидетелства и наставления. Дай Боже, да се върна живо и здраво въ Торонто и ще предамъ любезни привети отъ „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“ на Rev. Oswald J. Smith!

— Да Ви кажа право, възхитена

Цепелинъ „Хинденбургъ“

Че ний сме зли, че съ Бога
не сме въ тактъ,
Затуй нѣма съмнение, то е
фактъ,

Работимъ ли на земята,
Скитаемъ ли надъ земята,

Едно е вѣрно — несъмнена аксиома —
Чеда на Сатана, работимъ си погромал

Нѣма сторенъ саботажъ, туй е фактъ:
Съ Божата любовъ не сме вървяли
ни е въ тактъ,

Отбѣгвали сме Небето,
Смразявали сме сърдцето.
Едно е вѣрно: цепелинитѣ ще горятъ
До като свѣтлитѣ Духове ни умждратъ!

Пожаръ нѣма отъ човѣкъ, туй се
знай;

Но остава като знакъ скръбенъ край:
Хвърчи ли човѣкъ по въздухъ,
Жестокъ е пакъ, остава глухъ
За ближния. Цепелинитѣ наши горятъ,
А човѣци истинско Божии никакъ не
бдятъ.

Ал. К. Кръстниковъ

съмъ отъ грамадния напредѣкъ на
България. Градоветѣ сж чисти и хо-
рата добри. Моето впечатление е, че
България е първа на Балканския
п-въ въ духовно, културно и нрав-
ствено отношение. Дано вѣчното Ви
приятелство съ Югославия да е ис-
крено и трайно!

Курсътъ по Англ. ез.

„П-ръ Марковъ“ — Бургасъ.

Курсътъ е въ три класа: единътъ
отъ името на Млад. еванг. клубъ,
който се раздѣля на две — за на-
преднали и начинающи, а другиятъ
— въ Държавната мъжка търг. гим-
назия. Първиятъ е винаги по-много-
люденъ, и той продължава за 7 го-
дини отъ 1930 г. насамъ. Посещава
се отъ адвокати, лѣкари, чиновници
гимн. у-ли, и много младежи отъ
двата пола. Курсоветѣ сж **безплатни**
и траятъ отъ началото на октом-
врий до края на Май по два часа
въ седмицата.

На снимката е частъ отъ първи-
ятъ випускъ „англичани“ въ Търг.
гимназия, 1936/37; отъ л. на д. — Д.
Балахуровъ и Г. Маровъ, Ямбол-
ци едни отъ най-силнитѣ у-ци. Ж.
Т. Жековъ и преподавателътъ г.
М. Ж. Марковъ; училищниятъ слу-
га Н. Хр. Богдевъ и у-цитѣ Т. Ив.
Радевъ, М. П. Топтанджиевъ, Д.
Казанджиевъ и Цв. Н. Янкуловъ.
Отсъствуватъ Аршавиръ Маркаровъ,
К. Райновъ, Йорд. Ивановъ, Тодо-
ровъ и др.

Апостолъ Павелъ и столицата на Македония

Micantis more lampadis
Perfundit orbem radiis

Fugat errorum tenebras
(Ut sola regnets verita*)

Латински химнъ

Първият европейски християнинъ — Видението за македонския ангелъ — Историята на името и основаването на града — Евреитъ гонятъ християнитъ — Солунъ, Атина, Коринтъ. — Къде и кога се писаха Посланията до Солунцитъ и защо?

Първата вечеръ още съ пристигането си бѣхъ решилъ да сторя две нѣща, и волята наддѣля:

— Вечеряхъ само съ портокали, и

— Зачетохъ „Посланията до Солунцитъ“ отъ Св. ап. Павелъ.

Защото, ако въ подсъзнанието ни споменътъ за Солунъ е свързанъ съ Братята Свв. К. и Методий и Светаго Димитрия, има единъ, чиято слава се разпростира по цѣлия свѣтъ, а той разнася — само защото го е посетилъ — славата на възгордия отъ това Солунъ. Него тачатъ и облажаватъ и Кирилъ и Методий, и Паисий и Димитрий, както той пъкъ се кланя сам на Великия Галелиянинъ.

— Въ Солунъ, казахъ си азъ, най-добре ще проуча и Апостола, и посланията му.

— Преди да тръгна за насамъ, приложихъ една практика, научена отъ Америка:

— Не отивай на готово.

Предварително проучи възможната история и география, въобще литературата на мѣстото или града, сраната, които ще посетишъ. И тогава нѣма да се суетишъ, като неканенъ, случаенъ гостъ: лѣтописитъ ще разтворятъ своитъ съкровища и по тѣхнитъ страници ти ще четешъ за стари времена били и не били приказки...

Така се случи, че и азъ първенъ посетихъ древния градъ, въ сѣщия сезонъ, въ който самъ Апостолътъ му е направилъ своето първо посещение.

Това е станало презъ пролѣтътъ на 51 година следъ Христа. Павелъ е правелъ нѣколко пжтешествия, но най-известни сж тритъ му голѣми такива, заедно съ четвъртото, което завършва съ мъченическата му смъртъ въ Римъ, кждето е обезглавенъ.

Второто отъ тѣхъ обаче е най-главното, защото то е началото на

европейското християнизирание. И нека женитъ да не забравятъ, че първият християнинъ въ Европа е жена:

— Да бжде благословена славата ѝ во вѣки вѣковъ—аминъ!

Лидия е било нейното хубаво име, подобно душата ѝ, и е живѣла въ гр. Филипи, който е начало на източната граница на Македония и е билъ прекръстенъ въ честь на Ма-

га мини за злато и сребро, но свята днесъ, защото отъ тамъ е миналъ Апостолътъ, вѣренъ на неземното откровение:

— Дойди въ Македония...

Следъ първото си мисионерско пжтуване, Павелъ е билъ въ горнито на своята страсть за печелене на души. И наглася второ. Взема съ себе си църковния братъ Сила и отъ Антиохия Сирийска преминува пеша областитъ на цѣла Мала Азия, отъ кждето се присъединяватъ Лука и Тимотей, но спира въ Трада на Егейското море.

— Сега на кжде?!

Работата, обаче, която върши не е негова. Мисията, която му е възложена е по Божие призвание. И Богъ му помага (Деян. на апостолитъ“ 16:6—12). Не го оставя.

— И явява се на Павла като во видение мощната и красива снага на бледенъ македонецъ, който плаче и го моли и го зове да посети поробената му Родина, да прѣсне и тамъ свѣтлина, да занесе и тамъ радостъ и миръ и спасения за цѣлъ народъ. Нима ще забравятъ роба? Нима и за него не е умрѣлъ на кръста Богочовѣкътъ? Нима благовестникътъ ще остави нещастна, но велика Македония безъ благи вести? ... О Павле, посети ни, дойди, ела въ Македония, за да огрѣе Слънцето на свобода и правда и заради насъ. Ела!

Тоя живавъ македонецъ се бори съ Апостола и не се шегува, както Яковъ се бореше съ Бога.

Виждали ли сте орлица да се бори за малкитъ си? Майка да брани чадата си?

Павелъ е уплашенъ. Той е смутенъ. Скача отъ леглото си и събужда дружината. Като Архимеда, той вика пиянъ и радостенъ въ Духа Светаго:

— Еврика, Еврика...

И веднага на зараньта тѣ тръг-

Никое отъ съвременнитъ общественодуховни или политически движения било въ СССР, било въ Италия или Германия, които разтърсватъ свѣта, не е дошло случайно. Тѣ сж растли постепенно. — Сега въ Гърция се разраства движението на „Защитниците на родъ и Вѣра“ подъ водителството на г. А. Велонисъ. То е силно противъ атеизма, болшевиизма и материализма, като философски схващания. Горното е тѣхния гербъ. Нима България ще остане назадь? — Следете статиитъ!

кедонския царъ Филипъ II (360-336), бащата на Ал. Великий. Изпърво се е наричалъ Датосъ—първият градъ, кждето пжтникътъ се е спиралъ следъ излизането си на пристанището му Неаполъ, отъ което Филипи е отстоялъ около 10 клм. къмъ северопаздъ, както Пирея за Атина. Сега около Кавала могатъ да се видятъ развалинитъ на прочути нѣко-

*) Като свѣтяща лампада облива земята съ лжчитъ си, пропжжда тъмитъ на грѣшкитъ, за да царува самата истина.

ватъ отъ Трояда Александрийска за островъ Самотракъ, а отъ тамъ за Неаполъ и Филипи, градътъ на разкошния животъ, и срѣдець на пжтя Игнация между изтокъ и западъ отъ Хелеспондъ до Дурацо на Адриатиката презъ Солунъ.

Колчемъ съмъ си спомнялъ за онова страшно и странно видение, все съмъ мислилъ, че то не е било за жалостъ разбрано досега, както въобще не сж разбрани дори следъ 2,000 години думитъ Христови.

— Какъ може още днесъ въ християнскитъ държави да става и дума за безработица, обществена неправда, лъжа, кражба, пиянство и войни?

Но ето черната македонска забратка стои окачена на пъртъ всрѣдъ свѣтовния кръстопътъ и зове. Безмълвно, тя говори...

И съмъ мислилъ:

— Защо да не се опредѣли единъ Всесвѣтски день на Македония, въ който День да се замолятъ всички пастири и амвони по цѣлия свѣтъ да гърмятъ отъ Евангелската проповѣдь съ текстъ Деян. 16:9? Църквитъ, особено въ Англосаксонския свѣтъ да бждатъ окрасени съ папратъ отъ Бѣласица и еделвайсъ отъ Пиринъ. Въ онзи день кината да представятъ филми отъ черната

робия на Македония и бѣлитъ идеали на нейнитъ чедъ. Да се прѣскаатъ хиляди брошури, милиони кжса безплатна книжнина и хвърчащи листове. Да има шествия. Деньтъ да бжде празникъ! И тържество на правдата и мира. Радиото да разнесе благата вѣстъ, че Македония е свободна и независима еденица въ брилянтената корона на братска Балкания!

Въ оня день, въ оня день...

Все таки Македонецътъ стои, а той е видение и—куршумъ го не хваща, сабя го не сече. Стои и рони сълзи, изправенъ като изтуканъ на хоризонта на историята!

— За човѣшки срамъ ли стои?

Отъ културенъ позоръ ли плаче?

Но той кани благовѣстцитъ да го не забравятъ, както не трѣбва да забравятъ Спасителя, който умрѣ и възкрѣсна за поробенитъ и за страднитъ.

— Онзи день, мълви привидението, ще бжде истински Великденъ на възкрѣсението... Христово въ—Македония.

II

— Тия, хора, които изопачиха свѣта, дойдоха и тука... казвайки, че имало другъ царъ, ИСУСЪ—Деян, 17. 6. 7.

Следъ голѣмата драматична преживялица низъ Филипи, която мисионерската опитностъ отбеляза въ своитъ лѣтописи, тримата Божии човѣци подѣеха пешкомъ праха на *via Egnatia*. Лѣкарьтъ Лука, който бѣше и художникъ, и впоследствие и авторъ на едно отъ Евангелията и книгата „Деяния на Апостолитъ“, останъ во Филипи да доизгражда незиблени храмъ на Вѣрата върху основата, сложена веднажъ за винаги отъ Великия апостолъ.

Павелъ, Сила и Томей вървяха мълчаливи къмъ Солунъ. Но тѣ не бѣха печални. Въ душата имъ проблѣсваше радостта на бждащи надежди и довольството на вчерашна победа. Лицата имъ бѣха строги, но мили: тѣ сияеха въ горда усмивка.

Тимотей се удивляваше на подвига и отъ време на време сподѣляше мнение со Сила. Павелъ мълчеше и бащински ги слушаше, и отъ време на време поглеждаше къмъ небето.

Тѣ вървяха и говоряха за македонката—първиятъ имъ европейски християнинъ, за нейното любезно гостопримство; за бѣсната бѣсовъ-прошателна слугиня и свръхестественото ѝ изцѣление и нейнитъ господари; за страшната тѣлпа и кладитъ въ тъмницата—единтъ още имаше рани; за наваремения трусъ, който спеси живота имъ и възроди тъмничния началникъ и неговия домъ.

— Наистина, каза Тимотей на Сила, колко се изплашиха градскитъ сждии, като чуха, че ти и братъ Павелъ сте римски граждани!

Така тѣ минаха въ разговоръ петъ, шестъ дни презъ атинската колония на Струма, Амфиполисъ, и после Аполония Мигдонска до езе-зото Волви. Тѣзи градчета отстояха по на 30 клм. едно отъ друго, но Апостолътъ не спрѣ въ тѣхъ:

— Нѣмаха евреи достатъчно, нито Синагога, въ която да доказватъ отъ пророческитъ книги на Ст. Заветъ, че Исусъ е Христосъ.

Тѣ минаваха прогонъ (транзитъ). Подобно нистанаритъ, пребледняли въ жадъ за огънь, духътъ имъ кипваше въ страсть за души, които ги чакаха предопредѣлени отъ Господа въ голѣмия градъ.

Най-сѣтне, забелязаха се отдалече ридовѣтъ на Солунъ—прицель на тѣхнитъ вѣжделия, който бѣше не само столица на втората Римска областъ, при Емилий Павелъ, но пръвъ градъ на цѣла Македония както по население, така и по влияние, мощъ и богатство.

Първоначално градътъ се е наричалъ Терме, поради топлитъ солени извори на 4 клм. отъ сегашното му мѣстноразположение. Въ 315 пр. Хр. македонскиятъ царъ Касандъръ поради стратегически причини изоставя своя градъ, основанъ отъ него и кръстенъ на неговото име, отива по-насеверъ къмъ Терме и тамъ на развалинитъ му възкрѣсва новъ градъ по-красивъ, по-силенъ и по-славенъ, за да трае презъ вѣковетъ. Терме дава името на превъзходния заливъ. Отъ Касандъръ остава само споменъ и името на другъ заливъ въ Халкидиката. Новиятъ градъ е названъ на Касандровата жена—Тесалоники, която споредъ проф. Хр. Г. Гугуси отъ Атинския университетъ, сега въ Солунъ, е сестра на Ал. Велики, а споредъ капиталното съчинение на проф. Давидъ Смитъ „The Life and Letters of St. Paul“ тя е полусестра на великия полководецъ. Така мисли и Strabo, 330. Schaff-Herzog въ Религиозната си Енциклопедия и други автори нищо не споменуватъ по тоя въпросъ. Тѣ само признаватъ, че градътъ е македонски, столица на Македония и свързанъ за вѣчни времена съ едно племе, което не е гръцко. Schaff дори казва, че „отъ както Касандъръ го насели, царъ на Македония въ 315, градътъ стана най-голѣмото македонско пристанище, а впоследствие седалище на проконсулъ надъ четири области“. Въ 58 г. пр. Христа въ него е живѣлъ прочутиятъ ораторъ Цицеронъ отъ Ап-

Курортъ

(Продълж. отъ I стр.)

скжпотия на продукти за ядене, нечистота и експлоатация по хотели и пр.

Нашитъ курортни мѣста отъ день на день се подобряватъ. Здравиятъ разумъ на българина, обаче, ще трѣбва да напегне още повече сили и, къмъ природната красота, да прибави окрасата, смисленността и реда на културния човѣкъ: „Богъ дава, но въ кошара не вкарва“.

При топлитъ бургазки бани има единъ надписъ, който гласи: **Пазете приличие!** Върху тоя надписъ би трѣбвало всички кжпащи се и управата на всички курорти да обърнатъ внимание. Ние сме народъ съ здрави понятия за нравственостъ. У насъ чистотата на нравитъ е била всѣкога народна и семейна добродетель. Не би трѣбвало за хатѣра на нѣкои чужденци съ „свободни“ нрави да угодничимъ, за смѣтка на морала.

Ние би трѣбвало дори смѣшни да станемъ, но своето, честното българско име на западена страна да не опетняваме, като помнимъ, че всѣко курортно лѣчение е и морално лѣчение. Многого курортни мѣста въ малка България сж признакъ на здравето въ нравствено отношение.

рилъ до Ноемврий като изгнаникъ. Презъ гражданскитъ войни на Римъ, Солунъ е взелъ страната на Августа Октавий срещу Помпей Секстусъ (42—39) и като даръ на това е билъ направенъ свободенъ градъ. Единъ авторъ казва:

— При начеването на християнската ера, Солунъ е билъ най-главния градъ между Адриатическото и Черно море. А преди основаването на Цариградъ, той е билъ истинската столица както на Гърция и Илирия, така и на Македония, и е ръководелъ търговията на Егея съ Ефесъ и Коринтъ.

Още съ пристигането си Апостолътъ започва Божията работа, за която „е билъ призванъ“. Веднага отива въ Синагогата, споредъ обичая си, и за три сжботи наредъ той вдъхновено доказва отъ Писанията, че Месия трѣбваше да пострада и да възкръсне отъ мъртвитѣ, и че пророчествата имъ сж се изпълнили въ ИСУСА. Особено наблѣга на Второто пришествие, което е неизбѣжно. Между обръщенитѣ му е Аристархъ, който впоследствие излѣзе въренъ и друженъ спомощникъ неговъ, и хазияинътъ му Ясонъ, който щѣше да бжде следъ петъ, шесть години съ него въ Коринтъ; сжщо Секундусъ, Кай и още други отъ нарядътъ „Божия боязнь“, въ който влизаха, споредъ независимостта на жената въ Македония, много жени и то съпруги на солунски първенци.

Тоя явенъ успѣхъ възбуди еврейската завистъ, и следъ триседмиченъ трудъ мисионеритѣ намѣриха вратитѣ на синагогата затворена за тѣхъ. Но тѣ не се отчаяха. Съ нова ревностъ за Господа тѣ заработиха срѣдъ езичникитѣ ведно съ новитѣ обръщеници. И така продължаваха за дълго, защото като напуснаха града, тѣ оставиха задъ себе си жива и организирана църква. До тогава, обаче, бѣше необходимо здрава-та да се работи и за насжщия хлѣбъ. Наистина, повече отъ веднажъ тѣ получиха добре дошли помощи отъ приятелитѣ во Филипи, но не бѣха достатъчни: Павелъ все таки трѣбваше до късно да упражнява занаята си въ правене на шатри, за да бжде свободенъ въ проповѣдъ презъ деня.

Яростта еврейска кипна и тя ста-на лошъ съветникъ. На тържищния площадъ купъ празноноскаци лѣнивци и уличници, и безъ това, се изтягатъ, нали? Тѣ сж готови веднага да свидетелствуватъ на лъжа, и по даденъ знакъ всѣкому камъкъ да хвърлятъ. Горкитѣ, това е тѣхната работа — съ подлостъ да под-

държатъ жалко сжществуване! Таквизи всѣкога ги е имало и, навсѣ-кжде.

Тѣхъ, именно, повикаха гърбоноситѣ евреи и дългобрадитѣ хахами, за да бжде проклятието на невината кръвъ и въ рху тѣхъ—и чедата имъ, подобно злодейнитѣ имъ йерусалимски братя. Тѣлпата е готова и тя крѣщи, както ревѣше по йерусалимскитѣ улици...

Отъ Разпятието до сега тая сцена се повтаря и ще се повтаря връзъ върнитѣ, споредъ обещанието Христово, чакъ до Второто пришествие, което смути римската властъ. Тя се боеше отъ другия Царъ. Тя не го знаеше, но се боеше. Той не бѣше въоръженъ, но плашѣше римскитѣ кохорти. Казва се, че презъ царуването на Домицианъ (81—96) поради Месиянския блѣнъ на раннитѣ християни, билъ е издаденъ императорски законъ, повелящъ избиването на Царъ-Давидовитѣ потомци. Сведенията се отнасяли за внуцитѣ на Якова, братътъ Господенъ, и тѣ сж били лично изправени на сждъ предъ Императора. Той се изплашилъ, като Ирода Великий, когато се научилъ, че Царъ се е родилъ на юдеитѣ, та лично самъ е пожелалъ да разпита оглашенитѣ на своя престолъ. Виждайки какви скромни люде сж тѣ и всжщности какво е Христовото царство — „не свѣтло, нито земно, но небесно и ангелско царство, което ще дойде при скончанието на вѣка, когато Той ще се яви во слава да сжди живитѣ и мъртвитѣ“ — Домицианъ призналъ неоснователността на обвинението, разпусналъ ги и отмѣнилъ строгата повеля.

Така че опасенъ бѣше викътъ, когато еврейтѣ нададоха по солунскитѣ улици; дрипавитѣ бездѣлници го подѣяха и цѣлиятъ градъ зашумѣ, като бурно море.

— Не превръща ли, обаче Богъ всичко на добро, азъ се питамъ, и не бѣше ли тая връва най-голѣмата реклама, на която всѣки евангелизаторъ би завидѣлъ, а радиото днесъ не може да създада?

Тѣлпата нападна Ясоновата къща, като смѣтаха да грабнатъ мисионеритѣ и да се погавятъ съ тѣхъ безнаказано споредъ правилата на „свободната демокрация“. За щастие жертвитѣ имъ отсжствуваха, но затова пъкъ тѣ хванаха Ясона и нѣкои отъ братята на новата Църква, и повличаики ги предъ Областния управителъ, крѣщѣха, че тѣ сж съзаклетници и пораженци спрямо държавата. А това бѣше тежко обвинение, което римската властъ не смѣеше да отмени леко. Нѣма съм-

нение, че Областниятъ знаеше нѣщо за Благоуветието отъ благороднитѣ жени, първитѣ жени, които го бѣха вече повѣрвали, приели. Во всѣки случай властта бѣ благосклонно разположена къмъ християнитѣ, та правилно прецени работата. Областниятъ и градоначалникътъ не смѣеха поради народа да пуснатъ току-така жертвитѣ, но тѣ възприеха най-лесния начинъ, като имъ взеха порчителство.

— Хитра спогодба! Не причини никаква беда на мисионеритѣ и тѣхнитѣ последователи; сжщевременно задоволи ищцитѣ обвинители, като отбрани и градоначалникитѣ отъ всѣко подозрение за грѣшка по затварянето на „съзаклетнитѣ съгледа-тели“.

Само юдеитѣ, можеби, останаха малко разочаровани, че тѣхнитѣ смутители се отърваха така лесно. И все пакъ тѣ бѣха благородни, че тревогата имъ се свърши.

Но не бѣше вече възможно за апостолитѣ да останатъ по-дълго тукъ. Нито бѣше разумно да излагатъ Ясоновитѣ домашни и новитѣ последователи на нови мжнотии, които можеха всѣки мигъ да избухнатъ при наличността на прѣсната еврейска яростъ. Трѣбваше незабавно да тръгнатъ; последователитѣ възприеха решението, макаръ и не безъ съжаление. Само че, трѣбваше да се чака нощта на вълшебното южно небе да хвърли своя топълъ звезденъ плащъ; прикрити подъ неговата таинственостъ, славнитѣ мисионери подѣяха пѣтъ за по-наюгъ къмъ ахайския градъ Берей, чиито жители се казва (Деян. 17:11) бѣха „по-благородни отъ Солунцитѣ“.

Тукъ останаха Сила и Тимотей, а Павелъ съ нови обръщеници заби презъ море надолу къмъ Атина, и после въ Коринтъ.

Солунъ стана истински духовенъ пламъкъ на ранната Църква, който запали много сърдца. Павелъ — въпреки всичко — бѣше доволенъ отъ него. Славата му се носи дори до днесъ, както самъ Апостолътъ следъ една година, 52-та, писа до братята:

— Не само се прогласи Господното слово отъ васъ въ Македония и Ахая, но се разчу навсѣкжде и вашата Вѣра въ Бога, така щото нѣма нужда ние да казваме нѣщо за нея (1 Сол. 1:8).

Снимката, която помѣстихме на първа стр. въ мин. бр. радваме се да съобщимъ, че ще бжде разработена съ мазини бои въ голѣмъ форматъ отъ известния худ. г. Марио Жековъ, и ще вжде поставена въ голѣмия салонъ на парахода „Бургасъ“ като даръ отъ Бургаската гр. община.

Български артисти отиватъ въ Америка

Народниятъ театъръ е ималъ щастливата идея да посети Съединените и Канада. Доколкото ни е известно за пръвъ път толкова голъма група отъ първостепеннитъ ни артисти ще посетятъ нашата емиграция задъ океана. Още бидейки тамъ се ратуваше за това. Дори съ г. Вл. Поповъ, току що пристигналъ отъ Варненския театъръ, основахме „Бълг. македонски художественъ театъръ“. Г-нъ Поповъ щеше да бжде режисьоръ, азъ — директоръ, и на собствени разходи презъ университетскитъ ваканции на 1927—28 г. тръгнахъ по сев. зап. щати да агитирамъ и да събирамъ субсидии. Печатахме бланки и билети. Държахъ речи и пишехъ въ бълг. вестници за културното значение на театъра, за националното съзнание, което той ще буди, за връзкитъ со Стария край, и езика, които ще се създадатъ. Защото духовното положение на нашата емиграция тамъ е плачевно. Родителитъ едва сричатъ разваленъ английски езикъ, когото сж объркали съ български, та сж загубили влияние и авторитетъ предъ чеда, които се възпитаватъ въ чужда на българския духъ срѣда: фабрика, америк. у-ще, улица. Напр. тамъ се говори така:

— Ще ходиме да уокаме (разхождаме) на стрита (улицата)...

Отъ Чикаго ходихъ чакъ до С. Луизъ, Миз., чакъ до Детроитъ, Мич. и Толедо, Ох. Впрегнахъ всичкитъ си ораторски способности, възбонвихъ всичкитъ си артистични познания отъ ученическо време. Между другото трѣбваше да се подбира и персоналъ. Мислехме да купимъ отобусъ за декоритъ.

Разбира се, тая идея не се осъществи. Понятно защо. Но помня, че бѣхъ писалъ въ „Нар. гласъ“, 1927: — „Ще поканимъ една Анна Тодорова, единъ П. Райчевъ или Кр. Сарафовъ, за да покажемъ на свѣта че и ние имаме хора да се гордѣемъ“.

Съ заминаването на чета отъ Нар. театъръ подъ старшинството на г. Кр. Сарафовъ она блѣнъ се осъществява днесъ. Прави сж мистицизмъ, които твърдятъ, че нищо не се губи — една твоя мисль или желание ще се сбъдне кжде да е, кога да е, само имай постоянство и воля!

Впрочемъ азъ искамъ да кажа на

тия наши артисти, още повече, че между тѣхъ е и приятелтъ ми г. Вл. Трандафиловъ отъ Варна, голѣмиятъ психологъ Ив. Димовъ, незамѣнимата Петя Герганова и др. подъ уредничеството на Г. А. Стаматовъ:

— Братя, не подценявайте културната роля, която има да изиграете срѣдъ нещастната бълг. емиграция тамъ. Подигнете ѝ духа! И нейното национално чувство и съзнание за дългъ къмъ домашни и близки, които сж оставили тукъ. Нека магията на омайната мощна бълг. речъ да плени душата имъ и тѣ наистина — ще има съ какво да помогнатъ на Отечестата си (напр. съ единъ самолетъ и пр.).

— Не забравяйте тоже, че отивате въ една пуританска страна, кждето въ чужбина не себе си ще представявате, а Бълг. трицѣтъ. Като войници, жертвувайте себе си за победи, които ще ползватъ цѣла България! Защото Америка ще иска да види и Вашия характеръ, освенъ играта Ви.

На добъръ часъ!

М. Ж. Марковъ

Наши покойници

Миналия месецъ почина въ Германия професорътъ по тълкование на Новия заветъ въ Берлинския университетъ **Д-ръ Адолфъ Дайсманъ**, който преди една година празнува своя 70-годишенъ юбилей. Проф. Дайсманъ бѣ най-знаменитиятъ отъ съвременитъ германски богослови, дълбокъ познавачъ на грѣцкия езикъ и почетенъ професоръ на много университети въ Германия. Той сътрудничеса на австрийскитъ археолози при разкопкитъ въ Ефесъ и написа много за освѣтление на древното християнство. Когато въ последното си пътуване до С. Щати ние се срещнахме въ НюЙоркъ на една негова сказка държава въ Biblical Seminary (University) и му се изяхвихъ заедно съ годицината си, сега г-жа Маркова, че сме българи, той се много зарадва и възторжено говореше за отечесвото ни, което възлюбилъ съ посещението си, като ласкаво се отзова за Соф. митр. Стефанъ, протопрезв. Д-ръ Цанковъ, пр-ръ Д. Н. Фунаджиевъ и др. — (съобщ. М. Ж. М.).

28 Май ни отне **П-ръ К. Ив. Терзиевъ въ Самоковъ**, който бѣ единъ отъ онѣзи, които ние наричахме отъ „крѣжжокътъ на миличкитъ“. Той ще остане такъвъ миличкъ, докато го срещнемъ въ Небето при искренитъ. Още не прежалили пр-ръ Терзиевъ, ето че дойде тѣжното известие за скончината на

пр-ръ **Кр. Ив. Бояджиевъ** (4-VI.) въ Елешница. Нопоследкътъ той искаше да се премѣсти отъ Разлогъ тамъ, но Господарътъ на лозето намѣрилъ за по-добре да го приведе въ нивитъ на Божия рай... (Съобщ. Г. Н. Поповъ).

На 12 юлий т. г. ще се навърши една дълга година отъ отлитането во вѣчността на детето-ангелъ **Гошо Вл. Кочовъ**.

Въ подобни случаи самъ Спасителътъ ни увещава, че ни взема при Себе си, тѣй щото дето е Той да бждемъ и ние. (Иоан. 14:1—4. Сравни: I Кор. 15: 14, 17, 18; Иоан. 11: 11, 25, 26; II Кор. 5: 1; Откр. 7: 9—17; 21: 22, 23 и др.)

ВЕСТОПИСЪ

Пр-ръ Марковъ, нашиятъ директоръ, е трогнатъ отъ вниманието, което му е оказано по случай имения му день — св. К. и Методий. Никога досега той не е получавалъ толкова подараци, та сърдечно благодари на всички, които сж го поздравили било лично, било телеграфически или писменно!

Миналиятъ брой 76, 7/8 излѣзе съ 600 кжса повече отъ първия тазгодишенъ.

За конкурса отъ мин. брой: изпратени сж преминитъ на следнитъ лица: Вѣнче Влаевска, у-ка, Варна; Мих. Родевъ, у-къ, София; и Катя Янакиева, у-чка, Бургасъ. Честито!

Кой е г. Ив. Волний, на когото посветихме подлистника „Първо кръщение“ въ мин. брой? — мнозина ни запитватъ. Дългогодишенъ журналистъ, той е основател и с-ръ на Съюза на професионалнитъ журналисти въ България.

Две думи къмъ бълг. евреи, които напоследкъ вдигатъ тревога поради нѣкои наши статии: — нѣмаме нищо противъ тѣхъ, като добри бълг. поданици или въобще противъ евреитъ като библийска нация. Но противъ евреитъ комунисти, както и противъ болшевизма, материализма и атеизма, имаме много да кажемъ: — ние не жалимъ таквизи, па макаръ и българи да сж. Щомъ е така, защо евреитъ се сърдятъ. Нѣмаме ли право и свещенъ дългъ да бранимъ Вѣрата си и рода си? Другъ е въпросътъ, ако евреитъ у насъ се самооблащаватъ отъ отрицателни и пораженски идеи...

Соф. нар. б-ека съ писмо № 953 отъ 14.V чрезъ Бург. обл. у-шна инспекция е поискала нѣколко броя отъ „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“.

По случай туристическата седмица, 17—23 май, въ Поморие е билъ поканенъ отъ Бургасъ нашиятъ сътрудникъ г. Ц. Хр. Цонковъ, който съ достоинство е представявалъ „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“ и е взелъ живо участие въ изнасяне на разнообразна програма.

Редакцията се извинява за закъсняването на тоя брой — особено предъ новитъ абонати! Разбира се, вината е не наша. На виновницитъ доброжелатели казваме: „Не е достатъчно да имашъ желание макаръ искрено и добро — трѣбва още воля, умение и опитностъ“. Взети сж всички мѣрки за избѣгване нередовноститъ. До чуване!

Имаме си вече Престолонаследникъ!

(Продължение отъ 1 стр.*)

че то ще бжде мжжко, приобщило самаго духа на най-великия ни царь. За да бжде картината ясна и мисълта убедителна во вѣрата на народната интуиция на всебългарскитѣ предчувствие, желание и молитва,

единъ щъркелъ

прилетѣ надъ храма „Ал. Невски“, когато се възнесаще въ присѣствието на Царя-баща благодарственъ

*) Броятъ бѣ свързанъ, когато едва можахме да отдѣлимъ мѣсто да вземемъ участие въ народната радостъ.

УСЛОВИЯ

за печелившитѣ конкурса „Вл. Н. Кочовъ“ отъ хиляда (1000) лв.

Пазете броеветѣ на „Бълг. Бранителъ“! На края на т. г.—тѣ ще Ви донесатъ 1000 лв. печалба...
Виж. бр. 70,1 стр. 1.

1. Ще се гласува: всѣки може да гласува за най-духовната статия, печатана презъ 1937 г. въ „Бълг. Бранителъ“. Имената на комисията ще се съобщатъ своевременно. 2—Трѣбва да си абонатъ на „Бълг. Бранителъ“ и да си платилъ абонамента. 3—Веднага, следъ като ти се съобща, че печелишъ, трѣбва да изпратишъ портрета си за клиширане. За целта се одържатъ 50 лв. и, следъ използването ще ти подаримъ клишето. 4—Редакцията ще си одържи 10 на сто заради разнискитѣ по преписка, обяви и пр. 5—Ако въ една отъ тия точки ти не отговаряшъ на условията, обявява се за печелившъ следуюциятъ по редъ гласуванъ.

Първа награда 500 лв. и две награди по 250 лв.

Молебень за Царския Домъ во връзка съ щастливото раждане на Престолонаследника е държалъ на 20 т. м. въ Еванг. ц-ва г. п-ръ Марковъ съ проповѣдь за обединителната роля, която играе Тронътъ за възхода на народа. П-ръ М. е билъ презъ тържествата въ София и предаде възторженитѣ си впечатления.

Тазъ год. на тържеството въ мъртвия гр. Бургасъ, блѣскаво отпразднувано съ офиц. лица и многохилиденъ народъ, г. п-ръ Марковъ е подчерталъ мисълта, че Вѣрата въ безсмъртието е единствената гаранция за възхода на Отечеството ни. Дори следъ дълго робство ето! — тая вѣра възкрѣсва съ раждането на Престолонаследника и сякашъ сме въ Златния вѣкъ на Симеона! Тая вѣра въ Бога въздига народитѣ, които я тачатъ, както се самоизяждатъ пѣкъ народи, които сж лишани отъ нея. Нека работимъ за възходъ и да вѣрваме въ Звездата на България!

молебень во Втория денъ отъ рождението на Княза, отправи се надъ Двореца и съ мощни криле направи величественъ полетъ, за да изчезне низъ простора предъ очитѣ на възхитения и смаянъ народъ. Защото въ Двореца на Търн. династия грѣеше вече изгрѣлата звезда на Златия вѣкъ на новата Бълг. история.

— Какво значи тая непринудена радостъ, тоя избликъ на ликувание и тържественъ кликъ дето българите живѣятъ. Чия бѣше тая Ржка, която таинствено направляваше щъркела? Какво знамение предвѣщаваше хубавото време, меката утринна и денътъ срѣда, 16 число, на раждането? Що ни всѣщностъ носи вплѣтениятъ духъ на Княза? Чий е той, кой е той?

Въ едно сме увѣрени да отговоримъ:

— Живъ билъ Българскитѣ Богъ! Небето не ни забравило. Враговетѣ млѣкватъ и Душата на народа е обнадеждана. Князътъ е символъ и личба: предъ Неговитѣ ясли се прекланя и ученъ и простъ; и дѣсенъ и лѣвъ—той ни обединява като слънчевъ центъръ. Всички гледаме напредъ съ модъръ погледъ въ сияйното бждаще и гордия мирень възходъ на България подъ знака на златния вѣдъ на Симеона, синътъ Борисовъ...

България е била и ще пребжде.

— Това е откровението, дошло въ свѣта чрезъ мжжката рожба — Престолонаследникъ въ царския дворецъ.

Даръ за Престолонаследника

Два камъка отъ Гроба на Св. Димитъръ въ Солунъ

Прѣстъ отъ Македония, мраморенъ кжсъ отъ Солунскитѣ бойници и двата камъка (в. „Веч. бург. поща“ бр. 2597), единътъ златистъ отъ ореола на св. Димитрия, а другиятъ рубинъ отъ сърцето Му, който донесе преди месецъ (вж. мин. бр.) отъ Гроба на светаца въ Солунъ г. п-ръ М. Ж. Марковъ; нашиятъ директоръ е ималъ патриотичната идея да ги подари на любимия ни Престолонаследникъ съ думитѣ:

— Подобно своя славенъ едноименикъ, който е стигалъ дори до Коринтъ; подобно великитѣ братя Петъръ и Асень, които подпомогнати отъ духа на св. Димитъръ изградиха храмъ въ В. Търново и туриха начало на ново царство; подобно Юстинияна който съ прѣстъ отъ Гроба на Светеца изгради величествената църква Св. София въ Цариградъ, така за Царчето царски даръ — тия святи камъни отъ града на Равноапостолитѣ свв. К. и Методий да носятъ въ Родния Дворецъ сила и слава, премждростъ и победа за марния възходъ на България и нейния Златенъ вѣкъ!...

СВОБОДНА ТРИБУНА

Единъ приключенъ въпросъ

Уважаеми Г-не Редакторе, —

Благодаря Ви за обнародването на причината за моето ускорено освобождение отъ длъжността ми като професоръ въ Семинарията въ Самоковъ („Бълг. Бранителъ“ брой 76,7/8.) Дори и досега на мене не е съобщена друга причина за това освобождение, освенъ гдето ми е казано, че то е станало поради „обтегнатитѣ отношения между директора и мене“.

Не ми е чудно, че моитѣ думи и дѣла въ случая, за който г-нъ Д. Н. Фурнаджиевъ загатва, сж били тъй неучтиво и криво претълкувани отъ него. Моето късовременно общуване и познанство съ него не ми е позволило да очаквамъ друго поведение отъ него.

Азъ вѣрвамъ въ закона на причина

и следствие. Презъ декемврий, 1937, Лондонскитѣ комитетъ потвърди назначението ми за професоръ въ Семинарията, твърдейки въ едно писмо до г-нъ Фурнаджиевъ, че тѣ ме считаха „отъ Бога изпратения човѣкъ за поста“. Защо е, тогава, тая внезапна промѣна въ мнението? Ако „таква работа ставатъ въ Лондонъ“, както казва директорътъ, где можемъ да намѣримъ причината, която е докарала това следствие?

Въ качеството си на професоръ, азъ се стараехъ да върша възложената ми работа „не... предъ очи, като челоукоугодници, а като служителъ Исусъ Христовъ“, чийто съмъ и комуто слижа.

Колкото за гонението, което въ тоя моментъ Божиата воля е позволила да

търпя, Словото Божие ни учи, че „всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени“ (2. Тим. 3:23).

Трагично е това, че гонението често се испраща от онѝзи, от които естествено очакваш помощ и благословение! Старата заповѣд гласи: „Да възлюбих ближния си като себе си“, а Господъ Исусъ казва: „Нова заповѣд ви давамъ: да любите единъ—друго; както Азъ ви възлюбихъ, така и вие да любите единъ—друго!“ Чрезъ тоя знакъ на любовъ хората ще знаятъ, че ние сме Негови ученици. Носимъ ли ние тоя знакъ на взаимната любовъ?

Тая свята вълна на любовъ, бликаща отъ сърцето ни, само тя може да измете всѣка завистъ, омраза, борба и съпротива.

България се нуждае отъ едно съживление! Но нека имаме предъ видъ че „сждѣтъ трѣбва да се започне отъ Божието домочадие“ (1 Петр. 4:17). Ако нашѣтѣ четци биха искрено се моили: „Господи, изпрати съживление, и нека то започне отъ мене“, то по-свѣтли дни биха огрѣли върху Божиятъ люде въ България.

Дано Богъ изпрати такова съживление за Своята слава и за спасението на човѣшки души!

Вашъ въ Христовата победа:

П-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ

Р. S Нѣмамъ ни най-малко намѣрение да вода борба чрезъ кореспонденция. На християни такова нѣщо съвсемъ не подобава.

Т. Г.

Друго писмо отъ Семинарията

Самокозъ, 25.V 1937.

С-рътъ отъ Лондонъ г. Gentle Sackett бѣ тука и вчера си замина. Той изложи предъ Духъ съветъ причинитѣ за увольнението на г. Герсъ. Останаха всички доволни, че самъ Г. си е виновенъ. Каза го предъ цѣлата Църква (и г. Вл. Цановъ), че Ф. нѣма никакво участие, нито е искано отъ него мнение. Напротивъ, отъ него е държано въ тайна едно писмено задължение или устно (не помня), което Г. е флагрантно нарушилъ. Ако не бѣ виноватъ, той можеже да поиска обяснение, но ето повече отъ два месеца и той не е искалъ ни обяснение, ни милост отъ комитета въ Лондонъ. Но всички се убедили, че азъ съмъ непрякъ частень въ увольнението му.

Сега като какви планове има, това не знамъ. Писаха му да напусне кжщата на 10 того и той я напусна. Сега билъ въ или около София.

(п.) п-ръ Д. Н. Фурнаджиевъ

Б. Р. — Съ първото хроникаване на увольнението на г. Герсъ не сме искали, разбира се, да уязвимъ никого — ни най-малко една група самоковски приятели на г. п-ръ Д-ръ Т. А. Герсъ, който си ос-

Довиждане, мили Гошко, довиждане. . .

гр. София, 1937 год.

Тѣженъ поменъ

На 12 Юлий т. г. изтича една тѣжна годишнина отъ неземното отлитане на скжпия ни и незабравимъ

ГОШО ВЛ. КОЧОВЪ

Утѣхата ни е била изключително въ свѣтлата вѣра на Словото Господне, което укрепява мислитѣ ни за безсмъртие и славна среща въ Небеснитѣ селения на Бога Отца.

ОТЪ ОПЕЧАЛЕНИТЪ.

КНИЖНИНА

Джами Юмийе—№ 2 на „Мохамеданска просв. биб-ка“ подъ ред. на г. Мустафа Шарковъ. Както въ първата, така и въ тая книжка се изнася на бъл. ез. интересна легенда изъ вѣрванията на мохамеданитѣ. — Доставка се отъ автора: Лѣджане, Чеп.

Alumni Review—Chicago въ последната си кн. 4 отъ т. г. отбелязва нашата работа, като високо оценява г-жа Маркова: —„Вѣренъ сътрудникъ на мжжа си, тя е била у-ка на прочутия проф. D-g Sweet въ Нюйоркската Библ. семинария“. Сега Д-ръ Суийтъ е професоръ въ голѣмата Прѣзбитерианска семинария, Чикаго.

The Defender—прѣцитираното американско списание—дава въ брр. XI и XIII възторжени отзиви за България и НВЦаря, като помѣства снимка отъ п-ръ Марковъ и кани читателитѣ си да се молятъ за духовно-пионерската работа въ Отецеството ни.

Будителъ—Чирпанъ, въ бр. 486 помѣства подлистникъ „Въ Солунъ и Атина“ отъ М. Ж. Марковъ съ клишетата ни отъ последния брой на „Бълг. БРАНИТЕЛЪ“ стр. 7: вижъ и книжнина стр. 12.

The Final Warning—амер. сп. съобщава, че организирано ежегодно отъ две год. насамъ Великденски игри въ гр. Zion, Ill, отъ 21 мартъ до 27 юний всѣка недѣля отъ 2½ ч. сл. пл. нататъкъ. Артиститѣ, надъ 300 д. мжже, жени и деца, сж мѣстни жители и обезателно вѣруещи християни. Радио станцията WCBД предава музикалната частъ. Презъ 1935—36 сж присѣдствували 100,000 зрители! Гр. Zion се нарича американскиятъ Оберамергау, въ което село за пръвъ пжтъ въ Австрия е започнало прочутото драматизиране на Страстната седмица презъ срѣднитѣ вѣкове.

Новъ животъ—седм. за обществ. животъ и култура. Гл. ред.—Ст. Андрейчинъ ул. 6 Септ. 3, София и струва 60 лв. годишно. Ние препорѣчваме тоя чистъ, миролюбивъ и вегетариански в-къ!

водящи племето ни къмъ възходъ.

Милко Ст. Яневъ

тава цененъ нашъ сътрудникъ: тѣхното писмо дойде въ редакцията следъ въпросното хроникаване во Великд. брой и именно, по поводъ на него. На 18 юний, бидейки въ София по случай рожд. на бълг. Престононасл., нашиятъ директоръ е билъ поканенъ заедно съ г. Ж. М. Поповъ, п-ръ Г. Н. Поповъ и г. Вл. Цановъ въ автомобилна на последния да посетятъ г. Герсъ въ вилата му въ Банки, който е тамъ съ жена си. Децата му сж въ Англия. Получилъ е покана за бапт. п-ръ въ Русе и София но той предпочита въ столицата. Намѣрихме го веселъ и любезенъ, както винаги, съ г-жа му, и съ примирителенъ духъ.

Радваме се, че тоя злободневенъ въпросъ всрѣдъ еванг. свѣтъ е така щастливо разрешенъ.

Съ даване публичностъ на горнитѣ две писма, за да бждемъ справедливи, ние считаме тоя въпросъ за приключенъ, още повече, че самъ г. Герсъ казва — „Нѣмамъ намѣрение да вода борба“, и пр.

Чирпанъ. Май 20, 1937 год.

Четохъ въ „Бургаски фаръ“ за патриотичната манифестация на последния учебнически съборъ, но радостта ми бѣ помрачена отъ статията „Живецътъ на нацията“, подписана отъ г-нъ П. Росенъ. Отминавамъ мълкомъ, споредъ текстуалнитѣ думи на писача, че не българскитѣ деца, а тѣхнитѣ формени облекла или пѣстри носии сж марширували. „Тропъ, тропъ, тропъ както куклички, Иванчо и Марийке“. Бисери на родното слово! . . .

Но не отъ тамъ идва огорчението. То идва отъ тенденциозното споменаване, че изворътъ на бодростта въ учащитѣ се, че високиятъ духъ на тѣхнитѣ „бабъвци“, както ги нарича писачътъ, се дължалъ на побратимяването ни съ югославитѣ. Естествено, сближението ни съ съседитѣ е едно щастливо начало, радвашо всѣки. Но—да се отрече голѣмата заслуга на нашитѣ достойни военачалници, да се отминне съ пренебрежение и непосилния трудъ на възпитатели и учители, които сж подготвили децата, това вече не разбираме!

Ако така се разсѣждава нищо чудно въ утрешенъ день да отдадемъ благоприятитѣ дѣждове на О. Н., и пр. и пр.

Това е то благодарността, която обикновено отправяме къмъ голѣмитѣ хора,

БРЪНГАРСКИ БРАНИТЕЛЪ

Има много в-ци и списания, но само единъ БЪЛГ. БРАНИТЕЛЪ за-родъ и Въра!
Директоръ-основ. М. Н. Марковъ Гл. редакт. Д-ръ Дн. Б. Уинрадъ

Дек. 1937—VIII г.

Бургасъ, бул. Ц. Асень 7

Брой 88/90

Комунизмът е тоже капитализъмъ

Комунизмът е плодъ (продукт) на най-безчовъшкия обликъ (форма) на капитализма отъ както свѣтъ свѣтува.

Малката група отъ самопризвани управници, които ръководятъ Русия, сж най-жестокитъ капиталисти на земята.

Тъ владѣятъ 160,000,000 руски роби. Тъ контролиратъ най-скупитъ минерални залежи въ свѣта. Тъ притежаватъ 1/6 отъ лицето на земното кълбо. Тъ поддържатъ една схема отъ рушителна пропаганда, която обкръжава свѣта. Тъ се задържатъ на властъ, поради терора на тайната си полиция. Макаръ, че самитъ тѣ не сж руснаци.

Разумно ли е да се мисли, че една шепа отъ необразовани пролетарии, водещи уличенъ животъ, можеше да измисли такава мощна

машина преди двайсетина години? — Разбира се, не!

Комунизмът не се зароди въ беднитъ и долни слоеве на царска Русия. Той е конспирация, вѣковно стара. Една нечиста, окултна организация на интернационалисти, чиито заговоръ засега постигна целта си. После—тая малка дяволска група смѣта да управлява цѣлия свѣтъ.

Русия просто е била избраната жертва на тия съзаклятници, като най-логичната страна, кждето беднитъ работящи класи могат да бждатъ лъгани, заробени и пожертвувани. Върни на интернационалнитъ водачи на тая конспирация, рускитъ ратници разграбиха страната си, смачкаха свободитъ ѝ и я унизили до робство и мужичество.

А презъ това време гангстеритъ-капиталисти, които направиха заемъ за тая кървава баня, трупатъ грамадни богатства отъ лихвитъ и дивидентитъ на своето предприятие чрезъ робския трудъ на рускитъ маси.

Обвинението, че нѣкои международни банкови картели отъ Wall Street сж финансирали провалянето на Царското правителство, като сж депозирали много милиона долари въ Шведскитъ си клонове въ кредит на Леонъ Троцки, стои и още не е опровергано отъ никого.

Хитлеръ и Dr. Otto Melle
Германскитъ методисти и баптисти въ Оксфордската конференция.

Англия учреди лѣтосъ съборъ на вси църкви европейски въ Оксфордъ, но подъ знака на модернизма, както казватъ въ САЩати, пише единъ американецъ.

Безъ да осведомятъ германскитъ делегати, предсѣдницитъ на Конференцията чели обвинения противъ Германия.

Веднага епископътъ Melle на герм. Методистка еп. ц-ва и Rev. P. Schmidt, предс. на герм. баптисти, сж опровергали клетвата, която намѣрила мѣсто и въ пресата. Отбелязвайки тоя инцидентъ, в. Манчестеръ Гардианъ отъ 23. VII. т. г. казва:

— Д-ръ Мелле, отправяйки се къмъ заседанието „Църква и държава“ въ Конференцията каза, че (Следва на стр. 3)

Скица отъ „Храмътъ на девницитъ“ въ Акропола, отъ г. Д. Дионисиевъ по случай II-та му изложба въ Б-зъ (вж. подр. на стр. 3).

Болшевишката антирелигиозна дейность, петдесетницитъ и нашиятъ гл. редакторъ

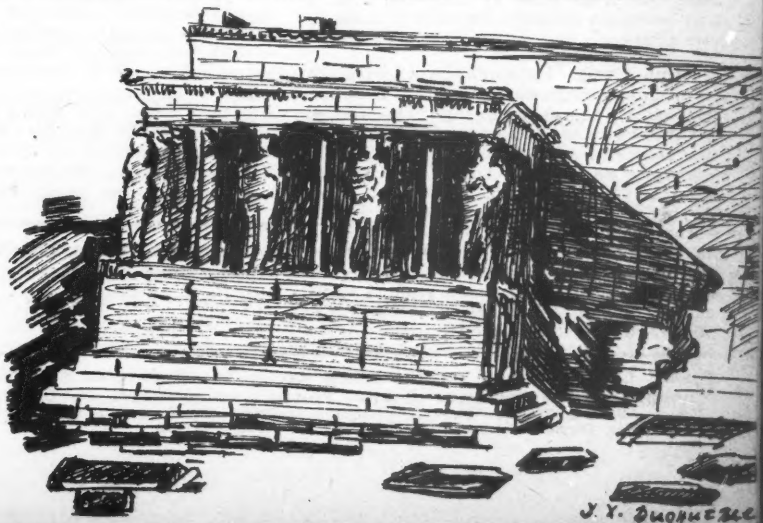
На вниманието на бълг. правителство

Какво стана съ Съветския посланикъ въ Вашингтонъ, САЩати, и арестуваната петдесетнишкия пръ Ив. Воронаевъ въ СССР? — питатъ мнозина во връзка съ подробната ни статия въ бр. 74, 5 на „Б. Бран.“—Г-нъ Winrod отправи друго Отворено писмо въ бр. IV стр. 5 на списанието си Defender, обвинявайки г-на Траяновски, съв. посланикъ, въ лъжа: „докато СССР лъже свѣта отвън, че дава свобода, отвътре—коли и беси върующитъ!“ А въ Окт. брой, VI стр., като отблъзва факта, че Москва е наредила до всички свои чуждестранни легации да развнятъ антирелигиозна дейность, г. Winrod обръща вниманието на правителството си върху съветската етика споредъ Ленинъ: „Нѣма моралъ за насъ, освенъ интересътъ на пролетарията“. Къмъ безбожната пропаганда били делегирани свършивши отъ „Московский безбоженъ институтъ“. Предъ тия обвинения и факти г. А. А. Троицковъ още мълчи. — Използваме случая да обърнемъ вниманието и ние на Бълг. правителство върху горната Съветска наредба. . .

Поради това застъпничеството за единъ страдащъ християнинъ, макаръ и петдесетнишки (?) нѣкои смутено се питатъ какъвъ е г. Winrod? Ето какво ни пише самъ той съ дата 20 ное. т. г.—„Моята работа е междуцърковна и противосектанска. Азъ протестирамъ противъ онѣзи които смѣсватъ Движението на бранителитъ на Върата съ коя да е секта или съ петдесетницитъ. Зная, че самъ Павелъ Воронаевъ напоследъкъ се отказа отъ Петдесятната организация. Той не бѣше добре приетъ тукъ въ Америка, нито самъ бѣше доволенъ. А неговиятъ братъ Александъръ не отдавна самъ напусна Петдесетническото уще въ гр. Спрингфилдъ. Моето застъпничество за този и онзи е човѣшки дългъ противъ безбожието и варварщината на болшевиизма...“

Не си прави кумиръ подобие на и ѣ ш. о, което е на небето горе или което е на земята доле.
Втор. 5:8

Възпитавай детето отрано въ подходящия за него път и не ще се отклони отъ него нито кога то остарѣе. Прит. 22:6

Д. Х. Дионисиевъ

ОБЩЕСТВЕНА ПРЕВЕТКА

Колко получава Вашият пастиръ?

Напоследък православният пастиръ проглушава, че Евангелският пастиръ у нас получавал неимоверни заплати. Всъщност заплатата на бълг. еванг. п-ръ е по-ниска от тая на основния у-ль, който има годишно 3 платени м-ца през лътото, освен Великд. и коледни ваканции; има право на повишение, ползване от санаториуми, курортъ, застраховка, пенсия, посмъртна каса и пр.—нъща, от които е абсолютно лишен бълг. еванг. пастиръ!

Надъваме се, че църквите ни, самоиздържани или не, ще вземат предвид долните извления при съставяне насирскитъ заплати, за да се насърчи братския дух и между пастирите.

Не може един п-ръ при еднакви условия да получава само 2000 лв., а друг — 5000 лв. съ безвъзмездни ползвания и пак да сж „братя“ тѣ...

За да има относителна правда, нека се спазват за всички еднакво, напълно и строго изработенитъ вече Таблицы! Излишъцитъ, разбира се, ще отиват за мисионерско подпомагане на по-слаби църкви.

— Ето нашата анкета.

П-РЪ Я. ИВАНОВЪ, гл. с-ръ на Бълг. Мет. Еп. ц-ва: Нашитъ п-ри се ползват от една обща таблица, която се строго спазва — абсолютно! — за всѣки. Тамъ където има излишък, придава се където има недоимък.

Но всѣки получава споредъ таблицата — независимо дали църквата е самоиздържна или не, а не както е въ др. ц-ви, което е несправедливо. Въ селата се плаща 2300 лв. Въ окол. др. — 2400, а въ областнитъ — 2500 лв. Въ столицата — 3500. Никой не може да получава повече или по-малко споредъ таблицата, защото сме братя...

П-РЪ Стеф. Градинаровъ, к-ръ на Ком. ц-вна издръжка: Ние не правимъ разлика на селски и гр. ц-ви. Ето теоритично изчисление. Основно — 2000 лв. + 30% отъ даването на мѣстната църква срещу заплатата на п-ра си. Още: I разредъ ц-ва жива, растяща — 400 лв., II — 200 лв. Срещу образованието на п-ра — гимназ. + спец. богосл. — 700 лв.; безъ гимназ. образ. — 400 лв. Прослуж. години: 5 г. — 50 лв., 10 г. — 100 лв.; 15 г. — 150 лв. и надъ 15 г. — 200 лв. За дете до прогимназ. възраст — 300 лв.; до пълнолѣтие — 500 лв. Практически обаче, комитетътъ първомъ намали всич-

Първиятъ вѣнценосецъ на „Български Бранителъ“

(На това мѣсто ще печатаме „Евангелски образи“)

г. Асп. Бирниковъ

„Бълг. Бранителъ“ разполага съ 1000 лв. фондъ „Владимиръ Н. Кочовъ — за най-духовната статия презъ год.“ Както се поканиха любезнитъ читатели въ мин. брой да гласуватъ, въ тоя имаме удоволствието да съобщимъ, че първата премия се пада на ямболския гражданинъ и нашъ добъръ сътрудникъ, неуморниятъ и безкористенъ г. Аспарухъ Бирниковъ. За други не

ки тия изчисления съ 16%, после — съ 25%, а т. г. — съ 1/6%. Съ други думи, при насъ п-ритъ получаватъ, освенъ въ 2 ц-ви, заплати съ 41 6/10 намаление! Срѣдно заплатетъ се движатъ сега между 2000 лв. и за семецъ до 1800 лв. Рарбира се, п-ритъ не се ползватъ отъ никакви трѣби.

П-РЪ Г. Черневъ, предс. на петдесъ съюзъ: На семецъ основно плащаме 1000 лева. На семецъ — 2000 лв. Срещу дете даваме 500 лв. Конкретно речено най-ниската заплата е 500, а най-високата — 4000 лева.

Бургаското Архир. н-во: Ето какъ сж разпределени заплатитъ на бълг. православенъ свещ.: I съ незав. срѣдно образ. — 1600. II съ срѣдно образ. — 2200. III съ висше образ. — 3500. Правопопозването отъ трѣби е на свещеника: бабини води, маслосвети и пр. отъ които месечно най-бедния свещ. си изкарва 1500 лв. а има чийто страниченъ приходъ надвишава 5000 лв. освенъ редовната заплата. За владичитъ и дума да не става...

За подробности по Зимното библейско у-ще въ с. Коматевъ, Пловд. отнесете се до основателитъ му: г. П. Илиевъ, „Волга“ 10, Пловдивъ, или п-ръ Г. Н. Поповъ, Лжджене, Пещ.

сж гласували. (Вж. условията ни въ мин. броеве).

Серията за Молитвата и Пушкинъ (бр. 72,3), — Гоголь (76:7, 8) и Достоевски спечели конкурса за г-на Бирниковъ, който освенъ др. работи, даде и хубавата статия „Въ защита на бълг. ез.“ въ бр. 82, 4.

Когато съобщихме нашия изборъ на щастливия вѣнценосецъ, той ни писа съ мото Мат. 21, 22 между другото:

— По природа не съмъ материалистъ. Работилъ съмъ безвъзмездно и съмъ готовъ да работя до край, но нека този даръ, отъ страна на дарителя и редакцията дойде като възнаграждение на труда ми и ме импулсира къмъ по интензивенъ трудъ.

Азъ съ тѣзи пари ще си купя нѣщо трайно, което ще ми напомня за редакцията винаги.

Г-нъ Асп. Бирниковъ е нашиятъ пръвъ лауреатъ — каква гордостъ! А г. Вл. Н. Кочовъ отъ София привеждайки сумата, доволенъ ни пише: „Ще дамъ сжщо други 1000 лв. и идната година за най-хубавата, най-духовната статия.“ — Читатели, хайде на работа! Честито на лауреата! Благодаимъ на дарителя!

„Бълг. Бранителъ“

ДУХОВНО СЪЗНАНИЕ

Кооперация ли е, не ми я хвали...

Дойдохме млади въ града, разправяше ми моятъ приятелъ, млади и зелени съ моята булка и, като благовъзпитани граждани, послурахме съветитъ да се запишимъ членове въ Потрѣб. кооп. „Братско дѣло“. Внесохме си дѣловетъ и почнахме да се продоволствуваме...

По едно време гледамъ жената рѣмжи: — Аманъ отъ твоята кооперация! Защо, ма? Тя е и твоя...

— Я, вижъ, сиренето на бакалина какво е, а на кооперацията, като киречъ... Я, вижъ, яйцата! Ами захаръта имъ — пълна съ грисъ...

Какво да се прави? — Предъ разводъ поради кооперацията, разведохме се съ нея. А дѣловетъ — още не ни ги даватъ! Иди, че се разправяй: кооперация ли е, не ми я хвали, заключи приятелътъ и продължи.

Случи ми се нещастие, като съ поета Кирилъ Христовъ, да си счуля костъта. Ами сега? — Въ нашата Кооп. болница... Да не си кривя душата, бѣхъ доволенъ

(Следва на стр. 3)

Бълг. БРАНИТЕЛЪ“ е безплатенъ и удобенъ отъ Бург. обл. дир. съ № 8108/14.XII. 1936 г. Абонатитъ плащатъ само 10 лв. за покриване разносителъ. Волинъ помощи се приематъ съ благодарности! Обяви по споразумение. Отд. брой 2 лв.

BALGARSKI BRANITEL — „The Bulgarian Defender“ — The Magazine of the Bulgarian Defenders of the Faith (Jud. 3). Subscription price 50 cents the year.

EDITORS: Rev. Gerald B. Winrod, D. D. and Rev. M. J. Markoff, BA., BD. Address: CZAR ASSEN 7, Bourgas, Bulgaria

Хитлеръ и Dr. Otto Melle

(Продължение от 1-ва страница)

трѣбва да говори върху положението въ Германия. Какво е отношението на герм. Свободни ц-ви спря-

отъ лѣкаря си, но, разбира се, не бѣхъ доволенъ отъ необучената прислуга, която всѣщностъ — сама се оплакваше — бѣше толкова претрупана, че не можѣше да ми даде услуга както трѣбва. Явно бѣше, че управата правѣше икономии, но дали правѣше такива отъ своитѣ заплати и дивиденди? Ако къмъ мене, горе-доле интегелентния, отношенията бѣха такива, какви ли бѣха къмъ проститѣ, работниците и селянитѣ? Азъ горѣхъ въ температура, а ми поднасяха сухи кюфета со старѣ фасулѣ. Азъ, разбира се, не можехъ да ямъ и... хората правѣха икономии. Бѣше сезонъ на гроздето, но грозде не ми даваха. Когато идваха да ме посетятъ приятели, срамъ ме бѣше да кажа, че тая болница е моя болница; тѣ се възмущаваха отъ мръсния подъ, отъ стеницѣ на моята „самостоятелна“ стая.

— Не знаеха тѣ, и срамъ ме бѣше да имъ кажа, че цѣла нощъ воювахъ съ дървеници въ „самостоятелната“ си стая!

Когато дойде да се плаща, азъ си плашихъ честно и почтенно, като попъ, скромната сума за туй, за онуй и не знаехъ за какви латински имена, но помня за гипса, за бинта, за прислугата. Напразни бѣха моитѣ протесте и моитѣ въпроси:

— Нали прислугата си влиза въ общитѣ разноси?

Напразно. Жената пъкъ забелязала, че кутии отъ гипса останали пълни, цѣлъ купъ памуци, бинтове и пр., които, разбира се, и тѣхъ си плащахъ, а болницата — нали е кооперативна? ! — прибираще кооперативно.

Питамъ ги: „А бе, г. д-ре, нали сме, кооперация, защо материалитѣ не сж отъ Аптекарската кооп.“ Отговорътъ бѣ: „Тѣ не сж истинска кооперация, и много скжпо продаватъ“.

— Както васъ, рекохъ.

Като излѣзохъ отъ болницата срещнахъ г-на Н., който по сжщото време пострадалъ сжщо отъ счуване на ржката, и се цѣрилъ въ една отъ частнитѣ болници въ града.

— Колко ти взеха? питамъ.

— 500 лева.

— Само 500 лева!

— Да, за намѣстване на счуването, за бинта, за гипса, всичко 500 лева.

Като извадишъ 300-та лв. за легло, значи, моята болница ми взела двойно и нѣщо повече!

— Кооперацията ли е, не ми я хвали, рече приятелътъ. Дори г. Д. отъ Д. ез. ми се оплака, че като му прихваляли въ селската кооперация, отъ една страна, отъ друга — лично го оскубали здравата.

— Не, казахъ азъ на приятеля. Кооперацията като идея е нѣщо велико, но зависи въ чии ржце е, както и нашето християнство. Хората сж Евангелие! въ ржка, нали, обявяватъ война, и сж Кръста убиватъ съседа...

— Да, да, прекжсва ме той, точно така: кооперативната идея и тя е християнска, но съ нея управата обира хората... Кооперация ли е, не ми я хвали.

Не можахъ да напълня дебелата глава на българина, той си остана съ своето заключение.

М. Български

мо Нац. соц. държава на Хитлеръ? Отговорътъ е единъ:

— Федерацията на Свободнитѣ еванг. ц-ви въ Германия сж благодарни на пълната свобода за проповѣждане Евангелието и за протекцията на пастиритѣ и тѣхната издрѣжка, за социалнитѣ грижи къмъ мирянитѣ, и за строежа на църквитѣ.

— Богъ въ Своя промисълъ ни изпрати единъ Вождъ, който можа да смажи опасността отъ болшевизмъ въ Отечеството и да спаси единъ 67,000,000 народъ отъ бездната на отчаяние, на кждето вървѣхме поради Свѣтовната война, Версайския договоръ и трагическитѣ имъ послѣствия... Днесъ Хитлеръ вдѣхва нова Вѣра въ мисията и бждащето на Германия —

Н. Антоновъ, у-лъ въ Герм. у-ще — Бургасъ

Художественната изложба на Д. Дионисиевъ

На 28 м. м. въ салона на Алиансъ Франсезъ се откри отъ името на Дома на изкуствата и печата изложба на картини отъ младия художникъ

Дионисий Дионисиевъ
нашъ съгражданинъ.

Сжщиятъ художникъ прави изложба и преди две години. Всѣки, който е видѣлъ тогавашнитѣ му работи, ще остане изненаданъ и смаянъ отъ голѣмия успѣхъ, проявенъ въ сегашнитѣ му табла. Безвестенъ, отъ никого съ нищо не подкрепянъ, но твърдо върващъ въ своето призвание, Дионисиевъ презъ тия две години е работилъ съ рѣдка упоритостъ и ни е далъ нѣща, наистина заслужаващи внимание. Така е: шило въ торба не стои, и истинското

заклучилъ епископъ Melle.

Н.Б. — Епископъ д-ръ Otto Melle е лично нашъ познатъ. Той е основателътъ на голѣмата и прочута Методиска семинария въ Франкфуртъ а-М, кждето п-ръ Марковъ е следвалъ и г. Мелле е билъ неговъ професоръ по Пастирско, практически богословие, и затова върваме думите му.

И Антонъ Страшимировъ си отиде: во Виена на 7 дек. Приятелитѣ ни напр. въ странство нѣма да повѣрватъ тая печална новина. Ще рекатъ, че сензация си правимъ со смъртта на български — толкова много за единъ месецъ: Йорданъ Йовковъ, Хамлетъ принцъ Датски, Тих. Павловъ, художникътъ Ив. Славовъ, а сега... голѣмиятъ ни писателъ. Миръ на душата имъ! Нака се представятъ предъ Бога въ защита на българщината — ако земята не ги разбира, небето ще ги оцени... (вж. Рел II: 16 и 17 стр. 1).

дарование рано или късно избива навънъ по единъ или другъ начинъ, въ зависимостъ отъ характера на външнитѣ условия.

Картинитѣ сж пейзажна живопись на морски и други мотиви. Има и една-две композиции. Разбира се, не всички сж сполучливи и въ сполученитѣ не всичко задоволжава напълно. Но общото впечатление е добро. Вижда се, че тукъ е боравила не само четка, а и душа. Душа на художникъ, който смогва до известна степенъ да накара и другитѣ да видятъ и преживѣятъ виденото и преживѣното отъ него. Работитѣ на Дионисиевъ сж едно щастливо и обещаващо начало. Тѣ даватъ достатъчно възможностъ да се усѣти дарбата на художника и да се повѣрва въ нейното бждно развитие. Зрителътъ чувствава, че при благоприятни условия тая ржка ще може да дава нѣща все по-значителни и все повече доближаващи се до голѣмото, истинското изкуство. А това не е малко.

*

Между многото творби, на художника, има и такива, като дветѣ му голѣми работи — изгледотъ отъ рибния пристанъ и дървеното скеле, които удивляватъ по техническата си разработка и богатъ колоритъ.

Д-ръ Т. Болгуровъ

Изъ печата

Съ какво се занимаваш,
пастирю?

„Зорница“ 57:39 — София: — Право да си кажа, освенъ съ пастирската сиработа, занимавамъ се и съ други нѣща. Собствено азъ, страстно съмъ се предалъ на земедѣлие... Азъ пъкъ съмъ се вдаль въ събиране на пощенски марки... Азъ студентствувамъ: искамъ да туря въ сандъка си още една диплома... Азъ съмъ станалъ събирачъ на старинности... Азъ пъкъ обичамъ да пиша на научни и философски предмети, за курорти, излети и спортъ... Но — главното и изключително занимание на ц-вния пр-ъ е собствената му ц-ва и всичко, което е свързано съ нейния успѣхъ.

Ив. Д. С.

Работливиятъ пастирь

„Зорница“ 57:40 — „Нѣма занятие съ такава неограничена възможность за мързель, както пастирството... Азъ чувствувамъ, че съмъ отговоренъ предъ Бога за всѣко лице въ енорията ми. Моята работа е незавършена докато има между енорияшитѣ ми даже само единъ непокаянъ човѣкъ, който претендира, че е Христовъ последователъ“.

М. Н. Поповъ

Пастирски качества и добродетели

Църковенъ в-къ XXXVIII:31—32, София дава Окръжното на г. г. тБорисъ до Неврокопскитѣ свещеници. Изброени сж повече отъ 58 пастирски качества. Впрочемъ това е речникъ на християнскитѣ добродетели и тѣхенъ тълковникъ. Прочетете го, прочете го да знаете що е пастирска годност—добродетель—пасторска ревност — откровеност — доблестъ — почтеностъ — жива вѣра — свѣтла надежда — чиста и свята любовъ — душевна радостъ и миръ — родолюбие — трезвостъ — будна съвѣсть — редъ и точностъ — постоянство — мѣдростъ — благоприличие и пр. Запрещава се строго на свещеницитѣ въ Неврокопската епархия: — 1. Да пиятъ или внасятъ въ домоветѣ си спиртни пития. — 2. Да отиватъ и сѣдатъ въ кръчми и кафенета. — 3. Да пушатъ тютюнъ и да внасятъ въ домоветѣ си тютюнъ за пушене... Това е грѣшно, недостойно, почти кощунство. Ц-вниятъ пр-ъ не трѣбва да допуска у себе си маловѣрие, отчаяние, злость, завистъ, гнѣвъ, надменностъ, лукавство, алчностъ, леностъ, лицемерие и пр. и пр.

Горнитѣ Владишки, бащини съвети не сж само за Неврокопскитѣ, нито само за православнитѣ свещеници: горещо ги препоръчваме, и настояваме да ги проучатъ, да приложатъ сжщо и Евангелскитѣ пастири и миряни! (Виждъ забел. на стр. 8).

Богъ чува молитва

Отговоръ на молитва. Момиченцето на нашия абонатъ г. Кр. Апостоловъ е болно отъ Дифтеритъ. Почти всѣки два часа идва лѣкаръ. Страшна температура. Какъ ще изкарастъ нощта? Срѣда е. Въ Молитвеното събрание на Еванг. църква се устройва нарочна молитва за болното по молба на майката. И после тя разправя: „Богъ чу молитвата Ви. Следъ единъ часъ детето заспа, и цѣла нощъ. На другия денъ започна подобрието и скоро оздраве — Благодаря Ви!“

СТИХОВЪРЕНИЯ

СТИХИИ

Посвнщавамъ на моята звезда
въ живота...

- Ечете безспирно, простори далечни,
Залѣйте со сълзи земята —
По мойтѣ надежди на гибель обречени
Да не чувамъ плача на душата.
- Да гледамъ какъ всичко край мене потъва
Срѣдъ водна стихийна безбрѣжностъ —
Отъ страхъ да не сѣщамъ скръбъта що разпъва
Душата сама въ безнадежностъ!
- Свѣтлавици огнени, бурни и страшни
Да цепятъ безспирно простора —
Отъ страхъ за живота си жалѣкъ и грѣшенъ
Да трепнатъ и птички и хора...
- Дървета, изтрѣгнати буйно отъ корени,
Да падатъ безпомощни мъртви —
Листата отъ бурята смъртно подгонени
По всички посоки да хвъркатъ..
- И грѣмъ да разнася гнѣва на небето
По всички страни на земята,
И чакъ отъ безкрайно си дѣно морето
Да стене в'печаль непозната.
- Тогазъ ще забравя тжгата безмѣрна
Що стѣга до болка сърдцето:
Отъ страхъ за живота си жалѣкъ и черенъ
Ще моля презъ сълзи небето.

Z.

София, 1937

Борба со сатанитѣ

Хубавата проповѣдъ на Пастира чухме ний, но другари со сатани договоръ сключили въ нощни тъмнинни решили навѣнъ отъ църква да го изключатъ. Предъ банката срѣдъ народа сатанитѣ Пастира обсаждатъ и долу на тротоара разтърсватъ. Озвѣренитѣ отъ това не се задоволяватъ: лѣвата му ръка отъ кокала на две раздѣлятъ и предъ управници и хора грозно се заканватъ — за Бога и правдата да не разправя, за хлѣбъ и сиракъ невиненъ да не разказв... Неговата другарка тжно го поглежда и вѣрна, вѣрно глава навежда. Нещастната сждба народътъ жално поглежда!

Бургасъ

Г. Ован.

Моли се за менъ

На моя Постиръ

Въ грѣхъ потъвамъ въ лъжовния
свѣтъ,
Сърдце бие, желания безъ свенъ,
И предъ менъ е грѣха—отъ злото
лятъ...

О моли се, мили се за менъ!
Ти си огненъ пророкъ и борецъ за
животъ,
Ти отъ Бога си за насъ вдъхновенъ;
Во висини се стремишъ, като без-
страшенъ пилотъ,
О моли се, моли се за менъ!
Нека сладкия, неземния блѣнъ,
В' духъ копнеющъ правдини и
бѣлъ день
Бжде со свята молитва облѣнъ,
О моли се, моли се за менъ!

Съ омайни цвѣта окрасенъ е земния
ялъ грѣхъ,
Со златна радостъ и младостъ облѣнъ..
Откъсни ме, о братъ мой, отъ тѣхъ!..
И моли се, моли се за менъ!..
Бургасъ

Т. В.

Отзиви за „Бъл. Бранителъ“

Во всѣки брой досега сме давали по нѣколкократно отзиви, които сж ни били пращани доброволно отъ близки и далечни. На всички благодаримъ, защото тѣ морално ни подкрепиха да се увѣримъ още единъ пѣтъ въ свѣтлия пѣтъ на списанието и нуждата срѣдъ народа отъ него. То заслужава всѣка жертва въ тая служба. Молимъ, подкрепете ни и материално! Плате си абонамента!

— „Бълг. Бранителъ“ е едно въ много отношения интересно списание. Всѣки трѣбва да го получава.

В. Търново. А. С. Пенчевъ,
ред. на в. „Провинц. възходъ“.

— Моля изпращайте „Бълг. Бранителъ“ на новия ми адресъ, защото ми е станалъ необходимостъ за четене.
г. Борисово, Поп. Милю Колевъ

— По една случайностъ намѣрихъ Вашия „Бълг. Бранителъ“ въ Ат. П. Василевъ отъ Галатникъ. Врач., та като така ще Ви моля изпратете и на насъ, като ще ни изпратите и отъ старитѣ броеве и ми отговорите колко е абонаментътъ.
с. Бѣли Брѣгъ, Врач. Евгени Мацовъ

Печатница „ЗОРА“—Бургасъ

СРЪДЪ ПОМАЦИТЕ

Последен час

Преди два броя „Бълг. Бранител“ се залови с непосилната, но мисионерска задача да пръсне свѣтлина срѣдъ помаци и да запознае бълг. общественост с оня красивъ кѣтъ на нашата Родина, който е кость отъ костѣта ни и плѣтъ отъ плѣтъта ни. И, както по християнченъ мохамеданинъ п-ръ Н. Назифовъ изказа възхитата си отъ тоя нашъ починъ въ мин. брой, ние продължаваме, и ще продължаваме съ Божията помощ и Вашата подкрепа, читателю!

Нашиятъ директоръ дори имѣ шастливата възможностъ да пребѣде срѣдъ помаци въ Чепинско за цѣла седмица, и се е възхитилъ отъ тѣхния хубавъ бълг. ез. и чисти нрави това лѣто!

Долнитѣ редове сѣ приятелски разговоръ между него и г. Якубъ Шарковъ, народенъ у-ль въ Коруова, Пещерско.

Каква е вашата най-голѣма нужда?

— Нашата най-голѣма нужда е отъ училища, отъ религиозно образование. Иначе отъ всичко сме доволни — нѣма отъ какво да се оплачемъ. Но както казахъ, младитѣ сѣ изложени на безбожието, и страхъ ме е, че това иде отъ самата система, която трѣбва да обърне по-голѣмо внимание на религията и нейното приложението въ живота.

Какво е въобще раждаемостъта во вашия край?

— Срѣдно въ единъ домъ има до 4—5 деца.

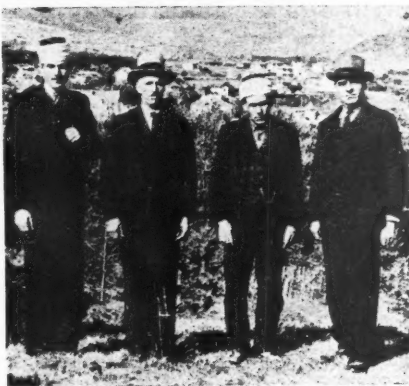
Коя е год. възраст, въ която почвате да се жените?

— Надъ 17 год. момъкътъ или момата се считатъ вече за узрѣли за сватба. Напр. азъ съмъ се оженилъ на 19 год. и сега съмъ на 45 г. Отъ тоя бракъ имамъ 7 деца. Първородниятъ ми синъ е вече на 26 г., който е мохамедански свещеникъ—г. М. Шарковъ, редакторъ на „Мохамед. просвѣтна библиотеката“. Ранниятъ бракъ има своята хубава страна въ живота, ако не се изпречи нѣкакво нещастие въ семейството.

Дали се среща между Васъ многоженството, което е разрешено отъ Корана?

— Нѣмаме такива случаи. Понѣкога се носи мѣлва отъ колибитѣ, но това е клокотъ на деня и азъ не зная подобни женитби, които сѣ, обаче, забранени и отъ Бълг. конституция.

Коя е причината за изселването на нѣкои отъ Вашитѣ хора въ Турция? — Както казахъ, ние не може отъ нищо да се оплачемъ, но споредъ моето скромно мнение, главната причина, като отговоръ на тоя въпросъ, е липсата на религиозна храна за детето. Азъ вѣрвамъ, че и тамъ кждето се изселватъ нѣма, можеби да намѣрятъ каквото очакватъ,

Надъ Лѣджане, Чеп.

Отъ л. на д. — ходжата г. Мустафа Шарковъ, мѣстниятъ п-ръ г. Г. Н. Поповъ, у-ль г. Якубъ Шарковъ, и нашиятъ директоръ г. Марковъ

защото нашитѣ хора не сѣ културни, за да иматъ връзки и информации, та да знаятъ що ги очаква въ странство, нито нѣкой ги примамва съ агитации, но—нали—човѣкъ живѣе съ надежда, и се лъже? Азъ Ви моля да почертаете, и това е наша радостъ, че нашитѣ хора се нуждаятъ отъ повече и повече религиозна на просвѣта,—не само учението на материализма, но и учението за Вѣрата въ Единаго Бога.

— Г-нъ Шарковъ, Вие като у-ль и образованъ човѣкъ, кажете, моля, като какво се чувствуватъ братята помаци въ своето национално съзнание? — Тѣзи отъ по-образованитѣ знаятъ разликата между вѣроизповѣди и народностъ, макаръ че православниятъ свѣтъ се прави, че не разбира тая историческа истина. Помакътъ знае, че е българинъ, ако и да е отъ мохамеданска вѣра. И както въ по-мин. бр. сте се изказали, право е: „голѣма е тѣхната радостъ, когато ги призоваватъ въ редоветѣ на войската...“ Разликата между националностъ и религия е много важна, и тя трѣбва първа да се проповѣдва въ широкитѣ народни слоеве, както това е въ Англосаксонскитѣ страни, които владѣятъ свѣта а благодарение на своята културностъ и толерантностъ. Ролята, съ която се е нагърбилъ „Б. Б.“ е високо патриотична и ако той разшири успѣшно своята дейностъ въ това направление и въ тоя край, заслугата му единъ день ще се оцени високо и съ благодарностъ отъ цѣлия български народъ.

М. Ж. М.

Падналиятъ „Лотъ“ е сжщиятъ самолетъ, съ който г. п-ръ Марковъ плѣтува тая пролѣтъ за Гърция.

The Constitutionalist, амер. в-къ обявява въ противовѣстъ на нашата преса, че не всички въ САЩати сѣ за Рузвелтъ. В-кътъ има за целъ да защищава Конституцията, която Рузвелтъ иска да субсидира. Изглежда, че работитѣ тамъ не вѣрватъ така гладко. Страшна вълна се надига противъ комунизма и неговитѣ агенти. Редакторъ: д-ръ Gerald B. Winrod. Да ва се табло на 55-тъ, които сѣ изработили и подписали гениалната америк. конституция преди 150 г.—1787. Тиражъ—1 мил. и 500,000 кжса.

Нашиятъ приятелъ г. Хр. Поповъ отъ Бургасъ се вѣнча на 12 ноември за избраницата си Захарийка. Честито!

Споредъ столичния п-ръ М. Прокоповъ въ София има 4964 руснака. Въ събранието си иматъ каса за беднитѣ и со събраниетѣ суми поддържатъ братята въ случай на болестъ, безработица и пр. По цѣла България, дето живѣятъ руснаци, има по единъ, двама вѣрующии евангелисти, които сѣ въ преписка помежду си. Сега се подготвя конгресъ на всички евангелски руснаци въ България.

П-ръ Н. Михайловъ отъ Варна пише, че билъ много „благодаренъ на поставенитѣ ни въпроси за дух. пробуждане въ отд. „Общ. провѣрка“ на мин. броеве. Но какво разбираме подъ дух. пробуждане? — пита той. Дали едно „засилване на ц-вния животъ“ или както го разбираше Фини, Тори и др. — „едно осезателно проявление на Бога въ изобличаване за грѣхъ, и жажда за Божие Слово, и то не само въ малкитѣ кржгове на нашитѣ ц-ви, а въ широкитѣ народни маси“? Готови ли сме да станемъ проводници на Божията святостъ? Ние, пастиритѣ, сме посланици на Живия Богъ: на колѣне, Израилю, съ постъ и молитва! Нека разкажаме сърдцето си и Живиятъ Богъ ще се изяви съ голѣма Сила чрезъ насъ. И ние ще видимъ славни дни за нашия милъ народъ, върховната нужда на когото днесъ е духовно пробуждане...

Баптиски успѣхъ во Варна. Последниятъ м-ецъ десетки души сѣ се обърнали къмъ Господа. Съживителнитѣ събрания, които траели по 3—4 часа, принудили братята да разширятъ салона сѣ 20 кв. м. Само въ едно събрание сѣ събрали 90,000 лв. за ц-вни нужди. Единъ братъ лично пожертвувалъ 50,000 лв.

Свѣтлото знание на Истината е универсалната мощъ Христова, брошура отъ Георги П. Яневъ—Долна Баня, ихт.

„Бисери за тебе“ е безплатна библиотечка за деца отъ 1-нач. у-ще. Изискайте я отъ свещ. Сим. Евл. Потовъ, с. Паталеница, Пазардж.

Най-новитѣ модели на сезона, ржкоделия, рокли, бѣльо и новости дава Икономия и Домакинство: 4 подаръка, 10 списания, 10 романа, 10 литературни вестники, 10 детски вестника, 10 приложения съ кройки и модели, 10 цвѣтни шевици и килими, съ най-подбранъ домакински материялъ ще получи всѣка нова абонатка, която се запише веднага. Поискайте поканата отъ площадъ Славейковъ 6 София.

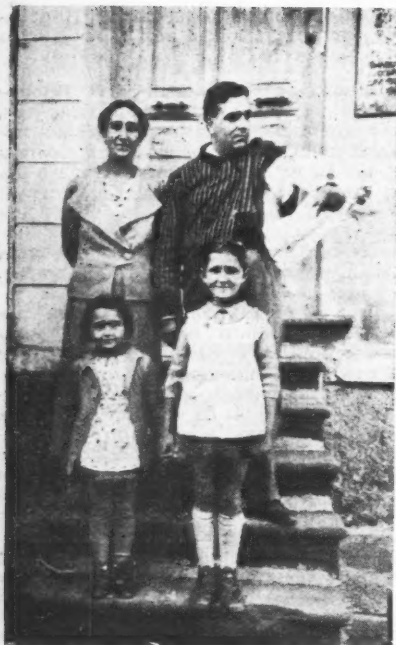
На 8 т. м. се е поминалъ въ Пловдивъ нашиятъ добъръ приятелъ, стариятъ евангелски труженикъ и ревностенъ за Господа мирянинъ бр. Гидиковъ. Миръ на душата му!

Смисълъ на страданието

(По поводъ счупване на лъвата ми ржка—2.X. 1937 г.)

Проповѣдь отъ п-ръ М. Ж. Марковъ—по стенографски бележки.

„Приятелѣ на врагове в'тозъ свѣтъ лесно ставатъ“ — З. Д. Фурнаджиева. „Нека тозъ свѣтъ ме остави, той остави моя Спасъ. Нека всѣки ме измами: Тебе вѣренъ имамъ азъ“ — 175 Дух. п. „Убийте ми тѣло! Господниотъ дѣло сѣвга ще тържествува“ — М. Лутеръ. „Той бѣ презрянъ и отхвърленъ отъ човѣцитѣ, но Господъ благоволи да бжде битъ...“—Пророкъ Исая, гл. 59.

Пострадалиятъ г. п-ръ Марковъ съ г-жата си и децата имъ: Вл. Красирира на 4½ г. и Дона Бѣла, 7 г.

Самъ Исусъ е казалъ, че „въ свѣта скѣбъ ще имате“. Той не ни е завещава Царство, освенъ на напѣнь, борба и победи.

Голѣмиятъ въпросъ, който възстава въ съзнанието ни, когато нѣкое духовно лице, нѣкой набожникъ или проповѣдникъ го постигне нещастие, е:

— Защо Богъ не го запази? Ако има Богъ, защо Той допусна това? Или както еврейтъ казаха на Исуса: „Ако си Синъ Божи слѣзъ отъ кръста“.

Съ други думи, готови сме да отречемъ Вѣрата си и самага Бога.

За да хвърлимъ свѣтлина върху тая наистина мѣчна и стара проблема, колкото сж стари вѣковетъ, нека обмислимъ нѣкои предложения.

1. Страданието е мистерия, гатанка. Въ тоя случай по никои начинъ не изпускаме изпредвидъ Божието законодателство и управа. Напротивъ: въ тая точка и последующитѣ, винаги ще имаме именно Бога предъ очи. То въ сжщностъ проблемата е проблема при наличиността на Божието сжществуване:

—диримъ законитѣ му. Иначе бихме били въ свѣтъ на случайности, анархия и хаосъ.

Че страданието е гатанка, явствува отъ най-разнообразнитѣ мнения, които наши и чужди сж изказали.

Единъ е казалъ: „Счупването на ржката на Пастиря е, защото той е оставилъ бащината си вѣра“. Това изказалъ единъ православенъ приятелъ.

Толкова знае чиякътъ, толкова мѣри.

Пъкъ какъ се случи, че преди време велосопедъ блѣсна едного католика, та тия православенъ братъ взема тоя случаи за най-силни доводи.

Но какво ще каже той, ако до Коледа, да речемъ, нѣкой православенъ си счупи главата или кръста?

Ще трѣбва, изглежда, да обикаляме болницитѣ и да следимъ...

Какво значи човѣкъ да остави бащината си вѣра?

— Оставилъ ли съмъ азъ бащината си вѣра? Коя е „бащината“ ми вѣра?...

Др. единъ е изказалъ клишираната, анемичната и банална мисль, че сигурно П-ра е сѣгрѣшилъ. И той билъ сигуренъ въ това.

Азъ нѣма да се оправдавамъ, защото само виновнитѣ се самооправдаватъ: това е принципъ у мене. Най-сетне единъ Богъ е само святъ!

Но тоя г-нъ нѣма никакви доказателства, разбира се; неговата злоба говори. А въ злобата нѣма истина.

Азъ, напротивъ, си счупихъ ржката въ изпълнение на пастирски дългъ. Грѣшно ли е това? Свидетели ми сж г. Сл. Гергановъ, чл. на ц-вата ми, г-жата детенцето му и др.

Разбира се, Словото Божие казва, че ние всички купно сѣгрѣшихме. „И който казва, че нѣма грѣхъ е лъжецъ и Бога прави такъвъ“, (Иоан. 1:8-10). Следователно, споредъ Словото и този, който обвинява, е грѣшникъ. Въпросътъ е—защо той не си е счупилъ ржката? Съ др. думи—кой си ти що сждишъ? Особено единъ Пастиръ! Вижъ, казва Христосъ, гредата въ собственото

Явна благодарностъ

Долуподписаниятъ считамъ за приятенъ дългъ да благодаря чрезъ „Бълг. Бранителъ“ на г. д-ръ Стеф. Камбосевъ*), който чрезъ хирургическото си познание и изкуство облекчи болкитѣ ми и умѣло постави счупената ми ржка по най-модеренъ начинъ; както и на рентгеноложката г-жа д-ръ Кр. Пачеджиева Хашнова; сестритѣ Славка, Петя и Цвѣта отъ Кооп. болница, и на прислужницитѣ баба Тодора и добрия Йорданъ. И на онѣзи, които ме редовно помнѣха въ молитва, замѣстваха ме на амвона ми или чувствуваха моето отсъствие въ църква.

Особено благодаря на у-ка бр. Хр. Н. Велчевъ, който по личенъ починъ за дълго време като подарѣкъ ми носеше по два сутришни в-ка безплатно; на сестра г-жа Р. Овчарова за почти всѣкидневното ѣ идване въ болницата и у дома, както и на с-во п-ръ Пачеджиеви, което отпускаше прислужницата си Донка да ми носи всѣки пѣтъ вечерни в-ци; на цѣлото с-во Коларови, а особено на дѣдо Илия който съ народната медицина раздвижи мускулитѣ следъ гипса, и на г-нъ Кожухаровъ за масажитѣ, както и на всички близки и далечни, които изказаха така мило своитѣ съчувствия било съ присжтствието си, било писмено или-телеграфически... А сякашъ отъ всички щѣхъ да забравя вѣрната си и неуморна другарка Гина че хай боленъ си лежалъ, хай боленъ си гледалъ, както казва народътъ: за нея и децата сж бледни всички думи! Богъ да ги благослови... Впрочемъ, на всички, наистина, сърдечно благодаря!

гр. Бургасъ, дек. 1937 год.

Пастиръ Методий Ж. Марковъ

*) Случаятъ ни дава втори пѣтъ възможностъ да благодаримъ въ колонитѣ на нашето издание на тоя внимателенъ и усърденъ лѣкаръ.

Вижъ „Религия“ IV: 31 стр. 8.

си око преди да извадиш сламката от братовото си око.

Любопитно е да отбележа тук, че иначе безвърници хора изказваха горната мисъл. Тогава аз ги запитвах — що е грѣх? — и постепенно довеждах до необходимостта от вѣра въ Бога. Грѣх нѣма, ако Бог нѣма.

— Чудно, наистина! Хората въ болшинството си сякаш, по-лесно вѣрват въ злото и духа на отмъщението, отколкото въ Доброто и благия Божий Духъ на прошка и милост.

Че страданието е гатанка, и може би най-голяма, явствува от отговоритѣ, които ми се отвещаваха на въпроса: „Кажи дѣдо, кажи братко, сестро, ти какъ мислиш — отъ Бога ли е това, отъ дявола ли е?“ Отговоритѣ, именно, бѣха противоречиви. Въ точка трѣта ще разгледаме положителната страна на тая задавка. Впрочемъ какво значи „отъ дявола“? Дяволътъ това сж злитѣ мисли на ближнитѣ ти: той чрезъ тѣхъ работи. Преживяното напоследъкъ въ борби, противоречия и мжстъ, не можеше, освенъ да даде безсъници и разслаблени нерви. Съ други думи, човѣкъ става изкупителна жертва жертва, на околнитѣ между които Богъ го е поставилъ да работи, — и за тѣхъ.

За Иовъ страданието сжко бѣ гатанка. „Когато обвиненията на Елифазъ, казва п-ръ Халуей, ставатъ свирепи, макаръ безосновни, Иовъ (23:3, 6, 10) извиква:

Ахъ, да бихъ знаялъ де да
Го намеря,
Отишелъ бихъ до
престола Му!..

Гл. 24 дава лика на социалната неправда. Но това е човѣшка идея за Бога.

Заклучение е:

— Знаемъ, че Изкупителътъ ми е живъ.

2. Дисциплина. Споредъ Елиху страданието е предупреждение за избѣгване бждащи грѣхове (Иовъ 34—36). Праведниятъ даже и всрѣдъ скръбта е блаженъ, както пѣе Faber: „Злото, което Ти, Боже, благославяшъ е за насъ добро! Неблагословеното отъ тебе добро е зло. Всичко е право, даже, когато изглежда криво стига да е Твоята воля“.

Споредъ Соломона „Неблагословеното добро е зло“. А за „благословени злини“ имаме стотина примери съ Яковъ, Иосифъ, Даниелъ, Павелъ и пр. (II Кор. 7:8 и др.)

Следователно моето нещастие може да е едно голямо благословение, като предупреждение, напр. на

Църквата ми, негли азъ пострадахъ въ качеството си на нейнъ Пастиръ, споредъ думитѣ на св. ап. Петъръ (I, 4:17—19): „... ако сждѣтъ започне отъ Божието домогание първомъ, каква ще бжде сетнината на тия, които се не покриватъ на Божието благовестие?“ По сжщото време п-ръ Г. Н. Поповъ си навѣхналъ ржката, п-ръ Л. Мирчевъ падналъ отъ стълба и се ударилъ, а п-ръ Т. Костовъ се помина тоже отъ нещастие преди месець. Лѣтосъ п-ръ Д. Н. Фурнаджиевъ си навѣхна крака. Съ други думи:

— Покайте се, за да дойдатъ времена утешителни отъ Божието присѣствие... И тѣй тая дисциплина предупреждение е както къмъ Бург. ц-ва, така и къмъ цѣлия Бѣлг. евангелизъмъ.

3. На последно мѣсто остава въпросътъ — като има Богъ, защо Той допуска да страдатъ людетѣ му? Или: до каква степенъ Богъ взема дѣлъ въ страданията ни?

Да страда човѣкъ не значи, че Богъ го е изоставилъ. Не искамъ да кажа, че човѣкъ пъкъ не е изоставилъ Бога; това е възможно, но не въ тая точка; въ миналитѣ видѣхме това.

Самъ Спасителътъ страдаше на тая земя, и то какъ! И хиляди други светци и праведници, като Него.

Характерното въ учението и практиката на Исуса е трансформацията на злото въ добро, грѣха въ спасение, подобно превръщането катрана въ свѣтли багри, както е въ химията; — химията на живота. Такъвъ бѣше случая и съ слѣпородения. Хората диреха грѣхъ. Исусъ видѣ слава.

— И попитаха Го ученицитѣ Му: „Рави, кой е съгрѣшилъ, той или родителитѣ му, та се е слѣпъ родилъ?“ Отговори Исусъ: „Нито е той съгрѣшилъ, нито родителитѣ му, но — да се яватъ дѣлата Божии въ него“. (Прочете дѣлата глави 9 на Еванг. споредъ Иоана). Такъвъ бѣше именно случая съ всички страдалци като Иосифъ, Иовъ, Данаилъ, Павелъ, всички светци и мжченици. Затова народътъ казва:

„Когото Богъ обича, него наказва“. (Вж. етюда на п-ръ Т. Халуей „Философия на страданието“ — въ сп. „Религия“, 1933 г.).

Следоват. страданията се даватъ (или допускатъ) отъ Бога за — **благословение**: мждростъ, търпение и вѣра сж необходими за да се разумѣе тая велика истина. Пострадалиятъ е благословенъ! Да му мислятъ чинителитѣ... тѣхъ Богъ ги знае. (Лк. 17: 1, 2).

За да превърна злото въ благо, азъ напр. се явихъ предъ Бург. кметъ въ Общината. Тамъ бѣше и помощникътъ, съ още единъ г-нѣ. Бѣхъ съ гипса, бинтоветѣ, памука и рамката. Като ме видѣха, изплашиха се.

— Това е, казвамъ, плодъ на бургазкитѣ тротоари, които на чуждѣ грѣбъ се поправятъ за чужда с/ка на стопанитѣ, а тротоаритѣ предъ общинскитѣ здания, макаръ и на главната улица стоятъ огложени, хлѣтнаги и непоправени. Азъ зная деветъ (9) д., които сж падали на сжщото мѣсто, а бюрекцията тамъ твърди, че сж повече.

Г-да кметоветѣ обещаха, че ще сторятъ нужното.

Ако моятъ протестъ предъ Общината поправи онова фатално мѣсто, на което твоето дете или майка или най-близкѣ приятелъ би падналъ и би умрялъ, то Богъ наистина може да превърне нещастieto ми на слава небесна и честно изпълненъ граждански дългъ. Съ пълно съзнание на гражданско повеление азъ се явихъ предъ г. Кмета, съ мило съчувствие предъ бждащи жертви... Сега Общината е разрешила на единъ сѣмкаджия да стои съ количка на онова фатално мѣсто. Сѣмкаджията казва, че 50 души падали дневно тамъ.

Съ други думи, ап. Павелъ тълми: „Всичко (!) на добро съдействува на тия, които любятъ Бога...“ Рим. 8:28).

Историята е пълна съ победи, дошли отъ напѣнъ и усилие; съ радости следъ скръбъ; съ лаври по кърваво чело. Царството Божие насила се взема. Блажени сте, когато Ви гонятъ и хулятъ...

Та когато сж укорявали **моята** църква и ме увещаваха да я напусна, и както единъ се изрази, ако бѣше напусналъ нѣмаше да пострадащъ (мат. 10:14, 16, 25), азъ пастирски съмъ отговарялъ:

— Който е наемникъ бѣга, като види вълка, а истинскиятъ пастиръ стои на поста си вѣренъ (Иоан. 10: 12).

И както П. Каравеловъ е билъ запитанъ въ затвора отъ чужди кореспонденти дали е билъ битъ отъ бѣлг. полиция, а е билъ смазанъ и въ рани, той сигурно отговорилъ: „Такива работи не ставатъ въ Отецеството ми“. Така азъ твърдо отбивахъ атакитѣ вражески: „Въ моята църква нѣма лицемѣри, глупци и фарисеи“.

Азъ значи изпълнихъ дълга си. Загадката се разкри. Предупреждение се даде. Белегъ, знакъ. Сега скръбта ще се превърне на радостъ (Иоан. 16:10). Нима азъ съмъ по-голямъ (Краятъ на стр. долу)

Има много вестници
и списания но само
единъ

„БЪЛГАРСКИ
БРАНИТЕЛЪ“

за
родъ и
Въра!

There are many Maga-
zines but only one

BALGARI
BRANITEL—

БЪЛГАРСКИ
БРАНИТЕЛЪ

„The
Bulgarian
Defender“

Гласъ въпиющъ пророчески въ пустинята

„Бълг. Бранителъ“ открива подписка и за 1938. Абонаментъ—само 20 лв., за покриване разноситъ. Вижъ стр. 2. На всѣки 5 предплатили абонамента, 6-ия е Вашъ:—Настоятелъ може всѣки да бжде!

Презъ 1938 г. „БЪЛГ. БРАНИТЕЛЪ“ навлиза въ IX-та си год., и това е гаранция която говори за успѣха на списанието.

„Бълг. Бранителъ“ е най-модерното издание отъ своя родъ со следнитѣ отдѣли: Обществена провѣрка—Дух. огледало—Изъ печата—Евангелски образи—Стихотворения—Срѣдъ помацитѣ—Нашъ животъ—Востопись—Книжнина... „БЪЛГ. БРАНИТЕЛЪ“ има четци почти въ цѣлия свѣтъ, и дописници въ: САЩати, Гърция, Германия, Румъния, Китай и Персия.

Предплатилитѣ абонати ще получатъ освенъ 10 №№ още и долнитѣ книги по желание и личенъ изборъ:

М. Ж. Марковъ — „Зорници“ (стихосбирка)—струва 10 лева, но за абонатитѣ — **безплатно**.

Ф. П. Келлеръ — „Това очаква Васъ!“ (съвременна духовна книга отъ 110 стр.) Струва 17 лева, но за абонатитѣ ни — **само 10 лева**:

Библейски календаръ за 1938 год. Вижъ стр. 8, отдѣлъ „Книжнина“ въ този брой. Струва 10 лева; а за нашитѣ абонати—**безплатно**.

П-ръ Т. Т. Халдей — „Библията и литературата“:—**безплатно**.

Д-ръ Ив. Жековъ — Лѣкуване съ грозде. Нова метода: **безплатно**.

Всѣка година списанието отпуска **1000 лева** за своитѣ дописници. Платете си абонамента веднага, за да Ви впишемъ въ новитѣ списъци. Пратете ни нови адреси: на всѣки 5-ий, 6-ият е Вашъ — 100 лв. за насъ, 20 лв. за Васъ!

Очаквайте новогодишния брой. Ако не го харесате, върнете го. „БЪЛГ. БРАНИТЕЛЪ“ е Вашъ. Агитирайте за него. Рекламирайте въ него. Живѣйте съ него—Хайде на работа! Пожелае Ви успѣхъ!

ВЕСТОПИСЪ

Една годишнина се навършва съ настоящия брой, драги читателю! Ако подвържишъ та-згодишнитѣ броеве на „Бълг. Бранителъ“ ще имашъ книга отъ

отъ Учителя си?—Ако Него нарекоха Велзевулъ, колко повече ученицитѣ Му (Мат. 10:25). Той ни е предупредилъ за скърбитѣ. (Иоан. 15:18-25. 16:1—4) и пр. Дори единъ отъ апостолитѣ, когато щѣли да го разпъватъ, счелъ, че не е достоенъ съ главата на горе, подобно Исуса, а съ главата надолу да бжде разпнатъ се оставилъ...

—И тъй (да завършимъ съ божественитѣ думи на Свети Петъръ) понеже Христосъ пострада по плътъ, въоръжете се и вие со същата мисль, защото пострадалиятъ по плътъ се е оставилъ отъ грѣхъ (I Петр. 4:1).

Сега е тихо въ душата ми, ведро, изгрѣли сж лазури следъ бури. Богъ се изяви. Нему да бжде слава!

72 голѣми илюстрирани страници, които ако прегънешъ на две ще получишъ една голѣма книга отъ 114 стр., **която сме ти подарили срещу 10 лв. само**; но и да си платилъ абонамента, ние сме въ загуба. По-малки издания отъ нашето и безъ клишета струватъ 30, 40 лева. Вие за цѣла година сте имали възможностъ да ни прецените. Чели сте и Отзивитѣ, затова сме решили да удвоимъ абонамента на 20 лв. за предстоящата година. Редакцията смѣта, че г. г. абонатитѣ правилно ще оценятъ старанията ни за подобряване на списанието, и тѣ отново ще се преабониратъ, като изпратятъ веднага 20 лв. направо въ Бургасъ, бул. „Ц. Асенъ“ 7.

Мнозина ни запитватъ за абонамента, а ние сме мълчали, защото излишната кореспонденция причинява излишни разходи, особено голѣми за странство. На абонатитѣ отъ Германия, Румъния и Гърция (и на всички!) обръщаме внимание на стр. 2 долу.

Молимъ, платете си абонамента! Ние сме били честни къмъ Васъ, бждете и Вие честни къмъ насъ, платете, молимъ, абонамента си!...

Има нѣкои, особено редакции, които още ни считатъ за сп. „Религия“ и така ни се адресиратъ. Молимъ, вземете

си бележка и се отправяйте до „Бълг. Бранителъ“ — Бургасъ.

За владишкото Окръжно, което печатаме на 4 стр.—Първото Оокръжно на Дѣдо Бориса („Религия“ бр. 56, 7 стр. 8) за Въздържанието бѣ последвано отъ подобни Окръжни и отъ др. митрополити („Религия“ бр. 61, 3 стр. 8) като напр. Ст. Загорския, Видинския и пр. Нашето отбелязване на време обръна вниманието на Бълг. въздърж. федерация, която съ писмо ни запита отде черпимъ данни за тия хубави Окръжни, за да ги използвава. Следъ даденитѣ отъ насъ сведения, Въздърж. федер. ги процитира нашироко и ги препоръча на своитѣ многобройни членове — тия хубави Окръжни. Да, ние обръщаме внимание на всички наши цетци! П-ръ Марковъ, нашиятъ директоръ, е билъ дълбоко възхитенъ, та е изнесалъ въ Еванг. ц-ва въ Бургасъ на 12.XII. т. г. 7 ч. в. цѣла сказка върху Окръжното на лично познатия му Неврокопски Владика Дѣдо Борисъ. Многобройнитѣ слушатели сж о-танали извънредно доволни, както отъ Окръжното, така и отъ сказката.

Храбъръ Р. Русевъ, нашъ абонатъ и пръвъ братовчедъ на п-ръ Марковъ, се е сгодилъ въ Сливенъ за прекрасната г-ца Филипинка Захариева на 30.X. т. г. На щастливитѣ сгоденици пожелаваме и молимъ Божието благословение!

КНИЖНИНА

Пастиръ М. Н. Поповъ — Всички сме сгрѣшили (Словото Божие за тебе). Брошура № 67 на Бълг. религ. брошурно д-во. № 68: Карлъ Андерсън Олсонъ (живописни бележки). № 69: Истинскитѣ протестанти (прави и криви понятия). № 70: Виделина и тъмнина (практични съвети отъ единъ старъ и многоопитенъ пастиръ). Ние се възхищаваме на работоспособността на г-на М. Н. Поповъ, който и въ преклонна възраст продължава да бжде полесенъ на народа. Не напразно сме го нарекли „Евангелскиятъ патриархъ на България“. Препоръчваме горнитѣ брошури на млади и стари! За поръчки отнесете се до с-ря на д-вото г. В. Чакалоаъ, ул. Ягода 4, София 7.

Ние се радваме, че можахме да издадемъ втора година първия по рода си у насъ художественъ Библейски календаръ за 1938 год. „Домашенъ приятелъ“. Съдържа: Красива, корица—12 отдѣлни месечни листове. За всѣки день отдѣленъ квадратъ съ датата и избрана мисль.

На гърба на отдѣленъ листъ, обикновенъ годишенъ календаръ. Отдѣлно официалнитѣ празници и необходими сведения за пощенски такси и гербовъ налогъ.

Отпечатанъ е на хубава хартия съ три различни цвѣта. Голѣмъ форматъ 21 на 29 см.

Къмъ всѣки календаръ се праща безплатно приложение отъ нѣколко книжки. Цена 10 лева, а при плащане 10 и повече екземпляра—6 лева. Адресъ: Книгода-телство „Духовно Слово“ ул. „20 Априлъ“ № 3, София 6. За платилитѣ наши абонати чрезъ ред. на „Бълг. Бранителъ“ — Бургасъ, безплатно!

Британското и иностранно Библейско д-во въ България се слива съ Американското такова. Дветѣ д-ва ставатъ по шевството на нашия приятелъ г. Г. М. Поповъ, София.

БЪЛГАРСКИ БРАНИТЕЛЪ

ОБЩЕСТВЕНА ПРЕГЛЕДКА

Новогодишни пожелания

Гласъ въпиющъ пророчески въ пустинята
Има много в-ди и списания, носамо единъ БЪЛГ. БРАНИТЕЛЪ за—родъ и Вѣра!
Директоръ-основ. М. Н. Марковъ Гл. редакт. Д-ръ Дн. Б. Уинрадъ

Ян. и февр. 1933—IX г. Бургасъ, бул. Ц. Асень 7 Брой 91/2

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО И МОДЕРНИТЪ ЕЗИЧНИЦИ

отъ Rev. L. P. Euroker

Въпросътъ не е както го поставятъ модернистите, дали Рождество отговоря на точното време на годината, нито дали има езичество въ праздненствата. Не. Просто на просто той е следниятъ:

— дали Човѣкътъ нареченъ „Исусъ отъ Назаретъ“ е роденъ отъ Дева?

Единъ проповѣдникъ въ свещеническо събрание е казалъ, че Исусъ е незаконниятъ синъ на разблудната Мария. Това е противобиблейско то становище на модернистите. Но запитанъ дали проповѣдва такова учение отъ амвона си, проповѣдникътъ отговорилъ, че людетъ му били прости да го разбератъ... Модернистите сж безбожни, лъжци и безвѣрници, които прикриватъ грѣха си подъ „мораленъ тонъ“ — „научни невъзможности“ — „биологична абсурдност“ — вмѣсто да проповѣдватъ цѣлото Евангелие. Тѣ започватъ со срама и свършватъ въ гроба безъ изкуплението, безъ възкресението.

Библията, необорена презъ вѣковете, учи още отъ времето на пророцитѣ, че Дева ще зачене и ще роди Синъ Спасителъ, Князь на мира. Въ Новия заветъ двама историци отбелязватъ, както и ангелътъ на Благовещението, че Дева Мария сама се очудва на честта, съ която е удостоена. Защо евангелистите Матей и Лука щѣха да се излагатъ на критиката на своитѣ съвременници, ако не бѣха подкрепени отъ фактитѣ? Най-сетне тѣ можеха да скриятъ вѣнчалната дата, вмѣсто годѣжа на Иосифъ за Мария, ако искаха да защищаватъ своя теза. Но евангелистите говореха Божията истина, която не се смуцава отъ нищо.

L. M. Sweet пише въ международната Библейска енциклопедия: „Безгрѣшното зачатие е вѣрно и единствено право становище на Евангелията споредъ Матей и Лука“. Сжщото твърди и Уилсоновиятъ Emphatic Diaglott.

Ние се радваме, че съ насъ е и православието църковно, както на Изтокъ, така и на Западъ.

Не напраздно председателятъ на Американския безбоженъ болшеви́змъ Charles Smith сравнява модернистите богослови, като свой авангардъ на атеизма!

Съвременнитѣ езичници напразно развѣнчаватъ Исуса отъ Божествеността Му, дори въ Неговото зачатие. Напраздно!... Цѣлиятъ свѣтъ отново обръща сърдеченъ взоръ къмъ Давидовия градъ Витлеемъ. Музиката на ангелския хоръ още звучи въ ушитѣ ни ведно съ Коледната радостъ и нощнитѣ камбани: „Слава на Бога во висинитѣ“, защото свѣтътъ нѣма надежда подобно мждрецитѣ и овчаритѣ, освенъ

Бургаскиятъ обл. директоръ г. Н. Рашковъ: 1937 г. приключи съ активенъ балансъ въ областта на духовното и материално творчество на нацията. Нека 1938 г. бжде по резултатна: да се затвърди окончателно обществената дисциплина и да се доизгради пълното единство на народа...

г. Матей Ив. х. Петровъ, Предс. на Бург. т. и. камара:—Пожелавамъ отъ все сърдце новата 1938 г. да донесе успѣхи, търпение, икономии и спокойствие. И дано тревожнитѣ слѣхове, дано лудото надбѣгване въ въоръженията престанатъ. И свѣтътъ се почувствува освободенъ отъ кошмара на войната...

Н. Бл. свещ. К. Овчаровъ:—Всѣки да търси правдата, да обича истината и съ любовью да служи на българския народъ!

Стеф. Станчевъ, библиотекаръ на Бург. гр. общинска б-ка:—Какво да пожелаемъ? Много български библиотеки, много и подбрани книги въ тѣхъ, въ всѣки домъ—домашна библиотека, а въ всѣко сърдце—радостъ отъ живота. Защото книгата е духъ, истинско оржие на човѣчностъ и култура. Нека обичаме книгата и повече родната книга—тѣй ще уважаваме себе си. А презъ 1938 год. нека българската книга да има по-добра сждба, а българскиятъ писателъ—повече радости!

г. П. Хрусановъ, Представ. на вестн. д-во „Стрела“—Бургасъ: Миръ и разбирателство между всички. Да нѣма разпри, а по-вече любовь...

въ „това което е станало во Витлеемъ.“ А това е то — безгрѣшното зачатие споредъ пророцитѣ и Евангелията на Матей и Лука.

Войната на Изтокъ

Гарнизонътъ на Адисъ Абеба въ обучение. Напразно. Пророчеството се сбжда. Мусолини трѣбваше да превземе Абисиния. (Вж. статията на Д-ръ Широковъ „Новини отъ Персия“)

ДУХОВНО СПАСЕНИЕ

Новогодишни размисли

Не зная дали е вѣрно онова, което единъ евангелски труженникъ си разправяше отъ амвона. За да изпита преживѣлицитѣ на гладнитѣ и нестопленитѣ, за които неужели се роди, а после и умрѣ Христосъ, пастирътъ не запалилъ печката си и... не ялъ цѣлъ день срещу празниците!

Ако всички приложимъ тоя сърдеченъ опитъ спрямо ближнитѣ или, както се казва, ако туримъ ножа на сърдцето си — ей! Богу — свѣтътъ би се оправилъ... Тогава

— Общината ни, во главе на

г. Кмета,

щѣше да разбере, че не е много приятно да разваля веднажъ даденъ отъ нейнитѣ, разбира се, органи планъ и, пакъ, сжичитѣ органи да го отмѣнятъ срѣдъ зима. Срещу насъ напр. поправятъ регулационната линия. Къртятъ тротоара за смѣтка на стопанитѣ. Заплашватъ едного съседа, че ще му режатъ къщата. Стоварватъ дѣлани камани. Вдигатъ ги за друга махла. После пакъ ги разтоварватъ предъ насъ.

— Ако това е на твоя грѣбъ, гражданно, така ли ще бжде?

Прокарватъ улици. Отнематъ дворни мѣста. И... не плащатъ!

А тротоаритѣ, излѣскани и съ разкривени бордюри, та падатъ данакоплатцитѣ и си чупятъ ржцетѣ и краката. Стоятъ непоправени, макаръ и на главната улица.

— Тури ржка на сърдце и помисли, че утре твоеото дете, твоя баща и майка или ти самъ може да паднешъ и да си разбиешъ главата.

Въ Германия за подобни случаи се плаща; напр. Берлинската градска община плаща: 250 марки обезщетение и всички болнични и лѣкарски разноски, ако си счупишъ крака на нейнитѣ тротоари... Съ други думи

— или Общинитѣ у насъ да се погрижатъ за улицитѣ си, хлъзгави и поледени,

— или гражданството щѣ трѣбва да ги дава подъ сждъ за 250 и повече марки...

Тури ржка на сърдце и помисли за болнитѣ, сирацитѣ и вдовицитѣ срѣдъ зима гладни и болни безъ хлѣбъ и топливо...

Онова, което става съ „свѣта“ колкото и печално да е, все пакъ бихме го оправдали въ неговата грѣховностъ и несвършенство. Какво да речемъ, обаче, за това, което става въ Църквата?

— Като си размисля за Владишкитѣ избори, разваля ми се цѣлото рождество Христово...

А единъ Евангелски вестникъ писа не отдавна за „Единъ милъ пастиръ“, който споредъ автора, билъ

— младъ, енергиченъ, много скромненъ, съ духовни качества, които той обладалъ въ най-висока степенъ, съ малки претенции, но съ висше образование и голѣмъ стремежъ, пълненъ съ чистъ, великъ идеализъмъ и дълбоки духовни ценности... отначало самъ, после подкрепянъ отъ високопросвѣтената си млада другарка, неговътъ животъ билъ въ пълна хармония съ всичко, което проповѣдвалъ...

Е, та какво?!

— И... този човѣкъ загубихме ние, заключава авторътъ.

Нѣкои ще рекатъ, че става въпросъ за погребение. Не, не! Слава Богу, прекрасниятъ пастиръ е живъ. Рѣдко се е писало

Евангелски образи

Нашитѣ герои. Паметни сж думитѣ на поета за българския герой сложилъ коститѣ си за свободата — Той не умира. Героятъ не умира въ паметъта на онѣзи, що ценятъ свободата и искатъ въ прослава да я подарятъ на подрастващитѣ поколения, които трѣбва да знаятъ своитѣ герои.

Така и за III-то Евангелско поколѣние е нужно да знае повече за онѣзи, които смѣло и съ пълна Вѣра почнаха духовното освобождение на България отъ грѣха, предразсдацитѣ, порока на алкохола и безбожието. Тѣ сж били ненавиждани, гонени, арестувани, а по нѣкои мѣста — замѣряни съ камъни.

Тѣ сж нашитѣ евангелски герои, и заслужаватъ всебългарската почитъ и прослава; това сж първитѣ мисионери, пастири, библейски учители, книжари, работници, и вѣрни миряни.

Настоящата историческа снимка дава ликоветѣ на нѣкои отъ тия герои отъ л. на дѣно, I-ва редица: 1) Библ. книжаръ К. Петканчинъ, баща на г-жа Ел. п-ръ Г. Седлоева; 2) Ник. Лица, проповѣдникъ въ Пирдопъ; 3) П-ръ Ив. Тонджоровъ; 4) П-ръ Герасимъ Кирясъ, албанецъ, плененъ за 9 месеца отъ бълг. комити. Той е албанскиятъ просвѣтителъ, подобно Кирила и Методия за насъ. На него е кръстенъ сегашниятъ ни п-ръ Герасимъ Н. Поповъ, който се е родилъ когато г. Кирясъ е квартирувалъ у тѣхъ въ Еанско; 5) Г-нъ А. С. Цановъ, приснопаметенъ за всинца. II-ра редица: 1) Фибл. книжаръ г. Ив. Бояджиевъ, баща на п-ръ Кр. Бояджиевъ; 2) Г-нъ Бл. Сарандовъ, пр-къ въ Церово, Пазардж. — братъ на г-жа Гандовска отъ Бургасъ; 3) Г-нъ Ман. Димчевски, баща на г-ца Марги Д. отъ Нар. библиотека, София; 4) Г-нъ М. Т. Добровски; 5) П-ръ Ив. С. Поповъ; 6) П-ръ К. Я. Пачеджиевъ, сега поч. п-ръ въ Бургасъ и 7) П-ръ Ив. Сѣчановъ, оставилъ свѣтла диря на благочестие и духовностъ.

По всѣка вѣроятностъ снимката е направена въ Самоковъ презъ време на нѣкаква конференция и е цененъ споменъ на братството и преданността на първитѣ евангелски герои — труженници.

за младъ и живъ човѣкъ така въ Булгаристанъ, та доживѣхме да чуемъ това чуждо за насъ — „благодаря!“ И въпреки оная завидна атестация — „милиятъ пастиръ“ трѣбвало да изхвъркне вънъ изъ църквичката си заедно, разбира се, съ „високопросвѣтената си млада другарка“, която, впрочемъ, е била и... бременна!

Разваля ми се настроението, като си помисля. Зная, че нѣкои ще ми се сърдятъ и може би да напакастятъ на „Бълг. бранителъ“ че ми дава мѣсто. Нека! Зная,

че — пастиритѣ, пастиритѣ, пастиритѣ...

— А мирянитѣ?

Докато не оставимъ злостъ и клюката си, умразата и дертоветѣ, и докато не си кажемъ Истината и Любовта въ очитѣ, сякашъ, напразно е дошла Новата година — щомъ нѣма нищо „ново въ душата“ ни; напразно се е родилъ Христосъ преди 1938 г. — щомъ „въ насъ“ не се е родилъ!

— Братко, сложи ножъ на сърдцето си и се размисли.

М. Български

РОЖДЕСТВО ВЪ РАЗНИ СТРАНИ

тински пионери до днес в града ни за прокарване християнски принципи за възпитание на децата, и техните социални нужди: превъзпитаване на родители и учители, детски ясли. Коледни елхи в разни учреждения и два, ваканционни ушца и пр. Православната црква е тоже замислила Нед. ушца, което е твърде похвално!

Англия

е първа, въ която е започнато да се изпращат коледните честитки с визитни картички — през 1846 год. от сър Хенри Колъ.

Въ скандинавските

страни — Норвегия, Дания и Швеция — рождественото Богослужение започва рано въ 5 ч. сутринта. Един благороден обичай там заслужава да се отбележи. Всяко семейство, запазило още от лѣтото, окача една рожкоя (снопче) класове, които се вързват на колъ и се предлагат на небесните птици. Колът се закрепва на плетъ или на покривъ и птичките долитат, славейки Господа.

Германия

употрѣбва повече от 10 милиона елхи сега. Рожд. празници започват с Никулденъ. От св. Никола е дошло и името дѣдо Коледа — „Колю“.

Германия е страната на Коледното дърво, което — казват — е въведено от Лутеръ.

България

влаги твърде голѣма мистичност въ народните си обичаи по Рождество: не само за людетъ, но и за добитѣка и нивитъ се дири благословението на Младенеца.

Сърбитъ

се събиратъ съседски и сѣ пѣсни предъ вратитѣ благославятъ своитѣ ближни.

Въ Румѣния

запалватъ голѣма звезда и сѣ звънци се обикаля селото, като се възкликватъ коледни припѣви.

Лапландия

е още подъ знака на скръбъ и радостъ презъ тѣзи дни: странно предание повелява, децата да се кръ-

щаватъ въ замръзналата рѣка. Докато чакатъ свещеника, много деца умиратъ отъ студъ.

Въ Чехославия

по-рано младежи сѣ носели рождествени сцени, обикаляйки сѣ громки пѣсни познатитѣ си. Отъ този старъ народенъ обичай, днесъ беднитѣ продаватъ кукли и др. домашни произведения.

Въ Швейцария

следъ божествената служба въ църква, която всѣки трѣбва да посети, планинитѣ екатъ отъ хилядитѣ звънчета на шейнитѣ. Тогава еделвайсътъ се бере и домоветѣ се окрасяватъ сѣ бѣлата неувѣха. Праздненствата траятъ две седмици.

Въ Полша

като се пречупва коледенъ кравай както и въ

Литва

пожелава сѣ „миръ на земята“ споредъ ангелската пѣсень.

Белгия

прави Коледата празникъ на подарѣци и радостъ. Вечеръ децата очакатъ чорапитѣ си, за да бждатъ натѣпкани сѣ подараци; поставятъ и овесъ за еленитѣ на дѣда Коледа. На сутринта овесътъ е замѣненъ сѣ коледни дари. Въ Анверсѣ 99-тѣ камбани на 500 год. катедрала тържествено възвестватъ Рождество.

Въ Холандия

се обличатъ твърде комично и цѣло шетствие моми и момци подрѣзка пѣятъ отъ къща на къща. После се устройва народна пѣрзалка.

БР. Щомъ цѣлиятъ свѣтъ празнува славно Рождението на Исуса Христа, нека и ние се възрадваме, да се опростимъ искрено и сѣ пожелаемъ: — Честито Рождество Христово!

ДУХОВНИ ОПИТНОСТИ

(Редакцията ще бжде благодарна на подобни кратки дух. опитности)

Вчера Мария Ив. Захариева ми разказа за Казанлъчната медиумка, поклонница на Духъ Лъжецъ, който се именувалъ сѣ името Арахангелъ. Медеумката следъ молитвата си на Арахангела Михаила изпадала въ мислитѣ не на Свѣтия Арахангелъ Михаила, а въ мислитѣ на лъжеца Михаилъ, който заговорвалъ чрезъ устата на своята медиумка: — „Ти си Мария, баща ти е между духоветъ, ето го, и той идва“. Явява се въ главата на медиумката Марийния баща, той говори чрезъ устата на медиумката: — „Щерко, ти искашъ да знаешъ за сина си Добри да ли ще сполучи да стане свещеникъ. За сега това не може да стане, мѣстни хора му пречатъ“.

с. Д. баня, ихт.

Г. п. Яневъ

Редакцията ни доставя БЕЗПЛАТНО Библии и части. Пишете веднага и платете си абонамента!

П-ръ С. П. Илиевъ между др. двама чуждестранни млади проповѣдници отъ Сентъ Кришона, Швейцария, кждето сѣ студенти, — на пѣтъ къмъ Германия да благоветствуватъ Словото Божие презъ Коледната ваканция

ДА ГИ БРАНИМЪ!

Обещанитъ близнаци на Аллаха—Чудовището влакът.— „Бълг. Бранителъ“ и помацитъ.— И тѣ сж човѣци. . .

Възраста ото
на помацитъ зи-
ме—Лджане,
пещерско

Стохиядни български поданици, наречени помаци, живѣятъ главно въ Родопитѣ, а малка група въ север. България по течението на рѣкитѣ Витѣ, Панега и Скжтѣ, Орѣховско. Намираме ги и ги считаме нѣкакъ си като отдѣлна нация, наречена „помаци“. Самитѣ тѣ не обичатъ да бждатъ титуловани съ това име!

Болшинството отъ тѣзи люде сж прости и добродушни. Скоро се сприятеляватъ, ако имъ се окаже нуждното довѣрие. Зле икономически, далече отъ пжтища и съобщения, тѣ сж каточели изолирани отъ живота и земнитѣ блага.

Помацитѣ сж много религиозни, макаръ че малко разбиратъ отъ „религия“, понеже Коранътъ имъ е писанъ на арабски. Всѣка седмица има Джамия (Богуслужение, църкв—б. р.), която винаги се посещава петъ пжти на день, но най-много и главно въ петѣтъ.

У тѣхъ е развито до голѣма степенъ гостоприемството, макаръ че гости не се приематъ въ дома. Затова во всѣко село преди години е имало Мусафирница (б. р. —обществена гостоприемница), гдето всѣки гостъ може да намѣри легло за ношуване и храна. Сецо и сега може да се намѣри това но по рѣдко.

Разправя се, че Пантата Салихъ отъ новата махла билъ запитанъ: „Аго Салихъ, какъ може всѣка вечеръ да посрещашъ госте?“

— Обрекалъ съмъ, рекълъ Агата, всички близнаци на Аллаха отъ стадото си. И знаешъ ли, че всѣка година овцетѣ понѣкога, понѣкога и кравитѣ, все ми близнятъ, та отъ тамъ имамъ срѣдства да посрещамъ мусафири. Тѣ сж Аллахови хора и Аллахътъ се грижи за тѣхъ.

Тѣзи балкански здравенаци сж трудолюбиви, при все че живѣятъ

во високитѣ мѣста, гдето не може да се отгледва такава култура, каквато въ полето. Тѣ сѣятъ ржжъ, отглеждатъ си добитѣтъ, копаятъ по планината борина, бератъ малини и боровинки, и тѣй изкарватъ прехраната и за оскжднитѣ си нужди.

Презъ последнитѣ години държавата имъ отвори основни уща. Во всѣко село има вече по малко свѣтлина. Децата вече знаятъ да четатъ и пишатъ. Иматъ и такива, които сж завършили прогимназия, а други следватъ въ Пловдивската гимназия, и земеделското уще въ Садово.

За много отъ помацитѣ новата линия Лджане—Якоруда дава случай да пжтуватъ за пръвъ пжтъ на „бързата кола“, която имъ се струва като най-голѣмото чудовище на свѣта...

Тѣзи наши съотечественици трѣбва да ги обичаме и да имъ вдѣкваме довѣрие! Само по тоя начинъ ще ги бранимъ отъ фанатизма и невежеството, които сковаватъ ума и духа на всѣки човѣкъ.

Добре е направилъ „Бълг. Бранителъ“, че е отдѣлил мѣсто нарочно за тѣзи хора, та да се запознаемъ съ тѣхъ и да си обичаме като... човѣци!

Лджане, Чеп.

М. Шарковъ

Ние не пращаме квитанции за осребряване по пощата, за да не се обременяваме съ извънредни разноски. Внесете сами абонамента си —направо въ редакцията:

Бургасъ, бул. „Ц. Асенъ“ 7.

Истинско тържество на православieto бѣха предпраздничнитѣ сказки на проф. Д. Дюлгеровъ както въ Бургасъ така и въ Созополъ (Спасовградъ). Публиката цени и обича—съ масовото си посещение—голѣмия ораторъ.

На фронта на духовната война

Небето праща своитѣ личби...

Г-жа Уинрадъ, другарката на нашия гл. редакторъ, която сжщо е пострадала напоследѣкъ. Съобщението гл. си, че автомобилъ, каранъ отъ пиянъ шофьоръ, е блъсналъ нейния автомобилъ и тя си е счупила коляно. П-ръ Г. Н. Поповъ пише, че синъ су, тоже си е счупилъ крака, както и г-жа Ел. п-ръ Седлоева, а п-ръ Н. Борисовъ — ржката... Ако и това, не е знание — здраве му кажи! Прочетете съ Библията въ ржка статията на п-ръ Марковъ—„Смисълъ на страданието“—бр. 88/90, въ която се развива горната и др. мисли (I Петр. 4:17—19). Споредъ него страданието е: тайна, предупреждение и благословъ. Намиращи се на фронта на духовната борба, пострадали сж само въ нѣколко месеца: п-ръ Д. Н. Фурнаджиевъ, п-ръ М. Ж. Марковъ, п-ръ Г. Н. Поповъ и синъ му, п-ръ Л. Мирчевъ, п-ръ Т. Костовъ, п-ръ Н. Борисовъ, г-жа Ел. п-ръ Седлоева, а сега—г-жа п-ръ Д-ръ Уинрадъ. Затова св. ап. Павелъ казва: „Нашата борба не е съ кръвъ и плѣтъ, но съ сили поднебесни“ (Еф. 6:12) Самъ Исусъ ни утешава: „Блажени гоненитѣ...“. Небето праща своитѣ личби... Ние биемъ тревога само.

— Който има уши да слуша, нека чува! Който има умъ, нека мисли и разбира...

Редакцията предупреждава за сетенъ пжтъ всички наши абонати даси платятъ пощ. разноски отъ 20 лв. за т. г. най-късно до края на т. м-цъ (вж. стр. 2 долу). Вмѣсто да се изпраща „Бълг. Бранителъ“ на по-голѣмо число абонати, но не плащащи,—ще се предприеме ч и с т к а въ списанитѣ ни, та разносикитѣ, които правимъ сега, да влѣзатъ въ качествено подобрение на списанието ни, макаръ и съ по-малко четци. Платете си абонамента, за да не Ви заличимъ... Чакаме до края на този месецъ!

Печатница „ЗОРА“—Бургасъ

НОВИНИ ОТЪ ПЕРСИЯ — ИЗТОКЪ СЕ ПРОБУЖДА

(Сведения от нашия дописникъ)

Тукъ горещинитъ достигатъ до 46°—48° отъ 1 ч. сл. пл. Всички по това време се прибиратъ у дома си. Магазинитъ се затварятъ до 6 ч. в. Разходнитъ ставатъ въ хладнитъ градини кждето приемъ ледени напитки, които се продаватъ навсѣкжде.

Новиятъ Иранъ (Персия) се строи съ усиленъ темпъ, и всичко старо, което се е насаждало отъ хиляди години и е седало на мъртва точка, днесъ се пробужда отъ летаргиченъ сънъ. Мждриятъ Шахъ съ своитъ помощници работи за прогреса на страната Си. Нѣма вече фереджи, бради и пр. Всичко се европейзира, и за моментъ може да се почувствува въ нѣкоя европейска столица. Усилено строятъ желѣзници, мини, шосета; скоро ще се свърши Персийския заливъ на Каспийското море, та ще се улесни транспорта и експорта, които досега сж ставали съ камиони.

Фабрики се строятъ тукъ въ усиленъ темпъ и вече отдавна се продава мѣстна захаръ и платове по 8 лв. м. за народа. Всичко това е държавно. Частнитъ капитали въ нѣкои индустрии достигатъ 40 на сто.

Много, много има да се говори за тая богата страна, въ която всички видове фрукти сж въ изобилие. Петролъ и солъ има навсѣкжде.

— Ами за поезията на Ferdosy и Saadi великанитъ, които сж събудили отчасти народа си? — „Стани рано! Бомоли се Богу, за да ти помогне Той презъ деня...“ Това е било още презъ 1003 г.

Чужденцитъ и интереситъ на мнозинна не сж давали спокойствие на хубавия Иранъ. Сега вече 14 г. какъ Н. В. Шахътъ Похлеви, обаче, е взелъ управлението въ рѣцетъ си и е турилъ редъ въ страната, строи училища, университети и разни други културнопросвѣтни учреждения.

И тукъ махабиститъ, както еврейтъ по цѣлия свѣтъ, сж настанени на най-добра работа. Тѣ сж най-почетнитъ хора тукъ и най-добри служби заематъ.

Нашитъ българи тоже си изкарзатъ добри печалби, главно по строежитъ на ж. п. линия. Тукъ тѣ минаватъ за най-добри зидари и се ползватъ съ най-добро име. Има около 8—900 д., но нали си нѣмаме никаква защита? — Не може да се напредва. Трѣва ни консулъ, който да защитава интереситъ ни. А всички си пращатъ спестенитъ пари въ България съ милиони, милиони левове въ чужда валута

Голѣма радость ни причини тукъ рождението на

Н. Ц. В. Князь Симеонъ Търновски!

Тукъ има Американска презвитерианска мисия съ голѣми болници въ Tobris и Meched. Неотдавна празнувахъ 100

год. отъ основаването на тукашната мѣстна болница.

Скоро година отъ какъ съмъ тукъ. Бѣхъ временно лѣкаръ надничаръ на една компания, която пробиваше два тунела единъ до другъ. Следъ свършването се върнахъ обратно въ Техеранъ и заминахъ за Meched — 1050 клм. отъ тукъ до Руско-Авганистанската граница, кждето уредихме съ още единъ колега болница. Мешедъ — това е свещенния градъ на иранцитъ; стотици и хиляди Богомолци пристигатъ на поклонение тукъ.

Отъ два месеца съмъ установенъ въ Abhar, между Teheran и Tobris на 1736 м. надъ морското равнище. Храната е въ изобилие и твърде евтина. Има само нѣколко европейци. Понѣкога ходя на ловъ за зайци и диви свини, които сж въ изобилие тукъ. Два пѣти на седмицата се събираме за сказки и разискване. Последната тема бѣ: „Какво е дала въратата на човѣчеството?“. Предстои ми да чета за Трахомата и нейнитъ последствия. Тукъ има голѣма смъртностъ на деца — 60%. Готвя голѣмъ докладъ, на който ще присѣтствува Губернаторътъ, който знае руски, сжщо и първенцитъ, на които ще се превежда по ирански.

Национализмътъ и тукъ се издига съ девизъ: „Иранъ за иранцитъ“.

Д-ръ Й. Широковъ

Б. Р. — Това пробуждане на Истока идва да потвърди безелитъ на Второто пришествие споредъ пророчествата въ Откр. 16; 12, Иез. 38:2 — 6 и др. (Вижъ кн. „Това очаква Васъ“ отъ Ф. П. Келлеръ, стр. 80 — 100).

Нострадамусъ и Царь Фердинандъ I

„Зора“ бр. 5509, София: Нострадамусъ ни е завещалъ съчинението „Центурии“, въ които сж написани предсказанията за следващитъ 22 столѣтия. . . 35-та строфа крие предсказание за събитията, които България прѣживѣтъ презъ 1915 г. Тя гласи: „И Фердинандъ русиятъ, ще бжде отстраненъ, ще напусне цвѣтето, ще отиде въ Македония, ще бжде принуденъ да се откаже отъ своя пѣтъ и ще тръгне срещу Миремондъ (сев. Гърция).

— Който любопитствува загадъчния образъ на чудния астрономъ нека прочете житѣписа му и др. предсказания отъ гл. ни редакторъ въ „Бѣлг. Бранителъ“ бр. 70, 1.

Свещеници! — Болници! — Затвори... изискайте безплатно Библията отъ г. М. Н. Поповъ, „Патр. Ефтимий“ 73 — София или чрезъ „Бѣлг. Бранителъ“ — Бургасъ

Отзиви за „Бѣлг. Бранителъ“

Rev. L. D. Vidoloff отъ Чикаго, САЩати, пише ни възторжено:

— Много ви благодаря за Бѣлг. Бранителъ! Моля пращайте ми го редовно. Много ми се харесва. Забележихъ голѣмия кадъръ отъ допистници съработници около редакцията. Това ме много радва. Въ програмата на Бѣлг. Бранителъ има нѣкакъвъ великъ идеалъ, който така спонтанно е мобилизиралъ около себе си тоя мощенъ щабъ отъ духовни сили. Пожелавамъ Ви успѣхъ сърдечно!

М. Н. Зотиадисъ — Солунъ: — Много Ви благодаря за хубавото списание Бѣлг. Бранителъ. Ака ми изпращате редовно всички броеве, които засѣгатъ помацитъ българи много ще ме задължитъ. Наистина поздравявамъ Ви!

А. Тодоровъ — Каселъ, Германия: — Съвсемъ случайно ми попадна единъ брой отъ в-ка Ви, който ме приятно изненада отъ всичко, което прочетохъ. Моля приемерте моитъ благопожелания и адмириции! Нека Всевишниятъ Ви вдѣхновява, за да изнасяте чрезъ Бѣлг. Бранителъ искритъ отъ Божието Слово. Съпълна вѣра, че Той ще Ви помогне да продължете всички трудности, азъ — като студентъ тукъ — Ви поздравявамъ и Ви пожелавамъ здраве, сила и бодростъ, за да преуспѣете... Моля изпращайте ми Бѣлг. Бранителъ, като ми пишете абонамента.

Б. Р. Малкиятъ абонаментъ отъ 20 лв. не ни позволява да водимъ отдѣлна кореспонденция, за да съобщаваме колко е абонамента на списанието, нито да пращаме отдѣлни квитанции: една квитанция по пощата струва 5 лв. Едно писмо за странство — 7 лв. За това пращайте абонамента си по дългъ и съвѣсть направо до редакцията. Вижте тарифата ни на стр. 2-ра.

Изъ печата

Б. Р. — Доколкото се простиратъ нашитъ сведения, тоя отдълъ ние за пръвъ път въведохме у насъ още презъ 1930 год. Вече той не липсва почти у никой български вестникъ.

Кое е новото, което иде сега?

сп. „Житно зърно“ XI: 9 — 10, София — Новото, което иде, е: Всички да бъдемъ слуги!.. И това ново съзнание вече се ражда! Това е новата вълна, която ще пробуди свѣта. Това е смисълътъ на думитъ Христови: „Блажени ницитъ духомъ“. Нищий духомъ е оня, който работи за да уреди работитъ на всички, а себе си оставя последенъ. Изворътъ на щастието е въ слугуването.

Празникъ на периодичния печатъ

в. „Добро здраве“ XV:7, София — Периодичниятъ печатъ взема по-голямо участие въ редене на общественя животъ, отколкото ежедневия. Той е единствената съкровищница на цѣлото знание, събирано съ десетилѣтия. . . Печатътъ винаги е билъ велика сила, но днесъ той е най-великата, защото днесъ всички четатъ. Културата на единъ народъ се мѣри по числото на печатнитъ произведения. Честитъ е оня народъ, въ чийто семейства влизатъ свѣтлитъ лъчи на науката чрезъ печата.

—Горниятъ цитатъ е изъ речта на г. д-ръ Ефремовъ, държана въ Бѣлградъ по случай изложбата на Съюза на периодичния печатъ. „Бѣлг. Бранителъ“ е ред. членъ къмъ тоя Съюзъ.

СТИХОВЕ

МАЙКА

(По случай Рождество)

Отъ сутринъ до вечеръ,
Въ къщи, по двора:
Не спира горката,
На знай тя умора.

Отъ легло щомъ стане
Бърза тя самичка
Да нагласи само:
Закуска за всички.

Следъ това ни буди,
Облича ни съ кака,
До като закусимъ—
Тя бърза — не чака:

Шие, готви, шета,
Минута не губи.
Да нахрани даже
Не забравя Буби.

За туй тя награда
Не иска голѣма:
Когато порастнемъ—
Да сме ней отмѣнал..

Павликене

Бати Веселушко

Сурвани

Сурва, сурва година,
старата се измина;
ето нова че иде,
бърза всички да види:—

Стари какъ си почиватъ
и си въ къта поспиватъ;
Млади скитатъ нехайно,
търсятъ щастие незнайно;

Малки съ книжки въ наука
ще намѣрятъ сполука,
щомъ е ясно небето
и е чисто сърдцето.

Сурва, сурва година
и тази си измина,
ето нова че иде,
всички трезви да види.

Габрово Недѣлчо Беневъ, у-лъ.

На кощунния писателъ
баръ Хиксъ

Виж. статията ни „Рождество Христово и модерното езичество“

Духъ мраченъ, срасналъ с'мрасота,
Ти мразишъ по природа свѣтлостта:
Смуцава те Христовий сянь ореолъ
И вѣрската наивна простота.

На болна ти фантазия в'простора
Превратни роли взематъ всички хора:
Тамъ фарисей е честенъ, Юда —
пръвъ херой
А пъкъ Христосъ е синъ на грѣхъ и
на позора!

Предлагашъ ни отрова за храна,
Безбожие и мракъ за свѣтлина,
И болнитъ свои мечти за лѣтописъ,
О Хиксовъ сине — сжидински баръ
сатана.

(изъ „Битие“ 1933, стр. 145, 6).

Сто. К. Ватралски

ИЗЪ ТАЙНИТЪ АРХИВИ

КРЪЩАЩИ доказателства
за произхода на КОМУНИЗМА

Новото правителство въ Румъния

Между първитъ мѣрки на правителството е и временното спиране на най-голѣмитъ в-ци „Диминяца“—„Адевърулъ“ и „Лупта“, понеже сж еврейски; сжщо и известното индустр. д-во „Ректа“ 80% отъ капиталитъ на което се държатъ отъ Максъ Аушницъ... 1: На еврейтъ се отнема патентитъ за продажба на спиртни напитки и тютюнъ. 2: Премахватъ се търговцитъ-евреи въ селата. 3: Отнематъ сж въ полза на държавата еврейскитъ чифлици. 4: Ревизиране поданството на еврейтъ и пр. („Зора“). — Ако новото правителство търси да унищожи силата на еврейството, ще го одобримъ.. (в. „Буна вестире“). — СССР ще денонсира пакта си за ненападане съ Румъния (БТА). Последни новини: 9 др. еврейски в-ци сж спрѣни. . .

Които любопитствуватъ за по-голѣми подробности по горната тема, могатъ да разгледатъ миналитъ ни броеве въ по-уреденитъ читалища и библиотеки. За сега ще се ограничимъ да дадемъ **нагледно** — безъ наши думи! — **голитъ факти**, които сами говорятъ най-ясно и ставатъ вече исторически документи... Имената и народността на еврейскитъ водачи, които завилняхъ во велика Русь отъ преди 20-на години — и до днесъ — сж следнитъ, споредъ известниятъ г. Victor E. Marsden, който самъ е на-

блюдавалъ свирепата юдейска диктатура въ качеството си на специаленъ московски кореспондентъ на голѣмия английски в. „Лондонъ Морнингъ Постъ“. Ето Ви списъка:

Aevelt	евреинъ	Boukhan	арменецъ
Anwelt	германецъ	Biesensky	евреинъ
Antonof	руснакъ	Bloumkine	"
Alexandrovich	евреинъ	A. Beck	"
Astchoub	"	Beck	"
T. Axelrod	"	Beutler	"
I' Axelrod	"	Bogolepof	руснакъ
Abeline	"	I. Bermann	евреинъ
Anrik	"	Beer	"
G. Antokolsky	"	I. Beyer	"
V. Aronovitch	"	R. Bisk	"
Alter	"	Boudine	"
Началникъ на два отдѣла			
E. Alperovitch	евреинъ	Brender	"
Avanesof	арменецъ	J. Beerman	"
A. Alperovitch	арменецъ	A. Baum	"
Alperovitch	евреинъ	J. Berlinsky	"
Anderson	литванецъ	Brilliant	"
Abelmann	евреинъ	Bergmann	"
Axelrod	"	A. Bramson	"
Началникъ на два отдѣла			
Aronovitch	евреинъ	Bitner	"
Abramovitch	"	Billne	"
Achkinasi	"	Bernstein	"
Avanessoff	арменецъ	P. Bastel	"
Beckmenn	евреинъ	Bisk	литванецъ
Bruno	"	Blum	евреинъ
Butsgus	литванецъ	Bleichmann	"
		Berlinrout	"
		Bruno	литванецъ
		Breslau	"
		Babtchinsky	евреинъ

Една страшна страница отъ историята на кървава слава и вѣченъ позоръ

Четете да знаете, що в'стари години
По тѣзъ земи славни вършили дѣди ни!

Какъ е'царъ Асень тукъ храмове градилъ
И дарове прасалъ, кой бѣ Самуилъ,
Дето си изгуби душата въ ада,
Покори Дурацо и влѣзе в'Елада...

Ив. Вазовъ: — „Пансий“

Изъ книгата ми „Въ страната на древна
красота и мъдростъ“

(По случай 750 годишнината на Второто
българско царство).

Славниятъ гр. Солунъ... По негови-
тъ улици е проповѣдавалъ за І-въ пѣтъ
Исусовото учение самъ Св. ап. Павелъ.
Мечтата на българскитъ царе, днесъ Со-
лунъ е столица на Македония...

Пѣтъ ни чакаше къмъ стенитъ
и укрепленията на града. Толкова
високи сж тѣ, че едва ги изкачихме.
По хребета имъ спокойно могатъ
да се разхождатъ трима воини единъ
до другъ. Тѣ сж устояли презъ вѣ-
коветъ, за да ни тѣлмятъ славата
и позора на много кръвъ и сълзи.
Колко здраво подъ плѣсъка на
бича робътъ ги е градилъ за соб-
ствената си смъртъ и свобода!

Запѣхтани, едва докопали върха,
Велонисъ каза:

— Много български царе сж искали

да се качатъ на Солунскитъ кули,
но напраздно... Ти обаче, ето!... ти
се качи—и ме потупа по рамото.

Това много заинтригува съпѣт-
ниците чужденци и азъ трѣбваше
да имъ преразкажа следнитъ исто-
рически случаи.

—Това било отдавна. Въ първата
гордостъ на Западното царство. Са-
муилъ е разширилъ границитъ на
държавата ни обширно, подобно
Симеона, и презъ здравата крепостъ
Верея се опиталъ да се доближи до
Солунъ, но билъ отбитъ около 990

г. Самуилъ е билъ много храбъръ
и благороденъ български царъ, лич-
но застаналъ предъ войската си.
Колко бащински е залѣгалъ за бой-
цитъ и колко много ги е обичалъ,
може да се види отъ трагичното об-
стоятелство на неговата велика
смъртъ. Когато Василий II Българо-
убиецъ въ третия си походъ срещу
България се опиталъ да нанесе ре-
шителенъ бой срещу Самуила при
планината Бѣласица, тогава пленилъ
до селото Ключъ около 12,000 ду-
ши, които безжалостно ослѣпилъ.

Boukharine	руснакъ	L. S. Eliasson	евреинъ	Grusenberg	евреинъ	A. Gundar	евреинъ		
CHIRVINE	евреинъ	Eismont	"	Goldstein	"	Z. I. Grunberg	"		
Chiainsky	"	Erdling	"	Началникъ на два отдѣла		Goiikhbork	руснакъ		
Началникъ на два отдѣла		FENIGSTEIN	"	Solomon Gourevitch	евреинъ	Gourvitch	евреинъ		
DAIBE	евреинъ	A. Fishmann	"	Maxim Gorki	руснакъ	A. Goldenroudine	"		
Doumpis	германецъ	J. Fenigsiein	"	Началникъ на два отдела		Galiiss	"		
Dzennis	евреинъ	Fayermann	"	Goldblatt	евреинъ	Gainzberg	"		
Davidovitch	"	Fines	"	Grondberg	"	HIRCHFELD	"		
Diesperof	арменецъ	Fritche	"	Gimmer	"	Haase	"		
Dzerjinsky	полякъ	Началникъ на два отдѣла		O. Goukovsky	"	Hirschfeld	"		
Delafabre	евреинъ	Furstenburg	евреинъ	Goubelmann	"	Heukine	"		
Daybol	литванецъ	Fridkine	"	Glouzman	"	Holtzmann	"		
Deyrkene	литванецъ	Fuchs	"	Gleyser	литванецъ	IOSSILEVITCH	"		
G. Davidoff	евреинъ	Fritsche	литванецъ	Guitpis	евреинъ	Ioffe	"		
Dauge	германецъ	Smit Falkner	евреинъ	Quekker	"	Idelson	"		
Dantschevsky	евреинъ	Falk	"	Goldenroudine	"	Janson	литванецъ		
Daumann	литванецъ	Fishmann	"	Goldenroudine	"	Jaroslavsky	евреинъ		
Drelling	евреинъ	Feldmann	"	Началникъ на два отдѣла		Joff	"		
Davidson	"	Froumkine	"	Guiller	евреинъ	Kastarjan	арменецъ		
Началникъ на два отдѣла		GROSSMAN	"	Jacob Goldine	"	Kroupskaia	еврейка		
Dinn	евреинъ	Gleiser	"	Galperstein	"	Keltoulan	унгарка		
Diamant	"	E. Gelfmann	"	Grunbaum	"	Kratchkovsky	евреинъ		
.Distler	"	Rosa Gauffman	еврейка	Isadore Goukovsky	"	Koussinen	финландецъ		
Danichevsky	германецъ	Goldbark	евреинъ	Gorenstein	"	Khersonskaia	еврейка		
Dimantstein	евреинъ	Gintzberger	"	G. Gifelich	"	Kodassevitch	евреинъ		
ENDER	"	Gintzberg	"	Gousmann	"	Kaufmann	германецъ		
Eliashevitch	"	I. B. Goline	"	Goinbark	"	Kouchner	евреинъ		
M. Eichenholtz	"	Grossman	"	Groinim	"	A. Klotzmann	"		
Erberg	"	Goldberg	"	Началникъ на два отдѣла		Kaitis	"		
Eichenholtz	"	Goldman	"	Gromann	евреинъ	Kuhn	"		
Ermann	"	Началникъ на два отдѣла		I. Gueller	"	(Следва)			
Началникъ на два отдѣла		Gauchmann	"	Платете абонамента си за 1938 год. още отъ сега. Това ще ни улесни. Ще изпълни и Васъ съ радостъ за навреме изпълненъ дългъ!					
Efron	евреинъ	Gromann	евреинъ						
Началникъ на два отдѣла		I. Gueller	"						
Началникъ на два отдѣла		Gauchmann	"						

И азъ си спомнихъ за чудесната
поема на Пенчо:

„Завръщатъ се, царю, въ Бѣласси-
кий бой
Дванадесетъѣ полка пленени!“

Могщиятъ царъ, пребледнялъ като
сминъ,

Къмъ тъмната граница южна
Съсъ погледъ занесенъ издигна ржка
И нѣщо нечуто пошушна;
Но вмигъ залюлянъ полетѣ настрана
И наझे възнакъ се люшна...

— Каква величествена смъртъ
на истински баща по своитѣ чедъ—
15 септември 1014.

— Самуилъ, както казва еди старъ
авторъ, даже на смъртния си одъръ
тържествувалъ надъ безсердечния
си противникъ. Билъ великодушень
царъ. Не е забилъ никого на колъ,
никого не е ослѣпилъ.

Въ него се е проявила лъвската
сила на българския народъ.

Тукъ му е мѣстото да кажемъ
въ историческия редъ на нѣщата
справедливата истина, която е за-
сегнала нашата съдба.

Св. Димитъръ, като гледалъ отъ
Небесата поганствата на гърцитѣ
надъ българитѣ, които жестоко стра-
дали цѣли сто пѣтдесетъ и осемъ
години, а нѣмало защо, смилилъ се
надъ нашия милъ, честень, дѣбро-
душень, кроткъ, трудолюбивъ, пе-
стеливъ и многострадалень народъ,
и вдигналъ благословената си под-
крепа отъ Солунъ, за да я изсипе
като благодатень дъждъ върху пре-
столния градъ Велико Търново. То-
гава дошли сицилийски пирати, раз-
грабили Солунъ. Населението се
прѣснало низъ Българско и разказ-
вало съ ужасъ за своитѣ нещастия.

И така царственитѣ двама братя
Петъръ и Асенъ въздигнали на све-
таго Димитрия храмъ подъ Трапе-
зица. Много просеци, преправени на
луди, ходели отъ мѣсто на мѣсто и
подбуждали всички на възстание,
като думали:

— Дойде време да строшимъ хо-
мота на византийцитѣ: самъ Св. Ди-
митъръ ги е оставилъ и е дошелъ
при насъ да ни помага въ борбата
за освобождението. Не трѣбва да
губимъ време, ами да се вдигнемъ
по-скоро, да възстанемъ и да изби-
емъ врага до кракъ...

По тоя начинъ бунтътъ билъ го-
товъ, и взелъ характеръ на общо
възстание отъ страна на всички бо-
ляри. Свободата била провъзгласе-
на въ токущо издигнатата църква
„Св. Димитъръ“ въ Търново. Раз-
бунтувалото се възстание било бла-
гословено отъ духовенството. По-
кровитель билъ избѣгалиятъ отъ Со-
лунъ Св. Димитъръ.

На народния съборъ, свиканъ во В.
Търново за освещаване на **църквата**
„Св. Димитрий“ е билъ ржкоположенъ
отъ гръцки владци българскиятъ свеще-
никъ Василий за Търновски митрополитъ,
а той пъкъ е овѣнчалъ за царъ Геодоръ,
който се наректълъ съ древнобългарското
име Петъръ. Новиятъ български владѣтель
е получилъ златния царски Вѣнецъ отъ
бълг. архиерей тукъ.

На освещаването владиката Ва-
силъ, прѣвъ български архиепископъ,
държалъ речъ, която завършилъ
така:

— Братя, стигатъ толкова мъжи и
робуване. Време е вече да се осво-
бодимъ отъ нашитѣ врагове. Да въз-
станемъ всички и да ги изгонимъ
отъ земята си. Богъ ще ни помогне!
— Да възстанемъ! извикали все-
чки радостно.

— Да живѣе България!

— Да живѣе царъ Петъръ! изви-
калъ Василий, и коронясалъ со зла-
тенъ вѣнецъ по-стария братъ Пе-
търъ за царъ (1186 г.).

Младото царство расло и порас-
ло въ сила и богатство.

Петъръ отстъпилъ после престо-
ла на брата си Асеня, а самъ се
отеглилъ въ **манастиръ подобно**
св. кн. Борисъ I.

Гърцитѣ като видѣли, че съ бой
не могатъ да надвиятъ българитѣ,
почнали съ лукавство. Надумали бо-
лярина Иванко да убие Асеня. Пе-
търъ обаче веднага се върналъ и
прогонилъ Иванко. Но и Петъръ
билъ убитъ отъ Иванковъ човѣкъ.
Тогава дошелъ на престола най-мал-
киятъ имъ братъ Калоянъ, който
билъ кърваво страшенъ за врага.
Той разширилъ България до Цари-
градъ. Победилъ латинцитѣ по вре-
ме на кръстоноснитѣ походи, и гър-
цитѣ го признали за свой владѣтель.

Между това българинъ убилъ
латинския васалъ въ Солунъ, Бони-
фаций. Царъ Калоянъ пристигналъ
предъ Солунъ съ целъ да съсипе
васалното латинско кралство. Той
обсадилъ Солунъ. Но тукъ ненадей-
но го постигнало нещастие. Жена
му, която не е била българка, и би-
ла въ любовни връзки съ калояно-
вия воевода, Манастрасъ, отъ куман-
ски произходъ, подбудила Манастра
да убие царя!

Когато Калоянъ самъ обходилъ

стана изнурень, че утре самичкъ
той ще води войската въ последень
бой и всички спяло въ отраденъ
сънъ, прибралъ се е той въ шатра
си. Огньоветѣ едва мъждѣли на
стражитѣ въ ношния мракъ...

Единъ салъ не иска да склопи
очитѣ — казва Кирилъ Христовъ —
единъ салъ — заложникътъ старъ:
Вторачень и с'буря свирепа на гър-
дитѣ,
Зловещо той още се вслуша вътъ-
митѣ,

Заспа ли угриженный царъ.

Най-последъ прошепна неволний из-
мѣнникъ:

„Ахъ, варвари... ще отмъстятъ“.

И скочи. И смело къмъ царския
сѣнникъ

Подкраде се тихо мѣстителний
пленникъ

Съсъ дѣхъ затаенъ на уста.

И свѣтна лице отъ радостъ зловеща
За бжднитѣ вражи беди...

Той влѣзе. Дѣсница повдигна се
веща —

И стонъ се зачу... И бликна кръвъ
гореща

Изъ царствени спящи гърди.

Убиецътъ бързо се скрилъ.

На виковетѣ на ранения царъ,
той самъ се притектълъ на помощъ.
И тукъ се повторила опитността на
народната поговорка: „Крадецътъ
най-много вика—дръжде крадеца“!
Манастиръ се показалъ слисѣнъ и
натъженъ за станалото, но Царътъ
го обвинилъ въ убийство. На дру-
гия день вечерята Калоянъ умрѣлъ
въ страшни мъжи.

Сега било редъ на гърцитѣ да
възвърнатъ избѣгалия светецъ во
Велико Търново, та пустнали слуха,
какво св. Димитъръ е билъ оня, кой-
то поразилъ страшния царъ.

За да вътѣпятъ тая мълва срѣдъ
народа, изобразили Димитра вмѣсто
Георгия, и Калояна — вмѣсто змея.

Тая икона е кошуство съ миро-
творното християнство, и грѣхъ
спрямо българщината:

— Махнете я отъ кой да е ико-
ностасъ!

— Наистина! Колко страшенъ
трѣбва да е билъ Вашиятъ царъ за
врага... казаха чужденцитѣ. И ако
сега България не научи урока си
отъ историята, за да се обедини въ
едно, кога ли ще го научи? Живъ
билъ българскиятъ Богъ, че Ви е
опазилъ досега! Наистина...

— Да, църквата Св. Димитъръ
во В. Търново е живъ и до днесъ
паметникъ за справедливата бъл-
гарска кауза, която благославя Не-
бето и ни дарува свобода и победи.

М. Ж. Марковъ

Тайната страна на Християнството

(Откслек, четенъ въ Мистичния кржжокъ — Бургасъ отъ Ц. Хр. ЦОНКОВЪ).

„Бълг. Бранителъ“ въ служба на България!..

I am glad to report that many thousands of Christian people in the United States are becoming greatly interested in Bulgaria through the reading of our literature. Letters received, show that citizens of the United States are coming to better understand what a beautiful and interesting Country you have. The people of Bulgaria have the confidence and respect of Americans, particularly Christian Americans. And we are glad to do everything we can to contribute to this fine feeling existing between the two countries.

Dr. G. B. Winrod

Всѣка религия се намира подъ знака на единъ религиозенъ учителъ. Тѣ идватъ всрѣдъ човѣцитѣ да посочатъ пътя който е необходимъ да се следва за постигане на човѣшкото растене. Истинитѣ които ни разкриватъ религиознитѣ учители сж дадени за всички. Но ние всички знаемъ, че хората се намиратъ на различна степенъ на развитие, интелектуално, емоционално и волево. Това, което е ценностъ и откровение за единъ, за други се вижда като детинска играчка. Това, което би довело единъ светия въ екстазъ, за разбойника би се видѣло смѣшно. Ние всички знаемъ, че за да изучимъ висша математика трѣбва да почнемъ отъ действията събиране и изваждане и чакъ следъ много годишно занимание въ университетата могатъ да се разкриятъ тайнитѣ

на математиката. На новороденото не се дава твърда храна, а млѣко, защото организмътъ му не е нагледенъ да я възприеме. Въ сжщото положение се намираме и ние, които представляваме духовни младенци; безъ предварителна подготовка не бихме могли да разберемъ много тайни, които сж известни на много посветени. Като се има това предъ видъ, че религията трѣбва да задоволява духовно издигнатитѣ, а така сжщо и духовно ниско стоящитѣ е изникнала двойната страна на религията, сиречъ че тя има скрита страна, известна на посветенитѣ, и външна, разкриване на известни истини въ форма удобна за нискостоящитѣ въ духовно положение. Такава скрита страна сж имали Индийската религия, Брахманизма, Будизма, Египетската, Зороастризма, и Юдейската. Допускането на ученици въ тѣзи школи гдето се разкривали тия истини е ставало съ подборъ. Не всѣки е бивалъ допусканъ.

(Следва)

Къмъ пощата...

„Бълг. Бранителъ“ сж часть отъ уредническия си отборъ и най малкия бранителъ — Вл. Красимира Маркова, която сжщо помага въ лепене на адреситѣ. Носачътъ г. Гарабедъ Ованезовъ се е прегърбилъ подъ тежестта на голѣмия купъ екземпляри. Задъ него е г. д-ръ Д. Йоневичъ, после — нашиятъ директоръ г. п-ръ Марковъ, а до него г. Хр. Ляповъ и синъ му у-кътъ Никола Ляповъ. Въ срѣдата Донна Бѣла Маркова демонстративно държи последенъ брой, на „Бълг. бранителъ“. Кръстътъ е символиченъ. — Тая снимка е най-добрата ни реклама. Прочетете пакетитѣ. Всѣки пакетъ съдържа по 650 кжса „Бълг. бранителъ“.

Има много вестници
и списания но само
единъ

„БЪЛГАРСКИ
БРАНИТЕЛЪ“

за
родъ и
Вѣра!

There are many Magazines but only one

BALGARSKI
BRANITEL—

„The
Bulgarian
Defender“

Зовъ пророчески за — родъ и Вѣра!..

„Бълг. Бранителъ“ открива подписка и за 1938. Абонаментъ — само 20 лв., за покриване разносжитѣ. Вижъ стр. 2. На всѣки 4 предплатили абоната, 5-ятъ е Вашъ: — Настоятелъ може всѣки да бжде! Правимъ 20% отстъпка.

Презъ 1938 г. „БЪЛГ. БРАНИТЕЛЪ“ навлиза въ IX-та си год., и това е гаранция която говори за успѣха на списанието.

„Бълг. Бранителъ“ е най-модерното издание отъ своя родъ со следнитѣ отдѣли: Обществена провѣрка — Дух. огледало — Изъ печата — Евангелски образи — Стихотворения — Срѣдъ помацитѣ — Нашъ животъ — Вестописъ — Книжнина. — Изъ Тайнитѣ архиви — Духовни опитности — и пр. .. „БЪЛГ. БРАНИТЕЛЪ“ има четци почти въ цѣлия свѣтъ, и дописници въ: САЩати, Гърция, Германия, Румѣния, Китай Персия, Англия и Швейцария.

Предплатилитѣ абонати ще получатъ освенъ 10 №№ още и долнитѣ книги по желание и личенъ изборъ:

М. Ж. Марковъ — „Зорници“ (стихосбирка) — струва 10 лева, но за абонатитѣ — **безплатно**.

Ф. П. Келлеръ — „Това очаква Васъ!“ (съвременна духовна книга отъ 110 стр.) Струва 17 лева, но за абонатитѣ ни — **само 10 лева**:

Библейски календаръ за 1938 год. Струва 10 лева; а за нашитѣ абонати — **безплатно** Изд. „Дух. слово“ — София. Разкошна работа.

П-ръ Т. Т. Халдей — „Библията и литературата“: — **безплатно**.

Д-ръ Ив. Жековъ — Лѣкуване съ грозде. Нова метода: **безплатно**.

Всѣка година списанието отпуска **1000 лева** за своитѣ дописници. Платете си абоната веднага, за да Ви впишемъ въ новитѣ списъци. Пратете ни нови адреси: на всѣки 4-ий, 5-ятъ е Вашъ!

Ако не го харесате, върнете този брой! „БЪЛГ. БРАНИТЕЛЪ“ е Вашъ. Агитирайте за него. Рекламирайте въ него. Живѣйте съ него — Хайде на работа! Абонирайте се веднага.

Тази зима за пръвъ пѣтъ въ България е основано Зимно библ. у-ще въ с. Коматеве, Пловд., по личната инициатива на г. П. Ил. Сливенски. Въ резултатъ, освенъ духовното благословение, приети сж шестъ (седналитѣ) нови члена въ селската Еванг. църква. Ние поздравяваме г-на Илиевъ и го сочимъ като мирянски примѣръ. Отъ благодарностъ Ц-вата го провъзгласила за свой поч. Дяконъ. Неговъ сътрудникъ е билъ нашиятъ съредаторъ г. Г. Н. Поповъ.

ВЕСТНИКЪТ

КНИЖНИНА

ЗА КРЪСТОСЛОВА „Бъл. Бранителъ“ плаща по жребие СТО лв. на разрешившиятъ.

в. „Тракиецъ“—Ямболъ, XV, 611, На стр. 4 отбелязва нашия конкурсъ за „най-духовната статия“ съ премия отъ 1000 л. и първия ни лауреатъ г. Асп. Бирниковъ, ч-къ въ Ямб. зем. уще (Вижъ миналия ни брой стр. 2).

Календаръ на великитъ християнки: Мария — Майката Господня, С. Уеслей, Х. Б. Стоу, Моника, Ф. Найтингейл, Н. А. Джъдсън, М. Слесъръ, М. Вреде, Фл. Уилардъ, Ест. Т. Молби, Айнезъ Абътъ и Дж. Адамсъ. На всъка отъ тия велики жени сж дадени ликоветъ съ коатки жителписни бележки, сжщо и много Библиейски цитати. Издаденъ съ благотворителна целъ: Ж. Мис. съюзъ при Южно еванг. ц-ви въ България. Доставя се отъ Предс. г-жа А. Ат Игатово, Асеновградъ.

Сп. „Дух. култура“, приложение на Църк. в-къ 1937 г., кн. 84 и 85 между др. хубавъ материалъ печата уводната „Православие, сила и красота“ отъ С. Софийски Стефанъ — студия посветена на Всемирнитъ ц-вни конференции, състояли се лѣтосъ въ Оксфордъ и Единбургъ—Англия. Тая студия именно п-ръ М. Ж. Марковъ е челъ отъ Евангелския амвонъ въ Бургасъ на 19 и 26 мин. м-цъ вечерта, като е говорилъ за упомѣнатитъ конференции и прокаралъ историческата, но не и евангелско-необходимата разлика между православие, католизъмъ и протестанство; — сжщо и тѣхнитъ допирни точки, за да бждемъ всички едно (Иоан. 17:22, 23) стадо на Едина Пастиръ, Господа Нашего Исуса Христа (Иоан. 10:16) и др.

„Трезваче“, цвѣтенъ. картиненъ, детски въздържателенъ вестникъ, год. XIV. Годишно 10 лв. „Новъ човѣкъ“, двуседмичникъ за просвѣта, миръ, наука, здраве и общочовѣшка култура, год. VIII. Годишно 20 лв. „Борба съ алкохолизма“, мес. научно-популярно списание за трезва култура, год. XVII. Годишно 30 лв. Препоръчваме тия органи на „Сюза за борба съ алкохолизма“ — София. Редакторъ: Д-ръ Хар. Нейчевъ. Пош. чек. см. 1421.

Г-ца Филипинка З. Филипова

и
Г-нъ Храбъръ-Руси Т. Русевъ
машиненъ техникъ

Вѣнчани, гр. Сливенъ, 26.XII 1937 г.

Сливенъ

Варна

„Бълг. Бранителъ“ честити празникитъ най-сърдечно на многобройнитъ си четци както въ Царството, така и въ сранство, като имъ пожелава духовенъ и материаленъ успѣхъ, за да плащатъ абонамента си!

П-ръ Павелъ Мишковъ, за когото ние презъ цѣла година държахме читателитъ си въ сведение, се е завърналъ отъ С. А. Щати мин. м-цъ и наскоро ще започне евангелизаторската си работа всѣкжде дото го поканятъ.

Миръ между софийскитъ братя. П-ръ М. Н. Поповъ ни пише:—„Тука е станало миналата седмица пълно помирение, на дѣвамъ се искрено, между А. Симеоновъ, П. Минковъ, И. Исаковъ, Плакидовъ и др. отъ една страна и П. Мишковъ отъ друга. Почнаха да се различаватъ нѣкои работи и виновницитъ сж почнали да се издаватъ единъ другъ. Всичко тайно ще излѣзе на покрива на къщата. И по Ллджанския съборъ е имало тъмни афери. Дано това е начало за по-добри времена за българския евангелизъмъ...“ И ние казваме — дано!—защото Богъ забавя, ала не забравя...

На 29 януарий се навършватъ шестъ месеца отъ кончината на нашия приятелъ и абонатъ К. Гандовски отъ Бургасъ, бившъ проповѣдникъ въ Кюстендилъ; — завършилъ Оберлинъ, С. А. Щати. Той е братъ по майка на известнитъ Тонджорови.

Презъ м. априль т. г. се навършватъ 10 г. отъ ржкоположението на п-ръ Марковъ и 20 г. отъ проповѣдническата му дейностъ въ Варна, Попово, Шуменъ, Франкфуртъ на М., Германия, София, Чикаго—Ню-Йоркъ и Бургасъ. Редакцията съ удоволствие ще печата нѣкои спомени въ връзка съ случая: пратете ни такива спомени...

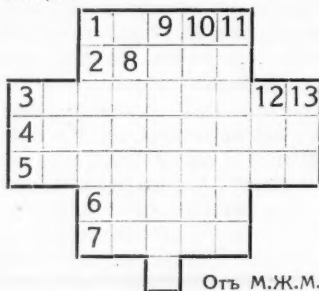
Презъ м. юлий т. г. се навършватъ 40 г. отъ идването на п-ръ К. Я. Пачеджиевъ, като пръвъ редовенъ еванг. проповѣдникъ въ Бургасъ. Очаквайте нашитъ подробни сведения.

П-ръ З. Д. Видоловъ, който обслужва Бълг. хр-ска мисия въ Чикаго, С.А. Щати, пише, че „ако е Волята Божия, презъ н. г. 1938 ще се видимъ лично“. Многобройнитъ приятели на тоя Христовъ бранителъ ще се радватъ да го видятъ въ България. Лани Мисията му е отпразднувала много тържествено 30 год. отъ основаването си.

Еванг. ц-ва въ Ллджене, Пещ. е издала апелъ за събиране на 150,000 лева твърде необходими за изграждане на курортенъ еванг. храмъ въ оня курортенъ отъ пролѣтъ до есенъ кжтъ. Изпратете

лептата си до фондовия касиеръ Архидъ контъ г. П. Ил. Сливенски, ул. „Волга“ 10—Пловдивъ, или п-рътъ г. Г. Н. Поповъ — Ллджене, Чеп.

Нашиятъ приятелъ г. Ив. П. Бойчевъ отъ Бургасъ напоследкъ е посетилъ с. Габерово и Оризаре, Поморско; с. Врѣсово, Ченге и Тополица, Айтоско и Чифлика „Нейчевъ“, Карнобатско и др. — „Провѣрихъ, казва, че когато човѣкъ служи на Бога и на ближнитъ си, цѣлото небе е съ него, и Богъ е въ него“. Г-нъ Бойчевъ е чл. на Мистичния ни кръжокъ, та. дето е миналъ е разнасялъ словото Божие. Народътъ е жаденъ духовно и „жетвата чака работници“.

Отъ М.Ж.М.

Водоравнитъ: 1. Девизъ на масонскитъ саби, 2. Чисто българска дума, но смѣтана за турска, питай коларитъ, 3. Зеницата на око то ни, споредъ поета, 4. Желана мѣрка за старо вино, 5. Гордата слава на нашитъ крепости, 6. Най-хубавото качество за абонатитъ ни, 7. Детски възкликъ къмъ любимото животно.

Отвесни: 1. Нашъ приятелъ отъ Н. Загора: съ него всичко е добре—съ кого? 8. Тв. падежъ на едно отъ Н. зав. имена на Господъ, 9. Граждански идеалъ и дългъ за всѣки, 10. Славно име на тракийски бранници, 11. Ако си вегетарианецъ назови така жена си, ако не си — изяжъ я! 12. Арменска дума, 13. Астрално название за въшки.

ЖАЛЕЙКА

Тѣмко що списанието бѣ подъ печатъ, когато скръбната вестъ ни поразъ съ невѣроятния си ужасъ, какво

БЪЛГАРСКИЯТЪ ЕВАНГЕЛИЗАТОРЪ

П-ръ ПАВЕЛЪ МИШКОВЪ

не е вече между живитъ — 10 януарий т. г.

Миръ на праха ти, скжпи труженико! Твоята буреносна речъ и ревностъ за Исуса сж знае и заветъ, които достойно ни завещава, за да те следваме, макаръ срѣдъ зависти и злоба, и много калъ на нашата действителностъ, която те преждевременно умори, когато бѣше най-потрѣбенъ за цѣлия народъ сега...

гр. Бургасъ, януарий 1938 год.

Отъ многобройнитъ ти приятели и почитатели
около „БЪЛГАРСКИ БРАНИТЕЛЪ“.

Другъ пътъ нѣма..

Нуждата на България

Положението на народа и църквата ни е много сериозно и плачевно. На всѣка страна има физическо и духовно страдание. Това положение отдавна продължава и никои не може да посочи пътя за излизане отъ него. Нашитѣ най-добри хора сж безсилни предъ финансовия крахъ и мораленъ отпадъкъ.

Въ много църкви има силно желание за религиозно пробуждане. Мислящитѣ християни чувствуватъ, че коренътъ на нашитѣ мжчнотии е мораленъ и духовенъ. Всички закони сж морални закони.

Отъ миналото иде настоящето.

Ние жънемъ това, което сме посѣли.

Ние се кланяме на фалшиви богове—мамонъ пари, нѣща; фалшивия богъ на сила, величие; фалшивиятъ богъ на индивидуализмъ, социални неправди; фалшивия богъ на удоволствия и забави; фалшивия богъ на успѣхъ, безгрижно живѣне, искайки да събираме тамъ, дето не сме прѣснали, да се ползуваме тамъ дето не сме работили.

Църквата не смѣе да пошепне миръ, нито на себе си, нито на народа, когато нѣма миръ.

Ние сме очаквали да видимъ покаяние, но напраздно.

Липсватъ вѣра и молитви.

Никакви социални и политически проблеми за добро не ще настѣпятъ, ако първо не дойде духовно пробуждане.

Единствениятъ пътъ за народно и лично издигане е пътътъ на Христа и Кръста.

За това,

— Покайте се и молете се!

* * *

Отъ какво България се нуждае най-много, точно сега?

— Отъ Бога!

Какъ България ще намѣри Бога?

— Чрезъ молитва!

Какво трѣбва да прави България сега?

— Да се моли!

Ако азъ имахъ толкова силенъ гласъ, щото да стигна краищата на България, азъ бихъ викалъ:

— О, Българо, обърни се къмъ Бога! Ти ще погинешъ, ако не познаешъ Бога!

Който има спомени за п-ръ М. Ж. Марковъ, нека се обади въ редакцията. Предстои скромно тържество по случай 10 г. отъ ржкоположението на п-ръ Марковъ и 20 г. проповѣдническа дейностъ—отъ 1918 г.

БЪЛГАРСКИ БРАНИТЕЛЪ

Зовъ пророчески за—родъ и Вѣра!..

Директоръ-основателъ: М. Н. Марковъ

Мартъ 1938—IX г.

Бургасъ, бул. Ц. Ясень 7

Брой 93

ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ

Василъ
Левски:

„Да се освободимъ,
на ако ще
после
патки
да пася“

Преди 60 години въ Санстефано се подписа единъ миренъ договоръ, съ който за винаги се отхвърляше господството на едно управление станало опасно за съществуването на нашия народъ. Тоя последенъ фактъ е създадъ едно погрѣшно схващане, че била немислима свободата на България безъ чужда намѣса. Наистина дългото робство бѣ сковало правилното развитие на нацията, но духовниятъ подеъмъ не можеше съ нищо да се спре. Напротивъ, робството отбеляза една епоха, която ще остане паметна въ нашата история, ще служи за подтикъ на иднитѣ поколения и ще говори за несломимия народенъ духъ. Епохата на възраждането говори за неизчерпаемитѣ сили на единъ великъ народъ, за необятнитѣ възможности на една буйна раса—готова да руши всички твърдини по пътя на своето народостно развитие. Отъ хилендарския монахъ до гениалния Ботевъ и светецътъ—апостолъ Левски, ние стоимъ като прехластнати предъ величавитѣ образи на безброй народни труженици и мжченици отдали живота си за непримирима борба за

издигане на народния духъ и благородно воюване за свобода. Немислимо бѣ тая свобода да се получи единствено като даръ на благороденъ и милостивъ добродетель.

Санстефанскиятъ миръ все пакъ откри една нова епоха, като разкжса рамкитѣ, сковаващи свободното и пълно развитие на единъ младъ и жизненъ народъ—готовъ да следва по пътя на културното развитие всички съседни и по-далечни народи. Освобождението даде новъ тласъкъ на всички народни сили и въ едно кратко време нашиятъ народъ се радваше на завиденъ напредъкъ въ всички области на човѣшката про-ява. Единъ всестраненъ възходъ бѣ отбелязанъ и плодетъ на свободата не закъсняха да пораснатъ, сочейки на настоящитѣ и идни поколения пътя на тоя възходъ и сбждването на така желанитѣ народни идеали.

Кап. Н. П.

БОГЪ-БИБЛИЯТА И-БЪЛГАРИЯ...

Трети мартъ!... Това е новиятъ день, великиятъ день на Българския народъ, извиканъ на историческата сцена да твори ценности въ съкровищницата на човѣчеството:

— и дългъ, и привилегия...

Надъ тѣхъ мало и голѣмо трѣбва да се замислимъ, че свободата извоювана иска нови жертви и нови победи. Тя не е дошла, освенъ съ потъта и кръвта на хиляди достойни Български бранители... Между тѣхъ—нека си признаемъ—историята е отбелязала не само православни и католици, но и вѣрни и трезви протестанти:

— Предъ върховнитѣ повели на Отецтвото и неговия святъ олтаръ нѣма сектанти, а добри българи.

Евангелиститѣ въ България винаги сж били едни отъ най-добритѣ граждани на страната. Тѣ иматъ признатъ дълъ въ освобождението на България, и цененъ приносъ въ кул-

(Следва стр. 2)

ДУХОВНО ПРЕДСТАВ

Богатствата на Българската православна църква

Споредъ данни на сведущи люде, данни почиващи на провѣрени на нѣколко пѣти отъ различни източници сведения, споредъ Д-ръ П. Плакидовъ излиза, че по крупнитѣ църковни имоти ежегодно носятъ единъ доходъ отъ 138,000,000 лева. (преди нѣколко дни Рилскиятъ манастиръ е получилъ 40,000,000 лева наемъ за горитѣ си съ предложение да се съгласи да даде подъ наемъ и стадата си, но за това другъ пѣтъ).

Срѣдно, обаче, ще вземемъ общия годишенъ доходъ на църквата ни само отъ недвижими имоти и минали парични дарения, носящи лихви; общо 150,000,000 лв.

Съ този си доходъ Българската православна църква ще може да издържа следнитѣ институти, учебни заведения и други богоугодни и челоуколюбиви учредения, за които сега бедната ни държавица едва може да свърже двата края. Споредъ бюджета за 1931/32 ф. година България харчи:

1) За четири института за слѣпи и глухо-нѣми: личенъ съставъ	1,836,580 лева
веществ. разходи	2,400,000 „
	4,235,500 „
2) за народни музеи и паметници: личенъ съставъ	1,730,640 „
веществ. разходи	1,560,000 „
	3,290,640 „
3) Медицински факултетъ съ Александр. б-ца	
личенъ съставъ	15,189,730 „
веществ. разходи за Алекс. болница	12,603,000 „
	27,792,730 „
4. Муз. академия: личенъ съставъ	1,807,710 „
веществ. разходи	365,000 „
	2,172,710 „
5) Българска правосл. църква: личенъ съставъ	40,091,840 лева
веществ. разходи	349,000 „
разни разходи	6,804,160 „
	47,245,000 „
6) Спец. болници—приюти за душевно-болни	
а) при гара Карлуково: личенъ съставъ	1,285,000 лева
веществ. разходи	477,360 „
б) при гр. Бѣла: личенъ съставъ	1,660,000 „
веществ. разходи	516,900 „
	3,939,260 „
7) Богословскиятъ факултетъ: личенъ съставъ	1,442,020 лева
8) Ветеринарно—медицински ф-тъ личенъ съставъ	2,382,760 „
9) Агрономо—лесовъдскиятъ ф-тъ личенъ съставъ	5,134,280 „
веществени разходи за тритѣ факултета, споредъ нуждитѣ	5,000,000 „
	13,959,060 „

или всичко, църквата може да поеме отъ разхода на държ. бюджетъ по гореизброенитѣ седемъ пера сумата 102,632,980 лв., срещу дохода си отъ 150,000,000 лв. и пакъ ще ѝ останатъ 47,000,000 лв. за олихвяване.

Богъ-Библията и-България

(Продължение отъ 1 стр.)

турното изграждане на III-то ни Царство.

Трети мартъ, обаче, не е само минало—той е и бждаще, заветъ и блѣнъ. Ние не може да заспимъ на лавритѣ си и да не работимъ за свободата на цѣлокупния български народъ... България!—ние трѣбва да я пазимъ като зеницата си. Историата ни строго учи, че велики империи сж пропадали во върха на силата и славата си, щомъ сж се отдавали на разкошъ и развратъ, а „Правдата народъ възвишава“ (Притчи 14:36).

Затова, спомняйки си миналото, нека прозремъ бждащето съ една трезва, Богомѣдра и здрава младежъ. Но тя иска примѣра на родители, учители. Нека ѝ завещаемъ—на тая нова България—Христа на християнството, а не на фарисейтѣ;—Христовото християнство, а не картоненото. Нека ѝ дадемъ страстта си къмъ Библията—тая настолна книга, която вгради величието и мощта не само на Англосакси и германци, но и на великата Симеонова държава!

Ние сме щастливи, че три велики Б-ета сж вписани въ идеала на народното знаме:

Богъ—Библията и—България... Мигаръ поетѣтъ отдѣля България отъ Бога? Не!... За Вазовъ Той е „Българскиятъ Богъ“.

А за Пенчо—„Богъ и България сж единство въ двойна плѣтъ съ клетвата подъ Кръста—за нея да живѣемъ, за нея да умремъ...“

п-ръ М. Ж. Марковъ

ОБЯВА

Въ най-скоро време ще излѣзе Въспоменателенъ листъ за покойния пастиръ Павелъ Л. Мишковъ.

Ония приятели, които искатъ да изпратятъ нѣкои спомени отъ неговия животъ могатъ да сторятъ това като се отнесатъ до: Г-жа Анка пастиръ Павелъ Мишкова, Славянска 38 — София.

Грамаднитѣ стопанства на църквата ще дадатъ особена възможност на ветеринари, агрономи и лесоводи на практика да приложатъ изучаваната наука, а съ богословскиятъ факултетъ, самата ни църква ще може да се отърси отъ онази ортодоксалност, която е изживѣла времето си.

Време е ржководнитѣ фактори на църквата ни да насочатъ дейността ѝ къмъ по-близки до народа материални изгоди и начинания и по примѣра на другитѣ църкви да се притече на помощъ на изнемогващата ни държавица, за да не бжде изненадана и изпреварена отъ събитията, а наопъки, да ги изпревари съ усвояване на сегашния начинъ на животъ, стопанисване на имота си и се взре въ нуждитѣ на пасомитѣ си отъ които е създадена, крепена, поддържана и издържана.

Д-ръ Йон.

ОЩЕСТВЕНА ПРЕВѢРКА

МНЕНИЯ ЗА П-РЪ МИШКОВЪ

П-ръ К. Я Пачеджиевъ, Бургасъ — Когато п-ръ Мишковъ идваше въ нашия градъ, той го раздрусваше духовно. Салонътъ на „Постоянната комисия“ биваше претѣпканъ вечеръ следъ вечеръ. Чувалъ съмъ еврейтѣ да казватъ: „Мишковъ не е само вашъ, той е и нашъ...“

П-ръ Банчо Тодоровъ, Ловечъ — Моля Ви пишете, ако обичате, нѣщо повече и по подробно за покойния п-ръ Мишковъ, който заслужава да се каже нѣщо за него. Защо ли другитѣ... се умълчаха? Мишковъ въ много нѣща и въ своята дейностъ между методисти, конгресани и баптисти е билъ ненадминатъ! Поклонъ предъ дейността му и миръ на праха му...

М. Н. Поповъ, София — Следъ връщането му отъ Америка Мишковъ два пѣти идва да се видимъ. Бѣше слабъ. Билъ боленъ и безъ да знае. Жертва стана на тревоги. Тѣ причиняватъ захарна болестъ. Той бѣше великодушенъ и се прости и помири съ най-големитѣ си неприятели Въз намѣряваше да почне евангелизаторската си работа. Дано Богъ въздигне други подобни нему за Дѣлото Си между народа ни. Има голѣма нужда отъ такива талантливи за духовна работа, но има други които не искатъ да има по-способни отъ тѣхъ!

П-ръ Г. Н. Поповъ, Лѣджане, Пещ. — Бѣхъ на погребението на Мишковъ. Видѣхъ и чухъ много нѣща и ми се струва, че всичко бѣ сънъ. Самъ азъ бѣхъ като въ облакъ, та всичко изглеждаше тъмно. Изнесоха се факти и истини, които тѣй много болятъ, но не можеше друго яче...

Платете абонамента си!

БЪЛГ. БРАНИТЕЛЪ е безпл. и удобр. отъ Бург. обл. дир. съ № 8108, 14 XII. 1936 г. Абонатитѣ предварително плащатъ само 20 лв. за покриване разнискитѣ. Волни помощи се приематъ съ благодарностъ! Обяви по споразумение. Отд. брой 2 лв. BALGARSKI BRANITEL — „The Bulgarian Defender“ — A PROPHETIC VOICE „Crying in The Wilderness“. Subscription price 50 cents the year EDITORS: Rev Gerald B. Winrod, D. D. and Rev M. J. Markoff, B.A., BD.

Address: CZAR ASSEN 7, Bourgas, Bulgaria

**Щастливото Царско семейство на Българската ди-
настия — да бжде
благословено во
вѣки вѣковъ,
аминъ! (По случай
Освобождението на
България — вж. под-
ходящите ни статии
на стр. 1 и 2.)**

КНИЖНИНИ

**Г. Попъ Яневъ—Философия на Си-
на Божия Исуса Христа.** Таа книга,
която се доставя безплатно отъ ав-
тора ѝ въ Д. Баня, Ихт.—е чисто духовна
и чудесна въ своето мистично съдържа-
ние. Тя е откровение, и само тая дума е
единствената, която може да я определят
—откровение и свѣтли проблѣсъци изъ
царството на Духа. (Вж. извадки на стр.4.)

в. Сухиндолъ, изд. на Сухинд. община,
бр. 142 и 143 въ 16 голѣми стр. съ много
клишета и цѣстенъ печатъ. Дава се обща
представа за всестранното развитие на
селото. Добре е за напредъ, както и за
др. общини, да се печататъ подобни из-
дания, които да ни запознаватъ съ кра-
сотитѣ и творчеството на България.

Сп. „Благовеститель“ — Бургасъ.
Презъ настоящата година започва своята
10-та годишнина. Поздравяваме го. Ис-
каме да обърнемъ внимание, че послед-
ната кн. подъ ред. на г-ца Д. Кинарева
отбелязва значителенъ технически успѣхъ,
обаче нѣма бойкъсь, а сж дадени повече
приказки—примѣри, като за деца. „Благо-
веститель“ е петдесетнишки органъ, а ма-
териалътъ му нѣма нищо петдесетнишко:
като изключимъ хронологията „Петдесетни
извлечения“ на стр. 9, които, обаче, не сж
чисто петдесетнишки, всичко друго е пра-
вославни-евангелско. Какво петдес. има
напр.: „Горчивиятъ ханъ“, „Новороденото
момченце“ и пр. Де останаха безеизтъ?
Момченцето и офицерътъ спасени безъ
петдесетнишка аларма (sic!) — Вж. кн. 1,
стр. 5, 15, 22, и пр. сжщото може да се
каже и за токущо получ. февр. кн.

ПРИМѢРЪТЪ НА ЕДНА ЦАРИЦА

Много пжти като съмъ чела кни-
гата „Естиръ“ правило ми е впечат-
ление, защо това историческо съби-
тие е вписано като частъ отъ Биб-
лията за Духовно назидание на вѣр-
ващите въ Бога.

Въ това историческо събитие се
описва какъ една жена, макаръ че
била законна царица на една много
силна и славна империя за времето
си—Индия, съ една своя нагледъ
невина, па дори необходима, но не
тактична постѣпка е изгубила цар-
ското си достоинство. Но не само,
че тя е пострадала, но следва, че тя
като съпруга и общественничка и
жена е имала голѣмо внимание за
благоденствието или разорението на
своя домъ и народъ.

Въ тоя исторически разказъ следъ
тия събития, които се описватъ по
горе за царица Астинъ, четемъ за
друга една жена, която играе важ-
на роля въ развитието и благоден-
ствието на цѣлъ народъ.

Описва се какъ царството не мо-
же да стои безъ царица и се изби-
ра за царица младата еврейка Естиръ
отъ Вениаминовото племе. Много
ясно е описана нейната биография
въ тоя исторически разказъ. Казва
ни се, че тя е била пленница въ Ин-

дийската империя. Била е сираче
безъ баща и майка и живяла при
чичовия си синъ Мардохей, който я
възпиталъ и благодарение на него-
вото възпитание, тя се е издигнала
и удостоила да стане царица на та-
зи велика и обширна Индийска им-
перия.

Важното за насъ е сега да зна-
емъ и възприемемъ ония добродетели
отъ Естириното възпитание
благодарение на които тя е стигна-
ла царския престолъ.

Естиръ е била възпитана въ за-
кона Моисеевъ и искрено е вѣр-
вала въ Бога и отъ тая вѣра изви-
ратъ и успѣватъ другитѣ ѝ добро-
детели на съпруга, майка и общест-
веница. Сващамъ, че тя е била мно-
го послушна споредъ V-та Божия
заповѣдь. „Почитай баща си и май-
ка си, за да ти бжде добре и да жи-
въешъ много години на земята“. Била
е духовно здрава, та и тѣломъ
здрава и естествено красива, та не
е претендирала за много козметичи
които ѝ се давали, за да излѣзе ис-
куствено красива предъ царя. Сме-
ла е била, понеже е била мъдра и
умна: за това ни подкрепя фактътъ,
че макаръ и пленица не се е стра-
хувала да се яви на конкурса за из-

биране царица. Не е била гордели-
ва, а е била много търпелива и про-
зорлива за всѣки день на повсе-
дневния животъ, макаръ и царица.
Себепожертвувателна е била: реши-
ла се е да иде при царя безъ да е
викана поименно отъ него като е
знаела, че има много строгъ законъ
за случая. Миролюбива и простител-
на макаръ и властна царица!

И ето защо е помѣстенъ въ Би-
блията този исторически разказъ:
за да докаже Богъ, че жената ма-
каръ и да съгрѣши най-първо тя е
призвана като съпруга, майка и об-
щественичка да играе важна роля
въ Духовно-религиозното развитие
на човѣка, защото тя е която въз-
питава мъжа.

Дългъ се налага и на назъ Христи-
янитѣ жени да сме облечени съ
добродетелитѣ отъ Вѣрата въ Бога
Господа Исуса Христа и Духа Све-
тий като съпруги и майки и възпи-
тателки за идването по-скоро Божи-
ето Царство на земята. Ако тия до-
бродетели и Вѣра въ Бога е била
неуждна прѣди 2—3 хиляди години
за Духовно-религиозното развитие
на човѣка, то тя и днесъ има сж-
щото влияние и цена.

гр. Бургасъ. г-жа Р. Овчарова

ESPERANTO PAGO DE LA JURNALO „LA BALGARA GARDISTO“

Вланътъ на Истината Богъ

Властта на Истината е спомената на страница 7 въ книгата „Философията на Сина Божия Иисуса Христа“ въ долнитъ три реда, а именно: — На 5. VIII. 1933, видѣхъ въ снѣтъ си видение да възлиза възъ твърдата планинска скала. — Видението бѣше видение на Истината въ форма на планината, на която възлѣзе Христосъ. — Предъ лицето на твърдата бѣла скала минаваше желѣзопътниятъ пѣтъ на държавния влакъ. Като гледахъ, много се бояхъ, какъ ли не е падналъ държавниятъ влакъ когато се е спускалъ и презъ скжсания пѣтъ е стѣпялъ на другитъ релси. — Това като гледахъ, захухъ свиренето на държавния влакъ. Влакътъ възлизаше изъ дълбочината на пропастьта. Азъ се притиснахъ до бѣлата скала на планината Христова, за да не ме смаже влакътъ държавенъ. — Влакътъ възлѣзе, машината пусна пара, мжглата но не ме засѣгна. — Това възлизане стана история. Ние не ще вече да се обновяваме въ а започваме да се обновяваме въ Истината Богъ. Богъ Истината действува.

ЗАБЕЛ. На стр. 4 на сжщата книга грѣшката „отъ всичката“ е печатна да се чете: своята, Битие 2:2, на стр. 6 думата „bonap okon“ да се чете: bonap lokon, на стр. 8 думитъ „нау ата“ да се чете: науката, „сѣзна не“ да се чете: съзнание, на 10 стр. думитъ; „тѣлото е на“ да се чете: това е, на стр. 18 думитъ „гледайте ше“ да се чете: гледайте и ще, на стр. 19 „не клеткитъ“ да се чете: че клеткитъ, на стр. 20 „Христо ата“, дм се чете Христовата, на стр. 21 „ще носи“ да се чете: ще го носи, на стр. 22 „kui estas“ да се чете: kiu estas, на стр. 23 „когото“ да се чете: когато.

Отъ автора: Г. п. Яневъ

Por la mistika rondo de la Kriktaj Esperantoj. La Dio, la Universala Spacvero, direktis mian atenton en Si Mem en la cielon, la Patrino kiu naskadas Siajn spiritajn infanojn lau la Jalatoj 4:26. La Partino kiu naskis. Sian Unuanaskitan Filon La Jesuon Kriston. Nomatan en la Sinodala sankta Biblio Mateo 27:43 La Esperanto, kiu esperis al Dio. La mistikan forton de citiu espero estas nomata de Zamenhov „Sankta Espero“. La Unuanaskitan Filon de la Patropatrino ni adoras, li estas nia Dio La Unua Esperanto. Li havas sur la tuta tero Siajn servantojn kiujservas al Li per la Sankta Esperanta Biblio per okulta maniero.

Sinioro Pastro M. J. Markoff, mi ekspezas al vi la libron de la iaro 1933 nomatan, La Filosofio de la Filo de Dio Jesuo Kristo en kiunvi vidos la Sanktan Kristan misterion, la Lia Eklezio, ne disigita de la modernismo en du cent sektojn, sed kunigita Eklezio en la Krista instruon pri la naskado, kiel La Patropatrino La Unua Spacvero naskas: Genezo 2:4—„Tia estas la naskigo“.

Sur la pago 13 en La Filosofio de la Filo de Dio Jesuo Kristo estas priskribite kiel Spirito de Kristo donas Sian instruon al Sia Eklezio en la formo de oraj monoj. Vi Pastiro M. J. Markoff estas pastro en ci tiu Eklezio da la Esperanta Dio La jesuo Kristo. Al ci tiu Esperanta Dio mi do-

nas mian propran parcelon I en la kvartalon 126 apuda abian arbareton de la minerelan banelonen lavilago Dolna Bania, por ke la ligo deltutteraj esperantoj foros por siaj anoj komunan ripozon kaj komunan pregejeon, en kiun oni parolos esperante kaj servos per Sanktan Biblion lau okulta maniero.

Al la pastro Grigori en la vilago Dolna Bania

Pastro Grigori,

La Sankta Krista Spirito estis dirinta al mi:—„Mi evakuiras vian okul-tejon“—Mi kaj vi, de vian vortaron, vidis La signifon del diritan vorton „okulte“ kiu estas tralokigo — „Evakuiri“. La Spirito de Kristo plenumas Sian vorton „Evakuiri“ per la sendado de homojn Kristajn Esperantojn, kiuj faros la Dian Volon ili evakuiros mian okul-tejon. Cefa aganto de tiuj homoj estas La Pastro M J Markoff. Ci tiuj homoj ne estas tiaj pri kiuj la jurnalo „Ortodoksa Misisto“ nombroila pagoj 594—595 de la iaro 1937 estas skribite:—„Satano, tera princo spirito, dio de la nuna mondo.„Kiel multe mi bedauros, honoraj usonanoj, ke inter vi pacamantoj, kulturaj homoj; satano estas vin farinta siaj organoj, kaj mizeraj sklavo, kiuj per Evangelion servas al li per, sektadon Kristan Eklezion“.

— Sinioro pastro Grigori, ili ne estas sektantoj, ili ne servas al Satano, ili ne faras disigadon de la Kristan Eklezion, sed faros kunigadon de la Kristaj esperantoj, ili kunigos la isonanojn kun la finlandanojn per la Esperantan Kristan akultejon. G. P. Janev.

Honorinda Pastro M. J. Markoff, Post kiam vi tralegos la supra letero, vi vidos, ke la „Ortodoksa Misisto“ times de sektadon de la Eklezion, timas de disigadon, Sed vi faros kunigadon de kristajn esperantojn en la kristan instruon pri la naskigo de La Universala spacvero, en la esperanton komunan domon la okul-tejon, kien oni adores La Esperantan Dion La Jesuon Kriston. Venu por vidi la lokon, kaj arangi la konstruon.

Via frato en la Kristo:

Georgi Popianev.

En la venontaj esperantaj pagoj de la Balgara Gardisto sekvos presadon de La Filozofio de la Filo de Dio Jesuo Kristo.

G Popianev

Отзиви за „Бълг. Бранителъ“

Проучете горната снимка, взрете се въ нея — тя е нашата най-добра реклама!

Заслужена похвала

„Бълг. Бранителъ“ изказва благодарността си на г-на Стеф. Георгиевъ, нашъ ред. абонатъ отъ Павликени, Търн. за изпратенитъ осемъ адреса! Ако всѣки абонатъ ни изпрати по единъ само адресъ скоро ще достигнемъ тиражъ отъ 5000 кжса и тогава ще увеличимъ страницитъ, ще подобримъ хартията, ще засилимъ работата на сътрудницитъ. Драги четци „Бълг. Бранителъ“ е Вашъ. Вие имате роднини и близки. Направете „Бълг. Бранителъ“ най-драгъ подаръкъ на приятелитъ си.

П-ръ Банчо Тодоровъ — Ловечъ: — Изказвамъ голѣмата си благодарностъ за сп. „Бълг. бранителъ“, което съ благодарностъ чета за неговитъ народостни и високо духовни статии...

ЗАХАРНАТА БОЛЕСТЪ и смъртта на Павелъ

Бѣ тиха лѣтна вечеръ. Слънцето прашаше последнитѣ си лъчи и Янтра тихо шумѣше. Тихи нѣжни тонове идеха отъ кичестия дворъ на малката църква въ В. Търново. Камбаненъ звѣнъ сякашъ тихо приканваше за молитва. — О колко мили скъпи спомени...

Говорѣше пастиръ Павелъ Мишковъ. Това бѣ много отдавна. Заличи се всичко. Остана само тъженъ споменъ.

Бѣхъ невръстно момче. Надничахме презъ оградата на църквата. Влѣзохме вътре. Слушахме дълго. Душитѣ ни бѣха пречистени. Азъ виждахъ чистото и лъчезарно лице на пастира. За мене той бѣ светецъ, учитель и човѣкъ.

Опознахме се. Никога нѣма да забравя голѣмия ораторъ. Той влѣ въ живота ми смисълъ и вѣра. Постави основитѣ на характера ми и до днесъ тия основи сж здравитѣ опори на всичко, презъ което може единъ младежъ, студентъ, лѣкаръ, съпругъ, баща, гражданинъ и общественикъ да мине... Минаха много години. Установихъ се въ Бургасъ. Пастиръ Марковъ ме среща веднѣжъ на улицата: — Д-ръ, Павелъ Мишковъ починалъ!

— Ахъ, съ какви обикновени думи се изразява такова събитие! Въпроси. Въпроси. Кога—какъ—отъ какво?—Захарна болестъ!

Тя е една отъ разпространенитѣ презъ наше време. Споредъ голѣмитѣ капацитети на науката, захарната болестъ се причинява отъ душевни преживявания — главно тревоги. Страхъ и други афекти изглежда, че влияятъ върху предразположенитѣ. Най-важенъ симптомъ е Нурерглюкомия (увеличаване на захарта въ кръвта). За практиката, обаче, е така наречената Glikozozia. Тѣлото загубва способността да преработва захарта въ храна—вжгледхидратитѣ минаватъ направо въ кръвта.

Щомъ всичко това е така, като избѣгвамъ да се впускамъ въ подробности, за мене е ясно, че голѣмиятъ човѣкъ на България и незаметниятъ апологетъ на Евангелието е станалъ жертва на онѣзи ежби, които не правятъ честъ никому най-малко на евангелиститѣ.

Последнитѣ наистина понасятъ голѣма загуба съ милия, непрежалия и добъръ Павелъ Мишковъ.

— Позоръ на убийцитѣ!

— Вѣчна памѣтъ на мъченика! гр. Бургасъ.

Д-ръ Серафимъ Енчевъ

Заглавието, което смѣтаме да е окончателно на списание-то ни. Очаквайте Великденския брой съ новото клише.

БЪЛГАРСКИ РАНИТЕЛЪ

Духовнитѣ общества и тѣхната социална роля

Нѣкога българскиятъ народъ се интересуваше отъ дейността на политическитѣ партии, но политичитѣ оставиха едно тъмно петно въ историята на човѣшката еволюция.

Мнозина искатъ да знаятъ нѣщо и за духовнитѣ общества, които въ сегашно време сж се увеличили тѣй много, че на всѣки човѣкъ не му остава време да проучава тѣхното различие. Изучаването на духовнитѣ общества може да ни ползува само тогава, ако изхождаме отъ онази идеялна чистота кждето нѣма условия за никакви престѣпления. Да говоримъ за духовнитѣ общества то значи да вдигаме вуала на истината. Хората въ миналото предъ богинята на истината сж четяли следния надсловъ — „Всѣки който се осмели пръвъ да вдигне този вуалъ, веднага ще намѣри смъртта“. Христосъ вдигна вуала на истината, но веднага се намѣри на кръста между двамата разбойника.

Въ сегашната епоха на всѣко

мѣсто нѣма условие да се говори за истината. Нѣкои хора мислятъ че силнитѣ хора съдържатъ истината въ себе си. Но историята ни учи, че всѣки който разчита на външната (физическата) сила не говори истината. Най-относителната истина идва по пѣтя на необходимостта. Вѣрно е че на жестокиятъ хора не трѣбва да имъ се открива истината, защото нѣматъ мѣродавни методи, но ощи по-зле, ако подпушваме житейския пѣтъ...

Духовнитѣ хора създаватъ законитѣ, политичитѣ ги реализиратъ, а народътъ трѣбва да ги поддържа по закона на задълженията. Ако ме пита нѣкой кое общество е на най-правия пѣтъ, ще кажа: — Кое то нѣма тенденцията да управлява, но да слугува на хората. Сегашниятъ животъ изисква слуги, а не господари. Истинскитѣ духовни хора се предостаятъ на съвѣстта на хората и въ-рата въ Бога.

Павелъ Р.

Тайната страна на Християнството

(Откъслекъ, четенъ въ Мистичния кръжокъ — Бургасъ отъ Ц. Хр. ЦОНКОВЪ).

(Продължение отъ мин. 91/2 бр.)

Може би на мнозина ще се види чудно защо достѣпътъ не е билъ свободенъ за всички? Защото въ тѣзи школи се изучавали редъ науки, които сж давали на не посветения властта да си служи съ много природни сили. Той е придобивалъ способности които другитѣ сж нѣмали, напримѣръ, четенето на мислитѣ. Въ Стария заветъ знаемъ напр., че Мойсей е можелъ да си служи съ атмосферното електричество, да го сгъстява и да го отправя кждето си иска. (Изм. гл. 7—11 и др.) Каква опасностъ би било за всички хора, ако такива сили и способности се дадѣха на хора съ низши чувства, духовно не издигна-

ти. Тѣ биха представлявали бичъ за другитѣ, които сж около тѣхъ. Притежавайки такива способности, тѣ биха ги употребили за свои лични облаги за смѣтка на другитѣ. Затова Христосъ казва „Не хвърляй бисеритѣ на свинитѣ“—сиречь, духовно непробуденитѣ хора, защото ще се обърнатъ и ще те разкъсатъ.

По отношение на Християнството мнозина мислятъ, че нѣма тайно учение, скрита страна, че всичко имъ е разкрито въ Свещенното писание и то за всички. Но ако хвърлимъ единъ погледъ на Новия заветъ ще видимъ, че Християнство-

(Следва на стр. 6)

Тайната страна на Християнството

(Продълж. от стр. 5)

то също така е имало скрита страна. Христосът въ своите проповеди не е разкривал всичко на своите слушатели, защото те не са били готови да го възприемат и разберат. Тия истини се разкривали на слушателите въ една скрита форма и тоя, който е бивалъ назрѣлъ е можелъ да ги схване. Исусъ е говорилъ винаги въ притчи. Много книги, както отъ Стария заветъ така също и отъ Новия сж книги, въ които сж скрити много истини. Особено ценни сж споредъ мене книгите Битие, Пророцитѣ, Псалмитѣ, Евангелието споредъ Иоана, Откровението.

Всички ония лица, за които ни говори Мойсей въ Битието за насъ сж исторически личности, като Яковъ, Авраамъ, и много други. Но въ погледа на Апостолъ Павелъ те сж и нѣщо повече. Въ тяхъ той намира истини, които ние не можемъ да видимъ. Че Христосъ е проповѣдвалъ тайно и явно вижда се отъ следните стихове отъ Писанието. Въ Евангелието споредъ Марко глава IV стихъ 9 и 11, Христосъ казва: „Който има уши да слуша, нека слуша“. И като ост на самичкъ, ония които бѣха около него съ дванадесетѣ Го попитаха за притчата. И каза имъ: „На васъ е дадено да познаете тайната на Царството Божие, а на ония, външните, всичко бива съ притчи“. Сжщото четемъ въ Евангелието отъ Матей гл. XIII ст. 10 и 11 „Тогавъ се приближиха ученицитѣ Му и казаха: Защо имъ говоришъ съ притчи? А Той въ отговоръ имъ каза: Защото на Васъ е дадено да познаете тайните на небесното царство; а на тяхъ не е дадено, защото който има нему ще се даде и ще има въ изобилие“. Въ евангелието отъ Лука гл. VIII ст. 10 четемъ: Той каза: „На Васъ е дадено да познаете тайните на Божието царство, а на другите се проповѣдва въ притчи, тъй щото като гледатъ да не видятъ и като слушатъ да не разбератъ“. Въ тия стихове азъ подчертавамъ думите: „Вамъ е дано да знаете тайните на царството небесно, а не на тяхъ“. Тѣзи стихове ни разкриватъ, че Христосъ не е разкривалъ всичко на всичките слушатели, а само на тия, които сж най-достойни. Тѣзи ключове за тълкуване и разкриване на тайните скрити въ Писанията сж се предавали устно, а не писмено, защото само по такъвъ начинъ е могло да се предава това знание безъ да се

Какво изгубихме съ смъртта на п-ръ Павелъ Мишковъ

Молитвата ни къмъ Бога, преди доста години, бѣше, да ни изпрати човѣкъ, който ще раздруса народа ни духовно. Когато п-ръ Мишковъ почна евангелизаторската си работа, азъ се убедихъ, че наистина той бѣше Богоизбраниятъ за блажената работа отъ която евангелските църкви както и народътъ ни изобщо се нуждаеха. Той притежаваше естествени дарби за такава работа: външна представителност, сладкозвученъ гласъ, даръ слово, правовѣрие, искреност, лични преживѣвания и други много дарби.

Въ историята на Българ. евангелизмъ има записани имена, съ които той съ право ще се гордѣе, но името на Павелъ Мишковъ ще е между първите. Обявеше ли се, че Павелъ Мишковъ ще говори въ нѣкоя църква, читалище, театъръ или офицерски клубъ на чисто религиозна тема, салонътъ биваше всѣкога препълненъ. Слушателите често биваха дълбоко трогнати отъ речите и сж взимали нови решения за животъ. Не рѣдко пжти младежи сж свидететствували, че сж били отчаяни отъ живота и замислювали да турятъ край на всичко, и речите на п-ръ Мишковъ ги окуражавали да заживѣятъ наново съ вѣра въ Бога и въ тържеството на правдата.

П-ръ Мишковъ не обременяваше никого въ нищо. Той не само намразаше срѣдства отъ странство чрезъ лични приятели за своята издрѣжка, както за всичките разности по събранията (наемъ на салони, афиши и пр.) но и за издрѣжане нѣколко работници и помагане на нуждаещи се, като ученици, болни, безработни и пр. Той ни дава и маса духовна книжнина: списание „Духовна Обнова“, множество духовни брошури и нѣкои по-големи религиозни кни-

разкрие на непосветените. Така е вървяло първите нѣколко вѣка.

Впоследствие, когато Християнството започна да се разпространява на ширина, а не дълбочина, разкриваше се и възприемаше се само явната страна на Християнството. За тази скрита страна на Християнството ни загатватъ първите Отци на ранната църква, като Оригенъ, Климентъ Александрийски и др. Отъ всичко това виждаме, че Християнството като една велика религия, като откровение може да задоволи всѣка душа, безъ разлика на духовна степенъ.

Ц. Хр Ц.

ги, между които и Пжтешественикъ отъ Бжнхъ.

П-ръ Мишковъ бѣше великодушенъ по сърдце. Той имаше много неприятели, които за години го тормозиха и може би допринесоха не малко за неговата неочаквана преждевременна кончина; той не питаше лоши чувства къмъ тяхъ и всѣкога бѣше готовъ на прошка. На връщане отъ Америка една отъ първите му работи бѣше пълно примирение съ най-големите си неприятели. Голѣма бѣше радостта, съ която ми съобщи за станалото по мирение.

П-ръ Мишковъ бѣше човѣкъ, който обичаше да назовава нѣщата съ имената имъ. Нѣкои го намразиха защото ги нарече нови богослови. Той не виждаше, защо новобогословецътъ трѣбваше да се крие задъ друго име и открито ги назоваваше, съ името имъ. Така постѣпяше и съ разните грѣхове. Той не търсеше благовидни изрази за прикриване грѣховете на хората.

И тъй, съ смъртта на пастиръ Павелъ Мишковъ българскиятъ евангелизмъ изгуби една велика сила, отъ която можеше много нѣщо да се очаква. Но Богъ знае по-дobre отъ насъ. Той не ще остави дѣлото Си, а ще възрасти достойни работници за своето лозе.

П-ръ М. Н. Поповъ

Едно писмо между многото за п-ръ Павелъ Мишковъ

Ние сме много благодарни на Бога, че даде случай да се видимъ, следъ като се завърна отъ Америка. Намъ ни се струва, че виждахме неговата душа така смирена, така изобилно благословена отъ Бога—приготвена за чистите небесни висини.

Да, Богъ го доведе отъ Америка, Богъ го показа до каква Духовна висота, въпреки всичко, го бѣ издигналъ и си го взе, тукъ въ България, за да бжде единъ силенъ гласъ, О, и гласъ изобличителенъ за всички, всички безъ изключение:

„А ти що си сторилъ и какъ стоишъ предъ Мене? Ти готовъ ли си? Ето азъ го взехъ при Себе си, а ти на къде отивашъ?“—казва Богъ.

Той е незапамтенъ и загубата е голѣма не само за Васъ, за сестрите му и за всички сродници и приятели, но изобщо за България...

Печатница „Зора“—Бургасъ

„БЪЛГАРСКИ БРАНИТЕЛЪ“ за единъ Български бранителъ на ВЪРАТА

Безсъмнено Павелъ Мишковъ бѣше единъ отъ челнитѣ Български бранители на вѣрата Христова. Ние още не може да повѣрваме, че той не е между живитѣ вече, за да го оплачемъ достойно... Впрочемъ, пастирѣтъ на Бургаската църква въ срѣда в., недѣля 3. и недѣля в. на 12 и 16 м. м. изнесе помени, посветени на свѣтлата паметъ на скѣпия покойникъ, че заслужава това той!

Основната мисль на г. М. Ж. Марковъ бѣше и е, че евангелистѣтъ въ България, като малцинство трѣбва да въздигатъ своитѣ надарени люде, които — слава Богу! — не сж малко... Ако приживе сж удадени отъ злобата и завистѣта на свои и чужди, подобно скромни теменужки срѣдъ трѣне, то поне предъ гроба да отдадемъ последна данъ. И то не въ смисль да вѣнцехвалимъ покойника. — Ние не опяваме, нито панихиди държимъ — а да използваме случая да проповѣдваме Евангелието и Неговитѣ труженици, като впишемъ въ историята си нови златни имена, и да викнемъ гръмогласно ведно съ Отца Паисия:

Четете да знаете, що вѣстари години
По тѣзъ земи славни
вършили дѣди ни...

— нашитѣ евангелски дѣди (Ив. Вазовъ). Защото

— поради что се срамишъ да се зовешъ евангелистъ, братко, сестро?!... И да се наредишъ въ гордата редица на евангелскитѣ светци и мъченици?

А правдата, щомъ Богъ е Богъ,
Е сигуренъ успѣхъ;
Съмнение невѣрностъ е,
Отстѣпване е грѣхъ...

Точно така — и мълчанието въ таква случаи е грѣхъ — плодъ на скудоумие...

„Бълг. бранителъ“ вдѣхновенъ отъ горнитѣ мисли, започна отдѣла Евангелски Образи на 2-ра стр. Нѣма по-възпитателно за младото поколение отъ въздигането на живи примѣри отъ ревностни герои, като Д-ръ Томовъ и п-ръ М. Н. Поповъ, А. С. Цановъ и Ватралски, или Д. Н. Фурнаджиевъ. П-ръ Мишковъ бѣше тоже единъ отъ тѣхъ.

Като Христа, обаче, той имаше не само приятели. Въ редакцията ни напр. се получи анонимно върнатъ последния брой на „Бълг. Бранителъ“ въ който ние единствени, като евангелисти, дадохме свой некрологъ и съобщение за смъртѣта на п-ръ Мишковъ, макаръ че последниятъ най-малко е билъ свързанъ съ

редакцията ни или Бургаската църква. Броятъ дойде въ пликъ. Скълцалъ го чилияктъ — O sancta simplicitas — нашарилъ го и писалъ буквално така: „Бранитѣ народни интереси съ умувания. Защо се ужасявате, че Мишковъ не е живъ? Нали ни косъмъ пада без волята божия! Трѣбва ли да ви се каже, че Богъ повиква мнозина да не нанасятъ пакости на дѣлото Му. Защо пѣте хвалебствия за пакостници Мишковци и Поповци? ...“ А въ жалежката ни думата „ужасъ“ е подчертана съ червенъ моливъ: п-ръ е зачеркнато со синъ, а подъ Български евангелизаторъ е писано „разрушителъ“. Засага ще кажемъ, че явно е — тоя братъ (или сестра) нѣма Христовъ духъ (II кор. 5:17). И, молимъ, да се прочете Иоан. 15:18—25, и др. Такива не сж дори и езичници, а не християни, защото езичницитѣ думаха: „за мъртвеца или добро или нищо!“ А въ този брой прочетете медицинската статия „Захарната болестъ (причини и послѣдствия) въ връзка съ смъртѣта на Павелъ Мишковъ“. И ще се види, г-да убийци — защо Мишковъ умрѣ преждевременно...

Клюката не пожали и нашия директоръ. Но той се радва, че по тоя начинъ той вплете, като въ лавровъ вѣнецъ, сждбата си съ вѣчната паметъ на скѣпия покойникъ... Когато п-ръ Марковъ четѣше на 16 ян. в. отъ Еванг. амвонъ получено сж щия денъ за утѣха писмо отъ сестра си въ София за погребалната служба на п-ръ Мишковъ, нахвърлиха се върху нашия директоръ да не чете и пр. и нему отъ мъжа и притеснение прилошѣ, и — като Достоевски — получи припадѣкъ. Д-ръ Ганчевъ и д-ръ Хашновъ си казаха тежката дума. Присѣтствуващитѣ — своята присжда.

Ето писмото:

Вчера бѣхъ на погребението на п-ръ П. Мишковъ — Богъ да го прости! Въ църква бѣхъ презъ всичкото време. Бѣше препълнена църквата и всички — млади и стари, жени и мъже, всички плачеа. Създаде се такава атмосфера, че не можеше да не бѣде така. Пръвъ говори п-ръ Симеоновъ, като му описа биографията и завърши съ съжаленията си. Следъ него единъ нѣмецъ*) — слушалъ проповѣдитѣ на Мишковъ нѣкжде; единъ руснакъ**) после единъ п-ръ отъ Бургасъ***), който трѣгналъ по пѣтя на Хр. вѣра благодарение на покойния. Единъ зап. флотски офиц. отъ Варна⁴⁾ говори доста добре, като изтъкна

и обществ. заслуги, които би трѣбвало въ историята да се впишатъ; следъ него излѣзе единъ съ прошарена коса⁵⁾ и каза, че всичко това не ни омива ржцетѣ, ние сме винсвни за преждеврем. смъртъ, че не му бѣ позволено отъ 5 год. да се качи на амвона, че е билъ гоненъ и измѣжванъ и пр. пр. Следъ него говори една г-жа⁶⁾, изт. православна, и най-после бай Марко, дошелъ отъ Варна, да веше се, горкиятъ въ сълзи, и най-после — п-ръ Цв. Литовъ отъ другата църква. Неговитѣ слова бѣха най-силни, почувствени. Между другото каза, че скръбѣта е голѣма, че си замина българскиятъ Лутеръ, но още по-жалко, че е убитъ и пр. И които неzn: еха и тѣ научиха, какъ се гонятъ пастирѣтъ и по всички пролича възмущение... Описахъ ти по-подробно, понеже зная, че ще те интересува да чуешъ нѣщо по-вече по тоя милъ човѣкъ. — Богъ да го прости и вѣчна му паметъ! Не веднѣжъ съмъ се възхищавала отъ сказкитѣ му. Г-жа Я. Родева

Тая небивала досега у насъ служба, която не приличала на погребение, нѣкои нарекли „денъ на неговата коронация“.

Отзиви за п-ръ Мишковъ не прексватъ да приждатъ въ редакцията ни. „Бълг. бранителъ“

Б. Р. Отъ допълнителни сведения знаемъ:*) п-ръ Прачъ. **) п-ръ Прокоповъ. ***) п-ръ Черневъ. 4) адв. г. Тодоровъ. 5) г. Фил. Михайловъ. 6) г-жа Д-ръ Иванова.

Изпълненъ дългъ

Г-нъ Недко Д. Каблешковъ, адвокатъ въ Пловдивъ, въ своята книга „Страшната народна злочестина“, току що излѣзла отъ печатъ, на страница 77 пише:

— „Павелъ Мишковъ, красноречивиятъ проповѣдникъ, подъ вѣковнитѣ дървета на Бунарджика въ Пловдивъ проповѣдвѣ учението на Христа и утѣщава изплашения народъ... Сжщиятъ този проповѣдникъ, съзнаващъ, че вѣрата безъ добри дѣла е мъртва прѣвъ тревожно телеграфира въ Нью-Йоркъ за сполетѣлото ни бедствие и моли да се изпрати бързо помощъ и подкрепа за пострадалиятъ. Въ петѣкъ (на другия денъ) по обѣдъ той е билъ щастливъ да получи отъ приятели отговоръ: „Изпращаме дрехи за беднитѣ“. Дрехитѣ пристигатъ въ 15 дена. Тѣ биватъ раздадени на най-беднитѣ безъ разлика на вѣра и народност“.

в. Тунджа — Ямболъ, бр. 4 и 5 печата статии и атографи изъ албума на нашия сътрудникъ г. Асп. Бирниковъ.

КРАТЪКЪ, НО ИЗОБИЛЕНЪ

Биографически

Роденъ е на 15 Дек. 1887 г. въ Хасково отъ Евангелски родители. Завършилъ IV кл. следъ което заминалъ за Самоковъ да учи.

Въ 1908 г. заминава за Америка да следва въ Moody Bible Inst.

Въ 1911 г. се завръща отъ Америка и започва работа, като замѣстникъ пастиръ на Варненската църква. Въ тази първа негова година започва да издава сп. „Искрица“.

Въ 1912 г. 28-ий юлий (Петровденъ) се вѣнчава въ Пловдивъ за г-ца А. Я. Дойчева и веднага заминава въ Берковица, изпратенъ за нѣколко месеца отъ Методисткия тогава надзирателъ — Д-ръ Каунтъ.

На Методистката конференция въ село Войводово бива назначенъ въ Свищовъ, кждето стоя като пастиръ до 1913 г., ноемврий месецъ. Тамъ той бѣ посетенъ лично отъ Епископъ Нюлсънъ, който му възложи редактирането на Методисткото списание „Християнски свѣтъ“. Той работва съ всички си младежки жаръ. Въ началото среща голѣми препятствия и мжнотии: хвърляне камъни по прозорцитѣ на Черковното здание, преследване по улицитѣ и прикачване разни епитети. Оба-че следъ нѣколко месечно работенъ всрѣдъ каменистата Свищовска почва, той вече има обръщеница, главно младежи заинтересувани да следватъ за Благовестители Божии. Единъ отъ тѣзи младежи свърши Богословска семинария въ Америка и е пжтующъ проповѣдникъ тамъ.

Другъ голѣмъ гостъ, който го

посети презъ неговото кратко пастироване въ Свищовъ, бѣ богатия квакеръ Games Crossfield, неговъ личенъ приятелъ, дошълъ да раздаде брашно на жителитѣ въ Одринъ. Но тъй като още Одринъ не бѣше падналъ, той посети Свищовъ и бѣше гостъ въ дома на П-ръ Павелъ

Мишковъ, съ когото заедно ходиха да раздаватъ пари и храна въ селата около Свищовъ, както и въ самия градъ на крайно беднитѣ български семейства.

Презъ м. Ноемврий, 1919 г. Варненци го измолватъ отъ Методистката конференция въ Рахово, и Епископътъ го назначава за редовенъ пастиръ на Варненската църква, кждто работи седемъ години.

Варненци, добре помнятъ неговитѣ речи въ Морската градина! А църквата се оказа малка да побере народа.

Въпреки, че Варна бѣше военна зона и войната бѣше въ разгара си и въпреки неблагоприятнитѣ финансови условия, църковното здание се разшири до улицата съ хубава галерия и салони за Недѣлно уще, Епфортска р-на и за разни други цели. Не малко препятствие и не малко тичане имаше, но съ Божията помощ всичко се завърши благополучно и за всички бѣше приятно да посещаватъ новия църковенъ салонъ и да се наслаждаватъ отъ хубавитѣ, духовни проповѣди. То бѣше истинско пиршество — Духовно! Богъ благослови трудоветѣ на п-ръ Павелъ Мишковъ и той видѣ свои духовни чада въ лицето на двамата младежи: Зяпковъ и Скулевъ, по-после пастири. Г-жа Дрянова, негова обръщеница отъ събранията му въ морската градина — сега води елка и усърдна работничка въ петдесатното движение и мно-го други млади.

Писмо отъ Англия

It was with the deepest regret that we heard of the Home-going of Rev. Paul L. Mishkoff.

God has seen fit to call him home: to higher and more important service. All we can do is to give thanks for such a long and faithful ministry!

God makes no mistakes, but it seems sometimes difficult to understand His ways. It seems so strange that such a valuable worker should be taken from us. Rev Paul L. Mishkoff has received the glory and we feel sure that God will give you grace to carry on the witness which is so greatly needed to-day.

Our hearts go out to you all in your great bereavement and you may be assured of our earnest prayers for you at this time of sorrow. May God graciously draw near to comfort and sustain. There were many expressions of sympathy at our Prayer meeting. . . .

ИЗЪ ТАЙНИТѢ АРХИВИ

КРЪЩАЩИ ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА ПРОИЗХОДА НА КОМУНИЗМА

(Продължение отъ мин. бр.)

Римъ, 16 февр. Въ една дълга статия, обнародвана отъ „Джорнале д'Италия“ и озаглавена „Спомени за стара Русия“, Бутенко осжда съветския режимъ. „Стара Русия, пише той, въпреки недостатъцитѣ на стария режимъ, е останала днесъ въ ума на руския народъ като време на общо изобилие, на свободно равновесие, на човѣшки трудъ и на личенъ починъ“. Бутенко утвържда, че болшевизмътъ е установилъ въ рускитѣ села най-жестокото робство, което е съществувало нѣкога въ човѣшката история. Той добавя, че обещанията, давани на работницитѣ и селянитѣ, не сж били удържани и че еврейтѣ сж създали една буржуазна класа, която е замѣстила бившия капитализмъ. (БТА).

Kloisner еврейнъ
E. Katz „
Kogan „

Началникъ на 3 отдѣла

Koulicher еврейнъ
Kreinis „
O. Khaikina еврейка

Kitschwalter еврейнъ
Klammer „

Началникъ на 2 отдѣла

Khirsan арменецъ
Kreitman еврейнъ
Kaufmann „
Kalmanovitch литванецъ

E. S. Kolmann еврейнъ
Abraham Krokhamal „
Krassiloff „
Kozlovsky „
Krassikof „

Началникъ на 4 отдѣла

Kneifiss еврейнъ
Kronberg „
Khaikina еврейка
Karlson литванецъ
Kniggissen еврейнъ
Karakan арменецъ
Khaskane еврейнъ
Bertha Khinevitch еврейка
Kahn еврейнъ
Moses Kovch „
Kraisne руснакъ
Klassen литванецъ
Kirsch германецъ
Kruse „
Khintchouk еврейнъ
Kryjevsky „
Kassior „
Katzel „
Leiba Khintchouk „
Krasnopolsky „
Klausner „
Khaskine „
Katz „

Khintchouk еврейнъ
Kharkline „
Kniggissen еврейка
Krylenko руснакъ

Началникъ на 2 отдѣла

Kapnik еврейнъ
Kaoul литванецъ
Karakhane караимъ
Rosa Luxemburg еврейка
Lieverson еврейнъ
Lieberson „
Lemberg „
Isaac Lauk „
Landemann „
Lomof руснакъ
Livschitz еврейнъ
Lubomirsky „
Lengnix „
Levinson „
Lundberg „
Likhatch „
Lengaevr „
Linger „
Lacsis „
Lourie „

Началникъ на 5 отдѣла

Lander еврейнъ

Началникъ на 4 отдѣла

И БЛАГОСЛОВЕНЪ ЖИВОТЪ

— Беленки

Презъ цѣлото време на неговото пастируване въ Варна той продължава да редактира „Християнски свѣтъ“.

Въ 1919 г. поканенъ отъ Бѣлг. Евангелско Д-во за Евангелизаторска работа изъ цѣла България, той напуска съ скръбъ и мъжа Евангелската Мегадистка църква въ Варна и тръгва да обикаля България, да държи Евангелизаторски събрания и да събира пари за Милионния фондъ.

Въ 1920 год. за постоянно мѣстожителство избира Пловдивъ, където получава покана за пастиръ на Пловдивската църква.

Тукъ той почва Евангелизаторски събрания. За три седмици вечеръ следъ вечеръ все събрания, проповѣди за покаяние, новорождение, дохождатъ при Исуса.

Никога Пловдивската църква не е имала такъвъ народъ! По амвона насядали млади и стари, деца и високопоставени личности; алеитъ задрѣстени отъ правосъдия чакъ до пжтя долу... Народътъ, който не може да влѣзе, се връща недоволенъ поради нѣмане на мѣст.

Раздвижването е голѣмо! Градътъ е раздрусанъ! Души се каятъ! Има обръщеници!

Но и Дяволътъ не спи... И той е

на работа... Той употребява една кампания отъ Евангелски Християни да попречатъ на хубавитѣ и благословени събрания. Събиратъ се, шушукатъ и решаватъ да вършатъ зло: пускаха невѣрни слухове, смущаваха и пречеаха.

Призванъ на по-велика служба:
„Защото за мене да съмъ живъ е Христосъ, и да умра—придобиване“ (ап. Павелъ).

Пастиръ Павелъ Мишковъ
(15 Дек. 1887—10 Ян. 1938)

Но това не стрѣсна смелия и преданъ Божий служителъ. Вечеръ следъ вечеръ народътъ се тѣпчеше да слуша и жадно поглѣщаше ортодоксалнитѣ истини.

Пловдивчани немогатъ да забравятъ пламеннитѣ му речи и вѣнъ отъ Черквата — въ Кино Екселсиоръ, Военния клубъ, въ салона на Майчина грижа и др.

Като пастиръ на Пловдивската църква той стоя само една година. Въпреки молбитѣ на добри и вѣрни членове на църквата, той не прие да остане титуляренъ пастиръ. Като виждаше какъ неприятелитѣ засилватъ своята кампания съ целъ да му пакостятъ и да го излагатъ най-безогледно било чрезъ печата или чрезъ пускаване разни мѣлви, той се отказа заради доброто на църквата, и имъ обеща да имъ проповѣдва безплатно до като си намѣрятъ новъ пастиръ.

Той бѣше избранъ за касиеръ на безплатнитѣ кухни въ Пловдивъ и работи съ Негово Преосвещенство Харитонъ, генералъ Богдановъ и генералъ Сирмановъ, като чрезъ тѣхъ раздаде дрехи на беднитѣ граждани въ Пловдивъ.

Петъ пжти получили съ стари дрехи отъ Америка. Раздаде дре-

LENIN *)	евреинъ (?)	Lounatcharsky	евреинъ	Merjvinsky	полякъ	A. Plate	литванецъ
Началникъ на 4 отдѣла		Началникъ на 4 отдѣла		Micheimann	евреинъ	M. Pokrovsky	евреинъ
A. Loirie	евреинъ	Lievenon	евреинъ	Mehring	германецъ	Poliansky	"
K. P. Levine	"	Lechtiner	"	A. Moch	евреинъ	Posner	"
Loudberg	"	P. P. Lazimer	"	Maximoff	руснакъ	Paulner	"
E. Lilima	еврейка	Leontovitch	"	Mitrofanof	"	A. Press	"
Началникъ на 2 отдѣла		Liebert	"	Mouravieff	"	Polonsky	"
*) Нѣкои отричатъ, че Ленинъ е евреинъ, но той е признатъ за такъвъ независимо отъ доводитѣ на мистъръ Marsden. Лениновото „руско“ фамилно име, както това на Литвиновци и пр., е взето на заемъ: не Улановъ е то, а чисто еврейското Зедебаумъ, и се оженилъ за еврейка. Децата му сж говорили на езика йдишъ (юдейски). Ленинъ и Троцки още презъ 1898 г. сж членували къмъ Ционистическото движение въ Швейцария. Кой може, впрочемъ, да гледа портрета на Ленинъ и да се съмнява че е евреинъ?		Latzis	литванецъ	Moder	евреинъ	Началникъ на 2 отдѣла	
		Levine	евреинъ	Michelson	"	Peterson	литванецъ
		Началникъ на 4 отдѣла		HASENHOLTZ	евреинъ	ROTHSTEIN	евреинъ
		M. Latsis	евреинъ	Nakhamkes	"	Charles Rappoport	"
		Landau	"	Началникъ на 4 отдѣла		K. F. Rosenthal	"
		G. Lemerich	"	Nemirovsky	евреинъ	Radus	1
		Legendorf	"	Nissenbaum	"	Raskine	"
		Loutsky	"	OURITSKY	евреинъ	Routhausen	"
		MEYTSCHIK	евреинъ	Началникъ на 5 отдѣла		Raichenstein	"
		Maigar	"	M. S. Olshansky	евреинъ	Rafes	"
		Medcase	"	Oursinen	финландецъ	V. Rosenberg	"
		Martinson	"	A. I. Otchkis	евреинъ	Raphalovitch	"
		Minor	"	PROTIAN	арменецъ	Rykoff	руснакъ
		Meynkmann	"	Posern	евреинъ	N. A. Rosenberg	евреинъ
		Model	"	Petche	литванецъ	Rotenberg	"
		Mernis	литванецъ	Polonsky	"	Rabinovitch	"
		I. Model	евреинъ	Paukess	"	Rosenthal	"
		Margoline	"	Peters	"	Roudsitak	"
		Manouilsky	"	Началникъ на 2 отдѣла		Reinsvit	"
		Malkine	"			Rotstein	"
		Ludwig A. C. K. Martens	германецъ			Ratner	"

(Слѣдва)

Признателни и следъ смъртта му

Писмо отъ една южна църква

Снощи на 23.1 имахме въ нашата църква Възпоменателна служба въ паметъ на любезния ни приятел и братъ во Господа — Пастиръ Павелъ Л. Мишковъ. Изказаха се заслугитъ му къмъ нашата църква, а така сжщо и къмъ Евангелизма въ България. Само че водителитъ на Евангелизма не го оцениха, но Богъ е който оценява нашитъ дѣла.

Ценейки неговия Божественъ даръ слово, чрезъ който той бѣ единъ отъ рѣдкитъ Български благовестители за което бѣ получилъ и името „Български Евангелизаторъ“, ние дълго ще скърбимъ за него, че „падна вождъ въ Израилъ“ че въ неговото лице „Бълг. Евангелизмъ има скжпа загуба“... Вѣрваме, че Богъ ще промисли за дѣлото....

Отъ младъ проповѣдникъ

Азъ съмъ твърде признателенъ и благодаренъ на П. Мишковъ. Той е направилъ много за мене.

Очаквахъ да чуя нѣщо за завръщането на П. Мишковъ отъ Америка, но за голѣмо съжаление получихъ скръбната новина за неговата смъртъ. Сърдцето ми се сви. Не можехъ да се сдържа. Плакахъ.

Знамъ че сжщата мжка е преживяна отъ много, а най-вече отъ тисти души на които той стана

хи на Руски Общежития и училища въ Пловдивъ и Пещера; на бежанци руснаци и арменци и на бедни българи въ Пловдивъ, околността и въ Варна.

Лично на своя инициатива, събра отъ свои приятели въ Америка пари за земетресението въ Пловдивъ и околността.

Тукъ почва да издава „Духовна Обнова“, която редактира цѣли десетъ години.

Въ 1928 г. дойде въ София да живѣе, като свободенъ Евангелизаторъ и той обиколи цѣла България. Всѣкжде кждето го поканѣха, той отиваше. По читалища, салони, дружества, черкви, площади говори съ всичкия си пламъ и жаръ, и Богъ благослови посѣтото сѣме и го възрасти въ покаяни и възродени души.

На много момчета и момичета той лично издейства стипендии въ разни колежи.

Помагалъ е и въ издржката на ученици и ученички въ Цариградъ, Ловечъ, София, Франция и др.

единъ пжтеводителъ за Христа. Вѣчността ще открие, че П. Мишковъ бѣше едно благословение за нашия народъ и че колко има да му благодаримъ. Затова тая смъртъ за насъ е твърде болезнена.

Питахъ Господа защо го взема така младъ. Не можеше ли още да продължи живота му. Та ние, Българския народъ имахме нужда отъ него! Не разбирамъ Божиитъ пжтища...

Зная обаче, че и следъ гроба, той ще продължава да бжде проповѣдникъ на благословение и животъ.

Той бѣше човѣкъ който не живѣе за себе си, а за Тоя който умрѣ и възкрѣсна за свѣта. Цѣлиятъ му животъ бѣше едно пълно отдаване на Небесния Отецъ.

П. Мишковъ въ по-голѣмата частъ на своя животъ е билъ въ мжчнотии. Той много е плакалъ. Но тия страдания го хвърлиха по-близо и по-близо въ обятията на своя небесенъ Отецъ. Така че той може да каже не само въ добри дни, но и въ всички мжчнотии сжщо и въ смъртта: „И даже въ дена на смъртната сѣнка ако ходя, не ще се уплаша отъ зло, защото Ти си съ мен!“ — неговитъ предсмъртни, последни думи... Какво интимно обещание!

И той получи вече своята награда. Той е вече во вѣчното балженство. Исусъ го посрещна съ думитъ: „ти бѣше вѣренъ до смъртъ и Азъ ти давамъ вѣнеца на живота“.

Ако смърта на 10 януари отне най-ценното на нашия Евангелизмъ, то дано отъ сега почне да действа Святиятъ Духъ всрѣдъ всички Божии чада въ нашето Отечество.

Г. Митрополия, Плѣв.

Григоръ Груевъ

Уваж. Г-жа Мишкова,

Смъртта на Павелъ е загуба за неговитъ приятели—добри и вѣрни приятели въ София и цѣла България. Тѣзи неговии приятели скърбятъ и въздишатъ заедно съ Васъ, и отъ тѣхнитъ очи капятъ безутѣшни сълзи. И тѣ казватъ: — Павелъ почина! Павелъ не е вече между насъ. Той бѣ рицаръ, който бѣше смелъ въ борбата и не се плашеше отъ ударитъ на оная глутница, която не можеше да търпи Павелъ да стои надъ тѣхъ. Името на Павелъ и неговото прижитствие носѣха уплаха за тѣхното мѣсто и положение. Затова тѣ не можеха да го търпятъ. Пък и сега още нѣматъ миръ, не сж спокойни.

Смъртта на Павла е загуба за Бълг.

Евангелизмъ. Неговиятъ гласъ нѣма да се чува повече отъ Еванг. амвони, но ехото на неговия гласъ и дѣло за много още години ще се носи по градове и села. Не така лесно тѣзи които го познаватъ и които сж слушали отъ него „Благовестието Христово“ ще кажатъ Павелъ е починалъ. Не! Той още е живъ и още ще живѣе. Той щѣ продължава да живѣе съ Бълг. Еванг. въ България и въ странство кждето е познатъ.

На 10 ян. 1938 год. падна единъ Великъ рицаръ въ честта на Българския Евангелизмъ.

Приятели на Павелъ: А. Т.

И тя му е признателна

Сестрата за своя братъ — Неговиятъ цѣлъ животъ бѣ въ служба на другитъ. Той даде своето време, сила, пари, животъ—всичко за дѣлото Божие. Ако действително моятъ братъ има приятели, които да ценятъ, онова, което той сторилъ за България, за Българския евангелизмъ, вѣрвамъ тѣ ще направятъ всичко, което имъ е възможно. Това става отъ любовъ. (к. н.). Ако бѣше другъ умрѣлъ, Вие знаете какво би сторилъ братъ ми за това—както го и направи за покойниците г. А. С. Цановъ и г. Ватракски.

Павелъ бѣ вѣренъ на дълга си до самия край. Само день и половина лежа въ леглото да си почине, а краятъ дойде внезапно. И дори тогава очитъ му бѣха отправени къмъ писалището, което бѣ отрупано съ книги, проповѣди, писма, преводи и пр. Той посочи къмъ тѣхъ и ми рече — „И ония брошури да преведете. Продължавайте работата, души трѣбва да се спасятъ.“—Да, велика работа вършеше той и Богъ го употреби силно въ привеждане души при Христа. Това виждаме сега, когато пощата ни донася писма на благодарностъ и сърдечни съболезнования отъ всички краища на България. Не само отъ евангелисти — тѣ сж молко, тѣ късно ще го оценятъ, но отъ православнитъ християни. До сега домътъ ни се посещаваше всѣкидневно отъ искрени съчувствители, обществени хора и ний твърдо се убедихме, че приятелитъ му сж много повече отъ ония неприатели, които станаха причина той да си отиде така рано...

Анка Л. Мишкова

Друго писмо

Писмо отъ патриарха на бълг. евангелизмъ: „Пращамъ Ви въ отдѣленъ пликъ една статийка за г. Мишковъ. При сегашното ми здравословно състояние написването и бѣ голѣмъ подвигъ за мене. Дано други пишатъ по-вече и по-хубаво. Азъ никакъ не съмъ добре. Напротивъ, много зле съмъ отъ 21 дец. 1937 г.. Надеждата ми е въ Бога...“

Новъ начинъ за работа. Напоследъкъ п-ръ Марковъ е получилъ много брошури отъ с-вото на п-ръ Мишковъ, които п-ръ Марковъ използва за християнизаторски събрания. Брошуритъ се раздаватъ както на самото събрание, така и предварително. Тѣ служатъ сами за агитация и вмѣсто реклама.

Дяволът на модернизма

и борбитъ на Павелъ Мишковъ съ него

Силата на Мишковъ бѣше во вѣ-
рата му въ Исуса. Павелъ Миш-
ковъ много обичаше да говори за
Исуса, като Спасителъ на грѣшното
човѣчество.

Той много наблягаше за Исуса
като Богъ, изпратенъ отъ небето да
умрѣ за грѣховетъ на цѣлия свѣтъ
и така да ни примири съ Бога-Отца!

Когато за съжаление се вмѣкна
между нашитѣ Евангелски срѣди
модернизмътъ, учение, което не при-
ема Исуса за Богъ и отхвърля не-
говото възкресение и чудеса, и ко-
гато на една конференция въ Само-
ковъ Евангелски пастири благода-
риха за тази „нова“ свѣтлина на
безвѣрие, неговиятъ духъ възнего-
дува. Той се хвърли смѣло въ тази
борба да пише и говори противъ
това „ново“ (въ сжщностъ много
старо безвѣрие) течение между на-
шитѣ Евангелски срѣди. **И тази
борба съ модернизма му подпи-
са присждата.**

Модернизмитѣ въ България се
плашеха отъ неговото слово и него-
вото перо. И решиха да го премах-
натъ и унищожатъ.*)

Нѣколко години работи въ Дру-
жеството за борба съ Детската пре-
стѣпностъ и покровителство на за-
творницитѣ. Проповѣдвалъ е въ
Пловдивския затворъ при хиляда
затворници.

Следъ „Духовна Обнова“ той поч-
на да редактира седмичното сп. „Ре-
форматоръ“, чийто инициаторъ бѣ-
ше той.

Въ 1932 г. стана членъ на Бап-
тисткия Съюзъ, бѣше избранъ за
тѣхенъ председател и религиозенъ
представителъ. Между Баптиститѣ
той работи съ любовъ и преданностъ.
Всички млади пастири бѣха групи-
рани около него. Работата вървеше
добре и успѣшно. Подъ Заглавие
„Евангелизаторски събрания ето какъ
во пише „Реформаторъ“:

— Павелъ Мишковъ е обико-
лилъ Ломския окръгъ презъ ми-
налитѣ десетина дена и е държалъ
голѣми Евангелизаторски събрания
въ село Разградъ Махала—две, едно-
то е било по покана на кмета въ

читалището; въ с. Ковачица—две, ед-
ното е било въ голѣмиятъ читали-
щенъ салонъ, кждето повече отъ 500
души сж присѣдствували; въ с. Го-
линца—три, едното въ училищния
салонъ, който едвамъ е побралъ
публиката; въ село Сливата—едно
на открито, придружено съ хорътъ
на Ломската църква, и цѣла седми-
ца въ Ломъ. Всички тѣзи Евангели-
заторски речи сж били добре и съ
голѣмо внимание изслушани и сж
оставили дълбоко впечатление у слу-
шателитѣ.

Нѣма съмнение за добри резул-
тати отъ такава Християнска дей-
ностъ“.

Но дяволътъ и тука не стоя ми-
ренъ...

Вмѣсто творческа Християнска
работа неприятелитѣ обърнаха свои-
тѣ очи къмъ Баптиститѣ и онова
което става тамъ. Пастири забравиха
длъжноститѣ си. Тѣ образуваха
фронтъ срещу п-ръ Павелъ Мишковъ
и почнаха да хвърлятъ своитѣ отров-
ни стрели и да атакуватъ своята
жертва безъ огледъ на пакостъта,
която вършеха на Християнското
Баптистко Общество. Тѣ забравиха
дѣлото Божие и Спасението на из-
губени души; тѣ забравиха че Без-
божие царѣ и хора всѣки день уми-
ратъ безъ Бога и се впуснаха въ
клевети и мълви да влияятъ и де-
морализиратъ простодушнитѣ, на-
божни хорица въ Софийската църк-
ва на ул. Осогово и да всѣватъ въ
душитѣ имъ смутъ.

Единъ старъ членъ на Баптист-
ката църква въ Осогово, сега покой-
никъ съ възмущение каза: „братъ
Мишковъ, знаешъ ли че П-ръ Х., ко-
гото ти измоли да говори на нашия
амвонъ тази сутринъ, следъ като се
свърши Богослужението дойде при
мене и вмѣсто да ме насърдчи ду-
ховно, той почна да ми говори про-
тивъ тебе съ цель да те махнемъ
отъ нашата срѣда?“

Този сжщиятъ п-ръ Х. е говорилъ
на Баптисткитѣ пастири противъ
пастиръ Мишковъ, обещаващъ имъ
служби и лѣтни почивки само и са-
мо да му помогнатъ да бжде изго-
ненъ п-ръ Павелъ Мишковъ изъ тѣх-
нитѣ срѣди. Защото сжщиятъ той е
казалъ: „Като го изгонятъ отъ тука
тогава ще видимъ кжде ще отиде!“

Бѣха му запрети амвонитѣ на
южнитѣ черкви съ окръжно.

Бѣше запретиено на притѣ да го
поздравляватъ или да го посеща-
ватъ въ дома му. И когато нѣкой
Никодимъ тайно презъ нощъ дойде-

ше, трепереше да не бжде откритъ.
Защото пастиритѣ бѣха заплашвани
съ уволнение и дисциплинарно на-
казание.

По-късно нѣкои отъ тѣхъ изпо-
вѣдаха и признаха какво сж върши-
ли, и издадоха виновника, който ги
насърдчаваше и насѣкваше да дей-
стватъ противъ Мишковъ така, що-
то като го дадатъ въ сждъ да бжде
осжденъ на затворъ. Тѣ не жалѣха
ни време, ни трудъ, нито пари,—
всичко жертваха предъ олтаря на
разрушението, отрицанието и отмъ-
щението. Майсторски скроенъ бюле-
тинъ противъ него бѣше изпратенъ
въ Америка, Англия и Германия.

До тамъ бѣше достигнала гонит-
бата, че кждето стѣпѣше кракътъ
на п-ръ Павелъ Мишковъ и кждето
неговото слово се чуеше, ако ще би
да е и въ най-затѣтеното и незна-
чително село, това разстройваше нер-
витѣ имъ и веднага се отзовавахъ
на мѣстото да мѣмрятъ Евангелски-
тѣ селяни, съ заповѣдь да го не до-
пускатъ другъ пжтъ.

Тѣ ревниво пазѣха посетено отъ
п-ръ Павелъ Мишковъ градъ или
село. Гарваново (Хасковско) е на-
гледенъ примѣръ, безъ да спомен-
ваме други села. Тичешкомъ отава-
ха да запазятъ селото отъ неговото
влияние. Изглежда, че сега сж вече
спокойни за това село. Защото не
тичатъ така ревностно тамъ... Спа-
сено ли е село Гарваново, та не би-
ваше да бжде посетено отъ покой-
ния п-ръ Павелъ Мишковъ? Грѣхъ
и престѣпление ли стори, че имъ
говори за Бога, за Исуса, за спасе-
ние на мегдана? Та трѣбваше, като
лъвовете да реватъ срѣщу него?!

Но въпреки многото препятствия,
гонитби и омраза отъ страна на
много свои колеги, колкото и болез-
нено да го изживя той, Богъ не го
остави; той получи духовни благо-
словения.

Една цѣла година прекара въ
Америка между добри приятели и
въ Духовна атмосфера. Той много
пжтува и проповѣдва на американ-
ци и на нѣкои мѣста държа съжи-
вителни събрания. Покойниятъ п-ръ
Павелъ Мишковъ посети 106 града
въ различни щата и говори 260 про-
повѣди и сказки напоследъкъ тамъ!

Американцатѣ го оцениха и му
бѣха много благодарни и празнате-
лни. Поканиха го да остане за още
една година и да работи тамъ, но
неговото сърдечно влечение бѣ, да
се върне въ страната си и да рабо-
ти между народа си.

*)Б Р.—Споредъ А. Л. М. скоро
преди неговата смъртъ единъ неговъ
колега, пастиръ отъ провинцията,
билъ въ София и отишълъ въ се-
мейството на Д. Хр. да ги моли да
подпишатъ противъ П-ръ Павелъ
Мишковъ. Той тичалъ да събира
подписи за нѣкакво ново дѣло и за
нови смущения...

Оцененъ приживе

„Балканскиятъ Павелъ отъ Тарсъ“ — „Най-силниятъ гласъ за Христа въ България“.

(„Непоискана препоръка на единъ отъ най-интереснитъ мъже въ България“).

— Азъ живѣя въ преградиято на София. Миналата св. Недѣля отидохъ да чуя Павелъ Мишковъ въ Военния клубъ, най-голѣмиятъ салонъ въ България — кждето до сега протестантинъ не е билъ допуснатъ да говори, най-малко на религиозна тема. И сега най-красноречивиятъ Евангелизаторъ въ страната ни щѣше да бже чутъ тамъ. Невѣрооятно!

— „Нѣкой каза, че имаше 5000 души присѣтствуващи, не зная. Азъ не мога да ви кажа колко отъ г-нъ Мишковитѣ слушатели присѣтствуваха, или колко отъ тѣхъ се новородиха въ Царството (Христово), но има едно нѣщо, което азъ мога да кажа безъ страхъ и противоречие:

— „Никога по-рано въ България не е имало човѣкъ да върши такова чудо. Никой другъ човѣкъ, свещеникъ, проповѣдникъ или мирянинъ, — може да привлече толкова много народъ въ събрание на религиозна тема. Никой другъ човѣкъ не може да държи тѣхното внимание тъй близо до себе си и тъй дълго, както той върши. Така, дали ние трѣбва да го наречемъ „Балканскиятъ Павелъ отъ Тарсъ“ или „Български Д. Л. Муди“, той е днесъ най-силниятъ гласъ за Евангелието въ нашитѣ нещастни и размирни Балкани“.

Ст. Ватралски

„Единъ голѣмъ евангелизаторъ“

— „Азъ не вѣрвамъ, че има нѣкой между насъ, който да не е слушалъ, ако не речѣта, най-малко името на Българския евангелизаторъ Павелъ Мишковъ. Не само въ България, но всѣкжде на Балканския полуостровъ рѣдко се срещатъ такива непобедими и неуморни проповѣдници на Евангелието на Исуса Христа, както е той. Никой, който присѣтствува на последнитѣ му Евангелизаторски събрания, би посмѣлъ да оспори нашето изявление за него“.

— „Кжде е силата на този необикновенъ проповѣдникъ, и кжде е тайната на неговия успѣхъ, на неговитѣ чудеса между гимназиалната и университетската младежъ? Силата на Павелъ Мишковъ се крие въ неговата жива вѣра, непоколебима вѣра и въ неговитѣ ортодоксални възгледи за християнството. Павелъ Миш-

ковъ е проповѣдникъ днесъ на чистото Евангелие на Христа. . . . Единичното нѣщо, което той знае е Христосъ Спасителътъ, Христосъ Изкупителътъ; единственото нѣщо, което той знае е Евангелизирането на България“.

— Вѣра, силна, непоколебима, триумфална вѣра и ортодоксалност — това е оржжието на този голѣмъ Евангелизаторъ на нашето време. Прибавете на всичко това желѣзна конструкция и поразително ораторство, и вие ще имате предъ себе си Павелъ Мишковъ, действителниятъ Български Спърджонъ“.

Проф. Вл. Тодоровъ Хиндаловъ
(Отъ в-къ „Зорница“)

Облекчилъ страданията

„Милостивий г-нъ Мишковъ, „Позволете ми да ви изкажа отъ страна на попечителствуванитѣ отъ мене Донски казаки отъ Пловдивската община, чувствата на най-жива благодарностъ за братското, доброжелателно отнасяне къмъ нуждающитѣ се ограбени злочестници, които живѣемъ въ чужбина и заради правда и вѣра, търпящи студъ, гладъ, болести, терзания и други нещастия.“

„Вие облекчихте съ пари и дре- хи много нашитѣ нечувани страда- ния, незгоди и мъчения.“

„За исторически споменъ, и въ знакъ на нашата къмъ васъ благо- дарностъ, най-покорно ви молимъ да приемете почетно членство въ нашата община, въ което сте про- възгласени отъ събранието ни на 28 т. м. за ознаменуване на което прилагамъ „Грамота“ която молимъ да приемете.“

„Молимъ Бога да Ви дари съ здраве и благополучие, да Ви запа- зи Господъ за дълги години за сла- ва на поколенията и на цѣлия Бъл- гарски народъ.“

28.XII 1926

Пловдивъ

Полковникъ

А. Василевъ

Общ. главатаръ

Повишенъ на по-велика работа

Само единъ месецъ следъ завръщането му въ България, всрѣдъ най-усилена работа „много нежно“, както се изрази единъ голѣмъ аме- риканецъ за неговата смъртъ, — „Гос- подъ го отдѣли отъ земнитѣ му трудове, безъ никакви страдания и го призва на по-велика и по-славна работа“.

Платете си абонамента!

Добри миряни-добри пастири

Варненци ценятъ своитѣ хора

При раздѣлата си съ Варненци ето какво писмо получава п-ръ Миш- ковъ отъ Варненската Евангелска Църква: „До брата пастиръ Па- вель Мишковъ“.

Драги брате,

Варненската Евангелска Църква счита за приятенъ дългъ да ви поднесе сърдеч- нитѣ си благодарности за Вашата искрена, предана и себепожертвувателна пас- тирска деятелностъ презъ миналитѣ седемъ години. Въ миналитѣ тежки и из- ключителни времена за цѣ- лия свѣтъ и частно за на- шия народъ, Амвонътъ ни, който Вие достойно заемах- те, бже за насъ радостъ и насърдчение, а Вашитѣ ви- наги навременни и подходя- щи за случаитѣ проповѣди бжеха Християнска годростъ за насъ.

„Историята на Варненс- ката Църква ще запише въ своитѣ страници съ огне- ни букви Вашето име; тя ще запази мили и съкровени спомени за вѣчни времена за готовността Ви при всички начинания въ наша- та скромна деятелностъ за Божието дѣло всрѣдъ на- шия народъ“.

Нашата църква съзнава голѣмата нужда отъ Еван- гелизаторска работа меж- ду народа ни за неговото духовно пробуждане и пра- ви голѣма жертва, като се лишава отъ единъ достоенъ и способенъ пастиръ въ Ва- шето лице. Ние ще Ви след- ваме съ своитѣ молитви предъ Всевишния за изди- ването на Неговия Духъ върху вашитѣ старания, за- щото искрено вѣрваме, че успѣхътъ ви е и нашъ ус- пѣхъ.

Повторно поднасяме на- шитѣ горещи благодарности за това, което сте сторили между насъ! Ние ви казва- ме: идете тамъ, дето Богъ ви зове. Пръскайте живо- тодателнитѣ зари на Него- вото слово, водете смело борбата и знайте, че Богъ е съ Васъ.

Варна, 31 Августъ, 1919“

Варненци знаеха да ценятъ своитѣ добри хора.

СВОБОДНА ТРИБУНА

Протестъ

Въ религиозно отношение бяхъ евангелистъ, обаче, по предлогъ на съпругата си влѣзохъ въ Петдесетното движение. Въ началото ми се видѣ много хубаво. Приехъ и „водното“ кръщение, въпрѣки, че бяхъ кръстенъ по обряда на източно-православната църква. Продължавахъ да живѣя и следвамъ учението на Петдесетното движение цѣли десетъ години. Въ първата половина на тѣзи години, петдесетниците ми дадоха една руска книга, която тѣ и днесъ я иматъ въ Бургаската си църковна библиотека, тѣ ми я дадоха да я прочета, понеже съмъ руснакъ. Книгата е чудесна и може да укрепи вѣрата на най-слабъ и разбитъ духовно човѣкъ. Тя ми даде способностъ да видя любовта и плана Божий. И заработи въ менъ мисълта да преведа книгата на български езикъ, както и направихъ съ помощта Божия. Занесохъ книгата и превода ѝ на одобрение при п-ръ Ем. Маноловъ. Обаче, този „Христовъ служител“ не ми отговори нищо, въпрѣки, че книгата стоя при него около двадесина дни. Взехъ си книгата и следъ една година пристигна въ Бургасъ отъ Америка пастиръ В. Николовъ. Предложихъ и нему книгата да я разгледа и да ми каже какъ може да се издаде тая хубава и вдъхновителна книга „Това очаква Васъ“ отъ Ф. П. Келлеръ, издадена въ Полша и Варшава. Веселинъ Николовъ любезенъ бѣ, прие книгата и следъ немного време каза ми, че книгата е при сестра Донка Кинарева за одобрение. Донка Кинарева, обаче, се произнесла, че по-добре ще бѣде да се преведе една друга книга, а именно на Ларкенъ, понеже Ларкеновата книга била по съдържание сжща, както тая на Ф. Келлеръ и била по-голяма. Азъ запитахъ В. Николовъ, колко ще струва книгата на Ларкенъ на български. Той ми отговори: „около 400 лв.“. Тогава азъ му казахъ: „Кой ще може да я купи, щомъ е такава скъпа? Не е ли по-добре да се издаде книгата на Ф. П. Келлеръ „Това очаква Васъ“, която ще струва само около 17 лв. и ще може да я купи и най-беденъ нашъ братъ или сестра? Ето давамъ и срѣдствата за издаването ѝ, но следъ продажбата на книгата ще ми повърнете паритѣ, които ще дамъ по печата“. Минаха цѣли 5 години и тѣзи „Христови служители“ и до днесъ не сж издали Ларкеновата книга. Разбрахъ въпречемъ, че тѣзи хора не искатъ да се издава книгата „Това очаква Васъ“ и азъ си потърсихъ другаде съчувственици, както и се намѣри Д-ръ Йоневичъ, човѣкътъ вѣрующъ, но православенъ. Той изяви желание, та я преведе наново, а Господъ помогна да излѣзе и отъ печатъ. Чакъ тогава, тѣзи двамата Христови служители:

Емануилъ Маноловъ и Веселинъ Николовъ, решиха да напакостватъ на въпросната книга, вече издадена презъ 1937 г. И въ Варна на събора сж повдигнали вътрѣсъ за книгата и наложили съборно решение, щото никой да не купува книгата „Това очаква Васъ“ като издали г-дата и окръжно, което и разпратили по всички Петдесетни църкви... Понеже книгата била издадена отъ други лица, а това било противно на тѣхнитѣ интереси безъ да си помислятъ, че оригиналътъ е тѣхенъ и стои въ тѣхната библиотека и не ползува нито единъ човѣкъ, който посещава тѣхнитѣ служби.

Моята целъ е била тая:— да можемъ да помогнемъ на души, които търсятъ духовна храна, а не могатъ да я намѣрятъ; да имъ дадемъ тая книга да я четатъ и да славятъ Господа Исуса Христа безъ да ги смущава нѣкой проповѣдникъ и безъ да обременяваме нѣкои бедни семейства по села и градове.

гр. Бургасъ, 17. I. 1938 г.

С. ГРАБОВСКИ

Неговата литературна дейность

П-ръ П. Мишковъ е издалъ, превелъ и преработилъ следнитѣ книги:

1. Пѣтешественикътъ I и II часть;
2. Исусъ иде;
3. На прага на живота;
4. Какво мислите за Христа;
5. Безсмъртието на душата (негово съчинение);
6. България и Съединенитѣ държави;
7. Дуловната война;
8. Какъ да живѣешъ;
9. Христианство или Религия;
10. Причината — Защо?;
11. Коя църква спасява;
12. Чудниятъ Христосъ;
13. Миръ, съвършенъ миръ;
14. Знаешъ ли?;
15. Божиятъ планъ за спасение;
16. Чудната книга;
17. Целта на книгата;
18. Боговетъ умиратъ, Богъ живѣе;
19. Поробване за свобода;
20. Изгубване Божий пѣтъ на спасение;
21. Идящата международна катастрофа;
22. Божествено пророчество;
23. Какво вѣрваме и за какво стоимъ;
24. А после какво?;
25. Корабкрушение;
26. Какво е християнското движение;
27. Свещ. пѣсни на цигански езикъ;
28. Кой е Павелъ Мишковъ, и много други брошури преведени, печатани и прѣснати отъ него.

Семейството на покойния

П-ръ Павелъ Л. Мишковъ

изказва своята сърдечна

БЛАГОДАРНОСТЪ

на пастиритѣ: п-ръ А. Прачъ, п-ръ А. Симеоновъ, п-ръ М. Прокоповъ, п-ръ Г. Черневъ и п-ръ Цв. Литовъ за правдивитѣ и искрени слова изказани на погребалната служба на скъпия имъ покойникъ; сжщо благодарни за изнесенитѣ речи и исторически факти отъ адвоката г-нъ А. Тодоровъ, адвокат г-нъ х. Николовъ, г-нъ Вл. Цановъ, г-жа Д-ръ Иванова и на приятелитѣ му г-нъ Марко Караатанасовъ и г-нъ Филипъ Михайловъ.

Сжщо благодарни за хубавата музика изнесена отъ двамата органисти братя Игнатеви, за Руския хоръ; за поднесенитѣ вѣнчи отъ лични приятели, общества и съприетелитѣ на кооперативния домъ; за издаденитѣ некролози отъ приятели и Евангелски църкви.

Благодарни за сърдечнитѣ съболезнования изказани отъ приятели съ многобройни писма и телеграми отъ цѣла България и странство.

Благодарни сжщо на многобройнитѣ почитатели, които присѣдствуваха на погребалната служба и на онѣзи които придружиха тленнитѣ му останки до гроба и на всички които лично дойдоха да изкажатъ съболезнованията си въ дома ни.

Благодарни на Еванг. църкви, които сж имали възпоменателна служба за него. Най-после сърдечно благодарни на п-ръ Методий Ж. Марковъ, който има перо и писа за Българския Евангелизаторъ.

Миръ Вамъ:

— Богъ е любовъ!

И всичко съдействува
за добро

на тия, които любятъ Бога!

Сто години от откриване на първото стоманено перо за писане

ВЕСТНИКЪТ

Подъ уредничеството на П-ръ Г. Н. ПОПОВЪ

мастило (стило), което перо постоянно печели почва. Тукъ именно германската индустрия е направила въ последно време по отношение на качество и цена напредъкъ, който буди наистина очудване. Така напр. най-големитѣ нюрнберски фабрики сж съобщили, че на предстоящия Лайпцигски пролѣтенъ панаиръ 1938 год. (отъ 6 до 14 Мартъ) ще покажатъ последнитѣ новости по отношение на тѣзи пера и перодръжки. Новото течение върви вече къмъ пълно замѣстване на хубавитѣ стари, но скъпи златни пера съ по-евтени пера отъ пеладимъ—сребро и даже стомана. Съ всичко това и възможноститѣ за увеличаване употребата на перодръжкитѣ съ резервоаръ за мастило се умножаватъ значително.

Почетния представител на Лайпцигския панаиръ

Жеко Ст. Тънковъ—Бургасъ

Най-щастливиятъ — източна легенда отъ нашия дописникъ г. М. Шарковъ, и е бройка 4 на Махам. просв. б-ка, Ллджане, Пешерско.

Г-ца Дѣлка Йовчева Камбурова

— и —

Г-нъ Драганъ Стоян. Каравеловъ

ВЪНЧАНИ

20 февр. въ с. Върбица, Преславско

Нѣкон отъ Отдѣлитѣ на списанието сж изпуснати въ тоя брой, поради претрупания материалъ за † Пав. Мишковъ.

На 5 февр. Макед. благ. братство „Дим. Михайловъ“ даде своята традиционна македонска вечеръ. Между др. литератур.-музикални номера, представи се битовата драма „Васа ага“ съ голѣмъ успѣхъ. Публиката съ аплодисменти извика на сцената автора — 22 или 23 год. момѣкъ. Радваме се да съобщимъ, че това е нашиятъ сътрудникъ г. Коста Кронева, когото „Бълг. бранителъ“, сжщо поздравява най-сърдечно!

Погр. служба на п-ръ М. Н. Поповъ

—София, 21 февр. т. г.—е била водена отъ притѣ: Градинаровъ, Симеоновъ и Ал. Георгиевъ. Присѣтсвувалъ е и братѣтъ п-ръ Герасимъ Н. Поповъ отъ Ллджане, нашъ съредаторъ. Говорили: Д-ръ Г. Ефремовъ, г. Ф. Михайловъ, п-ръ Д-ръ Томовъ, г-ца Д-ръ В. Златарева и г. К. Т. Бояджиевъ.

ЖАЛЕЙКА

Още не оплакали Единия, трѣбва да съобщимъ за скончината на Другия ни сътрудникъ. Точно на 40-ия день отъ смъртъта на п-ръ Мишковъ—София, 20 февр.—отлитна въ милитѣ обятия на Спасителя и

П-ръ М. Н. ПОПОВЪ

„Патриархътъ на Българския Евангелизъмъ“

И той бѣ достоенъ Български бранителъ на Вѣрата за дълги години, въпрѣки вражитѣ сили на поднебесная... Смъртъта за него не е смъртъ, а сладка почивка следъ дългътъ трудъ и борба за Синовната Божественостъ на Исуса, Боговдѣхновеностъта на Библията и трезвата, въздържателна кауза.

Редакцията притежава последнитѣ рѣкописи на покойника и ще ги отпечати въ следующия брой.

— Царство ти небесно, скъпи друже, защото дѣлата ти ходятъ следъ тебе...

гр. Бургасъ, февруари 1938 г.

„Бъл. бранителъ“.

Презъ миналата 1937 година се навършиха сто години отъ откриването на първия пликъ. Презъ настоящата 1938 година се навършватъ пѣкъ сто години отъ откриването, благодарение непрекъснатия трудъ на А. Senetelder на първото стоманено перце за писане, което въ последствие замѣства напълно употребяваното до тогава паче перо. Както толкова много технически открития и стоманеното перо, безъ което днесъ културниятъ човѣкъ не може, не е намѣрило отначало абсолютно никакъвъ приемъ. Едва въ последствие, когато английскиятъ изследовател Faraday е сполучилъ, както това е известно, да привлече вниманието на известни английски фабрични крѣгове върху новото откритие, последното е почнало да се въвежда. Така следъ 1830 година сж били организирани първитѣ специални фабрики за производство на перца за писане отъ стомана. Но тепърва къмъ края на 1837 година тѣзи пера сж били въведени фактически и на самия европейски континентъ. Последвалитѣ усъвършенствувания пѣкъ на германското производство за стоманени пера, сж допринесли още повече за въвеждане тѣхната употреба не само въ Европа, но вече и въ цѣлия свѣтъ. И днесъ, обаче, още не може да се каже, че развитието на стоманеното перо е къмъ своя край, защото въ много области това развитие се стреми да се нагоди все повече къмъ новия вкусъ и желаня на публиката. Който напр. на Лайпцигския панаиръ е разглеждалъ внимателно специалния отдѣлъ за хартия и канцеларски принадлежности, той знае добре, че и днесъ още редица фабрики за стоманени пера произвеждатъ все по-усъвършенствувани модели. Така има вече пера отъ стомана за абсолютно всѣкакви цели, като се почне отъ обикновеното перо и се стигне до нерждаемото перо „Крупъ V. 2 А“, отъ перото за рисуване до най-новото ученическо перо и т. н. Днесъ стоманеното перо е значително заплашено обаче, отъ своя братъ — перото отъ стѣкло, което се фабрикува въ Тюрингия (страна въ Германия) отъ много известни фирми, които излагатъ сжщо въ Лайпцигъ. Но най-голъма конкуренция за всички пера представлява новото стоманено перо, нагледено за модерни-тѣ перодръжки съ резервоари за

Епископъ Андрей въ Америка

— На мене сега предстои далечен път... на другия край на земното кълбо.

Изъ едно частно писмо на Еп. Андрей.

На 3 април т. г. замина за Америка Н. В. Пр. Великият еп. Андрей.

Не искаме да се ровимъ въ миналото на ревностния Христовъ служител. Тамъ бихме го видѣли като истински евангелски пастиръ да проповѣдва словомъ и дѣломъ—плодъ, на която работа се явяватъ Християнскитѣ братства, подобно тия на протестантитѣ въ свѣта. После—викарий на приснопамятния Варненопресл. † Симеонъ: проповѣди, не дѣлни училища, лични молитви, събиране деца, жени, сжщо както правятъ евангелиститѣ.

Негли обвиненъ въ протестантизмъ: дори принадлежалъ къмъ библиейскитѣ класове на германскитѣ шундисти.

Виждаме Го пръвъ и достоенъ кандидатъ во В. Търново, Ловечъ, Варна, но... неизбранъ:—последватъ констатации въ НЕГОВА полза противъ 'намъ' какъ си произведени избори... А гласътъ имъ още не е стихналъ.

Знаменателно е, че на гарата е билъ само секретарятъ на Св. Синодъ—официално и никой другъ отъ старцитѣ! Тукъ искаме да подчертаемъ, че съ възглавяването на българската православна епархия въ Америка, отношенията на Българската църква съ Евангелската църква въ България влизатъ въ нова историческа фаза:

— Залогътъ е даденъ, размѣната е изправена, редовнитѣ църковни отношения между двете страни, винаги приятелски една спрямо друга, влизатъ въ мирни правови и достойно взаимни връзки... Неужели дѣдо Андрей е изпратенъ (Следва на стр. 3)

БЪЛГАРСКИ ПРАВИТИЕ

Зовъ пророчески за — родъ и Вѣра!..

Директоръ М. Ж. Марковъ

Редактира комитетъ

Априлъ, 1938—IX г.

Бургасъ, бул. Ц. Асень 7

Брой 94

Научно обяснение на Възкръсението

Отъ Henry Proctor, F. R. A. L. — London, Engl.

Въпреки че досега сме мислили, какво нашето тѣло е изградено отъ атомитѣ на материята, и затова предъ гроба думаме „прѣстъ въ прѣстъ и пепель въ пепель“, което си е вѣрно,—открито е отъ науката обаче, че „крайниятъ, основниятъ атомъ не е атомътъ на материята, както се е мислило досега, но е атомътъ на електричеството“.

Електричеството е атомно въ смисълъ, че то се състои отъ безкрайно дребни частици. А това ще рече, че всѣка вещь излъчва свѣтлина, която се разпада на своитѣ съставни елементи, наречени електрони; последнитѣ сж единици на електричеството. Следователно човѣшкото тѣло, като всѣка материя, е сгъстената мощъ на свѣтлини, та когато Богъ е казалъ — „да бжде свѣтлина“ (Бит. 1:3) — то значи, че свѣтлината е била първичното ве-

щество, отъ което всички нѣща сж започнали своето начало.

Щомъ „Богъ е свѣтлина“ и щомъ „всичко чрезъ Него стана“ (Иоан. 1: 1—5), то и човѣшкото тѣло въ подробно раследване ще трѣбва тоже да се състои отъ свѣтлини. И, наистина, нашето тѣло крие въ себе си електрическа енергия, която е плодъ на свѣтлината, а свѣтлината се не губи: има нѣщо въ човѣка, което сжщо не се губи, както свѣтлината, която е вѣчна.

И така горниятъ е ясенъ отговоръ на въпроса:

— Какъ се възкръсаватъ мъртвитѣ? И съ какво тѣло ще дойдатъ? (I Коринт. 15:35).

— Съ тѣло свѣтлинно!.. (стг. 40 и 41) — както се казва:

**Сѣе се смъртно —
Възкръсва безсмъртно.**

Но достъпътъ до това безсмъртие трѣбва да бжде даръ за слабия, смъртенъ човѣкъ (I Тим. 6:16). Затова „всички ще се измѣнимъ въ мигъ на око при последната тржба“ (I кор. 15:52).

Всѣки атомъ значи на тѣлото, което притежаваме сега, трѣбва да бжде прославенъ, осветенъ; впрочемъ, тоя процесъ вече е наченатъ „като се преобразяваме отъ слава въ слава, гледайки Господнята слава, като въ огледало... (Б. Н. на древногръцки метаморфумедта“ — преобразявамъ, значи промѣна отъ една въ друга форма — II Коринт. 3:18).

Освенъ това, Писанието открито ни учи, че вътрешниятъ човѣкъ има тѣло, наречено психично—„тѣло на душата“. А споредъ Rotherham:

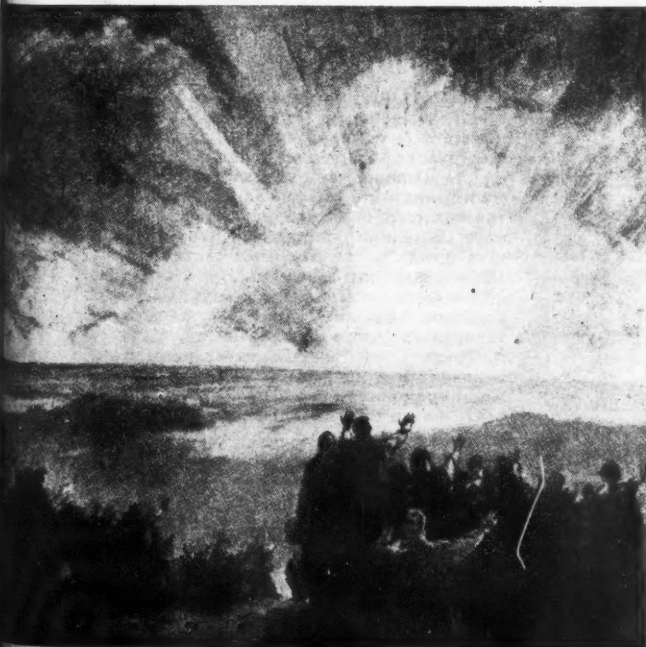
— Ако има тѣло на духа—„пневматикон“, то трѣбва да има и тѣло на душата—„психе“.

Употрѣбената дума въ I-во Коринтяномъ 15:44 е „психикон“—психич-

(Следва на стр. 3)

И много рано въ първия день на седмицата идватъ на гроба, когато изгрѣ слънцето (Мрк. 16:2, 6). И когато бѣха въ недоумение, ето! застанаха предъ тяхъ два ангела съ блѣстящи дрехи „бѣли като снягъ“ (Мат. 28:3) и рекоха:

— **Защо търсите ЖИВИЯ между мъртвитѣ? нѣма Го тука! Той възкръсна...** (Иоан. 24:4—6).

ДУХОВНО СПАСЕНИЕ

Клюката

Живеем в времената на една безкрайна подлост. Справедливо е да се каже: — Били сж времена и пострашни, но по-подли — нитога. в. „Слово“.

Спокойно можем да я наречем Нейно Величество, защото е навсякъде. Все-могща, всезнающа, многолика, лигава, тя шестува от ухо на ухо и като паяка плете отровни мрежи.

Клюката е отличителната дейност на бездейните. Особено добре вирее у безгръбначни, мекотели и завистливи животинки. Въдушните им тя снася яйца, от които се излюпват гжсениците на подлостта. Характерното въ нея е, че тя, като кукувицата, не мжти. Въ нея не е развито майчинското чувство.

Ражда се въ полутъмни стаички, при спуснати пердета и затворени прозорци, кждето сж се събрали на „приказка“ ленивци и ленивки. Началото ѝ е: „Чухте ли?“, „Знаете ли?“, „Научихте ли се?“, „Говори се“ и пр. а краят ѝ — зло-раждство.

Клюката се движи съ свѣткавична бързина и расте като детски балончета, докато се обърне въ лъжлива истина. Тертулианъ казва: „Клюката малко по малко се увеличава като се предава от единъ къмъ другъ, просто отъ любовъ къмъ лъжата. Сжщо, като кога хвърлите камъче въ блато; виждате да се образуват на повърхността кръгове, въ началото малки, после по-големи и най-после цялото блато се размѣтва“.

Клюката е оръжие на ония, въ които не грѣе божественъ огънь. Тя е свѣтлината на бухалитѣ и пжтеводната звезда на граблинитѣ птици, които обичатъ мракобесието.

Съ нея си служатъ само людетѣ, които сж силни въ своята злоба, завистъ, лъжа и подлостъ.

Клюката е галено чедо на духовно неджавитѣ, които за да блѣстватъ за умни и почтени, майсторски я използватъ въ своитѣ кухи духовности. Тя е украшение на палацитѣ въ животал.

Клюката е орденъ, който старателно се пази отъ чужди очи, защото е творение на фалшификаторѣ. Тя нѣма авторъ. Нейниятъ авторъ е: всички и никой!

Тя е незаконна рожба на ония, които сж сжсали съ човѣшкото, красивото, божественото.

— Развѣнчайте тая разглежена престжпница! Изгонете я отъ трона на душитѣ си! Изолирайте я! И тя ще умре тъй бързо, както бързо се е родила! ...

Сухиндолъ Розинъ

Лани на Връбница Бург. еванг. ц-ва раздаде люлякъ вмѣсто върба. Това е хубава практика и не противоречи на Евангелието (Марк. 11:8, Иоан. 12:13). Кжде каквото има цѣвнало раздавайте презъ този пролѣтенъ празникъ въ споменъ на Христѣ. Неужели народътъ го зове — Цѣвница. До сега у насъ евангелистѣ въобще нищо не сж раздавали на този цѣвтенъ празникъ.

Пастиръ М. Н. ПОПОВЪ

НЕ напраздно „Бълг. бранителъ“ го назова „Патриархътъ на Българския евангелизъмъ“. Подобно Исуса, той стана крайгъленъ камъкъ на нашата действителностъ.

Неговъ е градежътъ на евангелския храмъ на ул. Солунъ 49, София, въ сегашния му видъ, който е разширенъ моделъ на Князь Ал. Батенберговата църква на бул. Дондуковъ (вж. снимка на стр. 1 бр. 82,4). Църквата на ул. Солунъ, ако е играла ролята на евангелски катедралъ за софиянци и цѣла България, безспорно, п-ръ М. Н. Поповъ я издигна на подобно висота. Цѣли 19 год. той е служилъ вѣрно и свещенодействувалъ всеотдайно въ нея ведно съ вѣрната си другарка.

— Цѣли 19 години, за да осъмне единъ „прекрасенъ“ день изненаданъ отъ кликата на партизани и тѣхнитѣ прийоми, подклаждани задкулисно. Както Мойсеевото седалище, споредъ Евангелията, стожерътъ заглъхналъ, и неговиятъ огънь. Отъ него день нататъкъ — историята ще отбележи това! — бълг. евангелизъмъ се раздѣля на две, споредъ езическата формула „раздѣляй, та владѣй“.

И до днесъ!

Естествено п-ръ М. Н. Поповъ е ималъ свои хора, които сж изживяли съ него заедно горчиво горчивата му опитностъ. Напр., 75 годишниятъ п-ръ К. Я. Пачеджиевъ въ Бургасъ казва, че п-ръ М. Н. Поповъ го е вѣнчалъ и той му е кръстилъ всичкитѣ петъ деца, защото — казва п-ръ Пачеджиевъ — „азъ не признавахъ други тогава“. Сжщото твърдятъ и други колеги, като Ал. Георгиевъ, покойнитѣ Мишковъ, Цановъ и пр. И се раздѣлятъ на две! Впрочемъ, следъ цѣли 9 години — не напраздно изживяни, когато за тѣхъ пенсия се дава, и конь да е, не се натирва, — п-ръ М. Н. Поповъ се намира съ челядта си на улицата. А после, както въ Болшевишко, правото му на ветеранъ е зарито съ земята.

Но той не оставя Бога и — Богъ не го остави.

Предъ нашия патриархъ още се вие пжтъ на творчество. За една год. Учителствува въ Амер. мжжка гимназия въ Самоковъ, за да стане пос-

ле първиятъ директоръ на Американско Библейско д-во въ България. И, както казва п-ръ Градинаровъ, цѣли 21 години е заемалъ съ достоинство този постъ!

Ако нѣкой пжкъ се гордѣе съ голѣмитѣ постижения на Бълг. въздържателния федерация, то четете да знаете, че п-ръ М. Н. Поповъ бѣ нейниятъ вдѣхновителъ и пръвъ председателъ; той си замина и като единственъ нейнъ почетенъ председателъ:

— патриархъ и тукъ...

Крайгъленъ камъкъ:

— пръвъ, навсякъде пръвъ!

Ние само отбелязваме фактитѣ на единъ исторически ходъ, чиито послѣдствия засягатъ цѣла една епоха — най-прекраснитѣ възможности на българския евангелизъмъ. Други проиграха ония благовремия за лични амбиции, за лична слава съ една дипломация, равна на предателство и поражение. Грѣхътъ на скжпия покойникъ се състои въ това, че надаренъ и голѣмъ какъвто бѣше, бѣше скромненъ и тихъ, и лишенъ отъ всѣка дяволия.

Но затова пжкъ той си отиде... като — светия!

— Сега остава да видимъ, както казва огорчената му другарка, дали дѣлото Божие ще тргне на добре...

П-ръ М. Н. Поповъ е отъ Паисевия гр. Банско. Учил е тамъ, после въ Самоковъ и Америка, кждето завършва Обърнската семинария. — Подробно вж. за него въ „Религия“ бр. 31. Струничилъ е въ сп. „Въздържателъ“, в. „Миръ“, в. „Зора“ в. „Хр. реформаторъ“, а най-вече напоследъкъ въ „Бълг. бранителъ“.

Още въ самото начало на изданието ни, искренъ и добродушенъ, какъто бѣше, той ни писа — това презъ 1930, бр. 2 стр. 8:

— Пожелавамъ Ви успѣхъ, но не обичамъ да се почватъ списания и въ скоро време да се прекратяватъ...

Горнитѣ му думи звучатъ като бащино предупреждение и като бащина благословия сега — следъ близо 10 год. просъществуване на изданието ни. Сърдечното му пожелание за успѣхъ, е хванало мѣсто, както се вижда. Зашто той не останалъ съ голѣми пождания само, но веднага се залови на работа и на следующата бр. 3 стр. печата цѣла статия върху „Влиянието на книгитѣ“. Бр. 4 стр. 3 — „Влиянието на Библията“. Брой 23-5 стр. 9 „Стари приятели“. Брой 47, 8 — „Творители, а не само рушители“ и пр.

Трудътъ му бѣше безвъзмезденъ къмъ редакцията и до последенъ дихъ подържаше редовни връзки съ нея, защото, както каква братъ му п-ръ Г. Н. Поповъ, покойниятъ обичаше „Бълг. бранителъ“ и неговото дѣло.

БЪЛГ. БРАНИТЕЛЪ е удобр. отъ Бург. обл. дир. съ № 8108, 14 XII. 1936 г. Абонатитѣ предварително плащатъ само 20 лв. за покриване разноситѣ. Волни помощи се приематъ съ благодарности! Обяви по 2 лв. на кв. см. Отд. брой 2-50 лв. BALGARSKI BRANITEL — „The Bulgarian Defender“ — A PROPHETIC VOICE „CRYING IN THE WILDERNESS“. Subscription price 50 cents the year. EDITORS: Rev Gerald B. Winrod, D. D. and Rev M. J. Markoff, BA., BD

Address: CZAR ASSEN 7, Bourgas, Bulgaria

Научно обяснение на Възкръсението

(Продължение от стр. 1-ва)

но, а не физично. Психичното душевното тѣло се запазва и продължава непокътнато следъ изолацията на физичното тѣло. Научно, психичното тѣло се нарича етерно. Богаташътъ въ пѣкѣла имаше именно такава тѣло, та макаръ плътта му погребана, той чрезъ етерното си

тѣло изпитваше мъжитѣ (Лк. 16:19 — 31).

Школата на агностицитѣ казва, че християнството не можело приемливо да докаже възкръсението. А ето че може да се даде научно обяснение.

Споредъ Библията „светецъ“ значи човѣкъ, който свѣти: това сж синове на свѣтлината и деца на Деня; тѣ свѣтятъ като свѣтлини въ свѣтския мракъ. Ако сж напълно обладани отъ Бога, светцитѣ иматъ тѣло, пълно со свѣтлина, а „тъмната нѣма дѣлъ“ въ тѣхъ, тъй както „Богъ е святостъ и въ Него нѣма мракъ“ (Ефес. 3:19).

Въ скончанието на вѣка осветенитѣ „ще свѣтятъ като слънцето въ Царството на своя Отецъ“ — Мат. 13:43.

Дори държавникътъ поетъ Исая (30:26 и 60:20) предрича славата имъ въ днешни дни тукъ на земята, когато „Господъ ще ми е вѣчна свѣтлина“ и т. н.

Прочее, възкресението може да се уясни въ сравнение съ свѣтлината. Електрическата свѣтлина засега е най-добриятъ примѣръ и символъ на възкръсеното тѣло. Ето какъ е описано прославеното тѣло на Христа: „... и очитѣ Му бѣха като огненъ пламъкъ; и нозетѣ му приличаха на лъскава медъ, като въ пещъ пречистена“ (Откр. 1:14,15). Истина и нашето тѣло ще е като Неговото, защото знаемъ, когато Той бжде изявенъ, ние ще бждемъ подобни Нему (I Иоан. 3:2), както е писано:

— Когато Христосъ, нашиятъ животъ, се изяви, тогава и вие ще се явите съ Него въ слава (Колос. 3:4).

ОБЯВА

Следующиятъ брой ще бжде посветенъ на 10 годишната пастирска и 20 г. проповѣдническа дейность на п-ръ М. Ж. Марковъ. Който обича да вземе участие, нека изпрати незабавно снимки, статии и спомени до „Бѣлг. бранителъ“ — Бургасъ.

Отъ юбилейния комитетъ

Еп. Андрей (Продължение отъ 1-ва стр.)

на Софийската гара тържествено отъ „множество почитатели“ и министри, между които и м-ръ председ. г. Кюсе-иановъ.

Последното обстоятелство подчертаващо правителственото присѣствие повече, отколкото Синадалното отсъствие, както писа „Зора“:

— „На еп. Андрей предстои главно да сплоти около Бѣлг. прав. ц-ва цѣлата наша емиграция. Бѣлг. прав. ц-ва въ Америка е живъ народенъ и народостенъ институтъ, който трѣбва да се грижи колкото за религиознитѣ нужди, толкова — ако не и повече (б. н.) — и за подържане на високъ, просвѣтенъ и националенъ (к. н.) духъ... Еп. Андрей заедно съ свещеницитѣ ни, сж мисионери преди всичко... да запалятъ въ гърдитѣ на далече отъ родината живущи нейни синове пламъка на синовна привързаностъ.“

Обаче, споредъ насъ православни мисионери, подобно протестантскитѣ и католически, ще трѣбва да е преди всичко, покоренъ на Исуса Христа (Деян. 4:19, Евр. 12:2, Откр. 19:16 и др.). Протестантско настроение Епископъ знае това и той мждо ще използва мисионерското правило (Мрк. 16:15), за да представлява достойно България и нейната църква въ протестантска Америка.

М. Ж. М.

Нѣма ли новобогословие у насъ?

Недѣлнитѣ библейски уроци отъ какъ сж подъ ново уредничество отъ нѣколко години насамъ, безпорно, сж внесли нѣщо ново въ своитѣ страници. Така напр. въ последното тримесечие (г. 55 кн. 2) още во Въведеніето на стр. 4 се научаваме, че не Св. Духъ, а „чрезъ гениалното перо на Евангелието“ сж писани Евангелията. То звучи както е казано на стр. 111 отъ 1934 год. кн. 2, а ние не вѣрваме, че „всѣкакъвъ видъ хора... могатъ да допринесатъ, за да стане тоя свѣтъ по-добъръ“. Но защо се чудимъ щомъ на стр. 109 п. т. е претълкувано, че Божието Царство не е било въвъ насъ, както казва недѣлнитѣ урокъ. — Това сж принципни различия, които раздѣлятъ не само богословитѣ на модернистични и консервативни. Модернизмътъ проличава напр. на стр. 52 отъ 1936 год. кн. 2 дето се разправя не споредъ Лк. 8, Марк. 5 и др. че Исусъ изгонилъ бѣсѣветѣ, а силнитѣ викове „на беснуемия“ и после „се прѣснала мѣла, че ужъ Исусъ изгонилъ злитѣ духове и свинитѣ“ се изподавали — 2000 свини! Свинаятъ, уплашенъ отъ загубата, искалъ да хвърли вината върху Исуса... Въ т. г. кн. 2 стр. 66—71 нито следа отъ коригиране на грубитѣ еретически и сектански мисли. Напротивъ, майсторско прикриване на личното вѣруу. Както философътъ Хькслей се издалъ, като се суетялъ повече за свинитѣ, отколкото за бѣснуема, така и господата се издаватъ като се суетятъ повече за бѣснуемия (човѣшки страна) отколкото за Исусъ! И после... нѣмало новобогословие въ България? Щастливи сж, обаче, че иматъ вуйчо владика такива.

За писмото „Протестъ“ въ мин. бр на стр. 13.— Нека се забележи, че е поставено въ рубриката Свободна трибуна. То е печатано съ позволеніето на п-ръ В. Николовъ.

обществена преглѣдка

ДРУГИТЪ ЗА НЕГО

П-ръ С. И. Градинаровъ — Малцина сж достойнитѣ между насъ въ България, но съ право може да се каже, че думитѣ въ Откр. 3:4 се отнасятъ за п-ръ Марко Никола хаджи Поповъ, защото той е единъ отъ онѣзи въ бѣлг. евангелизмъ, които не сж осъвернили дрехитѣ си, и за които Богъ би казалъ: „Тѣ ще ходятъ съ Мене въ бѣли дрехи, защото сж достойни.“

Д-ръ Г. Ефремовъ — Марко Поповъ никога не се оплака отъ сжбата си, никого не престана да казва, че животътъ има смисълъ, когато човѣкъ го живѣе за другитѣ и го посвети на тѣхъ. Умръ на 75 г. следъ като живѣ 100 г.—или по право—следъ като живѣ животъ по-плодоносенъ, отколкото мнозина, които живѣятъ и 100 години

Д-ръ Хар. Нейчевъ — Вѣчна паметъ на еванг. п-ръ М. Н. Поповъ, който отъ дълги години е служилъ съ слово и писмо на въздържателното движение. Той бѣ л-ятъ предс. на Бѣлг. възд. федерация и единствениятъ нейнъ почетенъ председател следъ напускането ѝ поради старостъ. Членъ на възд. ложа „Напредъ“ и членъ-основателъ на л. „Витоша“—София.

П-ръ Василь Фурнаджиевъ — Единъ стълбъ на бѣлг. евангелизмъ; единъ стожеръ; единъ ненадминаващъ свѣтлината си факелъ въ продължение на две поколения; единъ водачъ, който не знаещещо значи да отстѣпишъ отъ идеализма, на който си се посветилъ; човѣкъ съ все-странна култура; деенъ труженикъ въ една областъ на духовния ни животъ. Задъ себе си п-ръ Поповъ оставя едно име свѣтло, високо и запазено чисто.

Ст. Стефановъ — Повече отъ двадесетъ години съмъ билъ въ близко общение съ него. Той вѣрваше, че цѣлата Библия е Божие слово, и трѣбва да има първо мѣсто въ личния и общественъ животъ. И той стоеше съ цѣлата си сила въ нейна защита. Той бѣше сжщо единъ отъ основателитѣ и председ. на Брошурното д-во. Той казваше, че печатното слово е „велика сила“ и затова пишеше и печаташе брошури, като самъ жертвуваше сръдства за печатане на нови брошури. Истина, неговиятъ животъ бѣше пълненъ и плодоносенъ — животъ въ хармония между думи и дѣла.

Н-вото на Бѣлг. еванг. д-во — М. Н. Поповъ бѣ почетенъ и пожизненъ членъ и дългогодишенъ касиеръ, дѣловодителъ, и председателъ на д-вото. За неговитѣ заслуги къмъ последното ние сме му признателни и за тѣхъ Великиятъ правдораздавачъ самъ ще го възнагради!

СТИХОВЕБРЕВНИК

Ц В Ъ Т Н И Ц А

Със китно клонче къмто Храма
вървят с'приведена глава
тъпна отъ богомолци, тамо
да чуятъ свѣтлитъ слова
за Оня, що живота си
дари
и чийто пламъ в'сърдцата
ни гори..

**

И всѣки пжтъ за тебъ ми спомня
тазъ Цвѣтница благословена;
в'сърдце си топли сълза роня
в'изповѣдъта си откровена,
че любехъ те, като сестра,
като сълзитъ на Христа!

**

На Цвѣтница е твоятъ день—
ти цвѣте си на цвѣтоветъ!
Отъ зла сждба тогазъ презрѣхъ,
проклехъ азъ гнѣвно боговетъ...
Но... тебъ, Богочовѣка, Цвѣтнице
уханна,
сърдце ми Те обича и вика Ти
„Осанна!...“
Теодосий Б.
Бургасъ.

Имай вѣра, Родино страдална!

Горко на тебе, български народе,
Тебе те тласка безбожна буря,
Ти душа си смъртно прободѣ,
Като напусна своята вѣра.

Ти избра сегашний изкуситель,
Скоро презрѣ свѣтлината,
Злобно ти разпжвашъ своя
Спаситель,
Ставащъ синъ на тъмнината.

Ти презрѣ мораль що споява,
Духъ народенъ—крепость силна!
Но — робство въвъ свобода
се възкресява
И в'радость, Родина страдална...

Горибл., Соф.

Свещ. Кр. Ябленски

Христосъ Възкресе!

Съ пролѣтенъ избликъ на
сили Земята
трепти въ ношенъ покой
на тишината.
Лунниятъ сърпъ со среб-
риста си свѣтлина
разлива вълшебна красота
надъ всѣка страна.

Надъ земята, окичена с'цвѣте
Лавора,
обгаря въ пурпуръ и позлата
простора;
на всѣки човѣкъ, тя мълкомъ
възвѣстява
за Великъ день: той живота
обновява!

Леко камбаненъ звънъ се вече
разнесе
и всички се поздравяватъ с'Христосъ
Възкресе!
Лжчъ на чиста радостъ в'душата,
проблѣсна,
Пробуди в'сърдцата любовь небесна!
Настана день на духовно спасение
хората празнуватъ Христово
Възкресение;
Миръ и щастие свѣта на всѣки
в'душата,
разтворени в'молитви трептятъ
сърдцата!...

Христосъ възкрѣсна с'вѣрата вѣковна,
въ братството и правдата върховна.
Да обича човѣкъ е мисия свята
и осмисля живота, тукъ, на земята!...

Бургасъ, 1938

Вълканъ Поповъ

Молитва

Мнозина сж званни.
Малцина—избрани.
Христосъ.

Дай ми, о Търновѣчаний,
Вѣра крепка, воля цвѣрста,
Та съ малцината избрани
Да си нося и азъ кръста:

Отзиви за „Бълг. Бранителъ“

Зжболѣкарътъ Стоицевъ —
Пловдивъ:

— Получавамъ редовно „Бълг. брани-
тель“ и го следя. Работи, братъ Марковъ,
и се не бой! Развоятъ на живота е дъ-
лъгъ и широкъ въ Божията любовь, и има
жадни души, които запълватъ своя ду-
ховенъ гладъ чрезъ „Бълг. бранителъ“!

П. Димковъ, 3. полк. — авторъ и
преводачъ, София:

— Отъ м. г. получавамъ издавания отъ
Васъ „Бълг. бранителъ“ и Ви сърадвамъ
за добрата идея и доброто й изнасяне
предъ обществото.

Т. Гелевъ — Джбница:

— Продължавайте, моля, да ми изпра-
щате в. „Бълг. бранителъ“. Удобравамъ
внушението Ви Дупница да се нарича
Дубница (по руски) или Джбница (по бълг.).
Много ми се харесва вестникътъ Ви!

П. К. Бочковъ — Ямболъ

— Вашето сп. „Бълг. бранителъ“ ре-
довно чета съ удоволствие. Вчера съ не-
го въ джеба си отидохъ въ сладкарница-
та, и тамъ почнахъ да го прочитамъ междо
приятелите, но взеха ми го 2—3 и пове-
че, и така отиде въ публиката и се изгуби.
Затова, моля пратете ми други брое-
ве: тукъ много се търси.

Стеф. Стефановъ, ред. „Дух. слово“
—София:—Чудно, че всѣки брой на „Бълг.
Бранителъ“ се подобрява! Колкото по-се-
риозенъ и интересенъ става въ позициитъ
си, толкова по-добре. Възхитенъ съмъ.
Крайно ти благодаря. Пожелавамъ ти ус-
пѣхъ въ предплащане на стотици абонати.

„Бълг. бранителъ“ е редовенъ членъ
въ Съюза на техн. и периодически пѣ-
чатъ въ България.

И — надежда далногледа,
Че на Тебъ и на доброто
Е последната победа,
Не на мрака, не на злото.
Изъ „Първомъ прада“ стр. 219

Стоянъ Ватралски

ИЗЪ ТАЙНИТЪ АРХИВИ

КРЪЩАЩИ доказателства КОМУНИЗМА

(Продѣжение отъ мин. бр.)

Roudzoutas литванецъ
Rose евреинъ
Radek „

Началникъ на 3 отдѣла
Rosental евреинъ
Ravitch „
Romm „
Rosenholtz „

Началникъ на 3 отдѣла
A. Roudnik евреинъ
K. Rosenthal „
Rosmirovitrh „

Началникъ на 2 отдѣла
Radomylsky литванецъ
Rivkine евреинъ

Началникъ на 3 отдѣла
E. Rosmirovitch евреинъ
Reutenberg „
Cain Rakovsky „
Rosenfeld „

Началникъ на 3 отдѣла
A. Rogow евреинъ
Rappoport „
O. Z. Rosenfeld евреинъ
Reissner германецъ
I. Rakovsky евреинъ
Rosine „

Началникъ на 3 отдѣла
STALIN грузинецъ
Schlicher евреинъ

V. Schmidt „
Началникъ на 2 отдѣла

Spitzberg евреинъ
I. Steinberg „
Skliansky „
Schorodokh „
Steinhardt литванецъ
Schulman евреинъ
Slousis „
Silberman „
Spiro „
Schdeour литванецъ
Smidovich евреинъ
G. Schneider „
Schklovsky „
Schumann литванецъ
Saisonne арменецъ
Schillenkuss евреинъ
G. Sverdloff „
Sachs „

Началникъ на 4 отдѣла
Dan Solovei евреинъ
Sadnikoff руснакъ

C. Sachs евреинъ
Abraham Schenkman „
I. Steinberg „
A. Schreider „
Sloutsky „
Sternberg „
Satz евреинъ
P. I. Stoutcjka евреинъ
Tono Sprolla финландецъ
Schwartz евреинъ
Sverdloff „

Началникъ на 4 отдѣла
Schenkman евреинъ
Sackheim „
Samover „
Schmuckler „
A. Sloutzky „
Smirnoff руснакъ
Sstiger евреинъ
Steinberg „
B. Schumacher „
Slavenson „
Sokolof руснакъ

ВЪЗКРЪСНАЛИЯТЪ ФЕНИКСЪТЪ НА СЖЪПАТА РОДИНА.

Историята на българския народъ нѣма равна на себе си. Претърпянитъ катастрофи говорятъ за едно бурно, но величаво минало. Тя откри страницитъ си за народнитъ творци, записа свѣтли дати и величави епопеи. Ехото имъ не стихва во вѣковетъ. И подчертава силата на битието.

Народъ съ вѣковна материална и духовна култура, съ силно развито народностно съзнание и дългъ къмъ ближния, далъ щедро своята данъ въ градежа на човѣшката съкровищница—не може да умре, въпреки жестокитъ превратности на сждбата. Надъ всички завоевателни стремежи стои природния законъ за самосъхранение. Този законъ сплотява народността въ етническитъ ѝ граници, за да израстне следъ бури и сътресения мощта, въ която се разбиватъ много попълзновения и стремежи за подтисничество, и осустватъ коварни планове.

Мѣстоположението на България е причина за много бурни напори и сждбоносни опити за разкжсването ѝ. Нашиятъ народъ отъ вѣкове стои твърдо на своя исторически пжтъ, носейки героично тежкия кръстъ—обединението на своитъ едноплеменици—славяни подъ скиптъра на българскитъ царе. Труденъ

е държавниятъ градежъ на едно царство разположено на пжтъ за нѣколко континента, кждето се кръстосватъ интереситъ на толкова много народи и тъй сложно приплетенитъ и противоречиви интереси.

Нѣколко пжти настпваха тежки дни на народно изпитание, мрачни облаци се надвисваха надъ нашия народъ—на два пжти следъ дълго робство, и той бѣ заплашванъ съ изчезване; престана на много мѣста да се чува звучната родна речъ, запустѣха роднитъ балкани, настпни униние въ роднитъ гнѣзда. Но здравиятъ калѣнъ въ борбитъ народъ понесе съ нечувана твърдостъ всички изпитания и народниятъ духъ израстна още по-твърдъ и по-гордъ. Подъ развалинитъ на древната българска култура, започна да се гради новъ животъ. Българскиятъ народъ израстна въ собственото си съзнание, за да намѣри по-кжсно сили да срине съ единъ замахъ военната мощъ на гордия подтисникъ и разклати вѣковната империя на довчерашия поробител.

И като фениксъ възкрѣсна сжжпата Родина още по-славна, по-прелесна и мощна, за да живѣе и твори презъ вѣковетъ! Народъ, който вѣрва твърдо въ своитъ права не може и нѣма никога да изчезне...

Капит. Н. П.

Българинътъ, който спаси човѣчеството отъ сънната болестъ г. Ив. Пейчевъ Овчаровъ не е отъ никжде другаде, а отъ с. Върбица, преславско, отъ кждето е родътъ и на п-ръ Марковъ.

МЕЧЪ И КРЪСТЪ

(Изъ книгата „Въ страната на Съветитъ“ отъ проф. д-ръ Ас. Златаровъ, т. I стр. 11).

По случай новото клише-заглавие на списанието ни:

— Въ Варшава. Бѣхъ цѣла седмица тукъ. Видѣхъ, мисля, всичко, което трѣбваше да се види: Старе место“, „Каменица мазовецка“, „Колоната на Зигмунда, който държи МЕЧЪ И КРЪСТЪ,

ресторантъ „Фукера“, чиято порта носи дата 1610 година, катедралата „Св. Янъ“, двореца и неговитъ лекции, и пр.

г. Стефанъ Ж. Тънковъ, нашъ приятелъ, по случай годѣжа му въ Германия. Тукъ, гимназ. у-къ, като касиеръ и членъ отъ п. п. на Млад. клубъ при Еванг. ц-ва въ Бургасъ. Снимката е правена презъ 1930 година. Др. сж: г-жа Гецова-Далакчиева и п-ръ Марковъ

Sosnovsky	евреинъ	Tshitsherine	руснакъ	Weber	„	думи—това сж факторитъ
Smidovitch	„	Tseiger	евреинъ	Welfson	„	които фактически сж зав-
Началникъ на 4 отдѣла						ладяли „Русия“.
Schuchmann	евреинъ	Tsitkine	„	Началникъ на два отдѣла		Цѣлиятъ сборъ на офици-
A. Schotman	„	Z. R. Tetenberg	„	M. Weltmann	евреинъ	иалнитъ лица е 546, отъ
Sanditch	„	I. D. Tartakovsky	„	Willing	„	когато червенитъ заеха
Schlemof	„	A. Torbert	„	Weinberg	„	властятъ въ СССР. По на-
Simanovitsh	„	Tager	„	Weinberg	„	родностъ сж следнитъ:
Sedelheim	„	Началникъ на два отдѣла				Евреи 454
Sshmidt	германецъ	Teodorovitch	евреинъ	Zinovief	евреинъ	Литванци 33
Sortel	евреинъ	Tavrid	„	Началникъ на два отдѣла		Руснаци 23
Началникъ на 2 отдѣла						Арменци 12
Sul	евреинъ	Tcoubar	„	Zaslavsky	евреинъ	Германци 12
Scheinkmann	„	Tchetkof	руснакъ	Zousmanovich	„	Поляци 2
Simson	„	Tapkine	евреинъ	A. Zake	„	Грузинци 2
Schik	„	Ter-Mitchan	арменецъ	Zorke	„	Корейци 1
Solo	литванецъ	Tchernilavsky	евреинъ	Zeistine	„	Унгарци 1
Sirota	евреинъ	Teodorovitch	„	V. Zaitsiff	„	Финни 3
Sarkh	„	Terian	арменецъ	Zarkh	„	* 1
J. M. Sverdlof	„	Teguelechikine	руснакъ	Isadore Zabloudsky	„	** 1
Stark	„	Tsivtsivarse	грѣкъ	Zadetbaum-Martoff	„	Чехи 1
Ben Smidovitch	„	Tshikolini	евреинъ	Началникъ на два отдѣла		Всичко 545
Scheinmann	„	Volodarsky	„	Zederbaum	евреинъ	(Изъ „The Revealer“ № 5—934
Stoutchka	евреинъ	Vanzetis	литванецъ	Г-нъ Masden, казва:		Dr. G. B. Winrod.
Smilgeha	„	Volodarsky	евреинъ	„Това сж имената на бол-		„Не чрезъ сила, ни чрезъ
Sosnovsky	„	Vogel	германецъ	шевишкитъ държавни чи-		мощъ, но чрезъ Моя Духъ“—
Skrvpnik	„	Vorovsky	евреинъ	новници; или съ други		казва Господъ на Силитъ (прер.
Sourupa	руснакъ	Vesselovsky	„			Захария 4:6).
Scheikman	евреинъ	Vichtér	„			
Sshlishter	„	Vimba	литванецъ			
TROTSKY	„	Volodarsky	евреинъ			
Началникъ на 7 отдѣла						
Weitsmann						евреинъ

НЕГОВИТЪ ЗА НЕГО

Пастиръ Поповъ си отиде. Отиде си този който бѣше идеаленъ съпругъ, образецъ баща, примѣренъ пастиръ и деенъ общественикъ.

Отиде си този, който не ламтѣше за богатство, за слава, за предимство, а главната му цель въ живота бѣше да работи за дохождането на Божието царство тукъ на земята и за издигането на падналото човѣчество. Той не гонѣше тѣзи, които бѣха по-способни, не ги мразѣше, не имъ кроѣше зло, а се радваше да види такива хора издигнати, пропити съ Духа Христовъ, готови да се хвърлятъ въ борбата съ Сатана.

И понеже той така гледаше на нашия български Евангелизаторъ пастиръ Павелъ Мишковъ, пастиръ Поповъ бѣше ненавизданъ и може би даже мразенъ отъ неприятелитѣ на Богоизбрания за България Евангелизаторъ пастиръ Мишковъ, който можеше да раздруса, да събуди най-заспалото, най-твърдото сърдце, и да го направи да види падналото си състояние.

Пастиръ Поповъ си отиде съ болка на сърдцето, за всичкитѣ неприятни, непрестойни работи въ Божията работа.

Тѣзи нѣща го много, много смущаваха въ неговото дълго боледуване, и неговата постоянна молитва бѣше: Богъ да отвори очитѣ на тѣзи заблудени души и да видятъ, че тѣ събарятъ това което се градише отъ амвонитѣ и Евангелизаторскитѣ събрания и сказки, така че не Мишковци и Поповци сж рушили, а тѣзи, които живѣятъ, не Богъ да се гордѣе, а тѣ самитѣ.

Такива нѣща и тѣмъ подобни отровиха живота и здравето на пастиритѣ Мишковъ и Поповъ които проповѣдваха и живѣха това което учеха другитѣ да правятъ. А какво осжждение е за човѣкъ (пастиръ) да говори за любовь и да мрази; да говори противъ злостата, а да ненавижда смъртно брата си колега и съработникъ. Да говори за миръ въ църква и общества, и народи, а да се готви да гони, да ругае и пр. Това ли е Духътъ Христовъ?—както смѣтатъ нѣкои!

Сега двамата приятели (рушителите, както нѣкой зълъ демонъ ги нарича) тѣ си отиватъ сега. Остава да видиме, дали дѣлото Божие ще трѣгне на добре, но ще се види кои сж виновницитѣ на всичко.

Дано Богъ благослови дѣлото Си и да възрасти други преданни работници да продължатъ дѣлото до край. Богъ е силенъ и не ще ос-

Побързайте да си набавите съ 50 на сто отстъпка НОВА ВЕГЕТАРИАНСКА ГОТВАРСКА КНИГА!

ОТЪ Г-ЖА МАРИЯ П. ДИМКОВА

Книгата е съ 1110 подобрани и добре провѣрени рецепти на точно указани мѣрки за всѣки продуктъ, който се използва—необходимо условие за сполучливо, вкусно и економично готвене. Авторката е широко използвала не само своя опитъ и дългогодишния такъвъ на близкитѣ си, но сжщо така вещо е прибѣгнала къмъ съветитѣ на нашата и чужда литература.

Въ книгата сж засегнати следнитѣ глави: 1. Супи; 2. Приправки; 3. Закуски; 4. Баници; 5. Подливки; 6. Зеленчуци; 7. Картофи; 8. Гжби; 9. Салати; 10. Компоти и хощави; 11. Пудинги; 12. Омлети; 13. Топли и студени ястия; 14. Жилета и руски кисели; 15. Кремове и снѣгъ; 16. Торти; 17. Разни сладкиши; 18. Козунаци; 19. Сладоледи; 20. Детска храна; 21. Сладки; 22. Сиропи; 23. Домашни бомбони; 24. Напитки (безалкохолни) и отвари; 25. Чайове и кафета; 26. Мармелади; 27. Консервиране зеленчуци и плодове; 28. Употрѣбение на остатѣци отъ ястия; 29. Готварски календаръ; 30. Практически и полезни съвети за домакинята; 31. Бърза помощъ; 32. Работа на домакинята презъ всички месеци на годината и др.

Книгата се предшествува отъ две глави: 1. Теория на храненето и 2. Практически съвети по готвенето.

Цената на книгата, която по обемъ е 428 страници голѣмъ форматъ—100 лв., но се отстъпва за 50 лв. Паритѣ да се изпратятъ съ пощенски записъ на

Адресъ: Г-жа Мария П. Димкова, София VII, ул. „Златовръхъ“ № 47

P. S. Съ наложенъ платежъ 60 лв.

тави Сатана да възтержествува. Имаме обещания за това и нека се надѣваме, че всички ще се вразумятъ и покаятъ отъ лошитѣ си дѣла и постѣпки.

Много опечалена

М. М. Попова

Славно стана изпращането на добрия евангелски служителъ. Като стигнахъ въ дома, при ковчегъ намѣрихъ да стои Д. Н. Ф. Погледна ме и каза: „Единъ по единъ си отиваме“. Покойникътъ си бѣ наредилъ реда на службата съ г. г. Ал. Георгиевъ и Ст. Градинаровъ; не бѣ изпълнено само желанието му пръ Мишковъ да говори... Мишковъ бѣ заминалъ, за да го срещне въ Небето!

Погребалната служба внушаваше едно смирение и посвещение на

Христа. Лицето на покойния свѣтеше като на древнитѣ светии. Наистина, той бѣ заспалъ въ Исуса...

„Бълг. бранителъ“ заслужено го назова съ достойното име „Патриархъ на Въздържанието и евангелизма“! Но мога сжщо да свидетелствувамъ, че и братъ ми обичаше „Бълг. бранителъ“: четеше го усърдно и колкото силитѣ му позволяваха ситруднеше въ него още когато бѣше „Религия“.

Той не работеше за повече въ живота си и не остави нищо друго, освенъ едно име!

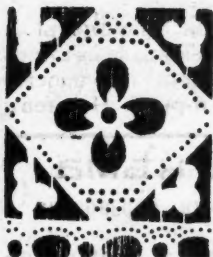
Неговиятъ животъ бѣ посветенъ за доброто на другитѣ и за славата на неговия Спасителъ.

п-ръ Герасимъ Н. Поповъ

Печатница „З О Р А“ — Бургасъ

Наполеоновото мнение за Исуса Христа.

Посмъртно съчинение отъ † Н. Бл. П-ръ М. Н. Поповъ, Патриархъ на Бълг. Евангелизъмъ.
(Нарочно за „Бълг. Бранителъ“)

Челъ съмъ напо-следъкъ много интересната книга на г-жа Лидия Х. Фармеръ, въ която тя дава сбито живоописанието на велики владетели и пълководци, между които е и Наполеонъ I. Той билъ не само великъ пълководецъ, но и единъ отъ най-великитъ държавници. Разговоритъ му на островъ Св. Елена изявяватъ чудното му познаване на човѣцитъ, управлението, законитъ и административното законодателство. Никжде другаде не могатъ се намѣри такива дълбоки мисли по политиката, войната, науката, изкуствата или религията. Наполеонъ билъ обвиняванъ отъ нѣкои като безвѣрникъ. Но само малко твърдения за Божеството на Исуса Христа, изказани отъ човѣшки устни, има които се равняватъ съ обширното схващане, а така сжщо и съ признанието на непроумяемостта на тайната на Божеството, каквито сж твърденията на Наполеона. Въ разговора си съ Генералъ Берtrandъ на островъ Св. Елена Наполеонъ казаль:

— Азъ познавамъ човѣцитъ, и ще Ви кажа, че Исусъ Христосъ не е човѣкъ. Повърхностни умове виждатъ подобие между Христа отъ една страна, и основателитъ на империи и боговетъ на религии отъ друга. Това подобие не съществува. Между Християнството и великитъ други религии има безкрайно разстояние. Езичесвото никога не бѣ прието за истина отъ мъдрецитъ на Гърция, ни отъ Сократовци, ни отъ Питагоровци, ни отъ Платоновци, ни отъ Анаксаровци, нито отъ Перикловци. Напротивъ, най-високо издигнатитъ умове, откато се е появило Християнството, сж имали вѣра, жива вѣра, практична вѣра, въ мистериитъ и ученията за Евангелието. Езичесвото е човѣшка работа. Какво повече отъ другитъ обикновени смъртни знайтъ тѣзи отъ самохвални богове? Какво повече знайтъ тѣ отъ гръцкитъ и римски законодатели? Отъ Нерона, отъ Ликурга, отъ свещенослужителитъ въ Индия и въ Мемфисъ, отъ Конфуций, отъ

Мохамеда?— Съвсемъ нищо. Тѣ сж създали една пълна бъркотия всрѣдъ обикновенитъ смъртни. Нѣма ни единъ между всички тѣхъ да е казалъ нѣщо ново относно нашето бждаще, относно душата, относно сжщината на Бога, относно сътворението. Колкото се отнася до мене, азъ признавамъ боговетъ и тѣзи велики човѣци за същества подобни на самия мене. Тѣ сж изиграли една възвишена роля на своето си време, както и азъ. Нищо нѣма въ тѣхъ, което да ги обявява за божествени. Напротивъ, има множество подобия между тѣхъ и самия мене, — слабости и погрѣшки, които ги причисляватъ къмъ мене и къмъ човѣчеството.

— Съ Христа не е така. Всичко въ Него ме удивлява. Духътъ Му ми

When constructive laborers in the vineyard of the Lord are attacked by narrow minded criticism, they need to remember the experience of Nehemiah building the wall at Jerusalem. When his enemies dared him to come down and fight he replied: „Behold I am doing great work and cannot come down“. Let this be your motto when persons animated by jealousy, seek to retard your efforts for the Lord and Master. Greet their criticisms with silence and continue your great constructive testimony for the glory of God.

G. B. W.

вдѣхва страхопочитание, а волята Му ме озадачава. Между Него и кой да е другъ въ свѣта не може да се прави никакво сравнение: рождението Му и живота Му; дълбината на учението Му, което се занимава съ най-мжчнитъ за разрешение въпроси и което е за всичкитъ тѣзи мжчни въпроси най-доброто разрешение; Неговото Евангелие, явлението Му, владичеството Му, походътъ Му презъ вѣковетъ и царствата всичко е за мене чудо, неразрешима тайна, която ме гласва въ мечтателностъ, отъ която немога да се отърва; тайна която е всѣкога предъ очитъ ми, тайна която немога ни да отрека ни да изясня... Тукъ азъ не виждамъ нищо човѣшко!

— Исусъ не е взелъ нищо отъ нашитъ науки. Неговата религия е откровение изхождащо отъ разумъ, въ

който нѣма нищо човѣшко. Никжде другаде, освенъ въ Него, не може да се намѣри подражание или подобие на Неговия животъ. Той не е философъ, понеже успѣхътъ Му се дължеше на чудеса, и отъ самото начало ученицитъ Му Го обожаваша. Той ги убеждаваше много повече, чрезъ позивъ къмъ сърдцето отколкото чрезъ особни нови начини или чрезъ логика. Нито пъкъ изискваше Той отъ тѣхъ нѣкакво предварително образование или литературни познания. Цѣлата Негова религия се състои отъ вѣрване. Въ сжщностъ, науката и философията не помагатъ за спасение. Той съ нищо друго не се занимава освенъ съ душата. Напразно се труда азъ да намѣря въ историята лице съответстващо на Исуса Христа, или нѣ

що което е поне приблизително като Евангелието. Нито историята, нито човѣчеството, нито вѣковетъ, нито природата не могатъ да ми представятъ нѣщо, съ което мога да Го сравня или изясня. Колкото повече размишлявамъ върху Евангелието, толкова повече се увѣрявамъ, че нѣма нищо въ Него, което не надминава обикновенитъ събития и не превъзхожда човѣшкия умъ.

— Вие говоритъ за Цезара, за Александра, за тѣхнитъ завоевания и за ентузиазма, които тѣ сж възбуждали въ войницитъ си; но можете ли да си представите мъртавъ човѣкъ да прави такива завоевания съ една вѣрна и всѣ

цѣло Нему преданна войска? Моитъ войски сж ме забравили, даже докато съмъ още живъ, както Картагенската войска забрави Ханибалъ! Такава е нашата сила. Само една битка загубена ни смазва, и единъ неуспѣхъ разпрѣсва приятелитъ ни.

— Можете ли да си представите Цезаръ, вѣчниятъ императоръ на Римския Сенатъ, отъ дълбинитъ на своя мавзолей да управлява империята, като бди надъ сждбинитъ на Римъ? Такава е историята на нашествието и победата на Християнството надъ свѣта. Такава е силата на Бога на християнитъ, и такава е непрекъснатото чудо на прогреса на Вѣрата и на управлението на неговата Църква. Народи изчезватъ, тронове рухватъ, но църквата стои, и ще стои...

ДВАТА КРЪСТА

БЛАГОДАТЪ и ДЪЛА (I Кор. 3:11—15)

Много обичаме да говоримъ за първия кръстъ — Христовия; той е нашата надежда, наистина; той е нашето спасение. Това е така. Но има и другъ:

— Твоятъ, моятъ кръстъ... Такъвъ има отъ самия мигъ на повърването: „Който иска да ме следва, нека дигне кръста си — казва Христосъ.“

Какво е положението на човѣка безъ Бога? (Виж. чертежа — долу). Независимо на каква степенъ си въ обществото: може на такъвъ човѣкъ панталонитъ да сж изгладени съ ржбъ, подобно геометрична линия. Може да си въ Африка или Америка, но безъ Бога, ти си въ окаяние — грѣхъ — смъртъ — погибель...

Какво ли не правятъ хората, за да се „спасятъ“? Какви ли не маски не си поставятъ, но напраздно! Защото... има само единъ път, едно срѣдство, единъ начинъ. Това е: — Христовиятъ кръстъ; съ др. думи — онова, което е вече сторено за насъ на Голгота!

Не зная какво Вие мислите за Христа, но преди Разпятието, когато облацитъ на убийствения духъ се сгъстваха, Исусъ запита ученицитъ: „Кого ме мислите, че съмъ?“ — Следъ тригодишенъ Богословски курсъ съ Него, тѣ трѣбваше да от-

говарятъ (Мат. 16:13—20).

Този въпросъ е сега откритъ и и предъ насъ: — „Какво мислите за Хроста Исуса?“ — Но не трѣбва да бързаме съ отговора. Справете се и тогава отговорете: Богъ ни задава въпроса. Най-добриятъ отговоръ е оня на личната опитностъ съ Господа Исуса, а именно: какво е значението на Христовия кръстъ, и неговата целъ? — Това ще Ви даде правилна възможностъ, за да си отговорите. Вижте чертежа.

После идва моятъ кръстъ. Всѣки има свой кръстъ. Каквото и да правишъ не може да се спасишъ, освенъ чрезъ благодатъ. Дори „израстването на спасението“ — стремехъ ти къмъ Бога, и то е по благодатъ. Нашиятъ животъ безъ Бога води къмъ погибель — вж. чертежа: дървото означава дървеното, паянтовото нѣщо у насъ. Сѣното — онова, което ще изгори, а сламата — свѣтското въ насъ, което е суетно и грѣшно. Но слава Богу, че има и другъ градежъ на скжпоценни камани, на злато и сребро. Това е градежътъ на здрава основа: както златото е благороденъ металъ, така и тя е най-благородното, вѣчното въ насъ. На тая основа дигнали кръста си, ние се стремимъ нагоре и ставаме 100% християни. И единъ денъ

ще чуемъ гласа на Изкупителя: „Ела, рабе вѣрни, заради онова, което и ти си извършилъ за Мене“... А това ще рече:

— благодатъ за благодатъ!... (вж. чертежа). Впрочемъ, да свѣтимъ въ тоя свѣтъ и Бога да прославимъ.
п-ръ Г. Черневъ

Криза нѣма

Работа за всички безработни

Кжцата Петъръ С. Поповъ въ с. Гигенъ, Никополско, се нуждае отъ християни, за да се разнесе съ живо слово отъ полезни люде по градове и села кафе безъ кафеинъ. Тия, които се бавно, но систематически тровятъ — и тѣхнитъ близки — ще се спасятъ отъ вредното кафеиново кафе. Това е народостенъ въпросъ!

Много отъ заразнитъ болести, които днесъ тровятъ и израждатъ човѣчеството, се дължатъ на безразборното употребление на разни продукти и напитки, чиито отрови не се знаятъ. Една отъ тия напитки е и кафето.

И ние следъ дълги опити можахме да откриемъ кафе, състава на което по вкусъ, ароматичностъ, безвредностъ и питателностъ е благодатъ за всѣки селски или градски домъ.

Съставътъ на това кафе е здрава храна за болни и здрави, за възрастни и малолѣтни!

Искате ли да запазите здравето си и това на Вашитъ близки? Употрѣбвайте нашето кафе.

Оставете се отъ обикновенното кафе, което Ви разстройства...

Ние не пожалихме срѣдства, за да Ви предпазимъ!

Единъ опитъ и той ще Ви ошастливи.

Резултатътъ ще Ви достави мощъ, и работата Ви ще стане приятна.

Почит. М-во на зем. и търг. съ приказъ № 1081 отъ 21 авг. 1898 г. е наградило Петъръ С. Поповъ съ парична награда за внесени отъ него въ България пробни и маслени растения.

Самостоятелната кжца отъ своя страна ще постави основа на хора съ познания: какво нѣщо е християнството отъ всѣка раса, племе и езикъ.

Повече трезвно внимание дайте на тая наша обява, та съ трудъ и доходъ да бждете полезни на себе си и на околнитъ си...
П. С. Поповъ

ТВОРЦИ НА ЗЛАТНОТО ЧЕРНОМОРИЕ

Приказни образи на трудова картина — Нова лъкарска система — Работници и инженери
сжидински братя — Нарушителът хванатъ на мѣстопресѣплението — Най-чистата
и разумна кооперация — Нови доставки за прѣвъ пѣтъ въ България, и пр.

Изкуствена могила образувана отъ не-
нуждните отпадаци въ минитѣ — пляката,
която се автоматично изнася съ вагонет-
ки и автоматично се разтоваря горе на
върха.

Хубавиятъ пролѣтенъ день ме
принуди да предприема обществената
си провѣрка низъ Бургаско и въ
рудницитѣ на черното злато.

Незабелязанъ отъ никого пред-
варително, настанявамъ се царски
въ малката кабинка на минния влакъ,
сякашъ детска играчка. И когато
чайника заврѣ, вагонитѣ затракаха
и ние подехме лъкатушния пѣтъ по
самия плажъ.

Следъ единъ часъ приятно пѣ-
туване, азъ се намирамъ срѣдъ единъ
оживенъ, крепкъ трудъ, който ме
поразява съ своята организация и
творчески замахъ.

— Достойно табло за четката на
художникъ! — си казахъ: то би пред-
ставлявало съ свѣтли багри най-
мощния химнъ на кое да е голѣмо
пристанище или държавно товари-
ще... Вагонетки шетатъ, работници
като дегизирани артисти, достойно
и съвѣстно изпълняватъ ролята си,
искри подобно комети запалватъ
простора, кумини бълватъ димни
кълба гордо къмъ небето, за да
предадатъ вълшебство и приказни
образи на трудовата картина...

Безъ да губя скъпо време, от-
правямъ се къмъ канцеларията пър-
во на „Първа помощ“. Мина „Чер-
но Море“ е уредила по най-разу-
менъ начинъ медицинския и свър-
зания съ него хигиениченъ въпросъ
— това впечатление добихъ въ ща-
телната анкета.

— Добъръ день, докторе! — И
безъ да дочакамъ очудения въпросъ
на заетия лъкаръ, добавямъ: — дой-

дохъ да Ви изследвамъ...

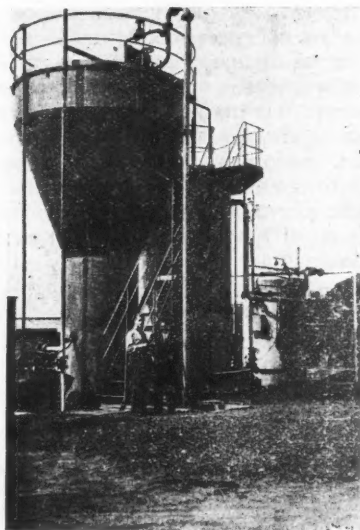
Амбулаторията е спретната и чи-
ста. Има си чакалня, аптека и пре-
вързочна. Отдѣлни сж стайтѣ за
първа помощъ, кждето сж склады-
рани специални дрехи, маски и дру-
ги пособия въ случай на нещастие
въ галериитѣ. Освенъ другитѣ ме-
дикаменти, въ амбулаторията има и
кварцова лампа. Къмъ лъкаря е при-
ведена за негова помощничка и ед-
на милосердна сестра.

А болни — колкото искашъ!
Единъ го боли кръстъ, другъ сто-
маха. Чакалнята е препълнена...
Дали не трѣбва и ние, подобно тукъ
— по китайската система — да пла-
щаме въ града на лъкаритѣ, квар-
тално, месечна заплата, за да ни гле-
датъ да бждемъ здрави, а не да ни
скубятъ, когато се разболѣемъ?

Ето, влиза девойка — устата ѝ
разранена; дете — окото му подутъ.
И къмъ всички младиятъ Дръ Вел-
ковъ е внимателенъ, благъ и услуж-
ливъ.

— Тая работа отъ лъкаря зави-
си — разправяше ми единъ селе-
нинъ. — Сегашниятъ лъкаръ е до-
бъръ, а по-рано... какво бѣше! Се-
га видѣхме и женитѣ си, и децата
си, и себе си малко по-добре.
Благодарни сме. Нѣма какво да се
оплачемъ...

Работниците живѣятъ заедно съ
г-да инженеритѣ въ общи квартали.
Какво братство! Всички жилища сж
нови, хигиенични. Нѣкои сж едва
отъ десетина години, но има и та-

Водната обезтвърдителна инсталация —
най-модерната въ България (вж. текста).

Щастливото семейство на минния лъ-
каръ г. дръ Велковъ (съ кърпичката) и
тѣхниятъ гостъ отъ Бѣлградъ г. инж. Чу-
беличъ, инспекторъ по минитѣ въ Юго-
славия. Г-жа М. Велкова, „ерманка“, е ум-
на майка и съпруга, която е вдъхновение
и радостъ не само въ трудната работа на
мжжа си, но взима живо участие и въ
социалния животъ на работниците, като
устройва тѣхнитѣ забави.

кива, които сж отъ много по-скоро.
Това сж хубави слънчеви стай, кои-
то си иматъ отдѣлни омивалници,
гардероби по коридоритѣ, а перал-
ни и сушилни — на двора. Макаръ
че е забранено да се готви вжтре
или да се внасятъ мокри дрехи,
хванахме нарушители на наредбата,
които се извиняваха съ лошия си
навикъ отъ село. За жалостъ въ
такива случаи никой, наистина, не
би могълъ да помогне, освенъ вре-
мето и дългото, търпеливо възпи-
тание.

Въ своята грижа за работници-
тѣ, Управата, казватъ, проектирала
още 40 жилища съ стая и кухня за
семество.

На пѣтъ къмъ прочутата дори
въ Бургасъ Кооперация на мината,
срещаме познатия ми инженеръ г.
Траянъ Георгиевъ. Но — не мога
да го позная! Сжщъ работникъ. Ща-
стливъ и усмихнатъ. Малко смутенъ
отъ вида си, ми дума:

— Далъ Тукъ осмъществяваме брат-
ството и труда. Нѣма разлика меж-
ду насъ и работниците.

И наистина, като гледамъ опу-
шеното му лице, омърсенитѣ му рѣ-
це и скжсани окаляни дрехи, азъ се
възхищавахъ на благия социаленъ
духъ, който г-да инженеритѣ про-
явяватъ къмъ работата си и си спо-
нихъ думитѣ на Христа: „Отецъ Ми
работи и Азъ работя“.

Дали не трѣбва да диримъ исти-
нитѣ на Евангелието и тѣхното при-
ложение въ минитѣ и фабрицитѣ,
вмѣсто по църквитѣ и манастиритѣ?...
Инженера има за другарка мла-

да, хубава унгарка, която заедно с мъжа си е вдъхновена от високо съзнание за дълг и служба, та радостно понася всяка неволя. Сжщото може да се каже и за жената на лѣкаря, която е щастлива сияюща германка.

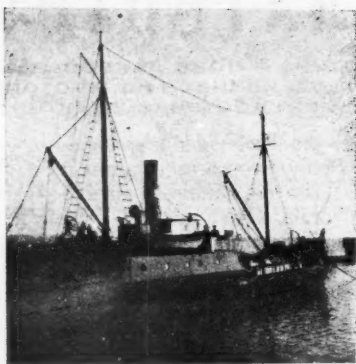
— Нѣма по-голѣмо доволство каза г. Георгиевъ, отъ това, което изпитва човѣкъ въ почивката следъ упоритъ трудъ. Избърснешъ се, измиешъ се, преоблечешъ се и ставашъ сякашъ царъ на земята, която ни дава толкова блага... Трудътъ възвишава! Трудътъ облагородява!

Влизаме въ кооперативната гостилница. Съ охотност шефътъ готвачъ ме развежда изъ чистата като аптека и спретната кухня. Съ постоянно текущата топла вода се измиватъ сѣдинитѣ. Сготвенитѣ гостби сж изложени на показъ по американски. Работници и инженери се хранятъ заедно. Сѣдамъ на една отъ маситѣ и се запознавамъ съ господаря. Ценоразписътъ е пълненъ съ пшени и евтини ястия. Народната храна е прочута — струва само 5 лв. съ 200 грама месо, зеленчукъ и пр. — Достатъчно съ 2 лв. хлѣбъ да имашъ изобилненъ обѣдъ. А колко сж евтини ценитѣ — просто се възхищавамъ. Напр. бобъ чорба — 2 лв., шопски бобъ — 4 лв. съ изобилна салата, бобъ яхния — 3 лв., гювечъ зарзаватъ — 4 лв. По 5 лв.: — телешко паприкашъ, попска яхния, телешко съ картофи. По 6 лв. — тасъ кебапъ, мусака, печено, полчета пражени. Леферъ — 4 лв. Баклава — 4 лв. Макарони съ захаръ — 3 лв. — кисело млѣко, ошафъ сливи. Чаша сифонъ 1 лв. Лимонада — 2 лв.

Съ удоволствие обѣдвахъ заедно съ работницитѣ. Такава храна — чиста, евтина и изобилна — никѣде въ града не бихъ намѣрилъ.

Азъ полюбопитствувахъ да узная на какво се дължи тая наистина голѣма евтина. Отговорътъ е единъ: „Безвъзмездната услуга на Управата и нейната безкористно вложена работа, безплатнитѣ отопление, освѣтление и наемъ. 200-та хиляди лв. печалба при единъ оборотъ отъ 8 милиона лева сжщо отива било въ капитализирането на кооперативния капиталъ или подобрене на самата кооперация, било въ раздаване на дивиденди, които увеличаватъ клиентелата и консумацията“.

Работницитѣ ми разправяха, че кооперацията има свое стопанство, краварникъ и собствено месарско производство. По преди, презъ годинитѣ 1926, 27, 28 е имало мизерия, просто. Отъ какъ започнала Кооперацията презъ 1930 г. хората почна-

„Рудничаръ“ — единъ отъ параходитѣ, който превозва вѣглища отъ Мината до Варна, а отъ тамъ съ влака — за Гебедже, Провадия, Оборище и пр.

ли да се женятъ, да се обличатъ и да бждатъ нахранени. Хвала и почитъ заслужава Управата, която лично гарантирала предъ Бургаски търговци съ повече отъ 250 хиляди лева лични пари, когато кооперацията започнала своята ползотворна дейностъ! Днесъ тя има 14 души персоналъ. Пропорционално 20% радио-апаратитѣ тукъ сж повече въ сравнение съ Бургасъ. Единъ келнеръ получава 1000 лева месечно и храна, квартира безплатно, баня и пр.

Сега предприятието кредитира кооперацията, а кооперацията кредитира работницитѣ.

— Азъ, казва Докторътъ, самъ си купувамъ купони, защото по тоя начинъ нѣма нужда, да ходя въ града всѣки день за покупки, които ще ми излѣзатъ двойно и тройно по-скѣпи. А така се ползвамъ и съ 5% печалба.

Никой работникъ не е заставенъ да купува купони. Но всѣки работникъ ги предпочита. На всѣко 15 число се плаща. Ведомостъта за изминатия месецъ се изготвя предварително и като дойде 1-во число, дава се авансъ. Ежемесечно се плащатъ работнически заплати надъ 1 милионъ лева. Системата тукъ е сжщо както въ Софийския арсеналъ или ж. п. тракция. Ето единъ куриозъ.

Кооперацията въ своето желание за подобрене се е отправила къмъ една германска фирма за доставяне електрически апаратъ за сушене на ржцетъ следъ измиване на работницитѣ преди ядене, вмѣсто да се употребяватъ кърпи или хартия. Това е много модеренъ и най-хигиениченъ начинъ за обърсване. Фирмата, обаче, надменно отговорила: „Това не е лъжица за Вашата уста. Подобенъ апаратъ струва 8000 лв.“

— Е добре, казваше ми единъ

контрольоръ въ кооперацията. — работникъ: ние сме вече въ преписка и апаратътъ скоро ще бжде тукъ!

Подобни апарати азъ зная да има въ най-голѣмитѣ театри въ странство. Впрочемъ, на подобенъ луксъ ще се радватъ за пръвъ пѣтъ въ България... миньоритѣ на Мина „Черно Море“.

— Всички трудови закони се спазватъ.

Запознахъ се съ любезния г. Павловъ, Д-ръ химикъ, който изглежда, носи голѣма драма въ себе си отъ своето минало. Казватъ му „Докторътъ“.

А г. Ковачевъ, електро-инженерътъ, г. Огняновъ, главниятъ магазинеръ, братъ на покойния артистъ Сава Огняновъ и други, всички се надпреварватъ единъ предъ другъ да даватъ обяснения, да предлагатъ услуги. Чудна е тази организация, която прави всѣки свой членъ да се чувствава, че работи своя работа, и во всѣки моментъ всѣки да се чувствава като у дома си. Въ никое държавно, общинско или частно предприятие азъ не съмъ открилъ толкова смисленостъ, радостъ и високъ, свѣтълъ духъ. Сякашъ по закона на амплитудата — колкото по-дълбоко копаятъ, толкова по-високо се издигатъ търсачитѣ на черното злато...

Г-нъ д-ръ Павловъ бѣ твърде любезенъ да ми посочи новия апаратъ за изпитване електрическата здравина на маслата. Има и други такива нови апарати.

Една впечатлителна гледка представява водната обезтвърдителна инсталация.

— Е добре, обезтвърдителната инсталация е именно за обезтвърдяване на водата, която, съдържаща калциевъ и магнезиевъ карбонатъ, обяснява г. Д-ръ Павловъ, образува ония утайки въ тржбитѣ и котлитѣ, известни на широката маса като „котленъ камъкъ“. Водата се измѣрва по френски или нѣмски научни градуси. Нашата вода е къмъ 20 градуса и новата инсталация я намалява до единица (1), което ще рече, отнема 19 градуса излишни, вредителни за машинитѣ утайни вещества. Работата е абсолютно на модерни начала и първа и единствена въ България.

А г. инж. Ковачевъ обяснява ония страшни електрически машини, които възставатъ, като приказни кули и дворци предъ своитѣ мощни полубогове...

Сякашъ срѣдновѣковна алхимия и приказно магьосничество.

— Една дръжка и... спирашъ живота!

Отъ рудника „Св. Георги“ посетихме

съ дрезина най-модернизирания на научни начала такъв „Св. Михаил“. Просторъ и свѣтлина — най-важното за работника тамъ долу, сж дадени въ изобилие. Тъкмо една смѣна щѣше да почва работата си. Прави впечатление, че всички работници влизатъ въ гробните рудници не съ отекание, както бѣхъ си представилъ, а съ шегѣ, смѣхъ и пѣсни.

Оставяйки съ тия впечатления на благословенъ трудъ и стихийно натурфилософско творчество, едно не можахъ да разбера:

— Защо нашата прословута интелигенция още има глупави предрасждѣци къмъ труда? Не сж ли всички предрасждѣци глупостъ, плодъ на невежество? И млади, и стари киснатъ по задушни кафенета, а не трѣбва да си милионеръ, за да отидешъ въ Германия или Англия умъ да учишъ:

— Иди въ Мина „Черно Море“, за да ти просвѣтне душата, и на творчески примѣръ — най-мощниятъ лостъ въ обрзаванieto — да се наладашъ.

Покрай другитъ стопански и културни пионерства, Мината е организирила и обявила война на войната съ... комаритѣ, която вече благополучно е привършена. Но управата не ѣ заспала върху своитѣ лаври: нейното зорко око още бди и майчински се грижи: десетина километра канали сж прокопани и всѣка вадичка е неутрализирана. Насъбраната по необходимостъ вода се пкъ петролизира. Днесъ здравословното със-

тояние на цѣлата околностъ, включваща въ себе си нѣколко села, по нищо не се различава отъ най-здравословнитъ кѣтища на красива България.

А по-рано какво е било?

— По-рано поголовно измираха цѣли села.

Първата копка е била ударена презъ 1919 год. Когато днешната управа започнала истинската експлоатация на тоя цененъ черноморски кѣтъ, тя заварила напр. близкото село Рудникъ, въ чието землище се намира Мината, съ затворено училище. Нѣмало деца. Всжщностъ, тѣ сж били болни отъ страшния бичъ, който води и къмъ туберкулозата. А сега? — Благодарение на Мината и съдействието на Дирекцията на Народното Здраве, с. Рудникъ е въ цвѣтушо състояние.

Впрочемъ, то се ползва, както и цѣлата околностъ, отъ всичкитъ културни, икономически и стопански облаги, които носи едно предприятие, каквото е Мина „Черно Море“. Тоя ползотворенъ кръгъ се разширява день следъ день и съ помощта на кораби и параходи, които носятъ вжглица съ десетина хиляди тона за индустриалнитъ нужди на Варна, Гевежѣ, Провадия и др.

Следователно мината ни въ Бургасъ става сжщинско начало на нова страница въ родното корабоплаване. Отъ тия облаги се ползва и държавата, която подъ форма на данъци, берии, мита и разни фондове, прибира съ хиляди не, а

милиони лева за държавното съкровище.

Когато влакчето ме отнасяше назадъ въ тъмнината къмъ лумналия подъ електричеството на Мината градъ. азъ си спомнихъ, че само една дръжка тамъ, може да спре живота и да потопа цѣлия Бургасъ въ мракъ.

Като седефена огърлица заблещука Мината — ей тамъ! — въ подножието на легендарната Стара Планина. Луната кѣпе бѣла грѣдь въ морска пастъ...

Пиши поете:

— Настава день и той не е далече, когато паметници ще въздигаме не вече на други, а на тия предприемчиви и борчески духове, които заслужаватъ похвала и почитъ отъ цѣль народъ. Тѣ се борятъ съ маларията, тѣ потъватъ въ недрата на майката земя, за да възкръснатъ отъ тамъ като Прометей, съ черно злато въ ржце, електричество, топлина и свѣтлина за цѣли области. Тѣ отъ мочурищата правятъ плодородни ниви и сочни ливади. Отъ калѣта тѣ въздигатъ цѣль градъ и хранятъ хиляди гърла, запълватъ нуждитъ на толкова домове и ежедневнитъ необходиминости на стотици фабрики и индустриални предприятия... Тѣ въздигатъ и незбиленъ храмъ на новата, истинската религия на човѣщина и братство. Тѣ — културтрегеритъ на нашето красиво, богато и легендарно черноморие.

гр. Бургасъ, 1938 г.

М. Ж. Марковъ

ЗА МИСТИЧНИЯ КРѢНОКЪ на есперантитѣ т. е. надеющитѣ се на Христа

(Собственъ преводъ — вж. мин. бр. стр. 3).

Богъ, Универсалното Пространство на Истината, отправи моето внимание въ Самаго Себе Си — въ Небето — Майката, която ражда своитѣ духовни деца (Галат. 4:26). Майката, която роди своя първороденъ Синъ Исусъ Христосъ, който се нарича въ Святата Библия (Синод. пр. Мат. 27:43) „Надеющиятъ Се на Бога“ — **Esperanto**. Мистичната мощъ на тази Надежда е наречена отъ Заменховъ „Святая Надежда“. Първородниятъ Синъ на Отецмайка ние обожаваме, Той е нашиятъ Богъ — първиятъ Надеющъ си. Той има по цѣлото земно кѣлбо свои обожатели, които Му служатъ чрезъ Святата Есперантска Библия по начина на таинства. Г-не п-рю М. Ж. Марковъ, изпращамъ Ви книгата си отъ 1933 год. именно: **Философията на Сина Божия Исуса Христа**, въ която ще видите святата Христова мистерия — Неговата черква, не раздѣлена отъ модернизма въ 200 секти, но Съединена Черква въ Христовото учение за раждането, какъ Отецмайка, Универсалното Пространство на Истината,

ражда (Битие 2:4) — „Такъво е раждането“. На стр. 13 въ „Философията на Сина Божия Исуса Христа“ е описано какъ духътъ Христовъ дава Своето учение на Своята Черква въ формата на златни пари. Вие, Пастирю М. Ж. Марковъ, сте пръ въ тази Черква на **Esperanto Dio**. Азъ Ви давамъ моя собственъ парцелъ I въ квар. 126 до боровата горичка на минералната баня въ Д. Баня, така щото съюзътъ на всички по земята надеющи се, **esperantoj**, ще направи за своитѣ членове обща почивна станция, въ която ще се говори на есперанто, и ще се служи чрезъ святата Библия по Св. тайства на Бога Исусъ Христосъ.

Къмъ свещ. Григори въ с. Д. Баня: Свещениче Григори, Святитъ Христовъ Духъ ми каза: „Mi evakuiĝas via akultejon“. Азъ и ти, въ твоя речникъ, видохме значението на думата евакуиране, че значи премѣстване. Духътъ Христовъ изпълнява Своята дума, премѣстването, чрезъ изпращане хора на Надеждата, Христиани Есперанти, които ще направятъ Божията Воля. Тѣ ще премѣ-

стятъ моето акуltejo. Главенъ деятель на тѣзи хора е Пастирътъ г. М. Ж. Марковъ. Тѣзи хора не сж такива, за които во в. „Православенъ Мисионеръ“ стр. 594—595 отъ 1937 година е писано: — „Сатана, земниятъ князь духъ, богъ на сегашния свѣтъ: какъ много азъ съжелявамъ, честни американци, че между васъ миролюбитѣ, културнитѣ човѣци, Сатана ви ударилъ и направилъ свои органи, и жалки роби, които чрезъ Евангелието служатъ на него, чрезъ насичане на секти Христовата Черква“.

— Свещениче Григори, тѣ не сж сектанти, тѣ не служатъ на Сатанъ, тѣ не праватъ раздѣления на Христовата Черква, а праватъ съединение на есперантитѣ, които се надеятъ ни Христа; тѣ ще съединатъ американцитѣ съ финланданцитѣ чрезъ Есперантското Христово Тайнство.

* * *

— Почитаеми п-рю М. Ж. Марковъ, следъ като прочетете горното писмо, Вие ще видите, че вестника „Православенъ Мисионеръ“ се

бои отъ насичане на Черквата, отъ раздѣление, а Вие ще направите съединение на Христовитѣ надеющи се *esperantoj* „Съюзъ въ Христовото учение“, за раждането на Универсалната Истина въ есперантски общъ Домъ, кждето ще обожаваме Бога Иисуса Христа. Ела да видимъ мѣстото и да наредимъ.

Универсалната Истина е Духъ Божий.

Господине п-рю Марковъ, вчера Ви пратихъ за напечатване въ есперантската страница на в. „Бълг. Бранителъ“: **Роденото отъ Духа Божия е Духъ.** А днесъ, като пиша, че Универсалната Истина е Духътъ Божий, чета и препрочитамъ писаното въ „Бълг. Бранителъ“, а именно: — „Всрѣдъ Евангелски срѣди модернизъмъ, учение, което не приема Иисуса за Богъ, и отхвърля неговото възкресение и чудеса; а когато на една конференция въ Самоковъ евангелски пастири благодариха за тази „нова“ свѣтлина на безвѣрие“, — Истината ми открива, че тъмнината е наречена свѣтлина! Гледамъ книгата на Стоянъ Ватралски, томъ X „Истината“. Гледамъ емблемътъ, който е черно пространство, отъ което пламатъ умуванията на небултътъ, що излиза отъ кръвъ и плътъ човѣшка, отъ земята а не отъ небето. Чета въ сжщата книга страница 73: — „Духътъ на Истината не е нѣкаква, известна са-

мо на теолозитѣ, мистерия?“ — И — „Ние познаваме, въ сжщность разни духове; хора“. И си спомняме, че много отдавна, когато Стоянъ Ватралски бѣше ученикъ въ университета именуванъ съ едри букви: „Истината“, азъ станехъ неговъ роднина: майка му Ружа Кръстова ми бѣше леля; братъ му Христо ми бѣше ученикъ. Когато Ватралски се бѣше вдълбочилъ въ научнитѣ пламъци на черното пространство, азъ изпаднахъ въ свѣтлината на Истината Духъ Богъ, и на утрешния день леля Ружа Кръстова ми рече: — „Снощи ти не иска да ми говоришъ, дори не ми отговори на моето добъръ день, защо ми се сърдишъ?“ — Лелию Ружо, пространството богуваше надъ мене, загледалъ се бѣхъ въ далечнитѣ Рилски върхове, виждахъ Духовна свѣтлина, забравилъ бѣхъ всичко около себе си, азъ бѣхъ на небето въ Универсалната Истина. Универсалната Истина е Духътъ Божий, затова не съмъ могълъ, ни да те чуя, ни де те видя, прости ми!“ — й казахъ.

Роденото отъ Духа Божия — Духъ е.

Въ Гал. 4:26 е казано за Небето: „Горниятъ Ерусалимъ“ е майка наша, която ражда своитѣ духовни чада. Универсалната Истина е свѣтлината спомената въ Ив. 1:5. Тя ражда Своитѣ духовни чада, като свѣти въ тъмнината. Срѣдствата, съ които

Свѣтлината Богъ ражда сж: времето, пространството и индивида, споредъ както е писано въ кн. Битие много пжти: „по тѣхния видъ“ — видъ, който е въ умътъ Божий и въ Волята Божия. Видоветъ които се раждатъ отъ небето сж откровение; а ученията що се раждатъ отъ земята сж небулитѣ на кръвъ и плътъ. Получихъ в. „Бълг. Бранителъ“, за м. Мартъ 1938 г., прочетохъ го, и видехъ, че сж се изпълнили думитѣ Христови: „Роденото отъ Духа, Духъ е“.

Павелъ Мишковъ е роденъ отъ Духа Христовъ, затова неможелъ да търпи дявола на модернизма, който лъже, че Христосъ не е Богъ. За Иисуса Христа е писано: Ив. 1:3. „Всичко стана чрезъ Него, и нищо не стана отдѣлно отъ Него“ — Вчера излѣзохъ въ времето, пространството и индивидътъ. Голѣмото пространство, планинитѣ и хубостта на вида не бѣха които ме успокоиха. Този който ме успокои и забогува въ душата ми е Творецътъ, Духътъ Христовъ. Той ми даде и днесъ да чуя два музикални хармонични индивида на горно и долно **фа** во времето и пространството въ банята. Държавниятъ бирникъ ги чу сжщо, че и той бѣше въ банята. Това като пишехъ, получихъ писмото Ви г. директоре, за мжнотиитѣ, които сте имали съ есперантскитѣ букви и язикъ; за това, съгласенъ съмъ съ Васъ, да продължите печатането на Есперантската страница на Български езикъ

Г. п. Яневъ

ВЪРБИШКА МИНЕРАЛНА ВОДА

с. БЪРБИЦА — ПРЕСЛАВСКА ОКОЛИЯ

Изледвана отъ Института на народното здраве — съобщение № 1605 отъ 15. X. 1932 г. и отъ дружество „Лаборъ“ — София

Съставъ въ 1 литъръ вода.

I. Катйони:

1. Натри . . .	0.36400
2. Кали . . .	0.00332
3. Калци . . .	0.14008
4. Магнези . . .	0.02416
5. Желѣзо . . .	0.00013

II. Аниони:

1. Хлоръ . . .	0.49000
2. Сулфати . . .	0.03083
3. Карбонати . . .	0.30763
4. Метасицикати . . .	0.00068
5. Метаборати . . .	0.00135

Сѣроводородъ — 0.00660.

Минералната вода е отъ алкалносолената група.

По соленостъ е следъ изчезналата Меричлерска вода; по алкалностъ — следъ Хасковската; по сѣроводородъ и сулфати — следъ Сливенската; а по желѣзо — следъ Овчата купель.

Лѣкува: разстройства и страдания на стомаха, червата, бъбрецитѣ, злъчката, подстомашната жлеза и др.

Изворътъ се стапанисва отъ общината. Искайте винаги добре запушени и запечатани съ печата на минералната вода стъклени сждове отъ 2, 3 и 5 литри.

Отъ Общината.

Обединение между православни и евангелисти.

Пишатъ ни отъ Плѣвень:

— Тукъ Господъ извърши чудни дѣла чрезъ малкия си рабъ. Слава да бжде на Името Му! Бѣхъ поканенъ отъ единъ свещеникъ да говоря въ Православното братство. Една публика отъ 250—300 души слушаше Словото на живота. Много души се каятъ за грѣховетъ си и просятъ Святия Духъ отъ Бога.

Ив. И. Брашовски

На сп. „Благовестителъ“ — Бургасъ: разборътъ ни за него въ мин. бр. отговаря на истината безъ преувеличение. Така напр. въ прекраснo изд. календаръ на ред. за т. г. се казва — „Благовестителъ“ е органъ на петдесетнитѣ ц-ви въ България — вж. Мартъ, Юний и пр. Не е ли вѣрно всичко това? Ние сме казали самата истина.

Богъ, Царският Домъ и България

Като четохъ сп. „Бълг. Бранител“, отъ м. м. мартъ 1938 г. погледътъ ми попадна и на портрета на Българското Царско семейство: поставенъ на първо мѣсто въ списанието и е молитвено за дългоденствие върху Него по случай Освобождението на България.

Най-първо и азъ ще се помоля Богу сега за него:

— Да бжде благословено отъ Бога съ всички добродетели, нуждни за една Царска династия и за България!

Гледахъ портрета... гледахъ... гледахъ... до като сълзи покапаха отъ радостъ отъ очитѣ ми.

Каква мила картина: Божия домъ — Царски домъ — съ свѣтло отражение, че наистина въ Него царува миръ, любовъ и щастие.

Силно впечатление ми направи какъ Негово Величество Царятъ е обгърналъ съ Царската Си осанка останалитѣ членове на семейството Си и застаналъ глава на дома — Царство.

А колко мило е пъкъ като гледа човѣкъ въ този Божий — Царски домъ Нейно Величество Царицата като съпруга-майка; която е прибрала Негово царско Височество младенеца Престолонаследникъ въ обятията си, дори съ скръстени ръце: символъ на майчина защита! Нали младитѣ сж бждащето на България!

Домъ — Царство!

Майка — Царица!

Деца — Бждащи домове!

Богъ основа първия домъ още при сътворението на свѣта (Бит. гл. 2 ст. 24) и отъ тогава следва, че домътъ е основниятъ институтъ за организиране на по-голѣми общества, народи, поколения презъ вѣковетѣ.

Ако тази истина е Божествена, че домътъ е основа на народи и ако искаме да имаме домове на солидни основи за нашето племе съ морални устои въ тѣхъ, само тоя е начинътъ; да възпитаваме младежитѣ си (бждащи бащи и майки) по принципитѣ на Господа Исуса Христа оставени намъ въ Евангелието Му. И тогава България ще бжде идеална и първа страна на Балканитѣ...
Бургасъ, Р. Овчарова

Животътъ въ Америка

— Тукъ сме много загубени духовно, ходимъ на църква, но нищо не разбираме, само знаемъ, че сме въ Църква. Въ Детроитъ има много българомакедонци, но и голѣмо не-

разбирателство. Дружествата сж въ неприязнь и се каратъ. Много ни е мжно да слушаме нападки постоянно единъ срещу други.

И материално не сме добре, както бѣше изобилие по-рано. Работа нѣма за мнозина. Често пжти ставатъ грабежи, а оня день единъ черенъ нападналъ една наша жена съ цель да я ограби, съборилъ я на земята, дъщеря ѝ почнала да вика, но докато дойде полиция, той ѝ взелъ чантата.

Това почна често вече да се случва. Грозно е за всички. Ако работятъ фабрикитѣ, ще се поправи положението...
Щ. Х. А.

Азъ благодаря за „Бълг. Бранител“ който е радостъ за мене и цѣлото ми семейство.

Тая зима времето бѣше меко но положението на българитѣ не много розово. Които работятъ, работятъ едва по 12, 15 или 20 часа на седмица, но това е малко. Досега общината помагаше на безработнитѣ, но тѣ станаха толкова много, че не можѣ ги изброи.

А дружествата ни ще си издератъ очитѣ. — Пази Боже! — ще кажемъ: де се чуло или видяло бълг. съгласие? — Тукъ до неимовѣрностъ свобода, но никой не пита какъ се е създадала тя, а най-малко да я използватъ. Напротивъ самитѣ македонци и българи се предаватъ на полицията, и американцитѣ ни се чудятъ. Кой ни е кривъ?

Преди шестъ месеца се основа ново д-во „Бълг.-американско културно“ ужъ, а ето отъ вътре се явиха хора да го злепоставятъ. Това сме си ние българомакедонцитѣ! Съгласие: като риба, ракъ и орелъ — повече не ще говоря, че се срамувамъ, като българинъ. А

харватитѣ

знаятъ да си живѣятъ заедно. Правятъ излети, вечеринки и пр. Веднажъ се събрали — не зная колко били, но зная, че сж изiali само сто (100) агнета! Това между насъ не може да стане:

— едни викатъ комунититѣ сж лоши, други — фашиститѣ.

Преди една седмица ни държа сказка сещеникъ Давидъ Накровъ отъ Стилтонъ, Пенс., и той каза, че единъ китайски консулъ е държалъ сказка на 15 църкви, но никжде не получилъ помощъ.

Църквитѣ и тѣ сж въ дефицитъ. Въ която ц-ва да идешъ все сжщиятъ повикъ — увеличете вноскитѣ си!

Сега нека читателитѣ да си от-

говорятъ на долнитѣ въпроси, защото и азъ ги мисля и по цѣли нощи не мога да спя: 1) Защо старитѣ хора имаха по 6, 8, 12 па дори и повече деца? А сегашнитѣ едва иматъ едно, 2 или нѣкои — никакъ? — 2) Когато сждѣтъ осжди нѣкого на смъртъ, кой е виновенъ предъ Бога: който го далъ подъ сждѣ ли, прокурорътъ или сждиитѣ ли или оня, който му окача вжжето на шията? — 3) Отъ тѣзи тримата кого Богъ ще накаже: дали този, който убива човѣкъ на улицата или дете въ утробата на майка, или майката и бащата?

Азъ се двоумя. Исусъ казва: „...убийцитѣ нѣма да наследятъ Царството Ми!“ А какъ ще се явимъ предъ Праведния сждия, щомъ свѣтътъ днесъ е пълненъ съ убийци?

Тѣзи мои въпроси може да не Ви се харесатъ, но нужно е да ги знаятъ младитѣ четци, понеже „Бълг. бранителъ“ се много чете и тукъ.

Дитроитъ, Мич.

Хр. М. Авджиевъ

ПИСМО ОТЪ ЧИКАГО

Драги ми братъ Марковъ,

Много Ви благодаря, че помѣстихте доста материалъ около живота за покойния Мишковъ. Това е единственото мѣсто за данни за насъ. Ние ще направимъ възпоменателна служба за него на 29 май, недѣля. Както знаешъ, 30 май е американски Мемориалъ-Дей. За тая цель много ще ти благодаримъ да ни пратишъ материалъ колкото можешъ повече. Мишковъ е билъ единъ отъ работницитѣ на Мисията ни въ раннитѣ дни на нейното основание. Той и много пжти я е посещавалъ следъ това. Освенъ това, и като голѣмъ евангелизаторъ, той заслужава това. Ще имаме говорителъ и отъ Муди Библи Институтъ.

Мисията ще си спомни и за пастиръ Марко Н. Поповъ, понеже и той е посещавалъ Мисията ни много пжти и е оставилъ неизгладими спомени. Та и за него ни пратете материалъ.

Ние на сжщия день ще отпразнуваме и 31-вата годишнина на Мисията ни. Вие сжщо сте работили въвъ нея и за нея, и ние сжщо ще Ви имаме предвидъ.

Приятно ми е да спомена съ особна радостъ факта, че Вие сте сполучили да образувате мистична група въ Вашата църква. Чрезъ беседи, разисквания, най-вече чрезъ медитация Вие ще постигнитѣ гра.

(Следва на стр. 14 долу)

ВЕЩЕПИСТЪ

Подъ уредничеството на п-ръ Г. Н. Поповъ

„Бълг. бранителъ“ честити В. Хр. на чителитѣ си съ пожеланието: възкресение преди всичко отъ грѣха и новъ животъ въ душата! Христосъ наистина възкресе... Честитѣ.

Редакцията честити щастливия годежъ на своя приятелъ г. Ст. Ж. Тънковъ за прелестната девойка Ира Жигатовска. На красивата двойка пожелаваме благословенъ отъ Бога животъ, по стѣпките на Спасителя!

На 17 м. м. смъртта отне сина Димитъръ, 16 г. у-къ, на нашия приятелъ г. Я. Марковъ, адвокатъ, а на 29. III.—Николай 20 год., синъ на Бург. обл. пол. н-къ г. Ал. Ангеловъ. Цѣлиятъ градъ оплака тия две пролѣти оглтинали въ пролѣтъта на живота си! Редакцията изказва сърдечни съболезнования на опечаленитѣ. Наистина, смъртъта е великъ учителъ на живота.

Разрешение на кръстослова отъ бр. 91/2. Печели по жребие 100 лв.—Невѣнка К. Влаевска, гимн. у-чка отъ Варна. Водоравни: 1) С'Вог!... 2) Вадж! 3) Български. 4) Оканиченъ. 5) Бойниници. 6) Четець. 7) О... меца. Отвѣстни: 1) С'Влайчо. 8) Агнемъ. 9) Бранителъ. 10) Одринець. 11) Гжшица. 12) Кец. 13) Ини.

На 4 т. м. е избухналъ стихиенъ пожаръ въ с. Бръсть, Никополско, и е опустошилъ около 300 стопанства и 7 д. обгорени. Сведенията и снимките, които даватъ ежедневницитѣ сж покрътителни. „Бълг. бранителъ“ прави горещъ апелъ къмъ многобройнитѣ си четци да изпратятъ своитѣ лепти до читалище „Просвѣта“ с. Бръсть, Никополско. Ако всѣки читателъ прати само по 4—5 вв., селото ще получи надъ 15,000 лв., които ще облекчатъ много мъки и страдания!

Неправилно народътъ на Великий четвъртъкъ боядисва яйца, обикновено багрено, червено въ споменъ на Кръвта Христова, а това трѣбва да става въ петъкъ, Разпятий петъкъ. Козунацитѣ пъкъ трѣбва да се месятъ въ Четвъртъкъ, когато е била именно пасхата, Господнята вечеря, а не въ петъкъ. По тоя начинъ домътъ нѣма да се обременява. Разпятий петъкъ да се прекара въ съзерцание (I Иовъ. 1:7, Ефес. 1:7) и размишление, въ постъ и молитва.

Соф. в. „Зора“ има прекрасната идея, която конкурира (I) на нѣкои списания, да печата всѣка срѣда получената въ ред. книжнина подъ рубриката—Книгописъ. Смѣтаме, че „книгописъ“ е по-скоро библеография въ смисълъ—книгитѣ, отъ които си се ползвалъ за дадено съчинение. Въ случая по-подходящо „Книжнина“.

матни духовни резултати. На тая тема много бихъ желалъ да ми пишете.

Планътъ ми за посещения на България стои още незакръгленъ. Съ искренъ братски поздравъ:

З. Д. Видоловъ

Б. Р. — За г. З. Д. В. вж. подробно бр. 91 2 стр. 5 и 10.

Г-ца Ира С. Жигатовска

и

Г-нъ Стефанъ Ж. Тънковъ

СГОДЕНИ

Берлинъ, 20 мартъ 1938 г.

Берлинъ

Бургасъ

По случай идването на Оксфорската група въ България, края на м. февруарий, п-ръ Марковъ е държалъ въ Бург. еванг. църква нарочената сказка „Оксфорското движение“. На 25 мартъ е говорилъ въ Бург. народ. университетъ на тема: „Социална сжщностъ на християнството“. Презъ м. м. е посетилъ с. Д. Езерово, а презъ тоя—с. Черновърхъ, и дветѣ въ Бургаско, кждето е проповѣдвалъ и раздалъ много броеве отъ „Бълг. бранителъ“, брошури и части отъ Словото Божие.

Препечатаната статья „Кооперация ли е, не мия хвали“ отъ бр. 88 на „Бълг. бранителъ“ въ в. „Вечерна бург. поща“ бр. 2864 е абсолютно безъ знанието на редакцията ни.

„Отче нашъ“, книга на полския философъ Авг. Циешковски, съ предговоръ: Авг. Циешковски и неговата философия на Духа, Цена 25 лв. Доставя книжарница „Братство“—Севлиево.

Ето частъ отъ съдържанието на тази ценна книга: „Отче иашъ“ като заветъ Христовъ и социална програма на бждещето. Историята на човѣчеството като основа за разбиране на „Отче нашъ“. Историософиченъ прегледъ на бждещитѣ вѣкове. Общественостъ на Духа. Мисията на славянството. Грѣховецъ на небрежността на нашето време. Съвременнитѣ книжници и фарисеи на напредъка. Ролята на старшитѣ братя въ обществото. Любовта примирява всички противоречия. Дягата на кооператизма. Краятъ на сегашната криза и т. н. Книгата съдържа 176 стр.

„Евангелистъ“—София, органъ на Баптиския съюзъ, а само съ два (2) реда сухо и официално хроникира смъртъта на „бившия си съюзень председателъ“—П. Мишковъ! Сегашния му председателъ, който е и редакторъ, обаче, посвещава си въ мин. бр. цѣли стр., че станалъ соф. п-ръ. Е добре, на сжщата ц-ва е билъ п-ръ и Мишковъ, и пр. Повече себеуважение, братя, повече алтруизъмъ и почитъ.

в. „Зорница“—София, органъ на Еванг. д-во, а по случай смъртъта на бившия с-ръ на д-вото, който е и събиралъ и агитиралъ за Милионния фондъ на д-вото, само три реда въ хрониката! Нека бждемъ справедливи: какво би казалъ сегашниятъ председ. и неговитѣ близки, ако така се постѣпи и съ него? Да не говоримъ за редактора. Впрочемъ кой е виновенъ за некачествито мълчание? А. г-нъ предс. пише само нѣколко броя следъ смъртъта на Мишковъ, но не за Мишковъ: „Който почита паметта на своитѣ достойни покойници прави честь на себе си“. Нима Мишковъ не е отъ „достойнитѣ“? Но нали Мишковъ и г-нъ предс. не отдавна публично се напечататаха за приятели, сиречь за взаимно достойни... Е добре, толкова ли подписаното приятелство се изпари, та „Приятелъ“ не можа да напише една колона за „приятеля“ си въ д-вения органъ?! да пролѣе една сълза. Сжщиятъ обаче въ бр. 13 и 15 пише панагирици за други: „свещень“ дългъ е на всѣки българинъ да цени своитѣ сънародници“ и пр. Звучи като предизборна агитация въ връзка съ предстоящия съборъ на д-вото ни, а това е старъ маниеръ! (I Коринт. 13: 1). Поругахме „свещения дългъ“! Не направихме „честь на себе си“. Толкозъ.

„Слово и дѣло“—София, бр. 3—4 печата духовния разказъ „Павелъ Смолийонни, бившъ каторжникъ“. Изискайте го срещу 5 лв. отъ ред. ул. Батакъ 29, София, Х. П-ръ Мерковъ го е чель отъ амвона на 3 т. м. вечерта съ голѣмъ успѣхъ—мнозина сж плакали и пожелали да следзта Исуса Христа. Препоръчваме го.

Четете „Бълг. Бранителъ“! Разпространявайте „Б. Бранителъ“!

:-: БЕЗПЛАТНО :-:

Платете си абонамента само отъ 20 лв. на „Бълг. бранителъ“ за да получите **безплатно** чрезъ редакцията:

Философията на Сина Божия Исуса Христа.

Книга отъ 24 ст. отъ Георги Поляневъ

Това очаква Васъ!...

Книга отъ 114 стр. отъ Ф. П. Келлеръ

Ако желаете здрава, духовна книжнина за духовенъ растежъ и слѣтина, доставете си горнитѣ книги чрезъ „Бълг. бранителъ“—Бургасъ **безплатно**, като си платите абонамента отъ 20 лв. Отдѣлно книгитѣ струватъ—24 лв.

Отъ Редакцията.

ль"

на

на
реда
та на
— П.
кой-
си вь
п-рь.
рь и
ение,

на
бив-
ралъ
на
Не-
заль
изки,
а не
ой е
ние?
броя
не за
а на
гестъ
отъ
г-нъ
ната-
дос-
ното
нть"
при-
олъе
13 и
енъ"
сво-
пред-
стоя-
таръ
све-
на

3—4
Смо-
айте
ь 2^я,
отъ
ь ус-
лали
ржч-

Раз-
ель"!

